

Mingmei Yip

Szirmok az égből

TRIVIMUM

MINGMEI YIP

SZIRMOK AZ ÉGBŐL

TRIVIUM KIADÓ

A mű eredeti címe: Petals írom the sky

Fordította: Leyrer Ginda

ISBN 98 963 911 5 4

2011 by Mingmei Yip

© Leyrer Ginda, Hungárián translation 2011

© Trivium Kiadó, 2011

A kiadó tagja az 195-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének

Felelős kiadó: Szaniszló Julianna Felelős szerkesztő:
Nagy Márton

Fedélterv: Pintér Zsolt grafikus

Nyomdai előkészítés: P.R.S. Bt.

Nyomta és kötötte: Szekszárdi Nyomda Felelős vezető:
Vadász Katalin

Tartalom

- [1. FEJEZET Elvonulás](#)
- [2. FEJEZET A Zuhanás](#)
- [3. FEJEZET Gyűjts érdemeket!](#)
- [4. FEJEZET A sebhelyes apáca](#)
- [5. FEJEZET A Semmi Ágán](#)
- [6. FEJEZET A Ház](#)
- [7. FEJEZET Egy nap, amikor még fiatalok voltunk](#)
- [8. FEJEZET Ugyanaz a hold sül le mindkettőnkre](#)
- [9. FEJEZET Fenn a csúcson](#)
- [10. FEJEZET Dekadens örömök](#)
- [11. FEJEZET Az ajánlat](#)
- [12. FEJEZET Az apáca és a prostituált](#)
- [13. FEJEZET Az apáca, aki mégsem az](#)
- [14. FEJEZET Párizsi nap sül le rám](#)
- [15. FEJEZET New York, New York](#)
- [16. FEJEZET A jövőmondó](#)
- [17. FEJEZET A tizenéves árva](#)
- [18. FEJEZET Fogadás a Metben](#)
- [19. FEJEZET A bicegő szépség](#)
- [20. FEJEZET Philip Noble](#)
- [21. FEJEZET Miért nem próbálsz meg egy nővel?](#)
- [22. FEJEZET A haldokló kismacska](#)
- [23. FEJEZET A Zöldségek Forrás Zen Központ](#)
- [24. FEJEZET A férfikkal csak a van](#)
- [25. FEJEZET A temetés](#)

- [26. FEJEZET A forma üresség](#)
 - [27. FEJEZET Az aranytest](#)
 - [28. FEJEZET Egyéni elmélkedés](#)
 - [29. FEJEZET Esküvői képek](#)
 - [30. FEJEZET Utazás Kínába](#)
 - [31. FEJEZET A Dharma nagy védelmezője](#)
 - [32. FEJEZET Lezuhan velünk a lift](#)
 - [33. FEJEZET A Barackvirágkert](#)
 - [34. FEJEZET Az autóbaleset](#)
 - [36. FEJEZET A hiányzó templom](#)
 - [37. FEJEZET Rossz karma](#)
 - [38. FEJEZET Vallomások](#)
 - [39. FEJEZET Tízezer mérföldnyi vörös por](#)
- [Epilógus](#)
- [KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS](#)

1. FEJEZET

Elvonulás

Anyám félrenyelt, és kilötytyintette a teáját. - *Ai-ya*, miféle ördögi szerzet ültette el a fejedben ezt az ostoba gondolatot?

Ekkor húszéves voltam, és épp akkor közöltem anyámmal, hogy buddhista apáca akarok lenni.

Anyám lehajolt, hogy feltöröljön egy foltot a padlóról, közben dereka eltűnt törzsének hájgyűrűiben. - Emlékezz csak dédapád lányára, aki kolostorba vonult, mert a vőlegénye elhagyta. Semmi sem maradt utána, nem volt sem neve, sem barátai, sem pedig haja.

- Egész nap úgy ült, akár egy szobor; az egyetlen különbség az volt, hogy egy puha párnán ülhetett. És ő ezt meditációnak nevezte.

- Anyám jelentőségteljesen a szemembe nézett. - Ezt az életet akarod? Se szerelem, se szabadság. És még húst sem ehetsz!

Mielőtt válaszolhattam volna, tovább dőlt belőle a szó. - Meng Ming, csak három oka lehet annak, ha egy lány apáca akar lenni: még nem találkozott a megfelelő férfival, vagy éppen egy szélhámossal hozta össze a sors, vagy ami még rosszabb, a nagy Óröl kiderül, hogy tévedés volt. - Anyám csettintett egyet a nyelvével, majd hozzátette.

- Amíg nem tapasztalod meg a szerelmet, az igazi szenvedélyt, addig ne mondd nekem, hogy apáca akarsz lenni.

Ez tíz évvel ezelőtt történt, de az elhatározásom, azóta is szilárd maradt.

Legalábbis 198 egy forró nyári napjáig, amikor Hongkongban kezdetét vette az elvonulás a buddhista elmélkedésre.

Lantau szigeténél leugrottam a buszról, és az Illatos Lélek Templom felé igyekeztem - ez volt a vidék legrégebbi vallási épülete. A zegzugos ösvény egy omladozó kolostor falai mellett vezetett fel a hegyre. A fák ágai kinyúltak a falakon túlra, mintha csak bele akarnának kóstolni a tiltott, szabad világba.

Amikor csatlakoztam a tömeghez, egy testes, középkorú asszony szegődött mellém, és vigyorogva megveregette a vállamat.

- Kisasszony, ez az út vezet az Illatos Lélek Templomhoz, ahová a hétnapos elmélkedésre vonulhatunk vissza otthonainkból?

Bólintottam. A templom karmazsinvörös kapuját két vastag, kerek oszlop keretezte. A szemöldökfa fölött négy nagy, sárga kínai írásjel volt látható, ősi pecsétírással: A nagy részvét csodálatos színhelye.

A szívem hevesebben kezdett dobogni. A következő hét napon e falak között próbára teszem majd a karmámat: az-e a sorsom, hogy apáca legyen belőlem, vagy pedig nem. Húszéves koromban eltökéltem, hogy elkerülöm a házasság nyúgét. Most, harmincévesen pedig nem tudtam eldönteni, hogy e poros világban maradjak, és felépítsem a sikeres nő karrierjét, vagy apácaként jussak előbbre.

Azon töprengtem, miért is kell ilyen idegesnek lennem? Végül is, mi a különbség a leborotvált fej vagy egy gyönyörű frizura között, amit egy háromezer százból szőtt ékesség díszít?

Beléptem a templom hatalmas előcsarnokába, ahol kellemes jázminillat fogadott. Odabent nagy volt a sürgés-forgás, sok ember gyűlt össze az elvonulás megnyitóünnepségére. A kétszáz éves templom sarkaiból elektromos buddhista zene hallatszott. Ösztönösen felfigyeltem rá, és megpróbáltam követni a muzsika hangjait a szürke ruhás szerzetesek és apácák, a fekete öltözetű munkások, az önkéntesek meg az elmélkedésre jelentkezett résztvevők keltette zajban. A zene szintetizátoron játszott változata volt a régi buddhista dalnak, aminek a címe a „Drága füstáldozat az önfegyelemért és a meditációért” volt. A szívemet nyomban melegség járta át az ismerős hangok hallatán, amiket korábban már oly sokszor hallottam. Ugyanakkor én sokkal jobban kedveltem az emberi hangot, vagyis amikor ráncos ajkú öreg szerzetesek és apácák adták elő ezt a dalt. Közben beálltam a lassan előre araszoló sor végére.

Nem sokkal előttem egy, a harmincas éveiben járó férfi állt, akinek robusztus alakja és szőke haja volt - vagyis egy idegen is a várakozók között volt. Minden bizonnyal egy ájtatos buddhista volt, aki a hitbuzgó elvonuláshoz akart csatlakozni.

Hátrasimítottam a hajamat; a hőség eltikkasztott, és a blúzom az izzadságtól a hátamhoz tapadt.

Körülnéztem, és megpillantottam egy aranyozott Buddha-szobrot, ami egy magas asztalon állt, kezével az *ahhaya* és *dana* tartás mutatta. ami a félelemnélküliséget és a kívánságok fogadását szimbolizálta. A rózsafából készült asztallapon virágok, gyümölcsök és bronztartókban álló vastag füstölők vették körbe az aranyfényben ragyogó szoboralakot. Buddha mindent látó tekintete alatt egy drága ruhát viselő asszony bankjegyhalmokat tömött a *gougde xiang* - vagyis az adománygyűjtő láda - terjedelmes gyomrába. Vajon hogyan festene ez a nő leborotvált fejjel és buddhista ruhában?

- Szörnyen néznek ki - szokta anyám mondani, amikor csak meglátott egy apácát. - Meng Ming, te gyönyörű nő vagy. Márpedig a gyönyörű nőknek szép ruhák, csodálatos ékszerek dukálnak, tetejébe pedig egy jóképű férj.

Anyám a macska évében született. Akár a macskák, ő is öntelt, érzékeny és okos teremtés volt. Az általános iskolában aranyos és kicsike gyermek volt, ezért az osztálytársai „Cukorkának” hívták. A gimnáziumban pedig „Coca-Cola” lett a neve. Anyám édes, pezsgő és népszerű volt, akár a kóla, de ő azt mondta nekem, hogy azért kapta ezt a nevet, mert már fiatalon érett teste volt, buja, kerekded, érzéki formákkal, amik a kólásüveg alakjára emlékeztettek.

Anyám fiatal korában gyönyörű nő volt, és sok szép ékszere és - legalábbis szerinte - csinos félje volt. Az élete azonban tele volt szenvedéssel. Apám ugyanis sosem hozott anyámnak ékszereket; ezzel szemben egyenként eladogatta anyám kincseit, hogy kaszinóba járhasson, és ott rázhassa a rongyot a sok csinos nő előtt, akik egyik kezükkel az arcát simogatták, míg a másikkal kifosztották. Ezeket az ékszereket a nagyanyám adta az anyámnak; akinek ékszerüzlethálózata volt Taipeiiben.

A nagyapám fiatalon halt meg. egyedül hagyva nagyanyámat négy csontos kisgyerekekkel és hideg tűzhellyel. Nagyanyám eltanulta nagyapámtól az ékszerkészítést, és egy kis aranyüzletben tanoncként helyezkedett el. Később saját üzletet nyitott, majd terjeszkedni kezdett. Mielőtt meghalt, tizennégy üzlete volt, és több mint kétszáz alkalmazott dolgozott neki.

Ezek alatt az évek alatt az ékszerek úgy özönlöttek anyámhoz, akár a víz a csapból. De amikor nagyanyám és apám meghalt, anyámra és rám semmit sem hagytak. Nagyanyám csaknem minden pénzét három fiának adta, mert a kínaiak úgy tartják, ha lány kapja a pénzt, az végül másnak a nevére kerül. Ugyanakkor nagyanyám nem látta jónak, hogy anyámat pénz nélkül hagyja, ezért az évek során titokban pénz küldött anyámnak, és az ékszerek egy részét is neki adta. De vajon nagyanyám mit szolt volna, ha megtudja, hogy az ékszerek árából nem került az asztalunkra étel, mert a kincsek az uzsorások zsebeibe vándoroltak?

Mindennek ellenére, amikor anyám első és egyetlen szerelméről, vagyis az apámról beszélt, mindig könnyes lett a szeme, és ellágyult a hangja. - Az apád romantikus férfi volt. A mi időnkben a kényszerházasságok voltak divatban, de mi szerelemből esküdtünk.

Anyám azt is elmondta nekem, hogy apám pisztolyt rejtett a zsebébe azon az estén, amikor megkérte a kezét.

- Mei Lin - ekkor megérintette a kabátja zsebében lapuló fegyvert -, ha nemet mondasz nekem, golyót ereszték a szívembe!

Apám viszont meghalt, és anyám volt az, aki összetört szívvel végül egyedül maradt.

Az a pisztoly mindig is szüleim házasságának a szimbóluma maradt. Soha nem sütötték el, de folyton a szerelmet, a fenyegetést és a rossz választást jelképezte. Szüleim élete állandó szenvedély és viszálykodás között telt, én pedig köztük hánykolódtam.

Amikor tízéves lettem, és egy nap hazaértem, a szüleim éppen veszekedtek.

Anyáin az ujjával apámra mutatott. - Te egy semmirekellő fűzfapoéta vagy! Már látni sem bírlak!

Belesajdult a szívem, amikor ezeket a szavakat hallottam. A boldogtalan házasság egyes nőket elnémít, másokból viszont szószátyár perszónát csinál; és az anyám ez utóbbiak közé tartozott.

- Ki nem állhatlak, te elkényeztetett nőszemély! - vágott vissza az apám.

- Még hogy elkényeztetett! Eladtad-e már egyeden versedet vagy kalligráfiádat, hogy ékszereket és szép ruhákat vegyél nekem?

Apám pár pillanatig hallgatott, majd odaugrott a kanapéhoz, megragadta a karomat, és megrázta.

- Hogyan nőhetett a lányod ilyen nagyra, ha nem adtam volna neked egy fillért sem?

- Azt akarod mondani, hogy te fizetted az ő...

Mielőtt anyám befejezhette volna a mondatát, apám elengedett, és felkapta a kis csorba kávézóasztalról a *körös kamra álma* című könyvet, ami az enyém volt. - És ez az álom nem került pénzbe? - Akkor ledobta a könyvet, és megragadta anyám tévémagazinjait (bár nekünk nem volt tévénk, mert nem tellett rá). - Ezek a pletykalapok nem kerültek pénzbe? - Aztán felkapta a rádiót, a repedt teáskannát, a rajzfüzetemet és a krétáimat, meg az egynapos kenyereinket, és mindannyiszor megismételte a kérdését, míg csak a listája és ő maga is ki nem merült teljesen.

Amikor a szüleim veszekedtek, én a lábamat bámultam, hogy ne kelljen boldogtalan arcukat látnom. Azt képzeltem, hogy a jobb lábam nagyujja az apám, bal lábam nagyujja pedig az anyám; a többi lábujjam a fivéreim és a nővéreim voltak, akik nekem nem adtak meg.

A jobb lábam kisujja pufók volt, ezért ő volt az én dundi kisöcsém, aki születése után a harmadik napon meghalt. A bal lábam kisujja olyan volt, mint egy mogyoró, az voltam én. Mindig szomorúság töltötte el a szívemet, amikor láttam, hogy a két kisujjam a lábaimon milyen messze vannak egymástól; áthidalhatatlan volt a távolság közöttük. Vajon életben maradt volna-e a kisöcsém, ha az apám abbahagyja azt az átkozott szerencsejátékot?

Amikor az anyám és az apám közti csetepaté eldurvult, egymás mellé raktam a két nagylábujjamat, mintha abbahagyták volna a veszekedést. A házasság egyáltalán nem vonzott, még akkor sem, ha igaz szerelmen alapult. Talán egy apáca élete jobb ennél, gondoltam. Később valóban így vélekedtem egy titok miatt, amiről senkinek sem beszéltem attól a naptól fogva, hogy beleestem a kútba.

2. FEJEZET

A Zuhanás

A kilencedik születésnapomat követő napon történt. Az apám éppen akkor vesztett ötezer dollárt egy makói kaszinóban a családom kénytelen volt elköltözni Tsim Sha Tsuiból, egy pezsgő kereskedelmi negyedből Kowloonból egy falusi házba, a távoli Yuen Longba. A bérleti díj itt kétszáz hongkongi dollár volt, háromszor olcsóbb, mint amit a városban fizettünk.

A házunk mögötti közös udvaron volt egy elhagyott kút, amit magas fű ölelt körül; ha téli éjszakákon belekapott a szél, akkor mintha suttogott volna. A falu idősebb lakói elkerülték a kutat, mert azt pletykálták, hogy szellemek tanyáznak benne. Száz évvel korábban egy fiatal ágyas követ kötött a nyakára, és beleugrott, hogy ártatlanságát bizonyítsa, ugyanis azzal vádolták meg, hogy összeszúrta a levegőt egy vándorszerzetessel. Az emberek azt hitték, hogy a kút olyan régi volt, hogy beszívta a nap, a hold, a csillagok, a víz, a levegő, a szél, a hangok és a fény lényegét, míg végül saját lélekre tett szert. Egy vak jövőmondó pedig kijelentette, hogy a kút egy ördögi istennő harmadik szeme, aki figyeli a fent élő embereket, és némelyiküket elragadja - különösen a jóképűeket és a csinosakat -, hogy így csillapítsa féltékenységét.

Míg a gyerekeket arra figyelmeztették, hogy kerüljék el, a fiatalabb felnőttek egyáltalán nem törődtek a pletykákkal. Ok praktikusan szemétlerakónak használták.

Ami engem illetett, serdülőként felkeltették az érdeklődésemet a kút körül kerengő legendák. Odalopakodtam a kúthoz, és lebámultam az alatt tátongó mélységbe. Legtöbbször teljesen mást láttam, mint amiről a falusiak regéltek. Semmiféle ijesztő dolog nem volt benne, sőt érdekesnek találtam. Különféle tárgyak heverték benne nagy összevisszaságban - könyvek, takarók, ágak, papírok, ruhák. Elképzeltem, hogy egy napló is rejtőzködik a szemétben, és könnyáztatta szavak vannak beleróva szép, kalligrafikus írással, amiket az ágyas írt, hogy ártatlanságát bizonygassa. Aztán azt is gondoltam,

hogy fényképeket hajítottak bele, amik megfakultak és megbámulták, és rég elfeledett embereket ábrázoltak. Egy fiatal menyasszonyt, egy boldog családot, a szomorú arcú ágyast a kopasz szeretőjével, egy dundi kisbabát, aki tágra nyílt szemével mintha csak azt kérdezte volna, hogy miért löktetek ki erre a rideg és kegyetlen világra?

Amikor nagy esők voltak, a kút alja megtelt vízzel, és megláthattam benne a tükörképemet, a fejem mögött pedig egy darabnyi kék égbolt látszott. Néha suttogó hangokat hallottam letről, amikor a szél belekapott a hosszúra nőtt fűbe. Egy este a hold visszfényét pillantottam meg benne, ami olyan kerek és „várandós” volt, hogy azt hittem, bármelyik pillanatban kipukkad, és beleseik a kútba olyan hangos loccsanással, hogy mindenkit felriaszt álmából.

Amikor csak bekukucskáltam a kútba, éreztem, hogy az ördögi istennő visszanéz rám. Figyelte minden mozdulatomat, és megfejtette és beszippantotta szívem legrejtettebb titkait is. Összekapcsolta az eget és a földet, és így egy másik, mégis ismerős világot láttatott meg velem. Az ő harmadik szeme egy nagyobb, titokzatosabb univerzumhoz kapcsolt engem

Nem véletlen, hogy folyton azon tűnődtem, milyen lehet a világ túlsó felén lenni.

Egy forró szeptemberi délután, miközben tanultam, a szüleim azon veszekedtek, hogy az apám egy pár drága cipőt vett magának. Anyám azt mondta hogy apám inkább a hiúságát legyezgeti, és nem törődik a családjával. Apám erre azt felelte, hogy egy költőnek adnia kell a méltóságára. A szüleim vitája egyre hevesebb lett, mire én a hátsó udvarban, egyenesen a kúthoz lopakodtam, és azon morfondíroztam, hogy most mit fogok látni benne, ami felvidít kissé. Talán könyvet, egy párnát, egy babát, vagy egy kerek kis felhőt, ami az égen vándorol? De az idő olyan száraz volt, hogy semmi sem fogadott ott, csak a sötétség. Felpillantottam, és a dühödten tűző napsugarakat láttam.

Már éppen kezdtem unni az egészet, és arra gondoltam, hogy elmegyek a kúttól, amikor valaki hátulról meglökött. Elvesztettem az egyensúlyomat, és lezuhantam a mélybe. Fogalmam sem volt, hogy mennyi ideig feküdhettem ott öntudatlanul, de amikor magamhoz tértem, friss és hús valami vett körül. A fejem fáj, a testem nyirkos

volt, és lüktetett a fájdalomtól. A térdem csúnyán felrepedt, és a lábujjaim úgy fel voltak dagadva, akár a kolbászkák. De életben voltam! A kútban lévő szemét felfogta a zuhanásomat, és megmentette az életemet! Milyen nevetséges, hogy egy halom szemétnek köszönhetem az életemet. Még nevetni is tudtam volna, ha az ízületeim nem égtek volna úgy, mintha lángra kaptak volna.

Felnéztem a halovány fényre, és elmosódott arcokat láttam. Az emberek behajoltak a kútba, lebámultak, kiabáltak: - Meng Ning, hallasz minket? Jól vagy? Ne félj, olyan gyorsan kihozunk onnan, ahogy csak lehet. - Hallottam, hogy anyám sír, és láttam, hogy apám szorosan átkarolja. A fenti világ messzinek és távolinak tűnt, és idegennek is. Onnan letről úgy láttam, hogy a kiabáló és gesztikuláló emberek odafont egy tiszta, kék égdarab fogságába estek.

Csakhogyan én voltam rabul ejtve. Megpróbáltam felkiabálni nekik, de a sötétség, akár egy boszorkány elragadta tőlem a levegőt, és elszippantotta a hangomat. A mellkasom kellemetlenül feszült, és a szívem úgy ugrált, mint a hangyák a forró wokban. A térdemet megvágtam és fáj. Betekertem egy koszos ronggyal, hogy elállítsam a vérzést. Azt kérdeztem magamtól, hogy vajon az e a sorsom, hogy itt haljak meg, és úgy rothadjak el, akár a körülöttem lévő szemét. A kút falából az enyészet, a bomlás és rothadt halszag áradt. Kinyújtottam a kezem, hogy megérintsem a falat, de rögtön vissza is húztam, mert olyan ragacsos volt, akár a vér, ami a térdemből szivárgott. A sírás fojtogatott, de nem jött a szememből könny, csak levegő után kapkodtam. És ziháltam.

Megint felnéztem, és az emberek még mindig ott voltak a kút körül, kezükben elemlámpát és kerozinlámpákat tartottak fel magasra. Hangos tanakodásuk lehallatszott hozzám, de én teljesen reménytelennek tartottam a helyzetemet ijedt arcukat látva. Csaknem láttam, hogy eltakarják kezükkel az arcukat, és azt suttogják: Ez egy balvégzetű gyermek, mit tehetnénk vele?

Hirtelen eszembe jutott Guan Yin szobra, amit az egyik szomszédunk, Mrs. Wong házában láttam, és emlékeztem, hogy ez az asszony hogyan fohászokodott a Könyörületesség Istennőjéhez, hogy védje meg az ősei sírját, hogy fiúgyermeket adjon neki, és hogy kúrálja ki belőle a náthát. Le szokott térdelni a kerámiafigura elé, amit

füstölőkkel és áldozati virágokkal meg gyümölcsökkel vett körül. Aztán összetette a kezét, meghajolt előtte mélyen, és kiöntötte neki imáiban a szívfájdalmát. Most utánozni kezdtem öt, én is összetettem a kezemet, és egy buzgó imát suttoztam Guan Yinnek, és könyörögtem, hogy biztonságban hozzon ki a kútból.

Így imádkoztam áhítatosan, mit sem törődve a fent beszélgető, vitatkozó és síró emberekkel és odalent a növények, a penész és a rothadás bűzével. Aztán súrolta valami a fejemet, és egy tompa puffanással leesett mellém a földre. Felkaptam, és odatartottam, ahol a fény erősebb volt a kútban. Egy vékony piros fonálon egy szépen kiszínezett Guan Yin-medál lógott. A Könyörületesség Istennője narancssárga ruhát viselt, a kezében egy üveget tartott, amiben egy fűzfaág volt, meztelen lábával egy nagy halon állt, és úgy tűnt, mintha a hal felém úszna.

Melegség járta át a testemet.

Felnéztem és megpillantottam szüleim aggódó arcát. Anyám még mindig sírdogált, apám pedig szorosan ott állt mellette. A többi ember behajolt a kútba, és egymással versengtek, hogyan tudnának megnyugtatni és jó tanácsokkal ellátni. Én hevesen lóbáltam feléjük a medált, majd a kezemmel tölcseért formálva felkiáltottam nekik. - Mama! Papa! - Hirtelen a fent lévőek meghallották, hogy nagyon is életben vagyok, és ettől még izgatottabbak lettek. Egy gyermek tapsolt. Idős emberek összetették a kezüket, és buzgón imádkoztak. Tizenéves gyerekek felmutatták a mutató- és a középső ujjukat, ami a győzelmet szimbolizálta. A szüleim félrelökték a bámészkodókat, és lenéztek rám. - Ó, hála a mennyeknek, Meng Ning! Jól vagy? Anyám örvendezett, az apám pedig megcsókolta a homlokát, és már el is feledkeztek a korábbi veszekedésükről. Aztán akár egy homályos látomás, feltűnt előttem egy kopasz fej és egy csinos arc, ami csak úgy csillogott a napsütésben. Hunyorítottam, és erőlködtem, hátha jobban láthatom öt, de a fej és az arc eltűnt.

A kisebbfajta tömeg még mindig a kút fölé hajolt, hogy ne legyen egyedül, és takarót, kardigánt, cukrokat, tortákat és mindenféle könyvet dobtak le nekem.

Mindenki beszélt hozzám, hogy tartsák bennem a lelket. - Már hívtuk a tűzoltókat, és minden percben itt lehetnek! - Másvalaki az kiáltotta. -

Szerzünk kötelet és egy kosarat, hogy kihúzzunk onnan.

Így csak ültem ott a kútban, és vártam, miközben a medált szorongattam a kezemben, és odafönt az emberek még mindig engem néztek. A levegő sűrű volt a párától, mégis puha volt. Addig imádkoztam Guan Yinhez, amíg az imáim eggyé váltak velem, és a félelmem alábbhagyott.

Bármilyen különös is, de kezdtem megszeretni ezt az én saját kis világomat. Az átható szag már nem nagyon zavart. Lehiggadtam és otthonosan érzetem magam ezen a kis területen, ami teljesen az enyém volt. Úgy éreztem, a fal lélegzik mellettem, és óvón körülölel, a szemét meg a nedves lombok pedig melegítik a testemet. Hallgattam a kút lüktetését, ami az én pulzusommal együtt vert, és hálát éreztem azért, hogy itt olyan meghitt világ vesz körül, odafönt pedig oly sokan aggódnak miattam.

A falusiak készek voltak arra, hogy megmentsenek, és még több takarót dobtak le nekem. Azt kiabálták. - Meng Ning, terítsd le őket magad alá! - Aztán megérkezett a kötél és a kosár. Megint kiabálni kezdtek. - Ülj bele! - Lassan belemásztam a kosárba, és úgy összekuporodtam, akár egy magzat az anyaméhben. Az emberek ekkor elkezdtek felfelé húzni. A felfelé vezető út lassú, óvatos és olykor ingatag volt, de rendületlen. Az emberek azt kiabálták: - Meng Ning, ne nézz le!

Én azonban nem tudtam ellenállni a kísértésnek. Még egyszer utoljára látni akartam a kis kerek zugot, amely váratlanul pár pillanatnyi békét nyújtott nekem. Ezért kihajoltam és lenéztem. Nem estem pánikba, mint a fent álló falusiak. Ehelyett szelíd érzés költözött belém a kis birodalom iránt, amit nem tudtam a nevéen nevezni. Visszaemlékeztem a tovatűnő felhők tükörképeire a csillogó vízben, és a harmadik szem követett engem, amint haladtam felfelé, és ott voltak velem a pislákoló csillagok, a kerek hold, és az éjszaka suttogó magas fűszálak...

Aztán hirtelen odakint voltam a napvilágon. A kosarat a szüleim húzták fel, és amint megláttak, kiabálni kezdtek. - Ó, Meng Ning! Köszönet a mennynek, hogy jól vagy! - Az összes szomszéd odafordult hozzám és üdvözölt. És akkor érkeztek meg a tűzoltók. Engem rögtön kórházba vittek, hogy megvizsgáljanak. Az orvos azt mondta, hogy pár

horzsolástól és vágástól eltekintve jól vagyok, és csodával határos módon egyetlen csontom sem tört el. Az orvos bekötötte a térdemet, tetanuszinjekciót adott, és azt mondta, hogy hazamehetek.

Ez után az eset után rendkívül szerencsés gyermeknek tartottak. A vak jövendőmondó azt mondta, hogy ha valaki túlél egy ilyen megpróbáltatást, az csakis Guan Yin megtestesülése lehet. A falusiak ünnepséget rendeztek a számomra a következő napon. Adományokat adtak az isteneknek és az ősöknek, aztán disznóhúst sütöttek, csirkéket vágtak le, halakat beleztek ki, bort forraltak, és tűzijátékot mutattak be. Engem elárasztottak mindenféle ajándékkal: szerencsepénzzel piros borítékokban, ruhákkal, játékokkal, könyvekkel, krétákkal, a kedvenc Cadbury Fruit & Nut tejszokoládéval, első osztályú tealevelekkel, még arany- és ezüstdíszeket is kaptam tőlük, és kis antik szobrokat. A szüleim is ott voltak az ünnepségen, és rajtam tartották óvó tekintetüket.

Míg engem úgy babusgattak, akár egy kis hercegnőt, a két fiút, akik belöktek a kútba, miközben rabló-pandúrt játszottak, komolyan megbüntették - mindkettejük fenekére tíz ütést mértek vastag bottal. Hiába könyörögtem, hogy ott lent nagyon jól éreztem magam, szavaim süket fülekre találtak. A falusiak úgy vélték, hogy ez nagy kedvesség tőlem, és még jobban tiszteltek érte. A szomszédasszony, Mrs. Wong nekem adta a legjobb vasteáját, amibe rózsalevelek is voltak keverve, és még egy sült csirkét is kaptam tőle, olyat, amelyet Guan Yinnek áldozott fel. Sokan azt hitték, hogy ők is osztoznak az én szerencsémén, és elmentek lottószelvényeket venni. A bankett után az apám eltette az én összes szerencsepénzemet, és elosont a játékbarlangba.

Csaknem azt kívántam, bárcsak megint beleesnék a kútba, hogy az apám felhagyjon a szerencsejátékkal, és ne veszekedjen többé az anyámmal. És hogy mindig úgy szeressenek és kényeztessenek, mint egy istennőt. Meg hogy egyedül hagyjanak Guan Yinnel azon a csendes helyen a föld mélyén.

Pár nappal később összefutottam Mrs. Wonggal. Az asszony azt mondta, hogy a házunkhoz közel van egy kolostor, amit Guan Yinről neveztek el, és ő rendszeresen elmegy oda, hogy kifejezze a tiszteletét az aranyozott Guan Yin-szobornak, ami egy lótuszon ült. Hamarosan odajártam iskola után. Csillogó gyertyák és illatos, hosszan égő füstölők

vettek körül, én pedig kiöntöttem a szívem minden fájdalmát a gyönyörű istennőnek. Kedvtelve nézegettem, ahogy a kedves arcú apácák elszállásolták és táplálták az árvákat, enni adtak a szegényeknek, ápolták az időseket, és imádkoztak a halottakért. Mint Guan Yin, a Könyörületesség Istennője, belevetették magukat a Tízezer Mérföldnyi Vörös Porba, ahol a halandók éltek, szenvedésektől sújtva, és megesküdtek, hogy addig nem lépnek be a paradicsomba, amíg minden lelket meg nem mentettek.

3. FEJEZET

Gyűjts érdemeket!

Most az Illatos Lélek Templom előcsarnokában a sor csak nagyon lassan haladt előre, és az emberek kezdték elveszíteni a türelmüket. A kolostor minden szegletéből zene hallatszott: a közismert dalt játszották, aminek a „Nagy részvét varázslata” volt a címe.

Mivel korábban túlságosan szegény voltam, és nem engedhettem meg magamnak, hogy visszavonuljak a templomba elmélkedni, ez volt az első alkalom, hogy csatlakozhattam ehhez a ceremóniához. Most is csak kevés pénzem volt, de mivel már a harmincadik évemben jártam, úgy gondoltam, vagy most vágok bele, vagy soha. Ezért magammal hoztam az összes pénzemet, amit Párizsban ösztöndíjas egyetemi hallgatóként öt év alatt kerestem különféle alkalmi munkákkal - rész munkaidőben dolgoztam egy művészeti galériában, a Montmartre-on magam is portrékat készítettem és három frankért adtam darabját, és persze pincérkedtem is.

A templom hamar megtelt mindenféle korú emberekkel, és elég sok gyerek is volt köztük. A kicsik többnyire leültek, de voltak köztük olyanok is, akik kis fekete ruhájukban peckesen körbejártak, miközben túl hosszú ruhaujjuk a földet söpörte, kellemetlen súrlódó hangot hallatva. Némelyik fiúcska büszkén mutogatta fényesre borotvák kobakját; halvány koponyájuk olyan volt a forró júliusi nap alatt, mint egy különösen nagyra nőtt tojás. A férfiak csoportokba verődtek, és lelkesülten beszélgettek. Azon töprengtem, vajon miről folyhat köztük a szó. Talán a buddhizmusról csevegtek vagy inkább a tőzsdei híreket vitatták meg? A nők sutyorogtak és kuncogtak. Talán a Könyörületesség Istennőjének jótéteményeit hasonlították össze Diana hercegnő jócselekedeteivel?

Egy óriási füstölőtartó edény mellett egy fiatal pár némán nézett egymással szembe. Aztán a nő előhúzott egy zsebkendőt, és letörölte az izzadságot a férfi arcáról. A férfi hálásan elmosolyodott, és megpaskolta szerelme kezét. Egyikük sem szólt egy szót sem. A buddhisták azt mondják erre: *xinxiti xiangyin*, vagyis két szív egygé olvad össze.

Érzelemmel teli együttlétük engem azonban szomorúsággal töltött el. Anyám jutott az eszembe, aki sokszor csendes csodálattal és nagy odaadással tekintett apámra, amikor apám verseket írt hozzá, és anyám ilyenkor megfélekedett apám minden rossz tulajdonságáról és cselekedetéről. Persze arról is, hogy a rizsesdézsánkban egy szem rizs sem volt.

Aztán végre én is sorra kerültem: ott álltam az asztal előtt, ahol a jelentkezőket vették lajstromba. Egy barátságtalan, keserű arcvonást! és rendezetlen hajú nő állt az asztal túloldalán, aki vaskos ujjáival rábökött a nevemre a hosszú névjegyzéken. - Du Meng Ning kisasszony, az ön részvételi díja a Nyári Buddhista Elvonuláson kétezer hongkongi dollár. Elhozta magával a saját buddhista öltözékét?

Nem hoztam magammal szerzetesi ruhát. Hiszen ha úgy döntök, hogy apáca leszek, akkor majd úgyis *kásáját* kell viselnem, vagyis a szürke, foltokból varrott öltözetet. Valójában nagyon félttem, hogy majd hiányozni fognak nekem a színek, a finom és különleges anyagok, a divatos szabásvonalak: vagyis az összes többi ruhám. Különösen azért a ruháért fáj a szívem, amit éppen ekkor viseltem - egy zöld alapon bíbor virágokkal díszített anyagból varrott darab. Amikor ez volt rajtam, mindig azt képzeltem, hogy bíbor álomban ringatózom, és harmattól csillogó lótuszvirágok ölelnek körül.

Ha apáca leszek, akkor nemcsak az öltözékem fog megváltozni, de új, buddhista nevet is kapok. Eltöprengtem azon, hogy vajon melyik is illene hozzám a legjobban: Szemlélődő Elme, Magányos Fény, Por Nélküli Lélek vagy Üres Felhő? Csak reménykedni tudtam abban, hogy nem azt a nevet róják majd rám, ami a dédnagyapám lányának jutott - vagyis Nevenincs.

- Kisasszony, azt kérdeztem, hogy magával hozta-e a buddhista ruháját? - ismételte meg kérdését az ügyintéző hölgy, visszazökkentve engem merengéseimből a való világba. - Az ára ötven dollár.

- Ó, nem, sajnálom. Mivel csak épp most érkeztem vissza Párizsból...

- Kendben. Nem kell magyarázkodnia. Ez azt jelenti, hogy nincs szerzetesi viseleté.

Azzal a nő odafordult egy nagy halom nejlonba csomagolt holmihoz, kihúzott egyet közülük, kibontotta, majd kirázott belőle egy ruhát,

aminek megvizsgálta belül a nyakát, végül pedig átnyújtotta az öltözetet nekem. Olyan gyorsan mozgott, mintha csak egy ecsetvonást húzott volna a festő egy Zen festményen.

Nagy gonddal megszámloltam a bankóimat, és átnyújtottam neki a pénzt.

A nő összevonta a szemöldökét. - Ne aggodalmaskodjon, kisasszony. Ha esetleg többet fizetne a kelleténél, akkor azt adományként tekintjük a kolostor számára, és így még több érdemet gyűjthet össze a maga számára.

Az utolsó szavaknál még jobban felemelte a hangját, pedig már addig is elég hangosan beszélt. Vajon a hátam mögött várakozó emberek számára akart érthetően nyomatéket adni annak, hogy a jótékonykodás csak a hasznunkra válik, vagy az ősi bölcsességet fordította le a hétköznapiok nyelvére, miszerint „Veszíts, hogy nyerhess!”?

Hátra fordultam, a sorban mögöttem egy hórihorgas, középkorú férfit láttam, továbbá egy fiatal nőt, aki pergő nyelvvél egy idősebbel beszélgetett, aztán egy házaspárt két unatkozó tizenéves gyermekkel, meg két fiatal lányt, akik egymás kezét fogták, és kuncogtak. Rájuk mosolyogtam, de ők tudomást sem vettek a szívélyességemről. Ugyan mi mást is várhattam volna? Mert bár buddhista elmélkedésre készülődtünk, de akkor is Hongkongban voltam, abban a nagyvárosban, ami híres a kegyetlenségéről, a gyülelész népségről és a pénzsóvárságról. Ok vajon miért jöttek el erre a világtól való elvonulásra? Az adminisztrátornő szavai csengtek a fülemben - gyűjts magadnak minél több érdemet! Ez nagyon elszomorított; én nem azért csatlakoztam az elmélkedéshez, hogy érdemeket szerezzek magamnak. Azért jöttem, hogy próbára tegyem a karmámat: vajon az a sorsom, hogy apáca legyek?

Közben odakint kisebb kavarodás és izgalom támadt. Egy nyalábnyi napsugár megvilágította a templom tetőzetét. A borostyánsárga cserepek mintha felemelkedtek, majd ismét visszaereszkedtek volna, olyanok voltak, mintha aranysárkányok röpdöstek volna az égen. Egy fiatal apáca libegett át az udvaron, kopasz feje csillogott a forró napsütésben, bő ruhájába belekapott a szellő. A szerzetesnő boldognak és békésnek tűnt.

A dédnagyapám lánya, Nevenincs valóban olyan boldogtalan volt apácaként?

- Persze - mondta egy alkalommal az anyám. - Attól a naptól fogva, hogy belépett a kolostorba, senki nem láthatta őt többet. Minden látogatót visszautasított, még a szüleit sem fogadta - ők is csak a többi apácán keresztül tudták a kapcsolatot tartani vele. Az a lány nem beszélt soha másról, csak az illúziókról, a csalódásról és az ürességről. Nevenincs végül agytumorban halt meg huszonnyolc éves korában. A halálos ágyán meghagyta, hogy hamvasszák el a holttestét. Az apácák pedig felvitték a hamvait egy magas hegyre, és szétszórták a levegőben. A rokonai azt mondták, hogy ez volt az ő karmája - vagyis hogy belépjen az üres kapun, és semmivé váljon.

Anyám kétkedő grimaszt vágott. - Te nem tartod különösnek, hogy ha ez a szerencsétlen lány minden áldott nap csak a semmire gondolt, akkor miért lett tele a feje daganattal, amik végül a halálát okozták? - Hallgatott pár pillanatig, majd hozzátette. - Márpedig én tudom, hogy nem agytumorban halt meg - anyám ekkor a mellét dőngette -, annak a lánynak valójában megszakadt a szíve.

Hangosan felsóhajtottam.

Az adminisztrátornő ideges pillantást vetett rám, majd megkérdezte: - Kisasszony, talán nem érzi jól magát?

- Ó, nem, remekül vagyok, köszönöm!

- Pompás. Sajnálom, hogy a kérdésemmel előhozakodtam, de nem akarom, hogy bármi baj történjen az elmélkedés alatt. Máris nagyon sokan vannak, és rengeteg a feladat, nekünk pedig nincs elég dolgozó. Érti, mit akarok mondania

Ismét felsóhajtottam. Ezúttal azonban a nő nem rám figyelt, hanem kiállította a befizetésről a számlát, kitepte a papírt a számlatömbből, majd a kezembe nyomta a szertartás pontos programleírásával, majd pedig eltette a kis halom bankót.

Fogtam a számlámat, majd pedig a térképet kezdtem tanulmányozni, hogy hol találhatóak azok a termek, ahol később a meditációkat fogják tartani. Gondolataimból dühös kiáltás riasztott fel; az ügyintéző ujjai fenyegetőleg hadonásztak előttem, akár a támadásra kész sas karmai.

- Várjon, várjon! Kisasszony, az egyik ötszáz dolláros bankó, amit az imént odaadott nekem, hamis!

- Micsoda?

A goromba nő a bankjegyet lobogtatta előttem, az arca torz grimaszba rándult. - Ez a bankó hamis, nem érti?

Mögöttem az emberek, mintha álmukból ébredtek volna fel. A hórihorgas férfi gyanakvó tekintettel méregetett. A fiatal nő rám pillantott, majd súgott valamit a barátnőjének. A két fiatal lány elpirult, és zavartan a cipőjüket bámulták. A két kamasz fiú torkaszakadtából nevetett. Elképzeltem, amint hangos csattanással pofon vágom őket - annak ellenére, hogy ez rossz karmát hozott volna rám!

Az igazság az volt, hogy kevéske megtakarításomból a legtöbbet igyekeztem kihozni, ezért megkértem a barátom barátját, hogy a párizsi kínai negyedben a feketepiacon váltsa be a pénzemet. De ugyan hogyan hozakodhattam volna elő ezzel az adminisztrátornőnek?

Pedig a nő most azzal fenyegetett, hogy vagy törli a jelentkezésemet, vagy értesíti a templomot a dologról. Tömzsi ujjával a hosszú sorra mutatott: - Amint ön is látja, kisasszony, nem vesztegethetjük az időt ilyen alantas csalásokra.

- Asszonyom, szó sincs itt semmiféle csalásról...

- Alaposan megfontolom a szavaimat, és csakis az igazat mondom. Az az igazság, hogy az ön pénze hamis.

Ekkor az az idegen férfi, akit korábban észrevettem, előlépett, és angolul megkérdezte. - Segítségre van szüksége?

Rápillantottam, és tétováztam.

Megint kérdőre vont, és a hangja tele volt aggodalommal. - Valami baj van? Segíthetek?

Még mielőtt eldönthettem volna, mit teszek, kibuggyant belőlem angolul, hogy mi történt, és azt is elkottyantottam neki, hogy hol és miért ott szereztem be a pénzemet

Erre a férfi előhúzta a pénztárcáját, előhalászott belőle egy ötszáz dolláros bankjegyet, majd letette a pultra, és nagyon szigorúan azt mondta az ügyintéző hölgynek. - Úgy vélem, ez csak valami félreértés

lehet. Ezt a hölgyet alaposan rászédtek. Ó... az én barátom, és befizetem a nevezési díját.

A nő, látván, hogy egy idegennel van dolga, elbűvölő mosolyt erőltetett az arcára, és angolul válaszolt; a hangja ezúttal tele volt melegséggel. - Köszönöm, sir. Ezután a pult mellett álló fiatal apácához fordult. - Shifu, lenne szíves elkísérni a kisasszonyt a hálóterembe?

Az ügyintéző még mindig mosolygott, amikor megint hozzám intézte a szavait. - Ez a shifu megmutatja önnek a szobáját. Kisasszony, sajnálom a félreértést. Remélem, nem neheztel rám.

Rá sem hederítettem, hanem kezet nyújtottam az idegen férfinak, hogy megköszönjem a segítségét. Zavarban voltam, de nagyon hálás voltam neki. - Du Meng Ningnek hívnak. Köszönöm a kedvességét. Visszafizetem önnek a pénzét, amint vége lesz az elmélkedésnek.

- Belenéztem a szemébe, és észrevettem, hogy a szeme színe zöld.

Ötszáz hongkongi dollár hatvanöt amerikai dollárt tett ki; nem értettem, miért volt ez a zöld szemű idegen ilyen nagylelkű.

A férfi rám mosolygott. - Ne aggódjon emiatt, Meng Ning. Michael Fuller vagyok az Egyesült Államokból.

Hirtelen azt feleltem. - Meng Ning azt jelenti, csendes álom...

- De akkor hirtelen azt éreztem, hogy az arcom lángra kap. Miért osztottam meg ezzel az idegennel egy ilyen személyes információt?

- Ez igazán gyönyörű! - felelte a férfi.

- Köszönöm! - Még jobban elpirultam. - És nagyon örülök, hogy találkoztam önnel. Mr. Fuller.

A férfi talán észrevette a zavaromat, és a fejével a fiatal apáca felé intett. - Meng Ning, miért nem tart az apácával a hálóterméhez? Később meg beszélgethetünk.

- Igen - feleltem. - És ismét csak köszönöm a szívességét. - Miközben az apáca nyomába eredtem, éreztem, a férfi tekintetét a hátamban. Még mindig nem értettem, hogy ez az idegen miért volt olyan nagylelkű egy teljesen ismeretlen emberrel, vagyis velem.

A fiatal apáca gyors léptekkel az előcsarnokba vezetett, majd egy hátsó folyosón mentünk végig, amit cserepes növények és virágok szegélyeztek. Egy csoport dolgozó nő mellett mentünk el: az apácák

zöldséget mostak vagy teát készítettek, nők törölték a port, mások meg füstölőt égettek, fiatal lányok odakint az udvarban tányérokat vagy ruhákat mostak nagy fadézsákban.

Egy idős apáca, aki műanyag szatyrokban zöldséget vitt, felénk közeledett. Összettem a kezemet imádkozó gesztusba, és elmosolyodtam. - Jó reggelt, Shifu! A „Shifu” szó azt jelenti tanár vagy mester, és ez a tiszteletteljes megszólítás kijárt a buddhista apácáknak és szerzeteseknek.

Az apáca visszamosolygott rám. - Jó reggelt, kisasszony! Az elmélkedésre jött?

- Igen - feleltem, és azt figyeltem, ahogy a napsugarak tükröződnek a homlokán gyöngyöző izzadságcseppeken.

- Remélem, örömet leli benne - jegyzete meg szívélyesen.

- Köszönöm, Shifu, biztosan így lesz - feleltem nagy tisztelettel.

Miután az apáca elment mellettünk, a fiatal apáca azt mondta. - Ó Csodálatos Utazás Shifu, aki az elmélkedés idején a főzést felügyeli.

- Értem. - Megfordultam, és az idős apáca távolodó alakját figyeltem.

Mindig is olyan jelentőségteljes életet akartam élni, mint az apácák. De az anyám egyszer megkérdezte, miután befejeztük az ebédet. - Milyen siker az, ha senkivel nem oszthatod meg? Nézd csak meg a nagyanyádat. Neki tömérdek pénze van a pénztárcájában, és gyémántok ragyognak az ujjain, de nincs férfi a szívében, akit szeretne. Ilyen életet akarsz magadnak? - Aztán egy nagy tányér halcsontot dobott a szemetesbe. - Nem akarom, hogy a lányom magányos öreg nőként haljon meg! - Megértettem a figyelmeztetését - ha nem megyek férjhez, akkor az én sorsom is hasonló lesz, mint azoké a csontoké, amiket az előbb kidobott.

Az apáca és én folytattuk a sétánkat a hálóterem felé. Beléptünk egy kis előcsarnokba, majd felmentünk a széles falépcsőkön. Az apáca gyorsan szedte a lábát; nekem két lépcsőt kellett egyszerre átlépnem, hogy a nyomában tudjak maradni.

Az apáca félszegen rám mosolygott. - Tudja, hogy az elmélkedés alatt nem szabad beszélgetni?

- Ó, valóban? - A lépcső olyan meredek volt, hogy komoly fizikai próbatétel volt számomra.

- Hacsak nem feltétlenül szükséges, miután az elmélkedés hivatalosan is kezdetét vette, nem engedélyezett a beszélgetés. És étkezés alatt sem szabad zajt csapni, mint például csámcsogni vagy szürcsölni. Ez nem azt jelenti, hogy lelketlenül szigorúak vagyunk, hanem azt, hogy megpróbáljuk kifejezni a tiszteletünket a Dharmának.

Végre megérkeztünk a lépcsősor tetejére. Egy nagy folyosón találtuk magunkat, ahonnan különféle szobák nyíltak. Az apáca megint magyarázni kezdett, a hangja izgatott volt. - Tudja, mivel az emberek azért jöttek ide, hogy meditáljanak, és hogy a lelkük és az elméjük békét találjon, fontos, hogy mindenki csendben maradjon. Ugyanis mind a hangok, mind pedig a beszéd tartalma elvonhatja a figyelmüket. A modern emberek, akik nagy stresszben élik a mindennapjaikat, megállás nélkül beszélnek, hogy kiadják magukból a feszültséget, és feltöltsék a lelküket, hogy ne legyenek idegesek és nyugtalanok. De a beszélgetéseik általában világi dolgokról folynak: a tévéműsorokról, a szappanoperákról, az újságok pletykarovatairól...

- Értem.

Végül azt mondta. - Itt van az ön hálóterme.

A terein óriási volt, és rengeteg emeletes vaságy volt benne sorokban. A falak üresek voltak, kivéve egy nagy fényképet, ami Guan Yint, a Könyörületesség Istennőjét ábrázolta. Félig lehunyt szeme alól tartotta szemmel a nőket a teremben. A kép alatt egy bronz füstölőtartóban szantálfa füstölő égett, ami édes illatot árasztott.

Az apáca megmutatta a fürdőszobát és az emeletes ágyamat. Amikor ismét kint voltunk a folyosón, így folytatta. - Sok ember még akkor is beszél, amikor meditál. Nem hangoskodnak, hanem magukban beszélnek. Ezt majomagnak hívjuk, mert kényszeres, mint ahogyan a majom ugrik egyik fáról a másikra.

Hirtelen benézett az egyik terembe, és azt mondta. - Maam, kérem, ne akassza fel a fehérműjét az emeletes ágyra, mert az nem szép látvány!

Már nagyon kifárasztott a csevegés, és megkönnyebbültem, amikor végre odaértünk a kulccsal zárható öltözőszekrényekhez. Az apáca

átadta nekem a kulcsot, és szigorúan rám tekintett, majd figyelmeztetett, hogy ne veszítsem el.

Amikor elindult, odaszóltam neki. - Shifu, mi az ön neve?

Visszafordult. - Miao Ci.

Könyörületes Beszéd.

- Nagyon köszönöm, Miao Ci Shifu. - Belepróbáltam a kulcsomat a zárba, és közben azon morfondíroztam, hogy milyen ellentét van ennek az apácának a neve és a folytonos locsogása között.

Idegesen belöktem a kulcsot a zárba, ami hangos kattanással kinyílt.

Az apáca megdöbbsent, és zavartan elmosolyodott. - Miss, gondolom, most már mindent tud. Pihenjen jól.

Sajnáltam a durvaságomat, és ezért összetettem a kezemet, és mélyen meghajoltam előtte.

Ezután lement a lépcsőn, és eltűnt. Felsőhajtottam a megkönnyebbüléstől - ez volt az első pillanat, hogy egyedül egy kis békére leljek, amióta csak beléptem a templomba.

4. FEJEZET

A sebhelyes apáca

A hálóteremben álomra hajtottam a fejemet, majd tíz órakor frissen ébredtem, és visszabaktattam a Meditációs Csarnokba. Elöttem a tömegben egy pár gesztikulált élénken: jelnyelven társalogtak egymással, és közben Eh! Eh! hang tört fel a torkukból. Eltűnődtem azon, hogy milyen érzés lehet, ha valaki nem képes hangot adni a gondolatainak. Közben a néma pár megfordult, hogy utat adjanak egy mellettük elhaladó férfinak. Amikor megpillantottam az arcukat, nyilvánvalóvá lett előttem az igazság - ők voltak a szerelmüket csendben kifejező szerelmespár, akiknek a tekintete összeolvadt. Elszomorított, hogy ők ketten nem önként vállalták a némaságot. Még jobban elkeseredtem, amikor arra gondoltam, hogy amikor csak a látásomra és a hitemre támaszkodtam, sokszor még akkor sem találtam rá az igazságra. Vajon ha apáca leszek, akkor az majd segít nekem, hogy helyesebben lássam a dolgokat az életben?

Az ajtónál egy szerzetes állt, és könyveket osztogatott a kántáláshoz meg programfüzeteket a megnyitóünnepségről. A teremben egy füstölőből füstcsíkok szálltak fel, az illatos és bódító füst betöltötte a helyiséget, és elszürkítette az emberek fekete ruháját. Hímzett, vörös szalagok lobogtak a lassan forgó ventilátor keltette mesterséges légörvényben. Szerzetesek, apácák, munkások és önkéntesek szorgoskodtak mindenütt: a virágokat, a gyümölcsöket, a párnákat és a hangszereket rendezgették.

Leültem az egyik párnára az első sortól pár sorral hátrébb, majd körülnéztem, és megpillantottam egy asszonyt, akinek az arcvonásai régi apáca barátnőmre, Yi Kongra emlékeztettek. Hallottam, hogy a tanítványai egy kínai mondással írták le a szépségét, miszerint a halak a tó mélyére úsznak, a libák pedig a homokba fúlják a fejüket, mert szívesen maradtak Yi Kong bájaival szemben.

Yi Kong valóban gyönyörű volt. Istenáldotta tehetsége volt a festészethez, a kalligrafikus íráshoz, a fényképezéshez és kiváló műértő is volt. Senki nem értette, hogy tizenhét éves korában, amikor a

lányok csak a fiúkkal és a pattanásaikkal törődnek, ő azt választotta, hogy leborotválja a fejét, és hogy apáca lesz belőle. Volt, aki azt mondta, hogy a fiúja dobta, akibe gyermekkor óta szerelmes volt. Mások azt állították, hogy egy ritka rákbetegség támadta meg, és ezért vesztette el derékig érő, csodálatos haját. Megint mások szerint Yi Kong fellázadt gazdag, zsarnok apja ellen, aki erőszakkal egy kegyetlen üzletemberhez akarta feleségül adni, aki húsz évvel volt idősebb a lánynál. Azt is rebesgették, hogy egy gengszter szeretője volt, akit utcai harcban meggyilkoltak, és ezután a rivális banda fő célpontja Yi Kong lett. Mivel nem volt hol elrejtőznie, belépett az üres kapun.

Bár anyám tudott Yi Kongról, nem sejtette, hogy közeli barátom és lelki-szellemi vezetőm volt. Titokzatos múltjáról pedig semmit sem hallott. Egy alkalommal anyám látta a tévében Yi Kongot, amint éppen az élet illuzórikus természetéről és az emberi érzések és szenvedély múlandóságáról beszélt, és rámutatott Yi Kong csupasz fejére, amibe füstölővel csúnya sebeket égettek, amikor apácává avatták, majd megjegyezte: - Olyan szép ez a nő, micsoda veszteség a világnak, hogy belépett az üres kapun!

Úgy véltem, anyámnak hasadt személyisége lehetett, mert bár ki nem állhatta az apácákat, valósággal rajongott Yi Kongért. Egy másik alkalommal, amikor az én apáca barátnőm megint szerepelt a tévében, azt mondta, miközben tekintetét le sem tudta venni a képernyőről, hogy Nevenincset elhagyta a csinos vőlegénye, pedig a lány pont olyan szép volt, mint Yi Kong. - Ezzel a nővel is elbánt egy afféle csélcsp szépfiú.

Anyám meg volt győződve, hogy ha egy nő boldogtalan, azt csakis a férfiak okozhatták valamilyen módon. Ezért nem akarta elhinni, hogy én nem azért akarok apáca lenni, mert a férfiak elől menekülök, hanem mert egy női példaképre bukkantam. Olyan akartam lenni, mint Yi Kong, nem akartam, hogy a férfiak összetörjék a szívemet, szabad akartam maradni, és el akartam érni a spiritualitást, irányítani akartam az életemet és a sorsomat, és mindenekfelett ki akartam törni a közönségességből és a hétköznapiságból: a költők, a látók és az istennők misztikus életét akartam élni.

Anyám abban is komolyan hitt, hogy ha két embernek hasonló az arca, akkor a soruk is hasonló. Ez a felfogás megrémített, mert anyám

arcvonásait örököltem, de nem akartam, hogy az én életemet is tönkregyege egy férfi. Például olyasvalaki, aki - mint az apám - szerencsejátékon elveri a család összes vagyonát. A csodálatos jade karkötő, amit a nagyanyám és az anyám annyira kedvelt, még mielőtt az enyém lehetett volna, eltűnt az egyik játékbarlang mélyén.

Anyám sokszor sóhajtozott a karkötő elvesztése miatt: - Ó, milyen kár azért a pompás ékszerért! A legfinomabb, legátlátszóbb és lehibátlanabb jade-ből készült, és gyönyörű zöld színe volt. A nagyanyád egész életében csak egyszer akadt ilyen csodára. Nem a pénzt sajnálta, amit kifizetett érte; sok gazdag ember meg tudta volna adni az árát. Nagyanyád annak a karkötőnek a szépségét siratta mindig: igen jó szeme volt az értékes holmikhoz. - A nagyanyádnak volt egy harmadik szeme is, és meglátott olyan dolgokat is, amiket mások nem vettek észre. Tudta például, hogy nincs jövője egy kisvárosban, ezért Hualianból elköltözött egy nagyvárosba, Taipeibe. A kínaiak szeretik az aranyat, mert szépnek találják a belőle készült ötvösrekeket, amellet jó befektetésnek is tartják az arany vásárlást, ezért a nagyanyád egymás után nyitotta meg az ékszerüzleteit. Az emberek szeretnek alkudozni, szeretik, ha az ő akaratuk jut érvényre a másikkal szemben, ezért a nagyanyád mindig felértékelte kissé az ékszereinek az árát, hogy megadhassa vevőinek a sikeres alku örömét. O mindent előre látott, ezért volt annyira sikeres. Most pedig biztos vagyok benne, hogy a sírjából lát téged, amint beleszeretsz egy csinos és rendes férfiba, hozzámész feleségül, sok gyermeketek és jó életek lesz.

Egyszer megkérdeztem anyámat: - Ha nagyanyám ilyen jól látta a jövőt, akkor vajon azt is tudta, hogy papa eljátssza majd azt a csodálatos jade karkötőt? Anyám erre nem tudott mit válaszolni. Gonoszkodó piszkálódásom miatt nagyon elszégyelltem magam, és titokban megígértem magamnak, hogy egy napon visszaszerzem azt a karkötőt - persze arról fogalmam sem volt, hogyan. Nagyanyám szelleme vajon ezt is előre látta?

* * *

Ekkor egy rángatózó szemű apáca lépett az oltár elé, és lelkesen bejelentette: - Én képviselem az Illatos Lélek Templomot, és köszöntöm önöket a hétnapos elvonulásuk alkalmából, amikor is átmenetileg elhagyják otthonaikat, hogy itt elmélkedjenek. Mielőtt még elkezdenénk a ceremóniát, valamennyien álljanak fel. és hajoljanak meg Buddha előtt.

Fel is álltunk mindannyian, kezünket hódolatteljesen összetettük, mint imádságkor szokás, majd meghajoltunk az oltáron álló három figura előtt: a Történeti Buddha, a Gyógyító Buddha és az Amida Buddha előtt. A három Buddha mellett állt egy kis kerámiaszobor, ami Guan Yint ábrázolta: a kezében egy edényt tartott, és mosolygó szemmel nézett a résztvevőkre. Lenyűgözött, hogy több száz ember egyszerre, egy mozdulattal állt fel, mintha csak testük és elméjük egy lenne. Szinte éreztem magam körül a *qihait* - vagyis az energiaóceánt - örvényleni.

Miután a hallgatóság leült, a rángatózó szemű apáca megtartotta üdvözlőbeszédét.

- Hitünk tisztelt vendégei, ma nekem jutott az az öröm, hogy köszönhetem önöket a világtól való elvonulásuk alkalmából, hogy megtapasztalhassák a buddhista Dharmát, amikor erre a rövid időre szerzetesek és apácák lesznek. Boldog vagyok, hogy elmondhatom önöknek, van köztünk egy amerikai doktor is, és ez azt tanúsítja, hogy a buddhista Dharma nemcsak Keleten örvend nagy tiszteletnek, de Nyugatra is eljutott. És nem csupán a közönséges embereket vonzza, de a műveiteket és a magasan képetteket is.

Ekkor az apáca belepillantott a jegyzeteibe, majd önelégült hangon hozzátette: - Egy fiatal kínai doktor is velünk tart, aki doktorátusát a keleti művészet történetéből szerezte a párizsi Sorbonne-on.

Elmosolyodtam, mert ez én voltam. De én még nem kaptam meg a doktori címet. Vissza kellett még mennem Párizsba, hogy megvédjem a disszertációm. Az apáca vajon csak azért említette a doktorátust, hogy jobb színben tüntesse fel a templomot? A hosszú repülőút miatt még egy kissé kába voltam ahhoz, hogy perlekedni kezdjek, és ilyen apró-cseprő dolgokkal foglalkozzam.

A harangok hangjára eszméltem fel. Ekkor az emelvényen már egy másik apáca állt, aki bejelentette, hogy az ebéd következik. Kissé még álmos voltam, ezért gépiesen követtem a tömeget, mely az ebédlő felé indult.

Sorokban helyezték el a székeket és az asztalokat, és a nők és a férfiak a terem két különböző oldalán foglaltak helyet. A zöldségek, az olaj, a rizs és a fűszerek nehéz gőze megülte a levegőt. Miután mindenki leült a helyére, egy sovány szerzetes lépett a mikrofonhoz, és a teremben csend állt be. A férfi elmondta, mi lesz az étkezés rendje: várunk kell, amíg egy Shifu, vagyis tanár megüti a harangot - csak ezután kezdhetünk enni. Nem csaphatunk zajt, és nem nézelődhetünk. Az ételre kell összpontosítanunk, amiből csak a szükséges mennyiséget fogyaszthatjuk el, és nem hagyhatunk ennivalót az edényünkben. Evés után az edényünknek és a tányérunknak olyan tisztának kell lennie, amennyire az csak lehetséges.

Az első nap már ilyen sok szabállyal találkoztunk. Vajon a szerzetesek és az apácák megszegték-e valaha ezeket a szigorú előírásokat?

A szerzetes ezután felolvasta a menüt: főtt tófűt kaptunk gombával, dobva-rázva süített salátát kesudióval és gesztenyével, továbbá levest szárított datolyával és lótuszgyökeret.

A kínaiak a vegetáriánus menüt „az özvegy diétájának” nevezik - egyhangú ízei ahhoz a zsibbadt és érzéketlen állapothoz hasonlítanak, mint amikor a szerelmünket elveszítjük. A nyelvem máris szörnyen unta a menüt, pedig a szerzetes még csak beszelt róla, Yi Kong pedig arra tanított, hogy ha megölünk egy érző lényt, akkor nagyon rossz karmát zúdítunk magunkra. Megehetjük a saját anyánkat, a bátyánk belét rághatjuk, a nagyapánk csontjait szopogathatjuk, a lányunk combját rághatjuk össze, vagy a fiunk fejét nyelhetjük le. Némelyik közeli rokonunk - akik a nem is olyan távoli múltban éltek - most halak, marhák, csirkék, bárányok vagy disznók lehetnek.

A szerzetes megkongatott egy kis harangot, mi pedig elkezdtuk kántálni az „Öt elmélkedést”.

Megdöböntem, hogy egy ilyen törékeny szerzetes ilyen kellemes és zengő hangon beszélt:

„Elmémet arra munkára összpontosítom, ami lehetővé tette, hogy ez az étel elém kerülhessen; hadd lássam, honnan és mi módon került ide ez az eleség.

Eltűnődöm azon, milyen tökéletlen teremtés is vagyok, és hogy vajon megérdemlem-e ezt az ételt...”

A résztvevők egyre hangosabban és magabiztosabban kántálták a verset:

„Úgy tekintem és fogyasztom el ezt az ételt, mint gyógyszert, mely egészségesen tartja a testemet.

Úgy fogadom ezt az étet, ami majd segít beteljesíteni azt a szándékomat, hogy megvilágosodhassam.”

A kántálás crescendóban ért véget, és mindenki nagyon határozottnak és átszellemültnek tűnt; ezután egy másik szerzetes megkongatta a harangot, ami azt jelentette, hogy elkezdhetünk enni.

Bár megmondták, hogy ne nézzünk körbe, miközben eszünk, önkéntelenül végigjártattam a tekintetemet a tömegen, amikor a számhoz emeltem a kis tálat, hogy enni kezdjek. Miért is ne, gondoltam magamban - hiszen a szabályok nem azért vannak, hogy megszegjük őket?

Egy csoport fiúcska nagyon aranyosnak tűnt számomra, amint éhesen ételt lapátoltak a szájukba, és olyan éhesek voltak, hogy megfeledeztek arról, hogy ne csámcsogjanak és szürcsöljenek. A felnőttek egykedvűen fogyasztották a vegetáriánus ételt, amit nagy mennyiségben készítettek el elég íztelenül a konyhán - itt, Hongkongban, ami a finom ételek paradicsomának számított mindig is.

Miközben rizst kotortam a számba, megpillantottam Michael Fullert, aki a velem szemben lévő sorban ült. Vajon mikor lesz lehetőségem arra, hogy visszafizessem neki azt az ötszáz hongkongi dollárt? Mivel csak ő nem volt kínai, minden bizonnyal ő volt az a doktor, akit az

apáca említett. Legnagyobb meglepetésemre vidám arckifejezéssel és élénk ritmusban evett, mintha az egyhangú étel zsíros ínycséség lett volna. Az evő pálcikákkal is kitűnően bánt. Akár egy karmester, aki a pálcájával csodálatos muzsikát varázsol elő a hangjegyekből, úgy „vezényelte” a szájába a gombát, a hínárt és a kesudiót. Sőt még a mellette ülő csontos kisfiúnak is segített falatokat a szájába tenni, mert a kisgyermek nem jól forgatta az evőpálcikákat.

Mivel attól féltem, hogy bármelyik pillanatban felnézhet, és észreveheti, hogy figyelem, gyorsan félrefordítottam a fejemet. Mivel a velem szemben ülő férfiak közül senkit sem találtam érdekesnek, mielőtt ismét visszanéztem volna Michael Fullerre, a gyerekeken jártattam a tekintetemet. A fiúk japán módra ették a rizst, vagyis evőpálcikákkal emelték a szájukhoz a rizst, és nem a tálból kaparták bele a szájukba az ételt, mint ahogy azt a kínaiak szokták.

Felsőhajtottam, mert lenyűgözött, hogy milyen mohón és átszellemülten eszik az íztelen ennivalót, és közben a gazdag hongkongi emberekre gondoltam, akik cápauszonylevest rendelnek reggelire, és a gyermekeinek vacsorára madárfészeklevest adnak. Ekkor Michael Fuller felnézett, és a tekintetünk találkozott. Nyomban elfordítottam a fejemet.

A szigorú arcú apácákat figyeltem, akik a sorok között járkáltak, és a résztvevőket felügyelték, közben pedig képzeletben megszépítettem az arcvonásaikat. Mi lenne, ha annak a vékony nőnek nem lenne olyan szigorú a tekintete a résnyire húzott szemétől - akkor talán kevésbé lenne félelmetes? Vajon hogyan festene az a kövér apáca, ha a szája negyvenöt fokkal feljebb állna, és nem lenne olyan lefelé görbülő, akár egy felborult csónak? És ha annak a kedves másik apácának a homlokán az a csúnya szemölcs a harmadik szeme lenne? Volt köztük egy csinos is, de annak meg túlságosan feszültek voltak az vonásai. Ha ellazítaná magát, akkor talán vonzó gödröcskék jelenhetnek meg az arcán. Mi lenne, ha...

Hirtelen megpillantottam egy hosszú, vörös sebhelyet. A szívem a torkomban dobogott. Ez az apáca egy nagydarab férfi mögött lépkedett a harmadik sorban, és én csak az arcának az egyharmadát láthattam. Amikor megláttam a kezét, összeszorult a szívem. Mindkét kezén az ujjaiból több-kevesebb rész hiányzott. Ki lehetett ő? A fejemben

hevesen lüktetett a vér, miközben elfordítottam a fejem a megrázó látványról.

Ismét megszólalt a harang, ami ezúttal az étkezés végét jelentette. Lenéztem a tálkámra és a tányéromra; még mindig tele voltak. Gyorsan belekapartam a számába pár falat rizst és zöldséget, majd vizet ittam rá. A falat cigányútra ment, és köhögni kezdtem. Az egyik apáca odafordult hozzám. Neki épek voltak az ujjai. Körülnéztem a teremben, de a sebhelyes fejű apácát nem láttam sehol.

Beletettem az evőpálcikákat a tálkámba, és amikor láttam, milyen piszkot csináltam, elszégyelltem magam.

A tekintetem visszavándorolt Michael Fullerre. Engem nézett, és mosolygott. Mielőtt még eldönthettem volna, hogy visszamosolyogjak-e rá, egy szerzetes másodszor is megkongatta a harangot, ami az ebéd végét jelezte.

Visszamentem a hálóterembe, hogy a meditáció előtt pihenjek egy kicsit; még mindig nyugtalanított a forradásos fejű apáca látványa. Kisvártatva eszembe jutott valami. Talán Wong Dai Nam lehet ő, aki egy apáca barátnőm volt Párizsban? Nem valószínű, hogy Dai Nam elhagyta volna a *Sanghát*, a buddhista rendet. Semmi hírt nem kaptam róla, mióta három évvel ezelőtt eltűnt Kínában.

5. FEJEZET

A Semmi Ágán

Az ebédszünet után visszamentem a Meditációs Csarnokba, ahol az előadásokat és a meditációkat tartották. Odabent férfiak és nők és persze a gyerekek barna meditációs párnákon ültek, és csendben várakoztak, közben pedig fészkelődtek, hogy megtalálják a kényelmes ülőhelyzetet. A résztvevők folyamatosan érkeztek a terembe; posztópapucsuk csoszogása a tiszta padlócsempéken úgy hangzott, mintha száraz leveleket fújna a szél ide-oda az üres udvaron.

Néhány perc elteltével a rángatózó szemű apáca fellépett az oltár előtti emelvényre, és finoman megkocogtatta a mikrofont. Várt, amíg a rezgő hang abbamaradt, majd megköszönte a torkát, és bejelentette, hogy elvonulásunk különleges vendégelőadója a nagytiszteletű Yi Kong apáca lesz, aki az Aranylótusz Templomból érkezett.

A hallgatóság izgatottan fogadta a hírt.

A szívem hevesen dobogott a mellkasomban az ismerős, mégis oly idegen név említésére: Yi Kong - ez a név azt jelenteti, A Semmi Ágán. Az ő látogatása volt az egyik oka annak, hogy ebbe a templomba jöttem. Miután megtudtam, hogy ő fog itt előadásokat tartani a buddhista Dharmáról, egyenesen ide vezetett az utam. Akárcsak a többi hívő, én is Yi Kong felé fordultam, és figyeltem, amint nagy léptekkel az oltár előtti emelvényre megy. Az állát magasra szegte, kopasz feje csillogott, bő ruhája a földet söpörte mögötte. Olyan volt, akár a haj nélküli Guan Yin, aki a Földön sétál.

Yi Kong kopasz fejét és csinos arcát pillantottam meg annak idején a kút mélyéről, amikor tizenhárom évesen beleestem oda. Akkoriban ő vándorapáca volt, és az Aranylótusz Templomot akarta éppen meglátogatni, amikor hallotta, hogy egy kislány a kútban rekedt, és hogy segítsen rajta, bedobta a szerencsétlennek - vagyis nekem - a Guan Yin-medált áldásképpen. A barátságunk azonban csak két évvel később kezdődött, amikor Yi Kong a kolostort választotta tartózkodási helyéül.

Yi Kong még most is elbűvölően szép, állapítottam, meg, miközben az apáca fellépett az emelvényre. Anyám azonban minden bizonnal csalódott lett volna, ha a tévében látja őt, mert a nagytiszteletű apáca felszedett pár kilót, és ez rontott kissé a megjelenésén.

Yi Kong meggyújtott egy füstölőt, és arra kérte a hallgatóságot, hogy mélyen hajoljanak meg az oltáron álló három nagy Buddha- szobor előtt. Ezután ő maga is leült lótuszülésben egy párnára. Hosszú, elegáns ujjaival megigazította az aranybrokát sálát, hogy csinosan álljon a nyaka körül: narancsszínű ruhájában igen kellemes látványt nyújtott. Végül pedig beszélni kezdett: - Hitünk tiszteletre méltó vendégei...

Kifejező, átszellemült arcát néztem, és dallamos hangjára figyeltem. Yi Kong szeme ragyogott a terem lágy fényében. Ilyen nagy távolságról nem tudtam megállapítani, hogy vajon a szeme sarkában megjelentek-e már az első ráncok, ám a hangja olyan bársonyos volt, mint azelőtt.

- Nagy örömömmre szolgál, hogy önök ma itt vannak. Csupán a jelenlétükkel megtették az első lépést, ami a buddhista ösvényre vezet.

Amikor csak Yi Kong rátekintett valakire a hallgatóságból, annak az arca felragyogott az igaz szó hallatán.

- Ne kicsinyeljék le ezt a lépést. Az ezermérföldes utazás ezzel a lépéssel kezdődik: a lábuk alatti kis földdarabbal. Ugyanakkor azonban azt se gondolják, hogy ha részt vesznek a hétnapos elvonuláson, akkor egyszermind meg is fognak világosodni.

Hirtelen úgy tűnt nekem, Yi Kong észrevett engem, és a tekintetünk egy pillanatra találkozott, majd elkapta a fejét. A szívverésem felgyorsult. Valóban látott engem? Felismert volna a tömegben oly sok év múltán? Vajon még mindig azt akarja, hogy lépjek be apácának az ő templomába? Ekkor arra kérte a hallgatóságot, hogy öt percig meditáljanak, mielőtt megtartaná Dharma-beszédét. Miközben körülöttem mindenki lehajtotta a fejét, és félig lehunyta a szemét, én óvatosan mentorom arcvonásait fürkésztem, és a gondolataim visszaröpültek a múltba...

* * *

Kamaszkoromban és a húszas éveim elején, amikor megvettem es semmibe vettem a férfiakat, Yi Kong lett az én egyedüli barátom. A *Vörös kanna álma* című híres regényben a szerző a férfiakat a sárhoz hasonlítja, a nőket pedig a vízhez, mivel az utóbbiakat alkalmazkodónak, gyengédnek és gondoskodónak tartja.

Amikor álmatagon ennek a könyvnek a lapjait forgattam, olykor eltöprengtem: vajon létezik-e olyan okos, tehetséges, igazlelkű, a nőket tisztelő férfi a való világban is, mint amilyen e könyv főhőse, Jia Baoyu volt? Csodáltam a könyvben szereplő gyönyörű apácát, Miao Yut, vagyis Csodálatos Jade-et is, aki költeményeket írt, mert titokban Jia Baoyu után vágyakozott, de ahelyett, hogy beteljesítette volna iránta érzett szenvedélyét, havat gyűjtött a szilvavirágokról, hogy teát készítsen neki. Ó, mindig is azt kívántam, bárcsak olyan lehetnék, mint a *Boros kamra álma* című regényben szereplő gyönyörű és okos apácák!

Mindig is szívesebben töltöttem az időmet a nők társaságában. Hasonlóan a legjobb minőségű *yumvu* - felhő és köd - tealevelekhez, amit az esős évszak előtt gyűjtenek össze, a nők is formásak, törékenyek, látványra kellemesek, mámorító az illatuk, és az ízük is kellemes. Es persze az egyetlen nő, aki számomra mindezt megtestesítette, Yi Kong volt.

Bár anyám semmit sem tudott arról, hogy engem közeli barátság fűz ehhez az apácához, megérezte, hogy valakibe belehabarodtam. Egyszer meghallottam, hogy megkérdezte apámtól: - A mi lányunk olyan álmodozó lett az utóbbi időben. Gondolod, hogy szerelmes valakibe?

Csaknem felkacagtam. Hogyan is mondhattam volna el a szüleimnek, hogy egy apácáért rajongok?

A Yi Konggal való kapcsolatomban azonban nem volt feszültségmentes - ám az ellentétek nem közöttünk dúltak, hanem a falu lakóinak véleménye különbözött nagymértékben velünk kapcsolatban. Azok, akik Yi Kongot imádták, azt mondták: - Nézd csak meg Yi Kongot, annyira gyönyörű, bölcs, könyörületes, és ráadásul apáca - minden bizonnyal ő Guan Yin reinkarnációja. - Ám a lakosok egy másik csoportja vitatta ezt, méghozzá a következők alapján: - Meng Ning élve került ki a kísértetjárta kútból! Ki más élne túl egy ilyen nagy megpróbáltatást, mint Guan Yin megtestesülése? - Egy alkalommal két

nő hangos veszekedésben tört ki a kolostorban, közvetlenül Guan Yin szobra előtt. Máskor pedig két idősebb férfi versengett egymással, melyikük ajánl fel értékesebb adományt nekünk, ám Yi Kong véget vetett a vitájuknak, és ragaszkodott ahhoz, hogy visszaadjuk nekik az ajándékaikat és a pénzüket.

Anyám persze az én pártomat fogta. - Könnyű leborotválni a hajat valakinek a fejről és szerzetesi ruhát öltetni, de vajon közületek hányán éltek volna túl sebesülés nélkül egy olyan szörnyű zuhanást, mint az én lányom? Biztos vagyok benne, ha Yi Kong esett volna bele abba a kútba, akkor kopasz feje úgy hasadt volna fel, mint a wokba ütött tojás, és az agyveleje beborította volna a ruháját, akár a hányás!

Nagyon szomorú voltam e vetélkedés miatt. Milyen könyörtelen dolog is volt a Könyörületesség Istennőjének kilétén vitatkozni! A falu lakói nem tudták talán, hogy Yi Kong volt az, aki ledobta nekem a kútba Guan Yin-medálját? De amikor erre figyelmeztettem őket, akkor az emberek azt gondolták, milyen kedves is vagyok, és még jobban csodáltak. Néha komolyan összezavarodtam. Ha valóban én voltam Guan Yin reinkarnációja, akkor miért nem voltam képes apámat visszatartani a szerencsejátéktól, és miért nem akadályozhattam meg, hogy folyton veszekedjen anyámmal? És ha Yi Kong és én Guan Yin megtestesülései voltunk, akkor miért nem tudtuk elejét venni a falusiak gyerekes vitájának?

Végül magam mögött hagytam az egész vidéki perpatvart, amikor tizenkilenc éves lettem, és egyetemi ösztöndíjat kaptam. Ugyanebben az évben apám hetvenezer dollárt nyert lóversenyen, így visszaköltözhattünk Tsim Sha Tsui belvárosába. Hat hónappal később azonban apám elvesztette az egész pénzt, ezért megint szedhettük a sátorfánkat - ezúttal Kowloon szegénynegyedébe vitt az utunk. Onnan már nem látogattam gyakran a templomot, mert hosszú és drága volt az utazás.

Egy évvel később Yi Kong vette át az Aranylótusz Templom irányítását, mert a templom apácafőnöknője, Bölcsesség Erdeje megbetegedett, majd pedig meg is halt. Amikor csak meglátogattam Yi Kongot, mindannyiszor hangot adott annak a kívánságának, hogy szegődjem apácának a templomába. Egy alkalommal azt kérdezte tőlem: - Meng Ning, tudod, hogy tökéletes alakú a fejed? Biztos vagyok

benne, ha leborotválnád a hajadat, akkor sok apáca és szerzetes csodálná meg a formáját.

Máskor pedig azt mondta: - Meng Ning, magas rangú apácáknak is csak ritkán van olyan nyugodt természete, mint amilyen tied. A Shifum, Bölcsesség Erdeje azt mondta nekem, hogy ha valakinek ilyen jó a karmája, akkor azt nem szabad elvesztegetnie a poros világban.

Később, amikor Yi Kong már tudta, hogy komolyan apáca akarok lenni, de még nem tudtam elhatározni magam arra, hogy leborotváljam a hajamat, hangnemet váltott, tréfálkozni kezdett velem, és megkérdezte: - Meng Ning, mikor jössz velünk játszani? Itt sok jó mulatság vár rád. - Természetesen megértettem, hogy a „játék” azt jelenti, hogy álljak be apácának a templomába, és a „mulatságon” pedig azt értette, hogy segítek neki ambiciózus tervei valóra váltásában.

Én voltam szüleim egyetlen gyermeke, ezért nehéz volt elszakadnom a családomtól, és odavetni magamat a templom kapujába. A kínaiak nagy hálátlanságnak tartják, ha a szülők egyetlen gyermeke szerzetes vagy apáca lesz - hacsak a szülők nem haltak meg akkorra. Különben ki viselné gondját az öregeknek? Ki vinné tovább a család nevét? És ki örökölné a család vagyonát?

6. FEJEZET

A Ház

Yi Kong hangja hozott vissza a jelenbe merengéséből, akár a haragok kongása. Épp most kezdte le Dharma-beszédét az önző es énközpontú gondolkodásról.

- Mi valamennyien szeretünk ítélni. Nem számít, hogy többnek gondoljuk magunkat annál, akit kritizálunk, vagy pedig nyomorultul érezzük magunkat, akkor is hajlamosak vagyunk rá. Mert az ítékezés során - amikor kritikával illetjük a hitvesünket, a barátunkat, a szüleinket, a partnerünket vagy akár idegeneket az utcán -, akkor magunkat állítjuk a középpontba. - Itt tartott egy kis szünetet. - Amikor a fejünk tele van előítéllettel és egoizmussal, akkor ilyen dolgokat gondolunk: *Aliért vesz fel ez a hatvanéves nő mindig olyan ruhát, mint a fiatal lányok? Miért randevúzik a barátom apja egy fiatal lánnyal, aki fele annyi idős, mint ő? Utálom az anyósom főztjét: egyszerűen borzalmas, ami összekotyvaszt.*

A hallgatóság sugdolózni és fojtottan nevetni kezdett e szavak hallatán. Yi Kong türelmesen megvárta, amíg a zajongás elül, majd az első sorokban ülőket nézte szigorú tekintettel, utánuk következtek a középső sorban lévők, majd a hátul ülők, mintha csak azt akarta volna, hogy nézzünk szembe az igazsággal.

- Nem énközpontú gondolkodásra van szükségünk, hanem funkcionálisra - terveket kell készítenünk a jövőre, vinni kell az üzleti vállalkozásunkat, tanulnunk kell a vizsgáinkra, de még az is idetartozik, hogy finom vacsorát főzzünk a szeretteinknek.

Aztán arról beszelt, hogy a meditáció hogyan segíthet nekünk abban, hogy megszabaduljunk a kötöttségeinktől. - Amikor meditálnak, akkor rá fognak jönni, hogy az énközpontú gondolkodás olyan, mintha a majmok ugrálnának egyik fáról a másikra. A meditáció segít megszabadulni ettől a majomtempótól...

A hallgatóság erre hangosan felnevetett, és ezzel félbeszakították Yi Kong beszédét, és megtörték a komoly és ünnepélyes csendet. Láttam,

ahogy a fiatal fiúk nevetgélnek, és felpúpozzák a hátukat, akár a macska; egy idős nő hangosan kuncogott, és közben eltakarta kezével az száját. Akkor megpillantottam Michael Fullert. Ő is engem nézett, és kissé elfordult a mellette lévő apácától, aki folyamatosan beszélt hozzá. Könyörületes Beszéd apáca volt az, és nyilvánvalóan Yi Kong beszédét fordította le neki.

Amikor Yi Kong ismét beszélni kezdett, elkaptuk a tekintetünket egymásról. - Ki kell űznünk a fejünkből az énközpontú gondolatokat, és el kell engednünk őket! Különüljünk el...

Rögtön ezután hangos „Tűz van! Tűz van!” kiáltás hallatszott, ami akár egy rossz álom, úgy tört rá a békés csarnokra. Az emberek körülnéztek, és sugdolózni kezdtek. Amikor még több „Tűz! Tűz!” kiáltást hallottunk, és a füst kezdte betölteni a levegőt, az emberek felugráltak, lökdösődni és sikoltozni kezdtek. A rángatózó szemű apáca olyan gyorsan, akár egy macska, felrohant az emelvényre, és lehúzta onnan Yi Kongot, közben ledöntötte a Könyörületesség Istennőjének szobrát. Yi Kong mondani akart valamit, de az apáca már a kijárat felé húzta őt. De ekkor már túl késő volt; már mindenki - egy testként és egy lélekként - a kapu felé tülekedett, akár az őrült, aki megijedt a villámlástól. A rángatózó szemű apáca a saját testével védte Yi Kongot, és azt kiabálta: - Nyissanak utat! Engedjék kimenni a Nagytiszteletű Yi Kongot! - Ám azok az emberek, akik az előbb még érdeklődéssel és mosolyogva, szinte extázisban hallgatták az apáca előadását, most meg sem hallották a könyörgést.

Minden nagyon gyorsan történt, nekem több másodpercbe tellett, amíg rádöbentem, hogy ijedt emberek fognak közre, és lökdösnek ide-oda. A mennyezet ekkor már lángokban állt. Nagy fadarabok csapódtak a padlóra hangos csattanással, és közben minden irányba szikrát vetettek. Egy férfinak a háta tüzet fogott, a körülötte levők meditációs párnákat csapkodtak hozzá, hogy elfojtsák a lángokat. Az illető úgy sivalkodott, akár egy disznó, amit lemészárolnak. Egy másik asszony hisztérikusan jajveszékelt, amikor egy lángcsóva a hajába kapott.

A pánik leírhatatlan volt, és egyik emberről a másikra terjedt. Mindenki kiabált és sírt - ki félt, ki a szeretteit akarta megvédeni, kit a félelem szorongatott, kit pedig a fájdalom sanyargatott. A szívem hevesen dobogott, és a szám imát mormolt. Miközben előrenyomott a

tömeg, az emelvényre néztem, de már sehol sem láttam Yi Kongot és a rángatózó szemű apácát.

Körbetekintettem. Egy idős nő próbálta magát kipréselni az ajtón, de egy férfi félrelökte. Egy házaspár egymás kezét fogta, és egyszerre próbáltak kitörni. Az érdekemet gyűjtő doboz felborult; bankók és pénzermék hullottak a padlóra, és csillogtak a napfényben, ami beáramlott a nagy ablakokon keresztül. A fejvesztve menekülők laposra taposták a meditációs párnákat. Papucskok és szent könyvek hevertek szanaszét a padlón kulcsokkal, összetört szemüvegekkel, aranyláncokkal és imagyöngyökkel együtt. Még több fahasáb zuhant le a mennyezetről. Az emberek kiabáltak, forogtak, kavarogtak és özönlöttek mindenfelé. A levegőt szinte vágni lehetett a füsttől. A kezemet a szám elé tettem, hogy ne lélegezzem be a füstöt, és hogy ne sikoltsak fel. A szívem szaporán vert, az anyám arca jelent meg előttem képzeletben, és forró könnyek folytak végig az arcomon.

Hirtelen megpillantottam, hogy a tűz belekap az oltárba, és Buddha arca olvadni kezd. Felsikoltottam, és utat akartam magamnak vágni, mintha maga a Pokol Királya üldözött volna. Vajon túl fogom élni ezt a szerencsétlenséget, mint ahogy megmenekültem, amikor beleestem a kútba? Vagy itt fogok elégni a pokol tüzén? Guan Yin, kérlek, segíts megint nekem! Nem akarok meghalni! Azért jöttem ide, hogy a lelkemet pallérozzam, és nem azért, hogy itt leljem a halálomat, így imádkoztam, amikor azt láttam, hogy a Könyörületesség Istennője - most egy halom cserép volt csak a padlón - még sokkal szerencsétlenebb, mint én magam voltam. Tizenöt éven keresztül gyakoroltam az elkülönülést, hogy ne törődjem magammal, és ennek ez a katasztrófa egyetlen perc alatt véget vetett.

Aztán észrevettem egy kisfiút, aki mellettem sírt és azt kiabálta:

- Mama! Mama! Felkaptam a csöppséget, és szorosan átöleltem. Rögtön azután éreztem, hogy valaki megragadja a karomat. Megfordultam és Michael Fullert láttam magam előtt. Elvette tőlem a gyermeket, és odakiáltott nekem a nagy zsvajban: -Jöjjön! Kövessen!

- Ő pedig ahelyett, hogy a tömeggel együtt a kapu felé tülekedett volna, az ellenkező irányba húzott. Mielőtt még időm lett volna tiltakozni, felkapta a mikrofont, és betörte vele az ablakot. A fiú ekkor még hangosabban sivalkodott. Friss levegő áramlott a terembe.

Miközben megpróbáltam kilépni a bezúzott ablakon, egy lángoló gerenda zuhant felém. Fuller a testével védelmezett, és elrántott előle. Mindhárman a padlóra estünk. A kisfiú ordított. Fuller arrébb rúgta a gerendát, felállt, és a kezét nyújtotta felém. A térdem rettenetesen fájt, és túlságosan féltem, hogy engedelmeskedjem neki. Fuller ekkor felkapta a kisfiút, és átemelte az ablakon. Gyorsan visszajött, és legnagyobb megdöbbenésemre felnyalábolt, és még mielőtt tiltakozhattam volna, már ki is vitt a törött ablakon át.

- Jól van? - kérdezte angolul, miután letett a földre; semmit nem vett észre végtelen zavaromból. Engem még sosem érintett meg férfi, arról nem is szólva, hogy nem vett senki a karjába. Biztos voltam benne, hogy ég az arcom a szégyentől, és olyan piros, akár a bent pusztító lángok. A kisgyermek a ruhámba kapaszkodott, én pedig lehajoltam hozzá, hogy védelmezem.

Fuller ekkor aggódva azt kérdezte tőlem: - Gondolja, hogy ki tudja vinni a kisfiút az elülső udvarra? Nekem vissza kell mennem, hogy a többi emberen is segítsek.

- Jól vagyok - feleltem, de az ajkam remegett. - Menjen csak a dolgára.

Fuller belépett a terembe az ablakon át, és a mikrofonnal még több ablakot tört be, miközben odakiáltott az embereknek: - Jöjjenek ki az ablakokon át!

Bicegve kivezettem a kisfiút az udvarra. Odakint láttam, hogy a tűz a Meditációs Csarnok mögül támadt. A nyaldosó lángok, akár az éhes szellemek, belekaptak a fából készült falakba és a tetőbe. Letöröltem a könnyeimet, és köhögni kezdtem. A kisfiú mellettem azt kiabálta:

- Mama! Mama! - Átkaroltam, hogy csillapítsam a félelmét.

A legtöbb ember már kint volt az épületből, mire két szirénázó tűzoltóautó érkezett, és csikorgó kerekekkel állt meg a csarnok előtt. Tűzoltók ugráltak le róla, összeállították a fecskendőiket, és oltani kezdték a tüzet. Még egy mentő is jött, amiből fehér ruhás férfiak léptek ki, és hordágyat cipeltek. Szürke ruhás szerzetesek és apácák futottak felénk, hogy segítsenek nekik. A csarnok melletti árvaházból gyerekek özönlöttek ki, és két fiatal apáca hiába utasította őket, hogy menjenek távol a tűzről. A gyerekek tátott szájai és csillogó szemekkel bámulták a

tüzet, mintha egy hollywoodi filmet néznének. Kíváncsi, ártatlan arcukat vörösre festette a tűz.

Most, hogy kellő távolságban voltam a lángoktól, a félelmem is alábbhagyott. A tűz gyors mozgása, erős színei egy lendületes Zen festményre emlékeztettek, melynek festője tintát fröccsentett a papírra, hogy lelkét és szellemét megjelenítse. Azt kívántam, bárcsak ott lett volna velem a festőfelszerelésem, és megragadhattam volna ezt a rendkívüli pillanatot. A tűz egyszerre volt rémületet keltő és varázslatosan vonzó. Olyan volt, mint Yi Kong - erős, eleven, és tele volt energiával. Szökdel, felcsavarodott, ide-oda csapkodott és forgott, akár a Tánc Királynője. A buddhisták azt mondják: „Halj meg, hogy élhess”. Ennek a tűznek is ez volt a küldetése? Hogy elégesse az egonkat, a vágyainkat, a földi dolgokhoz való kötődésünket és ragaszkodásunkat, énközpontú gondolkodásunkat?

Igen. De a szépséges jelenség még ennél is többet jelentett. Maga volt a szenvedély, a tiszta *yang* energia. Még a ropogó, sercegő hangok is érzékiek, szexik voltak. Hirtelen észrevettem a távolban egy sztúpa alakját, egy tornyot, és a női test domborulataira gondoltam. Hogy lehetett az, hogy egy ilyen pusztító és hatalmas erő egyszerre vonzza az érzékeket is? A tűz felébresztett bennem valamit, amit nem voltam képes megnevezni.

A nyaldosó lángok, a nagy hőség, a repkedő szikrák és a fojtogató füst a pusztulás és az újjászületés csodálatos érzésével töltötte be a szívemet. Aztán megpillantottam azt a pavilont, amelyikben a szútrákat tárolták, és ami nagyon közel volt a Meditációs Csarnokhoz - miután láttam, hogy ez is elpusztult, nagyon elszomorodtam.

* * *

Kevesebb, mint egy órán belül a tüzet sikerült eloltani, és csak izzó parázs maradt belőle. Az emberek ide - oda ténferegtek, vagy leültek fezz udvarban a járdára. Füstszag áradt belőlük, a hajuk kócos, a szemük vörös volt, és az arcukat könnyek szántották fel, a fekete buddhista ruhájuk pedig piszkos volt, és el volt szakadva. Úgy néztek ki, mintha a lelküket elragadta volna valami sötét, ördögi erő. Némelyik ő nagyon elhagyta magát, és ez módfelett zavart engem; széttették a lábukat, a

szájukat eltátották, a ruhájuk fel volt húzva, és kilátszott a meztelen lábuk és a fehérenműjük.

Hirtelen eszembe jutott a kisgyermek. Hogyan is feledkezhettem meg róla, amikor ott volt közvetlenül mellettem, ijedten és elárvultan? |Magamhoz húztam, és nagyon kedvesen azt kérdeztem tőle. - Kis barátom, jól vagy?

Legnagyobb meglepetésemre erre kis, vékonyka testét a karomba fektette, és a fejét a mellkasomhoz dörgölte. - Mama! - suttogott.

A szívem összefacsarodott. Hosszú ideig álltunk így, közben élvezettel védelmeztem ezt a kis emberkét, aki olyan sebezhető volt - sokéin gondoltam volna, hogy ilyen jóleső érzés egy gyermeket ölelni. - Kis barátom - becézgettem, és egy kissé távolabb tartottam magamtól, hogy láthassam az arcát. - Én nem vagyok a te édesanyád, de ne aggódj miatta. Biztos vagyok benne, hogy hamarosan megtalálod.

A gyermek négy- vagy ötéves lehetett, a feje le volt borotválva és miniatúr buddhista ruhát viselt. Gyönyörű fiúcska volt. Rám nézett hatalmas, kíváncsi szemével. - Ki vagy te?

Akkor vettem csak észre, hogy nem volt szempillája - leégett a tűzben!

Könnyek szöktek a szemembe, és gyengédség árasztotta el a testemet, telkemet. Mielőtt még válaszolhattam volna neki, kis kezével megérintette az arcomat, és azt kérdezte: - Miért sírsz?

Nem tudtam tovább visszatartani a könnyeimet, úgy patakzottak végig az arcomon, mintha egy gát átszakadt volna át. A karomba húztam a gyermeket, és kis, kopasz fejét simogattam, és közben anyai érzések támadtak bennem. Elfogott a szomorúság, mert eszembe jutott a kisöcsém, aki alig élt pár napot, és akit nem vehettem a karjaimba.

Ekkor Michael Fuller lépett elő a semmiből. Az arca és a ruhája csupa kosz volt, és a haja pedig poros. Odajött hozzám, kivette az üvegdarabokat a hajamból, és a kezét a váltamra tette. - Meng Ning, jól vagy?

Elpirultam, mert emlékeztem testének melegére, amikor kivitt az égő csarnokból. Aztán visszafojtottam a könnyeimet - ez az amerikai nemcsak hogy emlékezett a nevemre, de épp most mentette meg az életemet sok másik emberével együtt.

- Nem is tudom, hogyan köszönhetném meg önnek. Mr...

- Szólíts Michaelnek - felelte.

Miközben az amerikai a kisfiú fejét simogatta, egy kócos hajú és könnyáztatta arcú asszony sietett felénk, és elragadta tőlem a gyermeket. Megcsipkedte a kölyök arcát, karját és lábát, míg az el nem kezdett sírni. Erre a nő felnevetett. - Ó, én kincsem! Szívem! Érzed a fájdalmat! Ezek szerint életben vagy! - Aztán megfogta a karomat. - Ó, nagyon köszönöm önnek, kisasszony!

Rámutattam Michaelre. - Neki köszönje; ő volt az, aki betörte az ablakokat, hogy kimenekítse rajta az embereket.

A nő szélesen elmosolyodott. Összetette a kezét, és angolul azt mondta. - Ó, köszönöm önnek, *giveilo* Buddha. Idegen ördögi Buddha - ezt mondta neki. Aztán odafordult a kisgyerekhez, és kantoni nyelven azt mondta neki. - Köszönd meg ennek a néninek és ennek a *giueilo* bácsinak a segítségét. Gyorsan!

A kisfiú térdre esett, és meghajolt, akárcsak egy kis szerzetes. Michael és én a katasztrófa ellenére nevetni kezdtünk. A nő is nevetett, majd még egyszer megköszönte, hogy megmentettük a fiát, és elmentek. Szomorúan néztem, ahogy a kisfiú eltávolodik kicsi, tömzsi lábait rakosgatva egymás titán.

Michael ekkor a mentőautóra mutatott. - Meng Ning, gyere velem oda, és nézzük meg, nincs-e szükség segítségre? - Megfogta a könyökömet, és a fehér autóhoz vezetett.

Legnagyobb meglepetésemre Yi Kong és több más ember feküdt félig öntudatlanul a hordályakon. A szívem nagyot dobbant. Ó, Könyörületesség Istennője, ne hagyd, hogy valami baj érje a tanítómesteremet!

Bár Yi Kong arca sápadt volt, és az ajkából kifutott a vér, valamit suttogott a rángatódzó szemű apácának, aki mellette térdelt. Nagyon megkönnyebbültem. Aztán észrevettem, hogy Yi Kong ruhája elszakadt, és kilátszik a válla. Most először láttam ilyen sokat a testéből, és az arcom elpirult. Több apáca és szerzetes gyült köré, és suttoztak és sopánkodva nézték. Michael odament a mentőhöz, és azt mondta az egyik fehér köpenyes férfinak angolul. - Orvos vagyok. Megnézhetem ezt a hölgyet?

Miután ellenőrizte Yi Kong lélegzetvételét és pulzusát, azt mondta.

- Belélegzett egy kis füstöt, de különben szerintem jól van.

Yi Kong hunyorított, és azt suttogta. - Köszönöm.

Michael bólintott, és elindult, hogy a többieket is megvizsgálja.

Yi Kong megérintette a rángatózó apáca ruhájának az ujját. - Győződj meg róla, hogy mindenki jól van-e... - Könny csordult ki a szeméből. - Ó, azok a könnyek a Szútra Pavilonban!

Bár már több, mint tizenöt éve ismertem őt, még sosem láttam, hogy ilyen erős érzelmek látszottak volna az arcán, vagy hogy ilyen fájdalommal lett volna tele a hangja. A tragédia ellenére titkos örömet érzetem a váratlan feltárulkozás miatt.

Yi Kong ekkor rám mutatott. - Meng Ning, te vagy az?

Odamentem hozzá, és letérdeltem mellé. - Igen, Yi Kong Shifu.

Megfogta a kezemet. Ez volt az első alkalom, hogy így megérintett - tele szelídséggel és gyengédséggel. A kezem végigsimította mezítelen vállát - ami olyan meleg és puha volt.

- Mégiscsak visszajöttél? Mennyi ideig voltál távol? Öt évig? - A súlyos megrázkódtatás nem homályosította el éles emlékezetét. De mire válaszolhattam volna neki, behunyta a szemét.

Miközben azt figyeltem, ahogy a mentőautó elviszi Yi Kongot a kórházba, a szemem sarkából láttam egy arcot, amit egy vörös, kígyó alakú forradás csúfított el. Gyorsan megfordultam, de nem volt ott más, csak a szomorú apácák, akik az izgatott árvákat vigasztalták.

7. FEJEZET

Egy nap, amikor még fiatalok voltunk

Michael és én az Illatos Lelek Templomban maradtunk, hogy segíthessünk. Szerencsére senki nem sérült meg komolyabban, mert mindenki időben ki tudott menekülni az ablakokon át.

Mire minden elrendeződött, rettenetesen kimerültünk. Aztán észrevettem, hogy Michael a lábamat nézi. Követtem a tekintetét, és láttam, hogy véres a térdem és a bokám. A vérzés már elállt, de a térdem erősen fel volt horzsolva. Sírásban törtem ki. Michael megfogta a vállamat és felsegített. A félelem, a kimerültség és a felgyülemlett érzések könnyei gördültek végig az arcomon, a buddhista ruhámon, végül pedig Michaelén. Néhány fiatal apáca állt az elülső udvaron, és kíváncsian figyeltek minket.

Aztán abbahagytam a sírást. - Sajnálom, Michael - mondtam. Még mindig a karjában tartott, én pedig mit sem törődtem az apácákkal.

Michael megfogta a kezemet, és visszavezetett a hálólhelyére. Zavarban voltam, amiért szakadt ruhában kellett ülnöm előtte. Amikor pedig azt mondta, hogy le kell vennem a harisnyanadrágomat, hogy megtisztítsa a sebemet, tétováztam.

Úgy tűnt, jól mulat a helyzeten, majd a kijárat felé mutatott. - Ott van a mosdó.

Bár senkit sem láttam a hálóteremben körülöttünk, nem akartam használni a férfimosdót. Végül neki támasztottam a hátamat a falnak.

Felhúztam a szoknyámat, kitapintottam a harisnyanadrág felső végét, és letoltam a térdemen és a lábszáramon, közben éreztem, hogy a nejlon felszakítja a sebemet. Végül kibújtam a harisnyanadrágból, és amikor meztelen lábbal álltam ott, a szégyentől elöntött a forróság.

Leültem, és Michael megvizsgálta a térdemet és a bokámat. Majd odament a mosdótálhoz, hozott egy csészényi vizet, és lassan ráöntötte a lábamra, hogy lemossa róla a szürke port. Felszisszentem.

Felnézett rám, és megérintette a karomat. - Lazíts, Meng Ning, minden rendben. Nem fogok fájdalmat okozni neked. Bízz bennem.

Bízam benne. Nagyon meglepődtem ezen. Ugyanis soha nem gondoltam volna, hogy valaha bízni fogok egy férfiban. Eddig csak Yi Kongban és Guan Yinben, a Könyörületesség Istennőjében bízam. De most, bár alig mertem levegőt venni és a szívem hevesen dobogott közben, mégis biztonságban éreztem magam, miközben ez a férfi előttem térdelt, és ellátta a lábamon a sérülést, méghozzá a szakértő orvos kezével. Könnyeimet nyeltem, miközben figyeltem, amint beköti a térdemet a tiszta, fehér zsebkendőjével. Ő pedig a munkájára összpontosított, és mintha kifejezésre juttatta volna Buddha-természetét.

Miután bekötötte a térdemet, Michael megvizsgálta feldagadt lábujjaimat. Kissé felemelte őket, majd egyenként megnyomkodta valamennyit, és közben megkérdezte, érzek-e fájdalmat.

Bólintottam. - Nem fáj nagyon, de azért elég érzékenyek.

- Ne aggódj. Nem tört el, és a duzzanat pár nap múlva elmúlik.

A térdem, a bokám és a lábfejem most sokkal jobban nézett ki, és már fájdalmat sem éreztem. Szerencsére csak a szerzetesi ruhám volt elszakadva és összevérezve; az alatta lévő ruhám sértetlen maradt. Otthon nem akartam anyámnak az elvonulásról és a tűzről beszélni.

Végül - kissé még szédelegve - visszamentem a hálólhelyemre, hogy átöltözzem, megmosakodjam és összecsomagoljam a holmijaimat. Michael és én később a templom főkapujánál találkoztunk, és megadtuk egymásnak a telefonszámunkat és a címünket. Ragaszkodott hozzá, hogy hazakísérjen; úgy gondoltam, visszautasítom, mert már eddig is túl sokat tett értem és másokért, de nem volt energiám - vagy valójában nem is akartam elküldeni.

Csaknem két órába tellett, amíg Lantau szigetről Hongkong belvárosába értünk. Előbb kompra szálltunk, hogy a központba jussunk, majd a hongongi gyorsvasúttal, az MTR-rel Cheung Sha Wanba mentünk - innen már csak két háztömbnyire volt a lakásom. Amikor felkapaszkodtunk az utcán, udvariasan visszautasítottam az ajánlatát, hogy egészen hazáig kísér.

- Most már rendben vagyok - mondtam neki, ugyanis nem akartam anyámhoz egy *gweillo*val, vagyis idegennel az oldalamon betoppanni - túlságosan fáradt voltam a magyarázkodáshoz.

* * *

Csaknem este tizenegy volt, mire hazaértem. Szerencsére az anyám már aludt, így egyenesen a szobámba mentem, ahol levetkőztem, majd lefeküdtem. Képtelen voltam elaludni, csak feküdtem az ágyon, és kinéztem az ablakon. Az ezüstszínű hold tekintett le rám. Su Dongpo verse jutott az eszembe: „Még ha ezer mérföld is választ el minket egymástól, ugyanaz a hold ragyog le ránk.”

Vajon mit csinálhat most Michael a Kowloon Hotelben? Alszik? Vagy talán a tévét nézi? Vagy ő is a holdat bámulja, és közben rám gondol? És akkor lehunytam végre a szemem...

A gyöngyházfényű holdsugarak fényében a sebhelyes arcú apáca az Aranylótusz Templom körül settenkedett, ahol Yi Kong élt. Felnézett Yi Kong hálósobájának az ablakára, és hangosan siránkozni kezdett: - Shifu, kérlek, add nekem gyönyörű arcodat! És az ujjaidat! Azokat az elegáns, hosszú ujj akad

Yi Kong megjelent az ablakban, és ledobott egy párnát. - Menj aludni, te ostoba! - mondta neki szépen csengő hangján. - A te sebhelyed a te legjobb barátod, és nem az ellenséged. Eredj innen! Különülj el az emberektől! Légy tárgyilagos és közönyös! Ezt tanítja neked az a sebhely!

Ezután Yi Kong nagy csattanással becsukta az ablakot, de nyomban ki is nyitotta, és rémült tekintettel nézett le a sebhelyes arcú apácára, közben pedig azt sikoltozta: - Segíts! Kérlek, segíts! Tűz van!

De a sebhelyei arai apáca gúnyosan kinevette: - Eredj! Húzódj el a világtól és az emberektől! A tűz a te legjobb barátod; közönyösséget és tárgyilagosságot tanulhatsz belőle! Azzal a sebhelyes arcú nővér elment, otthagya Yi Kongot a felcsapó lángok között.

Hirtelen felébredtem, és a hálósobámban találtam magam; erősen izzadtam. Anyám rohant be hozzám; az arca annyira ijedt volt, mintha

a japán csapatok megint megtámadták volna Hongkongot. - Gyere, Meng Ning, fussuk!

- Micsoda?

- Nem azt sikoltottad, hogy *tűz* van?

- Mama, ez csak egy rossz álom volt. Jól vagyok. - Aggodalommal teli arcát néztem, és a szívem megtelt melegséggel.

Anyám kövérkés kezét a fejemre tette. - Meng Ning, nagyon fáradtnak és zaklatottnak tűnsz. Neked egy kiadós, egészséges reggelire van szükséged - mondta, majd eltűnt a konyhában. Hangosan zörgött az edényekkel és közben vidáman fütyörészett.

Annak a dalnak, amit a reggeli készítése közben fütyült, az volt a címe: „A nap, amikor fiatalok voltunk”.

* * *

Ez volt a szüleim szerelmes dala. Mielőtt apám a szerencsejáték rabjává vált, költő és tanár volt egy iskolában Hualianban, ami Taivanon található. Anyám az ő tanítványa volt, és kilencéves volt, apám pedig tizenkilenc. Anyám azt mondta nekem, hogy abban a pillanatban, amikor összetalálkoztott a tekintetük, tudta, hogy a sorsuk végleg összekapcsolódott. Folyton azzal kérkedett, hogy az apám mennyire jóképű volt, és hogy mennyire megnyerő volt tiszta, fehér ingében és sűrű, csinosan levágott hajával. Azt is mondta, hogy apám elbűvölte a tanítványait humorával és műveltségével, meg hogy az osztályban az összes lány fülig szerelmes volt belé, de apám tekintete csak az anyámét kereste. - Magas volt és jóvágású, akár egy hollywoodi sztár - az apád barátai csak így emlegették őt.

Egy évvel később nagyapám az egész családot Taipeibe költöztette. Nemsoká nagyapa meghalt, s nagyanyám meg volt győződve arról, hogy csakis egy nagyvárosban lesz esélye arra, hogy kihúzza magát a szegénységből és a gyerekeinek jobb jövőt biztosítson. Anyám és apám ekkor elvesztették a kapcsolatot egymással.

Egy napon, nyolc évvel később, amikor anyám - ahogy mindennap szokott - a nagyanyám boltjában segédkezett iskola után, megpillantott egy férfit a nagyanyámmal csevegni. A férfi közben arany ékszer

választott az üveglapos pultból. Ismerős hangjára anyámnak nagyot dobbant a szíve.

- Ó - suttogta anyám. - Könyörületesség Istennője, tedd, hogy ő legyen az! - Ezután segítségül hívta az összes istent és istennőt, akikben sosem hitt, de most a közbenjárásukért könyörgött.

Nagyanyám azonban megszidta a lányát. - Mei Lin, mit szöszmötölsz ott? Gyere ide és segíts!

A férfi ekkor megfordult, anyám és apám tekintete összetalálkozott.

Anyám felsikoltott. - Du tanárom!

- Ó, szóval ő az a híres Du tanár, akiről már olyan sokat meséltél! "jegyezte meg nagyanyám. - Akkor most gratulálhatsz Du tanárnak, mert három hét múlva megházasodik. Azért jött ide, hogy arany ékszer vásároljon a menyasszonyának.

Azonban ahelyett, hogy anyám gratulált volna Du tanárának, könnyekben tört ki, és kiszaladt az üzletből.

- Mei Lin, engedd, hogy megmagyarázzam! - apám kirohant utána az utcára, ahol egymás karjába estek.

Először nem tudták, mihez kezdjenek. Végül, egy héttel később a könnyebbik utat választották - elszöktek, és így meghiúsult apám esküvője a másik lánnyal. Épp csak pár holmit szedtek össze, magukhoz vettek némi készpénzt, majd felszálltak egy hajóra, ami Hongkongba vitte őket. Egy évvel később, amikor anyám tizenkilenc éves volt, életet adott nekem. Ezután apám és anyám együtt éltek, anélkül, hogy törvényesen összeházasodtak volna. Mindig azt hittem, hogy azért nem házasodtak össze, mert lelkiismeret-furdalásuk volt az elhagyott és felültetett lány miatt, amiért nagy szívfájdalmat okoztak neki, és szégyent zúdítottak a fejére.

Anyáin sosem tudta túltenni magát a bánaton, hogy neki nem volt parádés esküvője és nem voltak aranykeretes esküvői fényképei sem. Apám azonban kifejezetten büszke volt emiatt. Egyszer, amikor még kicsi voltam, azt mondta nekem: - Meng Ning, mivel anyád és én soha nem házasodtunk össze, te törvénytelen gyerek vagy. De tudod mit? Épp ezért vagy te olyan kivételesen csinos, szép és intelligens.

- Papa, én ezt nem értem - sopánkodtam, mert nem értettem, hogyan függ össze a törvénytelen, az intelligens és a szép.

Apám pajkosan elmosolyodott. - Persze, hogy nem érted. Hiszen még gyerek vagy. Menj, és kérdezd meg anyádat. Már legalább százszor elmagyaráztam neki.

Anyám füge ujjai megálltak a levegőben kötögetés közben. Odamérete a hátamhoz a is piros kardigánt, majd halkán azt mondta. - Ó... ez azért van így... mert amikor egy szerelmes pár titokban gyermeket csinál, akkor azt mondják, hogy ők... nos, sokkal hevesebbek és az erejük megsokszorozódik. Így több energiát adnak a gyermeknek, amikor... nos, amikor... *azt a dolgot* csinálják, érted? Ilyenkor több *qit* bocsátanak ki magukból, mindenből többet. Ezért vagy te olyan gyönyörű és okos. Szerencsés gyermek vagy, mert neked kétszer annyi jutott mindenből, mint a többi lurkónak. A duplája, érted?

Persze egyetlen szót sem értettem az egészből.

- Nos - csattant fel anyám -, most menj vissza az apádhoz, és kérdezd őt! - Azzal a fejét lehajtva gyors tempóban újra kötni kezdett.

Néha kifejezetten örültem, hogy az a másik lány nem ment hozzá apámhoz. Mert nemcsak hogy megszegyenült volna, és elvesztette volna a jó hírét, amiért apám gyakran megcsalta volna, de búcsút mondhatott volna az összes aranynak, amit apám vett volna neki az esküvőre. Vajon ő is beérte volna annak a szerelmes dalnak az emlékével, amit egy gyönyörű májusi napon énekelt neki apám? Mert anyámnak ez volt egyetlen menedéke. Tudtam, hogy apám megtanította a tanítványainak az angolóráin az „Egy nap, amikor még fiatalok voltunk” című dalt. Anyám azonban ezt is kimagyarázta: - Valójában apád csak nekem akarta megtanítani ez a szép dalocskát, de nem akarta, hogy mások kiszimatolják az érzéseit, ezért megtanította az egész osztálynak.

* * *

Végül elkészült a reggeli. Leültem az asztalhoz hogy egyek, anyám pedig velem szemben az újságot olvasta. Az asztalon három főt tojás, két vastag szelet sonka és tejeskávé várt.

- Mama, ritkán készítesz nyugati ételeket. Miért csináltál ma amerikai reggelit nekem?

- Mert Amerika gazdag, akárcsak a reggelijük. Több energiára van szükséged - felelte anélkül, hogy felnézett volna az újságból, majd felkiáltott: - *Aiya!* Tegnap tűz volt az egyik kolostorban!

Abbahagytam az evést, ő pedig tovább olvasott. - Hmm... szerencsére senki nem sérült meg... mert egy amerikai és egy kínai doktor segített az embereknek az ablakon kimenekülni.

A szívem hevesen vert a mellkasomban. Anyám tovább folytatta az olvasást. - Ez a *gweilo* doktor a Zhong Hok Kin Si egyetemen tanult... és dr. Du...

Ekkor kikaptam anyám kezéből az újságot, minden tiltakozása ellenére. A cikk címe így szólt: „A hétnapos buddhista elmélkedés az Illatos Lélek Templomban megghiúsult a tűz miatt. Az embereket egy amerikai Buddha menekítette meg, senki nem halt meg, csak pár sebesült van.”

A cikk részletesen elírta a tüzet, a pánikot és azt, hogy milyen károkat okozott. A riport a következőképpen zárult:

Az amerikai doktor, Buddha Michael Fuller, aki harmincnyolc éves, megmentett sok életet. Foglalkozása idegorvos, és a John Hopkins Egyetemen végzett, és jelenleg a New York Kórházban dolgozik. Dr. Fuller az elvonulás résztvevője volt, és mint laikus buddhista a sanghajjade Buddha Templomban talált menedéket. Buddhista neve Fangxia Zizai. A templom szerzetesei és apácái határtalan hálájukat és köszönetüket fejezték ki dr. Füllentek és dr. Dunak, egy kínai laikus nőnek, aki ugyancsak a hétnapos elmélkedésre vonult el hét napra a világtól.

Kávét öntöttem az újságban a nevemre, majd az ujjammal elmaszatoltam a helyét, és csak ezután adtam vissza a lapot az anyámnak. Ezután gyorsan megettem a reggelimet. Minden bizonnyal a templom adta ki a nevünket az újságnak. És aztán a pletykalap szépen kikerekítette a történetet.

A cikk eszembe juttatta Michaelt, amint a gyermeket tartotta, aztán azt, hogy felemelt engem, és átvitt a kitört templomablakon, majd pedig rendbe tette a térd sérülésemet. A férfiak ritkán keltették fel az

érdeklődésemet de amikor rá gondoltam és a buddhista nevére, Fangxia Zizaira, ami azt jelenti, „Menj és légy gondtalan”, úgy éreztem, valami megmozdult bennem. És félni kezdtem...

8. FEJEZET

Ugyanaz a hold sül le mindkettőnkre

Anyámra sandítottam, aki meg mindig teljesen belemerült a pletykarovatok olvasásába. Vidáman felfelé görbítette a szája sarkát, ebből arra következtettem, hogy valami igencsak szaftos hírt fedezhetett fel magának. Engem azonban elfogott a szomorúság, mert már ismertem anyámnak ezt az arckifejezését, pont ilyen képet vágott, amikor apám *tianyati miyuját* hallgatta - vagyis csinos félje mézesmázos, csábító és hódító szavait. És anyám tudta, és hagyta, hogy apám becsapja, rászedje és megcsalja, bár folyton azzal büszkélkedett, hogy ő rendkívül elővigyázatos és körültekintő.

Olyannyira gondos volt, hogy egy dollárt és fél órát áldozott azért, hogy fél mérföldet utazzon a villamossal egy bizonyos piacra, ahol - legalábbis szerinte - a sertéshús nemcsak egy dollárral kevesebbe került, de egy *liangal* többet is nyomott.

- Ha elég ügyes vagy, akkor akár tízezer évig is kormányozhatod a hajódat.

- De mama, hogyan is kormányozhatnánk tízezer évig a hajónkat, ha nem élhetünk tovább nyolcvan évnél, már ha szerencsések vagyunk? - szegeztem neki a kérdést.

Anyámat nem kellett féltetni; nyomban megeredt a nyelve, mintha csak olajban hempergették volna meg. - Pimasz teremtés! A filozófiára, a bölcsességre figyelj, ami e mögött a mondás mögött húzódik meg. - És miközben az evőpálcikáival kihorgászta kedvenc ételét, a kövér sertéshúst, bőszen elkezdett nekem magyarázni. - Tegyük fel, hogy a nagyanyád megtanított engem, hogyan legyek ügyes és gondos gazdaasszony, és most pedig én tanítalak meg erre téged. Később, az eljövendő időben te megtanítod az összes fortélyt a lányodnak, és a távoli jövőben az én unokám majd kiokosítja az ő unokáját... és így tovább. És ha végül összeadjuk a generációkat, akkor kijön a tízezer év. így már érthető?

Ám anyám csak a szavakat illetően volt elővigyázatos, körültekintő és okos, a cselekedeteit illetően ezt nem lehetett elmondani róla. Míg folyton azt hajtogatta nekem, hogy ne nyissak ajtót idegeneknek, ő szélesre tárta az ajtaját a tengerészek előtt, és teával kínálta meg őket. Aztán hagyta, hogy mézes-mázos szavakkal rábeszéljék arra, hogy drága konyhai eszközöket vásároljon meg, de soha nem tanulta meg használni őket, pedig sokszor egyhavi koszt pénzt is költött rájuk. Míg engem állandóan arra figyelmeztetett, hogy ne igyák semmilyen italt a barátaim házában, ő boldogan lökött oda a pultra akár egy dollárt is az utcai árusnak, majd felkapta a mocskos poharat, és felhajtotta a tartalmát, akármilyen kétes lötytyöt is kínáltak neki.

Annak ellenére, hogy nekem folyton azt szajkózta, hogy óvakodjam a jóképű, mézes-mázos és könnyű szívű férfiaktól, ő vakon szerette apámat, és hagyta, hogy egyre-másra megcsalja és becsapja.

Apám elbűvölte, nemcsak vonzó külsejével, de azzal is, hogy számos szerelmes verset írt neki. Szép kalligrafikus írásával telerótt a drága rizspapírokat, amiket virágok, madarak díszítettek, vagy pedig hamis aranypehellyel szórták be őket. Olykor a verssorokat a róla készült fényképekre írta, amiket elküldött anyámnak. A versek fölé mindig odaírta: „Az én drága Mei Linemnek, nyolcévnyi elválásunkra emlékezve”, alá pedig az került: „Örökké a tied, Du Wei”.

Az évek során anyám gondosan lepréselte a verseket azokkal a százszorszépekkel és íriszekkel együtt, amiket a párás, szagokkal teli és csúszós kövezetű piacokon vett, vagy a parkokban szedett. Időről időre elővette ezeket a költeményeket, és újra meg újra elolvasta őket, vagy tintával és ecsettel lemásolta a sorokat, miközben apám kalligrafikus írását utánozta. Bár nagyon megindítottak ezek a romantikus gesztusok, mélyen el is szomorítottak.

Ugyanis apám soha nem írt egyetlen verset sem. Régi költeményeket plagizált, vagyis némi változtatással a saját művének tüntette fel őket.

Soha nem tudtam kideríteni, hogy apám valójában milyen érzéseket is táplált az anyám iránt. Egyszer megkérdeztem apámat, hogyan udvarolt anyámnak, mire ő meglepetten nézett rám. - Nem udvaroltam az anyádnak - felelte alig hallhatóan -, ő volt az, aki futott utánam. - Aztán egészen másképpen mesélte el nekem, hogyan is találkoztak össze az ékszerüzletben. Amikor ott véletlenül összehozta őket a sors,

apám nem ismerte fel anyámat. - Hogyan is tehettem volna? - húzta össze a szemöldökét, és nagyon döbbsentitek látszott. - Amikor még Huallanban éltünk, anyád még csak kilencéves volt, de amikor ismét találkoztunk Taipeiben, már felnőtt nő lett belőle. Amellett hogyan is emlékezhettem volna kis kölyökkutya szerelmére, amikor mindössze kilencéves volt, és pedig tizenkilenc. - Ám amikor azt kérdeztem apámtól, hogy miért hagyta el a menyasszonyát az anyámért, hirtelen témát váltott, és az időjárásról kezdett beszélni. Valójában apámnak csupán nagyanyám aranyára fáj a foga?

Egy este, pár héttel apám halála után, anyám eldöntötte, hogy egy kötetbe köti össze az összes verset, amiket apám hozzá írt. Segítettem neki ebben a munkában, amit az ebédlőasztal körül végeztünk.

Bár rekkenő hőség volt a szobában, anyám azt kérte tőlem, hogy ne kapcsoljam be a ventilátort, mert attól tartott, hogy a légörvény szétfújja a papírokat.

Összegyűjtöttem a költeményeket, amiket anyám naplóiban találtam; anyám közben egy kemény papírra felragasztotta a szárított virágokat: ezt szánta a versgyűjtemény fedőlapjának. Miközben vágunk, ragasztottunk és kötöttünk, anyám „A nap, amikor még fiatalok voltunk” című dalt dúdolta, majd apám verseiből idézett, mintha a félje még mindig ott lett volna valahol a házban. És persze csendesen letörölt pár könnycseppet a szeméről.

Anyámra sandítottam. - Mama, érted papa verseit?

Anyáin összehúzta a szemöldökét. - Meng Ning. a költeményeket nem érteni, hanem érezni kell.

- Akkor hogyan érzel felőlük?

Anyám még inkább gondolkodóba esett. - Ha el tudnám mondani neked, akkor az apád versei nem lennének valami jók. Ha egy igazán szép költeményt olvasunk, akkor sosem tudjuk igazán, hogyan és mit is érzünk. - Amikor a szíved olyanná válik, mint egy felborult fűszerespolc, amiből kiömlenek a különböző ízek és érzések, akkor az a vers nagyon jó. Így éreztem én, amikor apád költeményeit olvastam.

Hirtelen anyám felállt, odament az ablakhoz, kinyitotta, és felmutatott az égre. - Meng Ning, nézd a holdat, ma este olyan fényes és gyönyörű. Azon töprengök, apád vajon mit csinálhat most odaát. -

Aztán felsóhajtott. - *Hai!* Ő tudta, hogy ez a pillanat el fog jönni, amikor azt írta: „Ha ezer mérföld választ is bennünket, ugyanaz a hold süt le ránk.”

Pár pillanatig még nézte a holdat, majd ismét leült mellém. - Az apád olyan nagy költő volt, és látnoki képessége is volt. Tudta, hogy a hold ismét össze fog hozni kettőnket, őt és engem.

Nagyot nyeltem. Vajon anyám nem tudta, hogy ezt a verset nem apám írta, hanem Su Dongpo?

Anyám elvett egy fényképet a nagy halom papír tetejéről, és odaadta nekem; a tekintete fátyolos volt. - Ez a fotó az apádat ábrázolja, amikor a nyolcvnyi távoliét után ismét összetalálkoztunk.

A barna tónusú fénykép egy nagyon fiatal és igen jóképű férfit ábrázolt, aki az apám volt. Haja pomádéval volt bekenve, és a negyvenes évek divatjának megfelelően hátrafésülte, nagy, csillogó és álmodozó szeme örömet és szenvedélyt sugárzott. Úgy tűnt, mint aki kérkedik kitűnő adottságaival, elbűvölő mosolyával, érzéki ajkaival és vakítóan fehér fogaival. Anyám sokszor mondta nekem, hogy apám olyan jóvágású fickó volt, hogy sokan összetévesztették az egyik filmsztárral. Méghozzá egy hollywoodi, amerikai mozicsillaggal. - Olyan volt, mint Kar Gay Bo - dicsekedett anyám: vagyis Elark Gabie. Amikor a képre tekintettem, megértettem, miért. Anyám pedig annak ellenére, hogy apám sokszor csúnyán rászedte, soha nem érzett magában elég erőt ahhoz, hogy ellenálljon neki.

Bár a szüleim több mint húsz esztendőn át éltek együtt, anyám sosem tudhatta igazán a magáénak apámat - ő olyan volt, akár egy kígyó: amikor azt érzed, hogy elkaptad, akkor az már eltűnt valahol a bokrok mélyén. Erről sokszor az jutott az eszembe, hogy talán az életben sosem tudod igazán elcsípni és megtartani azt, amit igazán akarsz. Mert abban a pillanatban, amikor a kezében tartod a „trófeát”, a győzelmed csak a vég kezdetét jelzi. Talán csak a tudatlanoknak és az ostobák ragaszkodnak a „zsákmányukhoz”. Az okosak és tapasztaltak vagy hagyják elmenni, vagy egyszerűen együtt élnek vele - vagyis elfogadják a tökéletlenségét. De az is lehet, hogy anyám igazán boldog volt apámmal. Mert ez a romantikus szerelem volt élete egyetlen álma; enélkül olyan lett volna, mint a virág a nap nélkül, a szépség a tükör nélkül.

Anyám halkán olvasni kezdte azt a költeményt, ami a fényképre volt írva:

*„Nyolc év elhomályosul élet és halál közt;
Próbálok nem gondolni rá, de nem tudom feledni.
Ezer mérföldnyi messzeségbe-veszd magányos sir
sem tudja kifejezni szomorúságomat.*

Félek, mikor ismét találkozunk, arcom ráncos lesz, hajam pedig fehér.”

- Apád így öntötte versbe a fájdalmát, amit amiatt érzett, hogy nyolc évig nem láthattuk egymást - jegyezte meg végül anyám. Aztán elmélázva hozzátette. - Apád zseniális ember volt, és nagyon mély érzései voltak. Bárcsak az emberek értékelni tudnák manapság a költeményeit... akkor híres lenne, nagyon híres...

Elszomorított, hogy a keserű évek lefelé görbítették anyám ajkát, és kilopták a csillogást a szeméből. Az is lehangolt, hogy tudtam az igazságot, vagyis azt, hogy ezt a verset sem apám, hanem Su Dongpo írta, aki nagy költő volt a Song-dinasztia uralkodása idején. Sőt apám az eredeti versben szereplő tíz évet nyolc évre változtatta, hogy a sorok az anyámtól távol töltött nyolc évről szóljanak. Sajgott a szívem, hogy anyám nem látta az igazságot, pedig ott volt az orra előtt. Számára a hit jelentette a látást, és nem fordítva. Vagy talán szándékosan választotta a vakságot?

Hirtelen erős szél fújt be az ablakon, és a rizspapírokat egy szempillantás alatt lefújta a padlóra. Anyám lehajolt, hogy felszedje őket; lehangolónak találtam kövér testét és a szerencsétlen pozitúrát.

- Gyorsan, Meng Ning, csukd be az ablakot! És vigyázz, hogy ne tiporj rá apád költeményeire!

Odamentem az ablakhoz és meglepetten láttam, hogy odakint nem a hold sütött fényesen, hanem csak egy utcai lámpa világított.

* * *

A telefon csörgése zökkentett vissza a valóságba ábrándozásomból; nyomban felvettem a kagylót. - Halló!

- Beszélhetnék Meng Ninggel, kérem?

- Te vagy az, Michael? - A szívem hevesebben kezdett verni.

- Igen, Meng Ning. Kis szünet következett. - Jól vagy? Tegnap este hívtalak, de senki nem vette fel a telefont. Komolyan aggódtam miattad.

- Ó, nagyon sajnálom, Michael. Nem hallottam semmit. Anyám kihúzhatta a telefont. Néha nem akarja, hogy zavarják. Egyébként jól vagyok.

- Mi van a téreddel és a bokáddal? Akarod, hogy átmenjek, és kicseréljem a kötést rajta?

- Nem, köszönöm! Magam is el tudom látni a sebet - feleltem, és közben éreztem, hogy összeszorul a szívem, de még idejében elnyomtam magamban az érzést.

Michael megkérdezte, el akarok-e menni vele meglátogatni Yi Kongot és a többi sebesültet, akiket a kolostortűz miatt vittek kórházba.

Örültem, hogy megkérdezte, és hirtelen elszégyelltem magam. Hogyan is feledkezhettem meg a mentoromról, aki nem csak a buddhizmusra okított engem, de ingyen ételt is adott nekem, és pénzt kölcsönzött az apám temetésére.

* * *

Michael a Kwong Wah Kórház bejáratánál várakozott, amikor délután fél hatkor megérkeztem. Gyümölcsöt és gyümölcslet vásároltunk egy utcai árustól, majd bementünk az előcsarnokba.

Yi Kong aludt, az ágyánál két apáca ült - a rángatódzó szemű apáca és egy novícia. Miután letettük az ajándékainkat az ágy melletti szekrényre, az apácák intettek nekünk, hogy menjünk ki a folyosóra.

Odakint mindketten felkiáltottak. - A Mi Tuo Fo! Dicsőség a Könyörületes Buddhának! Köszönjük, amit önök kettőn tettek! -Bár emlékeztem rájuk az elvonulásról, nem kérdeztem meg a nevüket. A rángatódzó szemű apácát Magányos Utazásnak nevezték, a fiatal

apácát pedig Portalanságnak. Magányos Utazás elmondta nekünk, hogy Yi Kong nagyon kimerült a tűz miatt, és aggódott az okozott károk miatt is, de különben jól van.

Michael megkérdezte, hogyan kezdődött a tűz. Portalanság válaszolt: - Egy nyolcéves kisfiú okozta. - A hangja dühös volt. - Ő a legrosszabb kölyök az árvaházban, nem lehet megfegyelmezni azt a kis gézengúzt. Tegnap ellopott egy kevés húst valahonnan, és megpróbálta megsütni a Meditációs Csarnok mögött, de közben elaludt. Csak ma reggel jutott ez a tudomásunkra, amikor a többi árva elmesélte nekünk. Ő nem jött oda hozzánk bocsánatot kérni.

Portalanság így folytatta. - Ez a fiúcska azután került hozzánk az árvaházba, hogy az apja halálra szúrta az anyját. Egyetlen rokona sem akarta befogadni őt, mert attól féltek, hogy bajt zúdít a fejükre. És most nézze meg, mit tett velünk! - Aztán elkerekítette a szemét. - Ebadta kölyke! A tűz megöhlhetne volna tiszteletreméltó Yi Kongod Michael szomorúan megjegyezte: - Ő még csak egy gyerek. Csak a tudatlansága miatt ilyen... és nem könnyű árvának lenni.

A két apáca elmosolyodott, kissé zavartnak tűntek, majd más témáról kezdtek beszélni. Beszélgetésünk végén Magányos Utazás azt mondta nekem, hogy Yi Kong látni akar engem, miután kikerült a kórházból.

Michael és én a Yau Ma Tei gyorsvasútállomás felé siettünk a Waterloo Koadon. A széles utcán a sok ember a dolga után sietett, az autók sebesen húztak el mellettük. Miközben elhaladtunk az YMCA mellett, megpillantottam a tükörképünket a nagy ablaküvegen. Michael nagyon határozott és férfias volt zöld ingében, khaki nadrágjában; a hajába időnként belekapott a szellő. Mellette én olyan voltam fehér blúzomban és hosszú szoknyámban (nem akartam, hogy a sérülésem Játszódjon, azért választottam hosszú szoknyát), akár egy gyerek. Aztán észrevettem, hogy egymás kezét fogjuk. Éreztem, hogy elpirulok, és azonnal elhúztam a kezemet. Michael nem is vette észre. - Meng Ning, lenne kedved ma este velem vacsorázni?

9. FEJEZET

Fenn a csúcson

Michael azt javasolta, hogy a Csúcs étteremben együnk, ezért elsétáltunk a gyorsvasút állomásáig, elmentünk vele Tsim Sha Tsuiig, majd végig gyalogoltunk a mólón, és felszálltunk a kompra, amivel a központba hajóztunk. A kompon lenyűgözött a kikötő látványa, a nagy sürgés-forgás, közben beszívtam a tenger, a hínárok és a halak jellegzetes szagát. Lenyűgözött az égbe nyúló magas házak sziluettje a közeli parton. A szürkületben a sokféle magasságú épület hullámzó körvonala olyan hatást tett rám, mintha egy kellemesen ellenpontozott zenét hallanék. eltűnődtem, vajon melyik a valódi, és melyik csupán illúzió: a belváros, ahol a világ legelszántabb spekulánsai fektetik be a milliárdjaikat, vagy az Illatos Lélek Templom, ahová a hit ezernyi követője zarándokolt el, hogy érdemeiket gyűjtsön magának. És most érdemeik a tűz martalékává lettek? Képzeteimet elragadták a lángok: mintha egy vad tűz istennő pókszerű ujjai táncoltak volna előttem, fényük elvakított és úgy éreztem, gúnyt űznek bémult káprázatomból és félelemből.

Egész testemben megborzongtam.

Michael átkarolta a vállamat. - Meng Ning, jól vagy?

Az arcára pillantottam, és eszembe jutott, hogy Yi Kong egyszer azt mondta nekem: *Óvakodj és maradj távol az emberi szerelemtől; nem más az, csupán illúzió.*

De vajon mi a különbség mentorom vallásos részvéte és Michael kedvessége között - nem egyformán illuzórikus mindkettő?

- Jól érzem magam, Michael - feleltem. - Csak egy kicsit összezavarodtam.

- Még mindig a tűzre gondolsz?

Nem válaszoltam. Hogyan is mondhattam volna el neki, hogy sokkal kevésbé zavart a tűz, mint a hirtelen feltámadt érzéseim, amit egy férfi - vagyis ő - kavart fel bennem.

Közelebb húzott magához. - Vége van a katasztrófának, és mindketten jól vagyunk.

Leszálltunk a kompról és sétálni kezdtünk, öt percig mentünk egymás mellett, és közben csak a tűzesetről beszélgettünk.

Csaknem nyolc óra volt, amikor megérkeztünk a Garden Koadra, a villamosmegállóba. A kis járdaszigeten pár turista és néhány helyi kínai várakozott a járműre. A villamos tízpercenként közlekedett, így nem kellett sokat várnunk rá.

Nagy rántással és éles *fing!* hanggal kezdett felkaptatni a villamos a meredek hegyen. A járműben a turisták izgatottan fészkelődtek az üléseken, vagy idegesen kapaszkodtak a bőrfogantyúkba. Három kínai nő egy tizenéves lánykával minden egyes rántásnál vagy egy újabb *ting!* hangnál kuncogni vagy sikoltozni kezdett - mind a négyük lapos melle előtt egy - egy fényképezőgép lógott.

Michael és én az ablakhoz hajoltunk, és kinéztünk rajta. Az ég épp akkor váltott fukszialilára, jelezvén, hogy hamarosan megjelenik az égen a Holdistennő. Nagy volt a meleg, de kellemes szellő fújt a tenger felől, és a frissítő fuvallat jólesően simogatta az arcomat.

Kisvártatva megpillantottam a Victoria-öböl elliptikus alakját a zsúfoltan álló épületek között. Az öbölnél a smaragdzöld tengervíz lustán ölelte át Kowloon változatos partját. Hirtelen friss szemmel láttam Hongkongot. A tűzesetet követően most minden - még a legismertebb dolgok is - sokkal élesebbnek és izgalmasabbnak tűntek: a kikötő, a tenger, a meditáló csónakok és a fényes neonreklámok, amik olyanok voltak, akár egy édes álom. Amikor egy magányos felhő úszott el a hold előtt, közelebb húzódtam Michaelhez.

Ő a távolba mutatott. - Meng Ning, nézd a repülőtér kifutópályáját. Hosszú ujjá Kowloon felé irányította a tekintetemet.

A fényesen kivilágított kifutópálya úgy nyúlt bele a tengerbe, akár egy tűzes nyelv; épp egy repülőgépet „nyalt fel” csendesesen. A szívein hevesebben vert Michael jelenlétében. Körülöttem a levegő tele volt testének és kölnijének az illatával.

Michael azt mondta: - Szerintem Hongkong az egyetlen olyan város, ahová a repülők a dolgok közepébe érkeznek meg. Nekem ez nagyon tetszik. Ez maga a Zen, itt és most.

A villamos erőlködve haladt felfelé a hegy tetejére, és odakint az épületek megdőltek, mintha csak le akarnának zuhanni. Előjele volt ez annak, hogy én is hamarosan szerelembe fogok esni?

Nemsoká a jármű elhaladt egy sűrű bambusz- és fenyőliget mellett, majd megállt - ugyancsak nagyot rándulva. Ez volt a Csúcs Villamos felső végállomása.

Kevesebb, mint öt perc séta után odaértünk a Csúcs étteremhez. Egy csinos hostess jött elénk, szűk, fekete szoknyát viselt, és csábító mosolyát nyomban Michaelre villantotta. A hölgy jó hírrel fogadott minket: épp az imént mondta le valaki a foglalását, ezért olyan szerencsések vagyunk, hogy egy ablak melletti asztalnál foglalhatunk helyet.

A hostess, miközben csípőjét a halk dzsesszmuzsika ritmusára ringatta, odavezetett bennünket az asztalunkhoz, ami egy, a padlóig erő ablak mellett állt egy magas trópusi növény társaságában. Amikor a hostess elstetett túsarkú cipőjében, Michael az én oldalamba került és kihúzta nekem a széket.

Körülnéztem, és eszembe jutott, hogy olvastam valahol, hogy a gyarmati korszakban ez a hely volt a gyaloghintót hordó férfiak pihenőhelye, akik a Victoria-csúcsra hozták fel a nagyon gazdagokat és a kiváltságosokat. Most egy étterem működik itt, amit bárki felkereshet. Nagyon tetszettek nekem az angol középkori építészetre emlékeztető csúcsíves boltozatai, meghitt hangulatú kandallói, sötét tónusú angol tájképei - és természetesen az egész helyiséget betöltő marhasült, grillezett rákok, curry szósszal tálalt bárány illata...

A frakkot viselő pincér átnyújtotta nekünk az étlapokat. Csöndben olvastuk az ételek hosszú listáját.

- Nos, Meng Ning, választottál már? - kérdezte végül Michael.

- Nem igazán. És mi a helyzet veled?

- Én vegetáriánus vagyok, ezért tésztát eszem napon szárított paradicsommal, és Perrier-t rendelek mellé.

Zavarban éreztem magam, amiért húsevő voltam, ezért azt mondtam, hogy én is ugyanazt kérem, pedig a legszívesebben sült bárányt ettem volna. Amikor a pincér elment, Michael megkérdezte. - Te is vegetáriánus vagy?

- Nem igazán - feleltem, majd hozzátettem: - Azért vagy vegetáriánus, mert buddhista vagy, vagy pedig azért, mert orvos?

- Mindkettő miatt. - Fejével odaintett a szomszédos asztalnál ülő kínai férfi felé, aki nekiesett egy sertésszeletnek, és úgy zörgött a késével és a villájával, mint amikor egy harcos küzd a kardjával, és hősként nyeldekelte le a falatokat. - Amott annál az asztalnál az a szétnyiszított sertéssült valaha egy egészséges disznó volt, amely a réten napfényben fürdött, flörtölt a barátnőjével, tréfálkozott a fiaival, édes álmra hajtotta a fejét az árnyas fák alatt, játszott és nevetett.

Elvörösödtem.

Michael előrehajolt, és megpaskoka a kezemet. - Ne aggódj, Buddha is evett húst, mert mindent megevett, amit beledobtak a tányérjába, amikor koldult, akár zöldség, akár hús volt az.

Erre nem tudtam mit válaszolni, ezért inkább kinéztem az ablakon. Az étterem lassan forogott körbe, és elém tárult a Városháza, a Conrad Hong Kong Hotel, a Hong Kong Bank, a Mandarin Orientál Hotel és a tőre emlékeztető, M. Pei tervezte Bank of China tornyának jellegzetes sziluettje.

Tekintetem tovább vándorolt a Kowloon-félsziget messzeségbe vesző hegyei felé; a jelenlegi Kína ott húzódott mögöttük.

Yi Kong egyszer azt mondta nekem: *Ha a szívünket nem összpontosítjuk a megfelelő helyre, akkor a legtávolabbi hegyek is a börtönt jelenthetik a számunkra.* - Ekkor megdöngette a mellkasát. - *Ott van az otthonunk, ahol a szívünk helyet talál magának, és szerzetesként és apácaként bárhol letelepedhetünk. Lehet az Hongkong, az Egyesült Államok, Kína, de akár egy börtön is, nincs különbség közöttük.*

Ha nincs különbség köztük, akkor miért akarja Yi Kong, hogy apácaként belépjek a templomába?

Michael szavai zökkeneteket ki merengésemből. - Elképeszt, hogy mennyire gyönyörűnek találok Hongkongot, mivel általában az egyszerű dolgokat kedvelem... Pontosabban azokat, amik egyszerűek és gyönyörűek egyben, mint amilyen a kínai művészet. - Hallgatott pár pillanatig, majd azt kérdezte: - Meng Ning. te az ázsiai művészetből szerezted meg a doktori címedet a Sorbonne-on?

- Igen és nem. Még vissza kell mennem Párizsba, hogy egy szóbeli vizsgán megvédjem a dolgozatomat.

- Szeretem a kínai művészetet.

- Valóban? - Michael zöld szemét és magas orrnyergét tanulmányoztam.

Épp ekkor érkezett meg a pincér a Perrier-nkkel. Michael odakoccintotta a poharát az enyémhez egy éles *elitik!* hanggal.

- Checrs, Meng Ning! Igyunk a találkozásunkra!

- Checrs! - visszahangoztam kissé elfúló hangon.

Az ital kortyolása közben elmagyaráztam neki, hogyan tanultam meg értékelni a Zen művészetet az én apáca barátnőmtől, Yi Kong- tól, aki gyűjtő is volt egyben. Michael azt mondta, hogy ő a Song- és a Yuan-dinasztia korabeli művészetet kedveli egyszerűsége és eleganciája miatt, és nem szereti a Qing-dinasztia művészetét, mert hivalkodónak tartja, és nem sok örömét leli benne egyéni szemlélőként.

- Ezek az alkotások nem fejezik ki a magány és a meditáció érzését.

- Michael a szemembe nézett. - A dolgok nem tartanak örökké, viszont az érzelmek igen, és ez az, amit az életben keresünk és szeretünk.

Szavai megindítottak, de nyugtalanítottak is egyben. - Néha - feleltem, és kerültem a pillantását - kedvelem a zsúfolt alkotásokat is.

Michael nem törődött a megjegyzésemmel. Meng Ning, szeretem elfelejteni a gondjaimat, miközben gyönyörű dolgokkal foglalatokodom. És a kínai művészet valósággal elbűvöl.

Egyszerre éreztem a bensőmben elutasítást és elfogadást. Kevés kínai érti meg a kínai művészet finoman árnyalt, mélyről fakadó vízióit és megtévesztő egyszerűségét - nem beszélve az amerikaiakról.

Michael tovább folytatta. - Nagyon kedvelem a természetét. De még mindig nehéz megértenem, hogy lehet valami ilyen egyszerű ennyire gyönyörű... és megnyugtató.

- Ez azért van, mert ha valamit túlságosan kifejtünk, akkor nem marad hely az ismeretlennek és a titokzatosnak - jegyeztem meg, és közben nagyon vigyáztam, hogy közönyösen hangozzanak a szavaim, és ne nézek a szemébe.

Rögtön ezután a pincér visszatért az ételeinkkel. Michael megvárta, amíg én kezdek enni, és csak azután szúrta bele a villáját a spagettijébe. A tészta sokkal jobb ízű volt, mint amire számítottam. A főzés és a fűszerezés épp a megfelelő volt; és igen jól illett hozzá a reszelt parmezán sajt.

- Michael - mondtam, miközben néztem, amint hosszú tésztaszálakat tekert a villájára -, mióta érdeklődsz a kínai művészet iránt?

Michael abbahagyta az evést, letette a villáját, és megtörölte a száját a szalvétájával. - Az orvosi egyetem óta. Egy napon kaptam postán egy csomagot, kinyitottam, és nem vettem észre, hogy valaki másnak szól. A csomagban egy könyvet találtam a kínai festészeiről; végignéztem, de először nem tanúsítottam nagy figyelmet neki. Aztán rabul ejtett a szépsége. Azok a festmények olyan gyönyörűek voltak, ezt a szépséget kerestem egész életemben. Hihetetlen nyugalom és békesség árad belőlük - és megkapó, ahogy az egész tájkép pár egyszerű ecsetvonásból épül fel. Annak a csomagnak a felnyitása megváltoztatta az egész életemet. Hiszek benne, hogy ami történt, az a karmám eredménye. A csomagot Michael Fulton professzornak címezték a szépművészeti szakra. Én csak tévedésből kaptam meg. A két nevet - Fulton, Fuller - összetévesztették. Ez a tévedés nyitotta fel a szememet a kínai kultúrára, és emiatt váltam buddhistává is.

- Később elvittem a könyvet Fulton professzor irodájába, és végül több mint egy óráig beszélgettem vele a festményekről. A következő évben ellógtam pár orvosi előadásról, és helyettük az ő óráira jártam, amiket a kínai művészeiről tartott. Kínai művészeti gyűjteménye kicsiny, de valamennyi darabja remekmű. Tréfálkozva azt mondta nekem, hogy soha nem nőülhet meg, mert kell a hely a művészeti gyűjteményének.

- Michael, te lehetsz Fulton professzor kedvenc tanítványa.

Michael arckifejezése kissé megváltozott. - Michael Fukon és én nagyon közel kerültünk egymáshoz; ő olyan nekem... mintha az apám lenne.

- Ó... és mi van a szüléiddel?

- Tizenéves korom óta árva vagyok - válaszolta Michael közönyös hangon, ám a szemében szomorúság villant meg.

- Igazán sajnálom...

- Most már minden rendben van.

Zöld szemében lágy fények gyúltak; hangja halk volt, szinte suttogott. Eltöprengtem, vajon túllépett-e már a szomorúságon, és a bölcsesség beszél belőle.

Hirtelen legnagyobb meglepetésemre különös érzés kerített hatalmába szerettem volna megérinteni... vagy megölelni, hogy megvigasztaljam. Úgy, ahogyan ő tette azzal a kisfiúval a tűz után. Az ajkamba haraptam, és elnyomtam magamban az érzést. Többet szerettem volna tudni az életéről, de mivel épp csak most találkoztam vele, nem akartam túl kíváncsi lenni.

Michael témát váltott, és a hangja megint vidáman csengett. - Miért nem mesélsz többet a családról?

Es akkor eleget tettem a kérésének.

Úgy tűnt, Michaelt nagyon érdekli az életem. Te rendkívüli nő vagy, Meng Ning.

Akkor odalépett hozzánk a pincér és megkérdezte: - Minden rendben? - és a csaknem érintetlen ételeinkre nézett.

Amikor Michael a számláért nyúlt, azt mondtam neki: - Michael, még tartozom neked azzal a pénzzel. Hadd fizessek én.

Rátette a kezét a kezemre. - Kérlek, remélem, hogy eléggé jó buddhista vagyok ahhoz, hogy ne kötődjem nagyon a pénzhez. - Aztán megkérdezte, hogy a következő napon lenne-e kedvem még többet megmutatni neki Hongkongból.

- Nagyon szívesen. - A szavak még azelőtt kibuktak a számon, hogy megálljt tudtam volna parancsolni nekik.

Miután elmentünk az étteremből, rövid sétát tettünk a hegytetőn a Harlech Roadon, majd csendben ülve ledöcögtünk a villamossal, és közben nemcsak egymás jelenlétét éreztük, de szinte a gondolatait is.

Később, amikor leszálltunk a Cheung Sha Wan földalatti-állomásnál, felajánlotta, hogy hazakísér, de én visszautasítottam.

- Ez csodálatos este volt, Meng Ning - mondta Michael; az arca sápadt és álmodozó volt a fluoreszkáló fényben. Éreztem, hogy megszorítja a kezemet. - Köszönöm, hogy a társaságodban tölthettem

ezt a pár órát. - A keze nagy volt, meleg és megnyugtató. Annyira, hogy az már-már zavaró volt. Közel hajolt az arcomhoz. - Felhívhatlak holnap?

- Igen.

- Kilenc óra körül fogok telefonálni. Isten veled!

- Isten veled! - visszhangoztam, miközben nem szívesen váltam el tőle, bár nem igazán tudtam, mi mást tehettem volna. Aztán legnagyobb meglepetésemre több tizenéves és más emberek szeme láttára - Michael átölelt az előcsarnokban, és ajkával megérintette az ajkamat. Még egyszer rám mosolygott, megfordult, és elment.

10. FEJEZET

Dekadens örömök

Michael a tűz miatt meghiúsult elvonulás, illetve elmélkedés valamennyi hátramaradt napjára randevúra hívott. Időnként a Kowloon Star Komp állomása mellett töltöttük - elmentünk a múzeumba, hogy kínai festményeket lássunk, és a Space Theatre-ben filmet néztünk. Jól éreztem magam, ugyanakkor nagyon össze voltam zavarodva. A tűzvész után az életem hirtelen teljesen más vágányra került. Nekem mindig is az volt a vágyam, hogy apáca legyek - vagy ha nem, akkor legalább szingliként éljek, nagy karriert fussak be. Ám a tűz nemcsak az ambícióimat égette el, de lángra gyújtotta a szenvedélyemet egy férfi iránt, méghozzá egy amerikai iránt! Vajon ez a férfi tényleg szeretett engem, vagy csak szórakozni akart?

Egyik este elvittem Michaelt az éjszakai piacra Yau Ma Teibe a Temple Streetre. A szűk utcácskák zsúfolásig voltak vásárló emberekkel, az utcai bódékat a kerozinlámpák fénye sárgára festette. Az árusok és a vásárlók élénk alkudozása keveredett a bámészkodók és sétálók beszélgetésével és nevetésével. Nyugati popzene harsogott a magnókból, versenyre kelve az élő kantoni operaelőadásokkal. Átküzdöttük magunkat a tömegben, és megpillantottunk egy a hatvanas éveiben járó nőt, aki éles fejhargon azt dalolta: „Virágok hullanak az égből...” Szép mozdulatokat tett hímzett zsebkendőjével, miközben a hallgatóság a népszerű kantoni operaáriát dúdolta vele együtt.

Michael arca kipirult, miközben az áriát hallgatta. Aztán azt suttopta a fülembe: - Meng Ning, szeretnék látni egy kínai operát. Valamelyik nap elvinnél engem egy ilyen előadásra?

- Persze - feleltem. Utána elmondtam neki, hogy ez az ária a Királyi szépség című operából van, ami Chang Ping hercegnő és vőlegénye tragikus szerelméről szól a Ming-dinasztia idejéből - a két fiatal öngyilkosságot követett el, mert nem hódoltak be az idegen Qing-dinasztia új császáranak.

- Miután befejeztem a szomorú történetet, Michael mélyen a szemembe nézett. - Meng Ning - mondta -, ha elviszel egy kínai operára, kérlek, annak boldog vége legyen!

Megjegyzése zavarba hozott, ugyanakkor tetszett is. Csendben álltunk egy darabig, majd folytattuk a sétánkat és körülnéztünk a piacon. Az árukat vagy X lábú asztalokra tették ki egy nagy deszkára, vagy nagy pokrócokon rakták szét a földön: volt ott minden, használt könyvek, pornómagazinok, elektromos kütyük, bőrholmik, pólók, műanyag játékok, fésűk, evőeszközök, vödrök, zsámolyok, strandpapucskok, vágódeszkák. A legkeresettebbek a kínai gyógyszerek voltak. Michael megkért, hogy fordítsam le neki a csomagolásokon látható feliratokat: illatos fehér virág fejfájásra, kutyabőrkenőcs fagyásra, földigiliszta és varangy a vérkeringés serkentésére és az ízületek nyugtatására, fekete kígyó ízületi gyulladásra és reumára, borban savanyított bébi tengeri csikó lumbágóra és szexuális zavarokra. Elsiklottam a tigrispénisz és az Arany Pisztoly Sosem Lankad nevű tabletták felett. Koszos csomagokban kalóz CD-eket és videókat kínáltak kantoni popzenétől Mozart szerzeményein át Madonna és Michael Jackson dalaiig.

Használt csecsebecséket antik holminknak tüntettek fel a sötét vörös yixing teáskannáktól ópiumpipákig, bambusz madárkalitkáktól Guan Yin-szobrocskáig, taichi mesterek és Bruce Lee agyagfiguráitól fém süteményesdobozokig, amik az ötvenes években készültek és olajfestmények díszítették a fedelüket (Fragonárd Az olvasó és a Valpinçon fürdőző című művei), valamint kard alakban felfűzött pénzerméig, amik állítólag elűzték a gonosz szellemeket. Sok asztalnál árultak ékszereket jade-ből, borostyánkőből, markazitból, korallból, kristályból, de még műanyagból is. És persze mindig fennállt a lehetősége annak, hogy egy ilyen zsibvásáron valami értékes, antik holmit találunk, amit a tudatlan tulajdonosok eldobtak és a még műveletlenebb árusok pedig eladásra kínáltak.

Michael végül a pénzermékből kirakott kardot vette meg.

Amikor megkérdeztem, miért ezt választotta, azt felelte: - Mert ez senkit nem sért meg, mégis távol tartja a gonosz lelkeket.

Ételekkel teli kocsikról kínzóan étvágygerjesztő illatok áradtak felénk, miközben Michael és én a tömegben igyekeztünk előbbre jutni.

Volt azokon gőzölgő, ragadós rizs, alumíniumfóliába csomagolt parázsló édesburgonya, pácolt csirkebelek, fényes vörös kolbászok, grillezett marhahús vastag bambuszpálcikákra felfűzve, rubint színű fortyogó zabkása alvadt csirkevér kockákkal, füstölt kacsamáj, ökörnyelv-pörkölt, sült malacbőr és tintahal vérével festett fluoreszkáló narancs.

Egy kóbor kutya tűnt fel a sarkon, és szimatolni kezdett a bódék alatt az ingyencfalatok után. Michael szánakozó tekintettel figyelte az állatot.
- Szegény kutya! Nekem volt egy spánielem, nagy és szép volt, de aztán rákos lett, és olyan sokat szenvedett, hogy kénytelen voltam elaltatni. Azóta nem akarok kutyát. Egyszerűen nincs hozzá szívem. - Odafordult hozzám. - Szereted a kutyákat, Meng Ning?

- Természetesen - incselkedtem vele -, nagyon ízletes a húruk!

Épp akkor egy gimnazista korú lány jött felénk. A pólójára elől angolul rá volt írva egy szöveg, ami felkeltette a figyelmemet: EZEN A NYÁKON NEM TALÁLTAM MUNKÁT, EZÉRT EL KELLETT VÁLLANOM EZT A SZOPÁSOS ÁLLÁST.

Ráműtattam a pólójára, és megkérdeztem: - Michael, miféle állás ez?

Michael képtelen volt egy szót is kinyögni. Nevetés hallatszott körülöttünk.

Mivel lovagom még mindig nem felelt nekem, tovább kérdezgettem: Michael, miféle állás ez a...

- Meng Ning, kérlek, halkán beszélj! - Michael még mindig kacagott.
- Nem hiszem, hogy ez a lány érti... Majd később elmagyarázom... amikor lehetőség lesz rá.

- De én itt és most megadom neked a lehetőséget rá.

- Nem, sajnálom, nem magyarázhatom meg...

- Michael. te orvos vagy. Miért esik olyan nehezedre megmagyarázni, mi az a szopatós munka?

- Shhhh... Meng Ning, Kéééér-lek!

Michael még mindig nevetett teljes szívéből, és ez véget vetett a beszélgetésünknek.

* * *

Michael elutazása előtti este azt javasolta, hogy utánozzuk a régmúlt kínai irodalmat - beszélgessünk és dicsőítsük a négy dekadens örömet - a szelet, a virágokat, a havat és a holdat. Mivel Hongkongban sosincs hó, elhatároztuk, hogy elmegyünk az egyik távoli szigetre - Cheung Chaura -, hogy legalább a maradék háromnak áldozhassunk. A belvárosban felszálltunk a kompra, és egy órát töltöttünk a zafírszínű tengeren lármás-zajos emberek között, majd megérkeztünk a halászok lakta szigetre.

Ekkor este nyolc óra volt, és az ég acélkékre változott, amin pár felhőske úszott; az egyik pufók felhő mögül sütött le ránk a hold. Miközben lejöttünk kompról, Michael megállt, és az ezüstkorongot tanulmányozta, majd legnagyobb meglepetésemre, egy sort idézett egy kantoni versből: „A holdsarló melankóliát vált ki az emberből, míg a teljes hold szerelmessé tesz.”

Azonnal egy másik versidézetrel válaszoltam neki: „Chang Anban a hold alatt ezernyi ruha súrolja a köveket; az őszi szél messzire viszi az asszonyok soha véget nem érő szerelmét.”

Michael megfogta a kezemet, és én hagytam neki. Miután pár pillanatig csendben néztük a holdat, majd folytattuk a sétánkat. Tetszett nekem, hogy bár a szigeten modern épületek álltak, és a kereskedők nyugati ruhát viseltek, sehol nem láttunk autókat, és a sziget visszanyerte régi önmagát. Pár kínai lakócsónak és dzsunka pihent a kikötő csillámló vizében; a többi körül nagy volt a sürgés-forgás, mert embereket és árukat tettek partra. Dús növényzet tenyészett mindenhol: olyan fajták burjánoztak itt, amelyeket máshol csak ritkán lehet látni. A tenger felől könnyű szellő fújt a part fele, így könnyebb volt elviselni a nagy hőséget. A távolban egy kis darabot láttunk a Mennyei Istennő templomának türkizkék tetejéből az ősrégi fák csipkeszerű lombozata közt.

A kikötővel szemben lévő boltban Michael szendvicset, gyümölcsöt és italokat vásárolt a piknikünkhöz. Aztán a tengerparti strand felé vettük utunkat, csak a hold szegődött mellénk társaságul.

Michael talált egy kis dombot, ami a tengerpartra nézett, de a strand felől nem lehetett látni, mert elrejtette a sok vaskos törzsű fa, a buja növények és az egzotikus virágok.

- Tökéletesen illik ez a gyönyörű környezet a mi dekadens beszélgetésünkhöz - mondta, miközben leterítette a pokrócot, és elrendezte rajta az ételeket.

Csendben ültünk egymás mellett, és a szendvicsünket falatoztuk, ásványvizet ittunk hozzá, és aztán almát majszoltunk. Közben éreztük, hogy a testünk összeér, aminek nem volt más tanúja, csak a hold. A távolban a tenger morajlott, és fehér sapkás hullámokat küldött a partra, amik megtörtek a sziklákon. A faluból kantoni opera halk foszlányai hallatszottak. Egy fiatal pár sziluettjét pillantottam meg, akik szorosan ölelték egymást, mintha attól félnének, hogy akár a legkisebb szellő is elfújhatja őket egymástól. Nem messze egy fiatalember hajolt a tengerbe. Talán egy kívánságot akart kihalászni belőle? Vagy inkább a bánatát akarta elmosni?

Miután befejeztük az evést, átkaroltam a térdemet, és a tücskök halk, kitartó ciripelését hallgattam, míg csak azt nem érzetem, hogy a testemet egészen betölti a vágyakozás - ilyet még sosem érzetem. Aztán hirtelen észrevettem, hogy a ruhám felcsúszott, és kilátszik alóla a combom, ami gyöngyházfénnyel ragyogott a holdfényben. Gyorsan lehúztam a ruhámat, majd párszor nagy levegőt vettem, belélegeztem a növények illatát, de közben tisztában voltam azzal, hogy Michael mindvégig figyel. A csípőnk összeért. Rásandítottam a lábára, ami meleg és napbarnított volt. A holdfényben szőre aranyszínben ragyogott, és szinte arra ösztökélt, hogy érintsem meg. Behunytam a szememet, de magam előtt láttam testét, és éreztem kellemes menta- és tengerillatát.

Ekkor Michael lassan maga felé fordította a fejemet, kezébe fogta az államot, és az ajkával a számat kereste. Nagy, meleg kezét előbb a blúzom majd a melltartóm alá csúsztatta. Hirtelen elfogott a vágy, és szorosan magamhoz öleltem erős felsőtestét.

Kicsinynek éreztem magam alatta. A hold úgy csillogott, akár egy hatalmas igazgyöngy. Egy csillag ragyogott mellette. A hold - akárcsak én - ma este nem volt magányos. Még szorosabban öleltem Michaelt.

A térdem elgyengült, a szívem úgy verdesett, akár egy csapdába esett madaré. Egyszerre éreztem magam fogolynak és szabadnak, boldognak és boldogtalannak. A férfinak és nőnek ebben a játszmájában egyszer csak megpillantottam a Nyugati Paradicsom ékes virágait, és különös

módon úgy éreztem, hazaértem. A tenger zúgott a távolban, és Michael lélegzetvételét visszhangozta. Elképzeltem, amint más szerelmesek is felfedezik és élvezik egymást valahol a szigeten, és ugyanaz a hold süt le rájuk, mint ránk.

Aztán eltakartam az arcomat, és letöröltem egy könnycseppet. Igen, szeretem a férfiakat. Ugyanakkor nyugtalanított, hogy Michael - aki ekkor a karjában tartott és nedves hajamat simogatta - olyan nyugodt és csendes volt. Megijedtem, hogy ez a férfi szelídebb volt, mint én, mégis erősebb; hogy bár nagyon közel volt hozzám, mégis oly távolinak tűnt. Ő volt az egyetlen férfi, akit beengedtem az életembe. Hirtelen eltűnődtem azon, hogy vajon milyen lehet az élete. Más nőket is csókolta már? Kinek a sóhajait hallgatta meg? Kinek a mellét simogatta? A keze olyan nagy volt, és az ujjai olyan kifejezőek voltak, mintha maguk is lélegeznének. A férfiak keze nekem mindig olyan óriásinak és ellenségesnek tűnt, de Michael keze gyengéd és szelíd volt.

* * *

Késő este értem haza, és kissé kábult voltam. Anyám jött oda hozzám, és szagolgatni kezdett. - Ah, Meng Ning, nem érzek rajtad alkoholszagot, de úgy nézel ki, mint aki ivott. Valami baj van?

- Nem, Mama, jól vagyok - feleltem, és egyenesen a hálósobámba mentem.

Miközben becsuktam az ajtót, hallottam, hogy anyám azt suttogja: - Ó, igen - mondta nagy átéléssel -, férfiszag, amit érzek!

Bezártam az ajtót, és nem kapcsoltam fel a villanyt; nem volt szívem kizárni szobámból a holdat. Aztán odamentem a tükörhöz, levettem a ruháimat, és a holdfényben meztelen tükörképemet néztem. Harmincéves testemet bámultam, amit addig még sosem érintettek meg, és még sosem izgattak fel. Szemügyre vettem még sima arcomat, keskeny vállamat, kicsiny melleimet, lapos hasamat, nyurga lábaimat és azt a kis háromszöget, amit fekete szőr borított, és amire azelőtt sosem néztem rá. De ezen az éjszakán hozzáértem a kezemmel...

Lassan, mint egy macska, odalopakodtam az ágyamhoz, majd egy nagy sóhajással becsúsztam a selymes tapintású ágynemű közé. Végigfuttattam a kezem a melleimen, és közben Michael meleg, buja

érintésére emlékeztem. A testem nyugodt volt a sötétben, de a fejemben kavargó gondolatok és emlékképek zavaró szövedékét vetítették elém: magam előtt láttam Yi Kongot, akiből furcsa erő áradt, feltűnt előttem a sebhelyes apáca, akit az elmélkedésen láttam, a volt barátnőm, az egykori apáca, Dai Nain, aztán Nevenincs és a vőlegénye, apám és anyám tönkrement élete...

* * *

Délután három órakor ébredtem fel - borzalmasan fájt a fejem. Anyám csörtetett be hozzám egy tál rizses csirkelevessel. - Valami *gweilo* hívott már korán reggel, de én azt mondtam neki, hogy elvétette a számot!

A forró leves égette a nyelvemet. - Mama, miért nem ébresztettél fel? Lehet, hogy engem keresett!

Anyám felcsattant. - Akkor meg miért zártad be az ajtódat, amikor aludni mentél?

11. FEJEZET

Az ajánlat

Többször is felhívtam a Kowloon Hotelt, és Michaelt kertem, de a recepciós minden egyes alkalommal udvarias, mégis hivatalos hangon közölte, hogy nincs az épületben. Végül Michael hívott vissza öt órakor - én nagyon ideges voltam, mert ekkor már csak néhány óránk maradt, ugyanis Michael másnap vissza akart utazni New Yorkba.

Feszült volt a hangja. - Meng Ning, sokszor hívtalak délelőtt, de egy nő folyton azt mondta, hogy rossz számot tárcsáztam.

- Az anyám volt az.
- Remélem, nem haragszik rám.
- Nem hiszem. Csak túlzottan védelmez engem.

A beszélgetésünk rövid volt, és kimért, bár a végére kissé felengedett közöttünk a légkör, amikor Michael meghívott vacsorára, majd megkérdezte, hogy lenne-e kedvem elmenni vele a Kulturális Központba egy kínai operaelőadásra.

Tsim Sha Tsui mentünk, és az Érdemek Erdeje vegetáriánus étteremben vacsoráztunk. Vacsora után Michael és én végigsétáltunk a Náthán Roadon egészen a Kulturális Központig. Egyikünk sem említette, azt előző éjjel történeteket.

Miközben a kirakatokat néztük, és körülölelt bennünket a hőség és a sugárút zaja, észrevettem a tükörképünket az egyik üvegtáblában. Széles vállán remekül állt a bézsszínű zakó, és burgundi, réz- és borostyánkő színű nyakkendője jól illett virágos ruhámhoz, aminek kínai birodalmi sárga árnyalata volt. Az arcom ki volt pirulva, és a hajam kissé kócosán omlott a váltamra. Az anyámnak igaza volt - úgy néztem ki, mintha berúgtam volna: vágyás egy férfi aurájába léptem.

Miután beléptünk a Kulturális Központba, Michael elnézést kért, és elment italokért. Körülnéztem, és láttam, hogy a rózsaszín csempés talon transzparenszek hirdetik a soron következő előadásokat. Az egyik plakát egy pekingi operára hívta fel a figyelmet, és egy erősen

kisminkelt alakot mutatott, akinek a fején gyöngyrojtos korona csillogott, és dús redőzetű, gazdagon Hitterezett ruhát viselt. De ez a „nő” valójában férfi volt. A plakát alatt elegánsan öltözött *tai-tai*-nok, vágyás társasági hölgyek álltak kis csoportba verődve, és a férfi színészeiről beszélgettek, aki ezt a női szerepet alakította. Az egyikük - egy kövér, arany karkötős nő - a kezével erősen gesztikulálva éles hangon megjegyezte: - Könnyű neki fiatal özvegyet játszani a színpadon, mivel férfi, és nincsenek gátlásai. Ezért fejezheti ki olyan nyíltan egy nő titkos szexuális vágyait.

Rózsaszín ruhás barátnője helyeslően bólogatott. - Ha egy nő viselkedne ilyen kötetlenül, akkor hogyan nézne otthon a félje szemébe?

Erre egy kínai, rózsaszínű, hímzett ruhát viselő nő válaszolt, akinek egy könnycsepp alakú gyémánt fülbevaló himbálódzott csábítóan a fülében. - Ó, Mrs. Chan, emiatt igazán nem kell aggódnia. - Pajkosan kacsintott. - Ha olyan kihívóan viselkedne, akkor fogadok, hogy a félje még kívánatosabbnak tartaná!

Ezen a megjegyzésen a nők jót kuncogtak, de a szájukat eltakarták szépen manikűrözött és sok gyűrűvel díszített kezükkel.

Michael ekkor ért vissza két magas nyakú pohárral, amikben narancslé volt. Beszámoltam neki arról, amiről a hölgyek egymás közt beszélgettek.

- Ez érdekes elmélet! - Átnyújtotta nekem az egyik poharat meg egy szépen összehajtogatott szalvétát, és kíváncsian tekintett rám. De nem gondolod, hogy ha egy férfi úgy viselkedik, mint egy igazi nő, akkor azzal szégyent hoz a fejére?

- Nem, pont ellenkezőleg. Büszke lehet rá. - Amikor inni próbáltam, a magas pohár széle az orromba ütközött. - A kínaiak úgy vélik, hogy mivel a férfiak híján vannak a női test tisztátalanságától, bizonyos távolságból tudnak a női szépségre tekinteni, és ezért a színpadon alakításuk sokkal magával tagadóbb.

Michael végigsimította a hajamat. - Meng Ning, te tényleg nagyon sokat tudsz a kínai operákról.

- Anyám rajongója a kínai operáknak. Amikor kisgyerek voltam, sokszor elvitt engem az előadásokra.

Michael a szemembe nézett. - Gondolod, hogy találkozhatott! majd az anyáddal?

Ekkor megkondult a harang. Michael megfogta a könykömet, és átvezetett a tömegben az előadóterembe. Egy fiatal kínai nő, aki szűk ruhát és túsarkú cipőt viselt, ritmusosan riszálta a fenekét előttünk. Haját lófarokba fésülte, ami a hátsóját verdeste; a nő belekarolt egy külföldibe, akihez szorosán hozzásimult.

Észrevétlenül kibontakoztam Michael öleléséből. Hiszen nem fogadtam meg magamnak, hogy nem fogok férfiakhöz kötődni?

A koncertteremben a közönség elfoglalta a helyét: többségük középkorú és idős ember volt. A színpad jobb oldalán egy kis zenekar készülődött az előadásra, a zenészeknél dobok, gongok, kereplők, cimbalmok, kéthúrú hegedűk, fuvolák és fahalak voltak.

Miután Michael és én csevegtünk, elolvastuk a programfüzetet, a zenekar közben hangolt. Ezen az estén két előadást mutattak be: a „Vágyakozás a világ örömei után” és „A zither csábítása” című darabokat.

A „Vágyakozás a világ örömei után” egy gyönyörű és fiatal apácáról szólt, akit a betegség és a szegénység arra kényszerített, hogy még gyermekként apácának álljon. Amikor nővé serdült, és beleunt a *szít*-ramormolásba az élettelen szobrok között, úgy döntött - több hónapi belső vívódás után -, hogy megízleli a kolostoron kívüli tünékeny világ tiltott örömeit. „A zither örömei” arról mesélt, hogy egy fiatal tanár hogyan csábított el egy taoista apácát gyönyörű játékaival - ez a hangszer egy héthúrú zither.

Furcsa érzés kerített hatalmába. Talán csak a véletlen műve volt, hogy Michael és én két olyan operára váltottunk jegyet, amik apácákról szóltak? Michael a titokzatos végzet küldötte volt-e - akárcsak az egyik operában a tanár -, és azért jött, hogy még messzebbre csábítson az üres kaputól? Odafordultam Michaelhez; ő megszorította a kezemet, majd tovább olvasta a programfüzetet.

Kisvártatva a zenekar fülsiketítő dobolásba kezdett, hangosan verték a gongokat is, és a nézőközönség nagy örömrivalgásban tört ki, amikor a fényeket is lekapcsolták. A zenekar mellett egy vászonra angol nyelvű feliratokat vetítettek.

Lassan felment a függöny, és egy templom díszlete tűnt elő meg egy bő ruhát viselő apáca, akinek kopaszra borotvált fejét egy rózsaszín műanyag sapkával jelezték. A fuvolák a háttérben gyászos dallamot kezdtek játszani, az apáca pedig végignézett az oltáron álló tárgyakon - egy dobon, egy szútratekercesen és egy nagy hasú Buddhán -, majd búsan azt mormolta: - Milyen kár, hogy leborotválták a hajamat, hogy apáca legyen belőlem. Az idő gyorsan repül, és az emberek hamar megöregszenek. Nem akarom a fiatalságomat a semmiért odadobni!

Végigsimított kopasz fejen, majd azt mondta: - A nevem Az Üresség Formája. Amikor gyermek voltam, az úrnóm leborotválta a hajamat, hogy apáca legyen belőlem. - Összeráncolta a szemöldökét, és finom ujjával egy hímzett párnára mutatott. - Nap mint nap füstölőt égetek és szútrát mormolok, és minden éjjel egyedül hajtom álomra a fejemet ezen a párnán!

A hegedűkből, fuvolákból, gongokból és cimbalmokból áradó zene ekkor szenvedélyessé vált, és az apáca magas hangon énekelt édes ártatlansággal. - Milyen kár, hogy a párnám nem egy feleség párnája! - Lebiggyesztette az ajkát. - Nő vagyok, és nem férfi, akkor meg miért borotválnám le a hajamat, és mivégre viselnék bő ruhát?

Odament a képzeletbeli templom kapujához, és fehérre púderezett kezével a pillangó szárnycsapkodásához hasonló mozdulatot tett, majd óvatosan belépett a kapun. Arckifejezése pajkossá vált. - Minden reggel, amikor füstölőt égetek, a templom mögött a hegyen egy ifjút látok. Ő sóvárogva tekint reám, én pedig sóvárogva nézek vissza rá. Ó, mennyire vágyakozunk egymás után! Ő az én szerelmem, akit a sors rendelt nekem! Ő az én végzetes szerelmem!

Ekkor a közönség felé fordult, és a hangja határozottá vált. - Nem bánom, ha a Pokol Királya megbüntet engem, és forró wokba hajít vagy kettéfűrészel. Hadd csináljon velem, amit akar. - Hirtelen a zene ritmusa felgyorsult, és hangosan dübörögni kezdett. - Mindig csak azt látjuk, hogy az élők hogyan szenvednek. Mikor láthatjuk, hogy a holtak hogyan kínlódnak? Ah, nem törődöm vele! Nem törődöm vele! Megszaggatom a ruhámat, elégetem a szútráimat, eldobom a fahalamat, és nem nyúlok többé a cimbalmomhoz! Nem érdekel, hogy a Pokol Királya mit tesz velem, ha meghalok!

A zene és az apáca dala ekkor igen magas regisztert ostromolt. - Őszintén megvallom, nem akarok megvilágosodni! Nem akarom többé a Szív Szútrát mormolni! - Megtépte a ruháját, a tekintete tele volt szenvedéssel. - Ahányszor csak egy házaspárt látok, akik selymet, brokátot viselnek, bort isznak és mulatnak, a szívem vágytól ég! A szívem vágytól ég!

Ezek a merész kijelentések egy buddhista apáca szájából megrémítettek, még akkor is, ha ez csak egy operaelőadás volt. Michaelre sandítottam; ő elgondolkodva nézte a színdarabot. Végignézttem a közönségen. Néhány férfi vihogott. A külföldi izgatott képet vágott, míg mellette a lófarkas fiatal nő rámosolygott, és az arcán bájos gödröcskék jelentek meg. Pár sorral hátrébb a három *tai-tai* jót kuncogott: ezúttal nem takarták el a szájukat, és kivillant csillogó fogsoruk.

Visszafordultam a színpad felé: az apáca hangja ekkor tele volt sóvárgással, mint aki nem akar elmenni. - Azt kívánom, bárcsak hamarosan egy fiút szülhetnék, és öröm várna rám! Öröm váljon rám! - Legördült a függöny, és a szégyentelen kijelentést a közönség dübörgő tapssal fogadta.

Szünet következett, és az üdvrivalgásnak vége lett. Michael odafordult hozzám, az arcáról lelkesedés sugárzott. - Ez csodálatos, Meng Ning! - Aztán megkérdezte, nekem mi a véleményem a látottakról, de én még mindig túlságosan zavarban voltam ahhoz, hogy elmondjam a benyomásaimat. Végül sikerült pár szót kinyögöm a színésznő hajlékony mozgásáról, erős és élvezetes fejhangjáról és a zenekar remek játékáról... vagyis szóba hoztam mindent, csak az opera tartalmát nem érintettem.

Michael azonban nem kerülte a darab történetét. Azt mondta. - Szerintem ez az apáca olyan, mint te.

- Hogy érted? - Olyan csinos és eleven. Egyszerűen róla... te jutsz az eszembe. - Jelentőségteljesen rám mosolygott, majd hozzátette. - Nekem az a véleményem, hogy ha valakinek a természete ellen van, hogy apáca vagy szerzetes legyen, akkor nem szabad belépnie az üres kapun.

Szavaiba beleremegett a mellkasom. Michael tudott róla, hogy én mindig is apáca akartam lenni? Mielőtt válaszolhattam volna a kérdésére, résnyire húzta a szemét, és azt mondta. - Amikor először kezdtem komolyabban érdeklődni a buddhizmus iránt, megfordult a fejemben, hogy szerzetesnek állok. De aztán rájöttem, hogy ez nem nekem való.

Ereztem, hogy elvörösödik az arcom. Partnerem tovább folytatta. - Egyszer olvastam egy japán legendát egy halhatatlanról. Egy napon, amikor egy folyó felett repült, lenézett, és egy csinos nőt látott, aki ruhát mosott a vízben, és a lábával taposta a piszkos anyagot. A nő gyönyörű lába annyira elkápráztatta, hogy nyomban elveszítette mágikus erejét, és leesett a földre. De nem bánta, hogy halandó lett belőle - rájött ugyanis, hogy ha egy férfi nem szerethet nőt, akkor az olyan, mintha nem is élne. - Michael pajkosan rám kacsintott. - Ha valaha szerzetes lett volna belőlem, akkor én is olyan lettem volna, mint ez a legendabeli halhatatlan.

Miközben azon morfondíroztam, mit is válaszoljak erre, kialudtak a fények. Michael ismét a színpad felé fordította a fejét.

A fuvola lírikus melódiája vezette a többi hangszer játékát, miközben elkezdődött a második opera. Egy kertben egy taoista apáca, Csodálatos Örökkévalóságjátszott a holdfényben a *qin*en. Haját szoros kontyba fogta össze, és hosszú, repdeső szalagot kötött bele. Egy jóképű, de elgyötört tanár rejtőzködött a képzeletbeli templomkapu mögött, és a nő játékát figyelte. Amikor látta, hogy az apáca keze úgy siklik a húrokon, ahogy a pillangó repdes egyik virágról a másikra, mosoly jelent meg az arcán.

Amikor az apáca befejezte a játékát, a tanár előlépett, bemutatkozott, mondván, hogy költő és *qin*muzsikus. Ezután csevegtek egy keveset a zenéről és a költészetről, majd az apáca megkérte a férfit, hogy játsszon neki a hangszeren. A tanár leült, meditált egy keveset, végül a húrokra tette a kezét, és énekelni kezdett. - Tiszta reggelen a galamb egymaga száll haza. Oly egyedül érzi magát, mert nincs felesége. Oly hosszú ideje már, hogy magányos vagyok, oly magányos...

Miközben a tanár reszkető hangját és a hegedű vibratóját hallgattam, amint a *qin* finom hajlításait utánozta, éreztem, hogy a szívem gyengéd

érzésekkel telik meg. A színpadon a tanár az apácára pillantott, hogy lássa, milyen hatással van rá a dal.

Michaelre pillantottam; ő engem nézett. Pár pillanatig magamról megfeledkezve néztem az arcát, és úgy éreztem, meg kell csókolnom vágytól izzó szemét. A fuvola siránkozó hangja törte meg a varázst kettőnk között, és akkor megint a színpadon zajló eseményeket kezdtem figyelni.

Ekkor a tanár kiment az apáca kertjéből, és a nő azt énekelte magára hagyatva. - Szándékosan néztem rá szigorúan, és beszéltem vele úgy, mintha nem értettem volna, szerelmet vall nekem. Hiszen apáca vagyok, akkor pedig hogyan fogadhatnám el a szerelmét? - Ekkor hangja zaklatottá vált. - Bár úgy tettem, nem értem, szerelemmel közelít felém, a szívem úgy sajog utána!

Az apáca előrehajolt, hogy lássa a távolodó tanár hátát, tekintete tele volt sóvárgással és melankóliával. - Ó, nézd a holdat, magányos árnyékot vet rá és rám is...

Gondolatok üzték-hajtották egymást a fejemben. Valóban ilyen magányos egy apáca élete? Igen, legalábbis anyám szerint Nevenincs így élt. Nevenincs üres szobájában töltötte végtelennek tűnő éjszakáit a fallal körülvett kolostorban, csak egy halovány fényű lámpa világított neki, és csak a saját hangját hallotta visszhangozni, miközben monoton kántálta a szent szövegeket, és kimerülésig verte a fahalat... nem volt körötte más, csak az üresség. Végtelen üresség, ami olyan kínzó és elviselhetetlen volt a számára, hogy végül kilehelte a lelkét.

Mégis, Yi Kong élete számomra pont az ellenkezője volt Nevenincsének. Yi Kong meditált és kántált, tanított és sokat utazott, festett, fényképeket készített és műtárgyakat gyűjtött - nem is beszélve a nagy adományokról. Ő egy igazi híresség volt, akit csodálok és követők hada vett körül, ő sosem volt egyedül.

Vajon melyik apáca élete volt az igazi az üres kapun belül - Yi Kongé vagy Nevenincsé?

Nem lehettem biztos benne. Csak azt tudtam, hogy Yi Kong nő léte magasabb rendű életet valósított meg, mintha beleszeretett volna egy férfiba, hozzáment volna feleségül, és gyermekei születtek volna.

Ám az anyáin erre azt mondta: - Meg hogy magasabb rendű élet? Ennek semmi értelme! Mi lehet annál fontosabb, mint hogy egy nő férjhez menjen és felnevelje a gyermekeit? Ezt a feladatot kapta a mennytől!

Csakhogy megfeledkezett arról, hogy az isteni kötelesség pokollá is válhat: így történt, amikor anyám elvesztette a gyermekét - az én kis dundi öcsémet -, aki háromnapos korában meghalt. Anyám azt mondta nekem, hogy a kisöcsém tökéletesen egészségesnek látszott fényes szemével, pirospozsgás arcával, sok hajával, még akkor is, amikor már kis teste, mozdulatlanul feküdt a kiságyban. Csakhogy valójában beteg volt, de senki sem tudta, hogy mi baja van. Az orvos a halotti bizonyítványba a halál okaként csak egyetlen szót írt be: ismeretlen. Mintha az öcsén élete nem érdemelt volna komolyabb okfejtést.

Gyermekként azt hittem, hogy a kisöcsém egyszerűen csak nem akart erre a világra születni. Ez a gondolat elszomorított, mert ha élt volna, akkor gyengéd szeretettel vettem volna körül. Altatódalokat énekeltem volna neki, hogy megédesítsem az álmát; hősökről meséltem volna neki, hogy megacélozzam a jellemét; meleg pulóvereket kötöttem volna neki, amikor a hideg északi szél kezdett volna fújni; forró, tartalmas levest főztem volna neki meg laktató ételeket, ha az éhség mardosta volna a gyomrát; egész lényemmel szerettem volna őt, és megosztottam volna vele a szívem legrejtettebb titkait.

Szerintem anyám titokban azt hitte, hogy a kisöcsém halála büntetés volt a számára, amiért apámat szerette. Máskor pedig úgy gondolta, hogy a rossz táplálkozás miatt ment el, mert nem volt elég teje. Apám ugyanis eljátszotta a pénzét a játékkaszinókban, és nem hozott haza elég enivalót, hogy anyámat mindenkinél előbb élelemmel lássa el. Am ez nem tartotta vissza anyámat attól, hogy ne kérdezze folyton az isteneket és az istennőket, hogy miért küldtek a földre egy ilyen szép magocskát, ha nem adták meg neki a lehetőséget, hogy felnövekedjék, virágozzék és gyümölcsöt hozzon.

Apám azonban másképp gondolkodott erről, hasonlóan ahhoz, ahogy a játékkeremben járt az agya: néha nyersz, és néha vesztesz, szokta mondani. Esélyek és csalódások címmel verset is írt erről.

Néha nyersz,

Néha pedig vesztesz.

Az én fiam megszületett, de aztán elhagyott.

Akár az arany a játékasztalon.

Az életben nincs második esély.

De a szerencsejátéknak más a töménye:

Senki nem tudja, ráköszönt-e a szerencse vagy sem.

Ma vesztettem, ám holnap nyerek

Tarts ki; mert mindig van egy újabb forduló!

Amikor kicsi voltam, apám ezt a verset suttogta a fülembe. - Meng Ning, ez csak a mi kettőnk titka. - Aztán megfogta a kezemet, körbeforgatott, és énekelni kezdett: - Néha nyersz, néha pedig vesztesz... - A vers végén addig ismételte a szavakat: - Tarts ki, mert mindig van egy újabb forduló, újabb forduló... -, míg kacagva a karjába nem omlottam. Ma már el sem tudom képzelni, hogy ilyen boldog voltam akkor, amikor apám ezt a verset énekelte nekem. Most a rosszullét kerülgetett...

Ekkor éreztem, hogy Michael megérinti a combomat. Egy darab papírt csúsztatott oda nekem - egy kézzel írt haikut:

Harmincnyolc évesen Oly fájón üres.

Vajon a többi teljes lesz-e?

Alatta pedig ez állt:

Szeretlek, Meng Ning. Hozzám jössz feleségül?

Megrémültem, és nem tudtam, mit válaszoljak erre. Mintha a zene megérezte volna, milyen heves érzelmek kerítették a hatalmukba, hirtelen olyan lett, akár a mennydörgő vihar a dobok, a cimbalmok, a hegedűk, a fuvolák hangzavarától és a fahal hangos csapkodásától. Michael megfogta a kezemet; éreztem a melegét, de zavarban voltam.

Lassan elhúztam a kezemet, és szomorú voltam, bűntudat gyötört és nőtt bennem a bizonytalanság.

Hosszú hallgatás állt be közénk.

Lehajtottam a fejemet, és azt suttogtam halkán: - Nem.

Rögtön ezután lement a függöny, az opera véget ért, és a közönség a szereplőket ünnepelte lelkesen. Amikor a tömeg kezdett felosztani, Michael elnézést kért, és a mosdóba ment. Bár nyugodtunk és összeszedettnek látszott, amikor visszajött, észrevettem, hogy vörös a szeme és nedves a haja.

- Meng Ning, visszajössz velem a szállodába, hogy együnk valamit, mielőtt hazakísérlek? - kérdezte félszegen; testünk összeért a körülöttünk örvénylő embertömegben.

Visszamentünk a Kowloon Hotelba, ami Tsim Sha Tsuiban volt - az úton nem beszélgettünk egymással. Amikor az előcsarnokban álltunk, Michaellel odamentünk a recepcióshoz, hogy megkérdezze, van-e üzenete.

És volt.

- A csudába!

- Mi baj, Michael?

- Nem tudom, de sürgős a dolog. Azonnal telefonálnom kell.

- Akkor taxival megyek haza.

- Nem...

- Ne aggódj miattam, Michael. Mindössze tízperces útról van szó.

- Nem. Nem engedlek egyedül haza - mondta, és a hangja tele volt aggodalommal és törődéssel, amitől összeszorult a szívem.

Ám én addig erősködtem, amíg végül meghátrált.

Michael leintett egy taxit a szálloda előtt, és segített nekem beszállni. Odafordultam hozzá, és a tekintetünk összekapcsolódott.

Amikor a taxi elindult, Michael azt mondta: - Vigyázz magadra. Szeretlek.

Hamarosan eltűnt a bejárat felé igyekvő emberek között. A szívemet fájó üresség töltötte be, hogy sírni lett volna kedvem, de nem szökött ki könny a szememből.

Valóban az üres kapu mögötti élet volt az, amit magamnak akartam?

12. FEJEZET

Az apáca és a prostituált

Következő nap reggelén sem hallottam semmit Michaelről. Végül, alig valamivel tizenegy óra előtt (a gépe a tervek szerint két óra harminckor indult) felhívtam a Kowloon Hotelt, de a recepciós azt mondta, hogy már kijelentkezett. Viszont hagyott nekem egy levelet.

Alig állt meg velem a taxi a Kowloon Hotel előtt, máris kiugrottam belőle, odasiettem a pulthoz, átvettem a levelet a recepcióstól, felnyitottam, és ott az előcsarnokban állva elolvastam.

Kedves Meng Ning!

Fultoti professzor hirtelen nagyon beteg lett, miközben egy templomot látogatott meg Utasában. Reggel hatkor el kellett repülnöm Sichnanba, mert csak ott van csatlakozás Utasába még a mai napon. Bízom benne, hogy a dolgok jól alakulnak majd, ezért kérlek, ne aggódj. Amint lehet, felhívlak.

Szeretettel

Michael

Egyedül éreztem magam az előcsarnokban, és a könnyeimet nyeltem, miközben a turistákat figyeltem - az arcuk ragyogott és jókedvűen nevetgéltek, mintha csak az én nyomorúságomon mulatnának.

* * *

Egy hét telt el, és még mindig semmi hírt nem kaptam Michaelről. Megint eszembe jutott Yi Kong, és rádöbentem, hogy nem is érdeklődtem iránta azóta, hogy meglátogattam a kórházban. Ezért elhatároztam, hogy elmegyek az Aranylótusz Templomba.

Miközben a napsütötte folyosón mentem, ami Yi Kong irodájához vezetett, összefutottam egy fiatal apácával, aki egy halom dossziét tartott a karjában. Megkérdeztem tőle, hogy mi újság Yi Konggal. Ő azt felelte, hogy a főnökasszony elutazott Shanxiba, magas rangú szerzeteseket hív meg, hogy a nagy tűz után megáldják az Illatos Lélek Templomot.

Megkérdeztem, hogy mekkora kárt okozott a tűzvész.

- Minden rendben van - felelte az apáca. - Kivéve, hogy a Tripitaka ötezer-háromszázhusz szútrája hamuvá égett.

- Nagyon sajnálom.

Jelentősegteljes mosoly jelent meg a fiatal nő arcán. - De hiszen Yi Kong Shifu mindig azt tanítja nekünk, hogy ebben a világban minden csak átmeneti.

Félszeg csend következett, majd az apáca azt mondta: - Kisasszony, mielőtt elmegy, kérem, nézze meg a mi új, Tang-dinasztia stílusú templomegyüttesünket, ami Yi Kong Shifunak ötévi erőfeszítésébe került, hogy megépüljön. - Ezután végigment a folyosón, majd eltűnt a lépcsőfordulóban.

Körbejártam a templom épületegyüttesét, időnként megálltam, és megpróbáltam megtalálni régi kedvenc helyeimet, amiket azóta nem láttam, hogy elmentem tanulni Párizsba. Mindenütt folyt az építkezés. A félig felhúzott épületeket bambuszállványzat és zöld háló vette körül, és nagyon impozánsnak, de egyben sebezhetőnek is tüntek, mintha egy nagy vadállatot kötöztek volna be. Vaskos felsőtestű munkások sárga keménykalapban, sortban, átizzadt trikóban vagy éppen félmeztelenül dolgoztak, és erősen összpontosítottak a munkájukra - cementezték az alapokat, falat vakoltak, gerendát ácsoltak, és téglákkal teli talicskákat toltak. Verejték csörgött végig napsütötte arcukon, izmos karjuk megfeszült és csillogott a perzselő napon. Komoly arckifejezésükből úgy ítélt meg, hogy nagy megtiszteltetésnek tartják, hogy Hongkong legbefolyásosabb templomán dolgozhatnak.

Az új épületek valójában nem érdekelték. A régi kőkertbe akartam menni, és abban reménykedtem, hogy megpillanthatom a kedvenc rákomat a halastóban. Mielőtt Párizsba mentem, sok napon át olvastam itt a kertben, miközben az egyik kőpadra kuporodtam, ami a

tóra nézett. Amikor elfáradtam, közel mentem a tóhoz, és az egyik rákot figyeltem, hogy pihentessem a lelkem. Néha Yi Kong is csatlakozott hozzám, és a buddhizmusról beszélgettünk, meg a művészetekről. vagy a jótékonyági terveiről, miközben árnyékba húzódtunk a tűző nap elől, vagy a fényes holdsarlót és a csillagokat néztük.

Nagyon megkönnyebbültem, amikor azt láttam, hogy a kertben nem folynak munkálatok. Örömmel láttam, hogy a bambuszok, az örökzöldek, a páfrányok és a mohák még bujábbak, mint korábban. A levegő tele volt finom illatokkal, és *qi* áramlott a növényekből és a tóból. Elmosolyodtam, amikor eszembe jutott, hogy Yi Kong azt magyarázta nekem, hogy a legtöbb kőkert spontaneitása mögött komoly tervezőmunka húzódik meg. Ő arra is figyelmeztetett, hogy ne csak a fákat csodáljuk felemelt fejjel, hanem nézzünk lefelé is, és értékeljük a mohát is. Gondolom ezzel azt akarta a tudtomra adni, hogy a spiritualitást nemcsak fent, de lent is megszerezhetjük. Ezt kellett abból is megtanulnom, hogy beleestem gyermekkoromban a kútba.

A tónál egy idős asszonyt láttam, aki *qigongot*, vagyis energiagyakorlatokat végzett a bambuszfák árnyékában. Ő volt az egyetlen ember a nagy kertben, kivéve egy néha feltűnő apácát, aki egyenes háttal, gyors léptekkel és tudom-hogy-mi-a-dolgom arckifejezéssel járt-kelt a templomban.

A rákok lustán mozgatták a farkukat a vízinövények között. Az egyiküknek aranyfoltok voltak a páncélján a fehér pikkelyek között, és mielőtt eltűnt volna a sötét vízben, koncentrikus köröket rajzolt a víz felszínére. Vajon ez volt az én kedvencem, amit öt évvel ezelőtt olyan szívesen ettettem?

- Jó reggelt, kisasszony! - hallottam a hátam mögül.

Megfordultam, és *Ap-hót* láttam, egy idős asszonyt, aki széles mosolyra húzta a száját, amitől az arca ezer ráncba szaladt. A kaiját a kínai „nyolc” karakter formájába fordította.

- Jó reggelt, *Ap-ho!* - mosolyogtam vissza rá. - Miféle gyakorlatot végez?

- Az illatok intelligenciája felébreszti a *qigonqot*. - A hangok sípolva jöttek ki fog nélküli szájából és komoly hangsúlya egy mester

fensőbbes kijelentésnek paródiájaként hatott.

- Ó, ez nagyon jót tesz az egészségnek - jegyeztem meg, miközben vastag, bőrszerű arcát tanulmányoztam, azon gondolkodva, hogy vajon mennyi idős lehet.

- Eltalálta. Százéves vagyok - mondta, és most a fülét csapkodta vézna kezeivel.

- Húha! Ez igaz? Gratulálok! De csak nyolcvannak néz ki.

A ráncok még mélyebbek lettek *Ap-ho* arcán, de látszott rajta, hogy tetszett neki a megjegyzésem. - Köszönöm! Ön pedig tizennyolcnak néz ki. - Fogatlan szájával megint szélesen elvigyorodott.

- Ó, köszönöm, de már harminc vagyok - válaszoltam, majd a tóra sandítottam, és megdöbentem a tükörképemen - a halak, a hínárok és a vízfodrok között pont olyan ráncos volt az arcom, mint *Ap-hóé*. Hirtelen nagyon öregnek éreztem magam.

Ap-ho szeme felcsillant az érdeklődéstől. - Hány gyermeke van?

- Még egyedülálló vagyok. - A tükörképem melletti üres teret bámultam a tóban, és Michaelre gondoltam. Mit csinálhat most Tibetben? Hozzászokott már az oxigénszegény levegőhöz? És jól van... Fulton professzor? Miért nem hív már fel Michael?

Ap-ho helytelenítő hangsúllyal válaszolt, de a mosolya még mindig széles volt. - Ó, egyedülálló harmincéves korára! Ez nem jó. Jobb, ha kerít magának egy férfit, és megházasodik. - Késnyire húzta össze a szemét. - Miss, bármilyen férfi jobb, mint ha nincs férfi az életében!

- Miért? - kérdeztem. Természetesen tudtam, hogy miért mondja ezt, de tőle akartam hallani a választ.

- Mert még ha öreg lesz is, kell valaki, akivel veszekedhet. Ez mégiscsak jobb, mintha a csupasz falakhoz beszélne!

- Miért?

- Mert akkor legalább kap valamiféle választ! - nevette el magát *Ap-ho*, majd a könyökét balról jobbra kezdte mozgatni.

Elkezdtem a ráncokat számolni az arcán. - Önnek hány gyermeke van?

- Egy lányom, de már nagyon régen meghalt.

- Sajnálom... és a félje? - Nyomban megbántam, hogy megkérdeztem. Mivel ő százéves volt, a férje minden bizonnyal rég halott lehetett.

De a válasza meglepett. - Nincs férjem. - Még mindig mosolygott, de a mosolya most kissé torzra sikeredett.

Azon tűnődtem, vajon miért van így, hiszen az ő generációja számára elképzelhetetlen volt, hogy valakinek férj nélkül gyermeke legyen. Ekkor a szemem sarkából a kert túlsó végében, a kőlámpához közel egy arcot láttam feltűnni, amelyen egy forradás éktelenkedett. A hálóterem felé igyekezett, és kopasz feje olyan fényes volt, akár a tükör.

- Örülök, hogy beszélgethettem önnel, *Ap-ho*. - Búcsút intettem a százéves asszonynak, és siettem, hogy beéljem az apácát. Mögöttem *Ap-ho* vidám hangját hallottam: - Gyorsan menjen férjhez, és szüljön gyerekeket! Sokat, sokat!

Ekkor az apáca megszaporozta a lépteit. Amikor megint megpillantottam megcsónkított ujjait, a szívem nagyot dobbant a mellkasomban. Mivel nem akartam szem elől téveszteni őt, elé vágtam egy másik ösvényen.

Megálltunk, szemtől szemben. Igyekeztem nem a forradására nézni. - Dai Nam!

Arckifejezése olyan lett, mint egy ijedt macskáé.

- Dai Nam, nem ismeresz meg engem? Meng Ning vagyok, a barátod Párizsból.

Az apáca arca nem árulkodott arról, hogy felismert volna. - Miao Kong vagyok.

Csodálatos Arc.

- Sajnálom... Miao Kong Shifu - mondtam, és miközben a forradását néztem, nevetségesnek éreztem magam. Miért adta neki a templom ezt a nevet? Hogy emlékeztesse őt a múltbeli kannájára? És miféle karma volt az?

Felszeg csend után azt mondtam. - Beszélhetnénk valahol? Azóta gondolkodok rád, hogy elmentél Kínába.

- Mit akarsz tőlem? - kérdezte az apáca határozottan. Szinte láttam, hogy a forradás úgy vonaglik meg az arcán, akár a csapdába esett kígyó.

- Nem akarok semmit. Csak beszélgetni szeretnék veled, és meg akarom tudni, hogy vagy.

- Jól vagyok. - A túlméretezett, fekete keretes szemüveg mögött gyanakvóan villant meg a szeme.

- Igen... de nem egészen erre gondoltam... - Gyűlöltem a dadogásomat. - Nem beszélhetnénk valahol? Dai... Miao Kong Shifu.

- Közelebb léptem hozzá, hogy lássa, nem adom fel az elhatározásomat. Bár magasabb és idősebb volt, mint én, és már apáca volt, nem féltem tőle.

A tekintete áthatolhatatlan volt.

- Kérlek, nem akarom sok idődet igénybe venni. - Kissé zavarban voltam, hogy könnyörögnöm kell neki, de szilárdan álltam előtte.

- Rendben... kövess.

Amikor megérkeztünk a szobájába, Dai Nam elnézést kért tőlem.

- Kérlek, ülj le és válj egy pillanatig.

Gyanakvás költözött a szívembe. Vajon most is el fog tűnni, mint amikor három évvel ezelőtt nyoma veszett Kínában?

A szobája kicsi volt, de tiszta és rendes; a légkondicionálót szinte alig lehetett hallani. Odakintről behallatszott az építkezés zaja, bent viszont friss virágok és füstölők illata terjengett. Az egyik fal mellett egy tábori ágy állt, mellette egy fából készült ládát pillantottam meg, ami zárva volt, mintha csak a tulajdonosa titkait őrizné. A kerámia Buddha mellett egy bronz füstölőtartó és egy tál friss lótusz díszítette az oltárt. Az íróasztal felett bekeretezett képek és dokumentumok lógtak, amik magukhoz vonták a tekintetet.

Közelebb léptem a képekhez, hogy alaposabban szemügyre vegyem őket: Dai Namot láttam apácaként Thaiföldön, amint koldus tálkát tartott a kezében; Dai Nam állt a párizsi Diadalív előtt, hosszú fekete hajába belekapott a szél. Dai Nam állt francia professzora mellett az Université de Paris VII bejárata előtt. Aranykeretbe volt foglalva a doktori levele. A képek időrendi sorrendben követték egymást, de egyetlenegy sem mutatta őt Kínában. Miért hagyta ki ezt a szakaszt az életéből?

Leroskadtam a székre. Dai Nam komolyan gondolja, hogy megnyugtathatja a lelkét azzal, ha leborotválja a haját, bő ruhát vesz fel, és alaposan kitakarítja a szobáját? Azon töprengtem, vajon miféle fájdalom kavaroghatott egykedvű, érzelemmentes arca mögött, és mit akart leplezni ezzel a tiszta szobával? És vajon miféle démonok üzték-hajtották őt?

* * *

Emlékeztem, amikor egy este, miközben a teánkat szürcsöltük a manzárdszobájában Párizsban, Dai Nam elmondta nekem, hogyan menekült el alkoholista, szerencsejátékos és nőfaló apjától és pénzéhes mostohaanyjától, hogyan úszta át a cápákkal teli Mirs-öblöt Hongkongban. Hét alkalommal próbálkozott, és hétszer pártolt el tőle a szerencse. Azt mondta: - Amikor Daruma kilenc évig ült Zen meditációban, a lábát megrágták a patkányok, a lába elsorvadt és leesett. És mégis, egyenesen ült tovább, mert a meditáció révén megtalálta a központi énjét. Ismered a mondást: „Ess el hétszer, és kelj fel nyolcadszor is.” A végtagok nélküli Daruma baba mindig visszabilen, ha meglökik. Nos, így jöttem én Hongkongba.

Miután elérte az Illatos kikötőt, Dai Nam dédnagynénje magához vette őt, vett neki hongkongi személyigazolványt, és beíratta egy buddhista iskolába. Később buddhista egyetemre küldte Dai Namot. Amikor Párizsban találkoztunk, Dai Nam előtte négy évet töltött Thaiföldön laikus apácaként, és élelmet koldult - és az ottani tapasztalatait a doktori disszertációjában írta meg.

Dai Nam és én barátok lettünk, mert mindketten érdeklődtünk a buddhizmus iránt. Különcsége, magányossága és az, hogy megszállottan kereste az elkülönülést, félelemmel töltött el. Visszahúzódó személyisége is feszültté, bonyolulttá és nehézkesé tette a barátságunkat. Ritkán nézett a szemembe, amikor beszélt hozzám, de amikor rám emelte a tekintetét, akkor mintha két feneketlen lyuk nézett volna rám, ami mögött nem láttam semmit. Bár az arcán sosem jelentek meg határozott érzelmek, pillantása nyugalanságról és zaklatottságról tanúskodott. Legtöbbször csendben volt, de olykor

kifejezetten beszédes volt. Ám amikor beszélt, akkor is visszahúzódo volt, a szeme és az elméje valahol nagyon messze járt.

Egy napon, amikor még mindig Párizsban éltünk, meghívott az otthonába, és azt mondta nekem, hogy azonnal el kell mennie Kínába. Apja, akitől hosszú évekig elidegenedve élt, rákos volt, és haldoklott. Ez volt az utolsó alkalom, hogy láttam. És most újra megtaláltam apácaként Hongkongban.

* * *

Az ajtó nyikorgása zavart fel elmélkedésemből. Dai Nam lépett be egy tálcával a kezében, amin egy teáskanna, két csésze és egy tányéron gyümölcs volt. Letette a tálcát az asztalra, kihúzott egy másik széket, és teát öntött a csészékbe.

- Tessék! - mondta.

Megcsonkított ujjait figyeltem, miközben a teáskannát fogta. Hogyan történhetett ez a szörnyűség?

Elvettem tőle a csészét, és mindkét kezemmel fogtam, hogy kifejezzem a tiszteletemet iránta, és azért, hogy apáca lett belőle. - Köszönöm... Miao Rong Shifu! - mondtam. Még mindig nehezemre esett őt az abszurd Csodálatos Arc néven szólítanom.

Csendesen kortyoltam a teámat, és azon töprengtem, mivel kezdhethetném a beszélgetésünket. Dai Nam a szájába tett pár szem szőlőt, és hangosan enni kezdte. Bár már pár ránc megjelent a szeme körül, és vastag keretes szemüveget viselt meg kopott ruhát, és az arcán ott volt az a zavaró forradás, ez a titokzatos lány vonzó lehetett volna. Szándékosan rejtette el a szépségét? És mi hajtotta annyira, hogy eljusson a teljes elszakadáshoz ettől a világtól? Vajon mi járt a fejében, és milyen súly nehezedett a szívére?

Végül csak azt tudtam mondani. - Hogy vagy?

- Jól, köszönöm!

- Mikor jöttél vissza Hongkongba?

- Pár hónappal ezelőtt.

- Apácává szenteltek fel ebben a templomban?

- Igen.

- Akkor itt akarsz maradni?

- Yi Kong Shifu megkért, hogy legyek az asszisztense, és segédkezzek neki a templom ügyeiben.

Elpirultam. Hiszen Yi Kong mindig *énjein* akart rávenni arra, hogy legyek az ő követője, majd az utódja!

Dai Nam mintha olvasott volna a gondolataimban, azt mondta.

- Ez csak átmeneti dolog. És csak a múlt héten kért meg rá.

- Ó! - Letettem a csészémet, ami hangosan csattant az asztalon. Mit csinálok az életemmel? Visszautasítottam Michaelt, elhanyagoltam Yi Kongot, és nem kaptam választ egyetlen álláskeresésemre sem.

Kényszeredetten elmosolyodtam. - Szándékodban áll elfogadni a felkérést?

Dai Nam az odakint folyó építkezést bámulta, mielőtt odafordult volna hozzám. - Gondolod, hogy bárki is visszautasíthatná Yi Kong kérését?

Nem tudtam, mit válaszoljak erre.

Dai Nam témát váltott. - Miről beszélgettél Chan Lannal?

Meglepett a hirtelen témaváltás? - Arra az idős hölgyre gondolsz odakint a kertben?

Dai Nam bólintott, én pedig azt mondtam. - Érdekes beszélgetésem volt vele... de szomorú is egyben. Elmondta nekem, hogy volt egy gyermeke, de nem volt félje. Azon morfondíroztam, hogy vajon miért.

- Örömlány volt a harmincas években. - Amikor Dai Nam látta, hogy elszörnyedek, felsóhajtott. - 1932-ben a japánok örömtanyákat létesítettek Shanghajban, ahol több mint száz kínai nőt kényszerítettek erre a munkára. Chan Lan bár akkor már az ötvenes éveiben járt, egyike volt ezeknek a nőknek. Egy évvel később megszökött az örömházból, és feljutott egy hajóra, ami Hongkongba tartott. Itt aztán húsz évig mosogatóként dolgozott egy étteremben. Megspórolt egy kis pénzt, amiből egy kis kifőzdét nyitott. Amikor már ehhez is túl öreg lett, akkor idejött a templomba, ahol az időseket is gondozzuk.

- Ó, értem... és a gyermeke valamilyen betegségben halt meg?

- Nem, a gyermek nem egyszerűen meghalt. Chan Lannak abortusza volt.

Dai Nam arca valamilyen leírhatatlan arckifejezést vett fel, mintha egy távoli álmokép lett volna, vagy megfagyta volna a vonásai. Amikor megszólalt, mintha csak magához beszélt volna. - A gyermek apja az egyik japán tengerész volt, ezért Chan Lannak véget kellett vetnie a terhességének. Különben a gyermek állandó megaláztatásnak lett volna kitéve... - Kényelmetlen csend telepedett közénk.

Mivel Dai Nam csak pár hónapja volt ebben a templomban, azon tűnődtem, hogy tud ennyi mindent Chan Lanról.

A barátnőm megmozdult, mintha transzból tért volna magához. Belekortyolt a teájába, és megint témát váltott. - Hallottam, hogy megkaptad a doktori fokozatot.

- Hmmm... nem egészen. Még vissza kell mennem Párizsba, hogy egy szóbeli vizsga keretében megvédjem a dolgozatomat. Azt hiszem, az Illatos Lélek Templom hibát követett el ezzel kapcsolatban, hogy ezt említette... - Kis szünetet tartottam. - Te is ott voltál az elmélkedésen?

- Igen.

- Akkor láttál engem ott?

- Igen.

- És az imént a kertben is láttál?

- Igen.

Hirtelen rádöbbsentem, hogy Dai Nam szándékosan került engem, ami megmagyarázza, hogy miért mindig csak egy pillanatra láttam felbukkanni az Illatos Lélek Templomban. Miért bujkált előlem a barátom?

Némi hallgatás után összeszedtem a bátorságomat. - Dai... Miao Kong Shifu... mi történt... az ujjaiddal?

- Leégettem őket.

- Micsoda? - levegő után kapkodtam, és kilötyintettem a teámat a padlóra. - De miért?

- Hogy megmutassam, semmi nem köt ehhez a világhoz, még saját testem sem. - Szándékosan a teafoltot nézte, ami elcsúfította a fényes

padlót. - És azért is égettem le őket, mert felajánlást akartam tenni Buddhának.

- De... Miao Kong Shifu, meg kellett ezt tenned?

- Igen. Ha valaki meg akarja mutatni az elhivatottságát és szándékát a világtól való elkülönülésre.

Próbáltam az ő agyával gondolkodni... Vitába akartam szállni vele, de semmi nem jött ki a számon, amikor kinyitottam. Képtelen voltam megérteni, hogyan tehet ilyet valaki a saját testével. Az elkülönülésre való vágyakozás nem maga a kötődés?

Dai Nam nyugodtan így folytatta. - Egyáltalán nem éreztem szörnyű fájdalmat, amikor leégettem őket.

- Ez hogyan lehetséges?

- Mély meditációban voltam. A fájdalmat választottam próbatételnek.

Arra gondoltam, hogy emlékeztetem őt Konfucius *Óda a gyermeki jani borsáéhoz* című művének első sorára, miszerint „A testem és a hajamat az apámtól és az anyámtól örököltem, ezért nem tehetek kárt benne. Ez a gyermeki állhatatosság első sarokköve.” Ám amikor Dai Nam érzelemmentes arcára néztem, végül lenyeltem a szavaimat.

Újabb szünet után megkérdeztem. - Itt ebben a templomban csináltad?

- Nem, Kínában.

Majd meghaltam a kíváncsiságtól, hogy megtudjak valamit arról, miért tűnt el Kínában, de most nem volt hozzá bátorságom, mert attól féltem, hogy újabb rémisztő dolog hagyja majd el a száját.

Dai Nam hirtelen felállt a székéről. - Jó volt újra látnom téged, Miss Du. Most készülnöm kell egy templomi összejövetelre.

Azelőtt, még Párizsban sosem hívott Miss Dunák. Tudtam, hogy azért szólított így, hogy éreztesse a távolságot kettőnk között. Vagy közte és a múltja között.

A Dai Nammal való találkozás felzaklatott, ezért bementem a Meditációs Csarnokba, és meditálni próbáltam, de agyam minden zugából kígyók tekeredtek elő, és tüzes nyelvüket öltögették felém. Átmentem a könyvtárba, és olvasni próbáltam, de a szútrák betűi

helyett Dai Nam kifürkészhetetlen arcát láttam magam előtt, vastag keretes szemüvegével.

Képtelen voltam megnyugodni, ezért lehatároztam, hogy visszamegyek a kertbe. Talán *Ap-hót* még ott találom, és megkönnyebbülök a jókedvű idős hölgy humorától.

De *Ap-ho* valaki mással volt a kertben. Ezért megálltam a bejáratnál, és láttam, hogy egy apáca kíséri őt vissza az idősek otthonába.

Dai Nam volt az az apáca. Azt kérdezte Chan Lantól. - Dédnagynéni, hogy érzed magad ma?

Megdöbbsentem: szóval ez az öregasszony Dai Nam nagynénje volt, aki segített neki, hogy Hongkongban maradjon. Egy hibiszkuszcsereje mögé léptem, hogy ne lássanak meg.

Chan Lan szélesen elmosolyodott. - Nagyon boldog vagyok. Beszéltem egy csinos lánnyal. Harminczéves, de még egyedül él. Ezért megmondtam neki, hogy ez nem jó dolog, jobb, ha hamarosan megházasodik, és gyermekei lesznek. Sok-sok gyermeke.

Összeaszott, karomszerű ujjaival megfogta Dai Nam karját. - Te is, dédunokahúgom, hamar menj férjhez, és legyenek gyermekeid! Sok-sok gyermeked!

Halkan odamentem egy pádhoz, és leültem, hogy a friss felismerésen eltűnődjem, és hogy rendezzem a gondolataimat. Ám a gondolataim visszavittek engem abba az időbe, amikor öt évvel korábban Párizsban találkoztam Dai Nammal...

13. FEJEZET

Az apáca, aki mégsem az

Dai Nammal először a Francia Kínai Intézet könyvtárában találkoztam. Nem sokkal azután történt, hogy megérkeztem Párizsba. A Szív Szútra egy ritka kiadását akartam kikölcsönözni. Amikor a könyvtáros azt mondta nekem, bog) valaki már kikérte ezt a kötetet, kíváncsi lettem erre az ismeretlenre, aki nem csupán a buddhizmus iránt érdeklődött, de ugyanaz a szöveg keltette fel a figyelmét, ami engem is foglalkoztatott.

A könyvtáros összehozott ezzel az illetővel egy találkozót a számomra az irodájában szombaton reggel, amikor a könyvtárban alig lézengett valaki. Dai Nam már ott volt, amikor én megérkeztem. Elsőként a szemöldöke keltette fel a kíváncsiságomat - egy halovány kínai karakterre hasonlított, ami a „nyolcat” jelentette: mintha egy kínai írástudó akkor rajzolta volna, amikor nagyon lehangolt, depressziós volt. Aztán, amikor leültem vele szemben, egy kósza napsugár sütött be az ablakon a fák közül, és megvilágította az arcát. A szívem nagyot dobbant. Az arca jobb oldalát egy nagy, vörösesbarna sebhely csúfította el, ami egy kis, ijedt kígyóra emlékeztetett. Hogyan sérthette meg az arcát? Miféle baleset okozhat ilyen sérülést? Egy autóbaleset? Vagy egy megmagyarázhatatlan karma okozta? Vagy a szerelme tette ezt vele, akit elutasított? Nagyon fájhatott neki a seb. Merengésemből Dai Nam térített magamhoz. - Helló! - mondta kissé rekedtes hangon.

A beszélgetésünk nem tartott sokáig, Dai Nam azzal mentegetődött, hogy tanulni jött a könyvtárba, és nincs sok ideje csevegni.

Amikor azt javasoltam neki, hogy találkozzunk valamelyik nap egy kávéházban, akkor nem mondott pontos időpontot. Kíváncsi voltam rá, szerettem volna jobban megismerni, ezért amikor megint összefutottam vele az intézetben, azt kértem tőle, hogy találkozzunk a Café de Flore-ban, ami a Boulevard Saint-Germainen volt. Ezúttal elfogadta az ajánlatomat.

Dai Nam már sokkal hosszabb ideje volt Párizsban, mint én, ezért úgy gondoltam, hogy már megfordult ezen a híres helyen. Számomra ez volt az első alkalom, hogy ide betértem. Abban reménykedtem, hogy olyan szerencsés leszek, hogy ahhoz az asztalhoz ülhetek le, ahol Jean-Paul Sartre és Simon de Beauvoir is ült több évtizeddel ezelőtt! Mégis, amikor szombaton este megérkeztem a híres kávézóba, csalódott voltam. A bejárat mellett kifüggesztett étlapot kivéve semmi különös nem fedeztem fel benne. Talán akkor volt érdekes és izgalmas hely, amikor a második világháború alatt Sartre és de Beauvoir könyvesboltot rendezett itt be. Aztán hirtelen eszembe jutott, amit a városkalauzban olvastam: Mint minden történelmi kávézó esetében, itt is nagyon magasak az árak. Legyen nagyon elővigyázatos!

Leültem a teraszon az első sorba. Azok az idők jártak ekkor, amikor az emberek már azt is nagy áldásnak tekintették, hogy beszívhatják Párizs levegőjét. Mellettem két kuncogó fiatal japán nő ült elegáns ruhában, amihez hasonlóan drága táska dukált. Odébb két francia asszony az időt mulatta, dohányoztak, és csevegés közben kávé kortyolgattak.

A forgalmas sugárút felé fordítottam a fejemet. Egy taxi állt meg előttem, és egy lefátyolozott, kesztyűt viselő idős nő lépett ki belőle kalapban és kabátban. Miután a nő fizetett, a sofőr kezét rázott vele, majd az asszony egy görbe bot segítségével elbicegett. Három fecsegő fiatal nő ment el mellette magas sarkú cipőben és miniszoknyában, és csaknem fellökték a matrónát, de közben észre sem vették a nőt. Az idős hölgy a levegőbe emelte a botját, és úgy fenyegette meg őket, de azok csak a meztelen hátukat mutatták neki. Az asszony gyengécske volt, de nem volt gyáva. Az utca közepén megint meglóbálta a botját, és obszcén szavakat kiabált a távolodó fiatalok csoportjára.

Bravó, kiáltottam csaknem oda neki. Honnan merítette ezt a nagy energiát? Semmiképpen sem ízületi gyulladáshoz, sem pedig a görbe botjából. Vajon irigység ébredt a szívében, hogy látta a lányok fiatalságát és szépségét. Talán valamikor régen ő is így ragyoghatott. Teljesen belefeledkeztem ebbe a jelenetbe, mikor Dai Nam repedt haranghoz hasonló hangja zökkentett vissza a valóságba. - Meng Ning.

Felnéztem rá. Egyszerű fehér inget, bő fekete nadrágot és szandált viselt. A haja most rövidebbnek tetszett, mint a múltkor. Nagy, vastag

lencsés szemüvegét lecsúsztatta az orra közepére, és ezzel elcsúfította egyébként vonzó külsejét. Keskeny vállán egy nagy zöld vászontáska lógott.

Dai Nam leült, és azonnal arról kérdezett, milyenek találok az életet Párizsban.

- Nagyon tetszik nekem itt - feleltem.

- Miért?

A kérdés és a hangsúly is meglepett, ezért töprengtem kicsit, mielőtt válaszoltam volna neki. - Ez az egész város olyan sok energiát áraszt magából, olyan, mint egy kínai írásjel, amit nagy *qivel* rajzoltak meg. - Dai Nam sápadt, cserepes ajkát néztem, és azon morfondíroztam, vajon hogyan festene, ha csábító vörös rúzzsal lenne kifestve.

- És mi a helyzet veled? Te szereted Párizst?

Dai Nam egy nőt nézett, aki elhaladt előttünk, és a terrierét cirógatta. - Kedvelem. De nem használnám azt a szót, hogy „szeretem”.

Ekkor odalépett hozzánk a pincér, hogy felvegye a rendelésünket. Dai Nam gondosan elolvasta az étlapot, és odasúgta nekem.

- Számomra semmi nincs itt ebben a kávézóban... a kínálat vagy túl drága, vagy túl erős.

- Ó, nagyon sajnálom. Azért választottam ezt a helyet, mert Sartre és de Beauvoir is ide szokott járni. Ezért azt hittem, hogy neked is tetszeni fog.

Megigazította a szemüvegét, és körülnézett; a tekintete gyanakvó volt. - Még sosem voltam itt, és még csak nem is hallottam róla.

- Egyetlen barátod sem említette soha neked a híres Café de Flore-t?

- Nincsenek barátaim.

Félszeg csend következett. Végül rendeltem egy presszókávét, ő pedig narancslét kért. Miután a pincér elment, azt mondtam. - Dai Nam, legközelebb te is rendelj magadnak eszpresszókávét, mert ez a legolcsóbb. A többi ital a duplájába kerül.

- Nem iszom semmit, amiben koffein van, kivéve kínai teát.

- Nem tudsz aludni tőle éjjel?

- Nem, nem erről van szó...

- Nem szereted az ízét?
- Nem, nem erre gondolok.

A pincér visszatért a rendelésünkkel. - Kávé és narancslé.

Miután a férfi elment, Dai Nam nagyot kortyolt az italából. Tekintete merengenek és távolinak tűnt, és az arca még mindig nagyon feszült volt. - Apáca voltam korábban.

Ez nagyon meglepett. - Ó, akkor... - Félhosszú haját néztem. - Miért léptél ki a *Sanghaból*? - kérdeztem: a buddhista szerzetesek és apácák kolostorára utaltam a *sangha* szóval.

- Mert a küldetésem befejeződött.
- A küldetésed? Mi volt az?

Dai Nam megint ivott egy kortyot... - Meg akartam írni azokat a tapasztalataimat, amikre apácaként szert tettem.

Erre nem tudtam mit válaszolni, annyira furcsának találtam az indokát.

Dai Nam hangja monoton volt, míg mellettünk a két japán nő magas hangon cseverészett és kacagott, a másik oldalon a két francia asszony pedig halkán beszélgetett, előttünk pedig a forgalom hullámszórt. - Azért borotváltam le a hajamat Thaiföldön, mert abban az országban hátrányosan megkülönböztetik az apácákat a buddhista rendben. Első kézből akartam megtapasztalni az apácák helyzetét ott.

Mielőtt még megkérdezhettem volna tőle, hogy feminista-e, Dai Nam folytatta, miközben a mellettünk elhaladó kuncogó tizenéves lányokat nézte. - Ott nem szentelhetik fel az apácákat, én pedig meg akartam törni ezt a hagyományt. Talán a „megtörni” nem a megfelelő szó, jobb kifejezés az „áttörni”.

- És sikerrel jártál?

- Nem. Elbuktam - felelte. - Négy évet töltöttem Thaiföldön, és egyetlen szerzetes sem akart felszentelni.

- Miért?

- Mert már régen megszűnt az apácák felszentelésének a hagyománya náluk. Egyetlen szerzetes sem akarta ezt ismét bevezetni. Senkiben nem volt bátorság ahhoz, hogy leborotválja egy nő haját.

- De mi a nagy dolog abban, ha valaki leborotválja egy nő haját?
- A szerzeteseknek nem szabad nőhöz érniük - még a fejükhöz sem.
- De hiszen a huszadik században élünk!

- Igen, te abban élsz, de a szerzetesek nem. A templom falai között minden úgy van, mint ezer évvel ezelőtt. A szerzetesek úgy vélik, semmi indok nincs arra, hogy megváltoztassák azokat a szabályokat, amik még Buddha idejéből valók. Így aztán végül én borotváltam le a hajamat, szerzetesi ruhát öltöttem, kibéreltem egy kis kunyhót, és magam gyakoroltam a vallást. Amellett, hogy meditáltam, koldultam is; néha meg a templom végében ültem, és csatlakoztam a kán- táláshoz. De a thaiföldi szerzeteseket nagyon zavarta, hogy én ott voltam, és persze az, amit ott csináltam. Úgy éltem és néztem ki, mint egy apáca, ugyanakkor hivatalosan *nem* voltam az.

- És akkor hogy érezted magad így... hogy *apáca is voltál meg nem is*.

Összevonta a szemöldökét. - Van egy kínai mondás: „Ha csalódsz a világi életben, akkor olts buddhista ruhát. Ha csalódsz a buddhista szent életben, akkor vedd le a szerzetesi gúnyát.” Én is így éreztem magam, és így is tettem.

Próbáltam megemészteni, amit mondott. - Akkor te... elégedett vagy a mostani életeddél?

- Csalódtam abban is, hogy apáca legyek, és abban is hogy ne.
- Akkor mit akarsz most kezdeni az életeddél?
- Az igaz Dharmát keresem, és nem adom fel, amíg meg nem találom.
- Miféle igazságra akarsz rábukkanni?

Dai Nam felvette a csészéjét, és nagyot kortyolt az italából. Hangja bántóan érdes volt - Intenzív lelki életet akarok élni. Látomásokat akarok látni, meg akarom nyitni a harmadik szememet, egy akarok lenni a dolgokkal és az élőekkel, és a legfontosabb, hogy el akarom érni a teljes elkülönülést és elszakadást ettől a világtól.

Csaknem felnevettem. Bár nem ismertem annyira Dai Namot, hogy ítéletet mondjak rá. de rám olyan benyomást tett, mint aki sokkal inkább menekül, semmit keres valakit. Miközben beszélt, csak ritkán

nézett rám - akkor pedig hogyan gondolta, hogy képes lesz elérni ezeket a spirituális célokat?

Az arcvonásait fürkésztem az alkonyatban. Vajon pontosan milyen spiritualitást keresett olyan elszántan? Perverz módon a tibeti Guimet Múzeumban látható szoborra gondoltam, ami az istent és a kíséretét a *yah-yuni* üzekedő helyzetben ábrázolta. Természetesen Dai Namot nem tudtam ilyen módon elképzelni.

Ekkor egy napsugár világította meg Dai Nam arcát, és hirtelen a sebhelye mintha életre kelt volna, és el akart volna mondani egy izgalmas történetet, amit én nem tudtam megfejtetni.

Elmélkedésemet Dai Nam érdes torokhangja zavarja meg. - Különösnek találtam, hogy míg Thaiföldön nem engedik felszentelni az apácákat, addig a templomok mellett számtalan bordélyház működik.

Azt gondoltam: a házak, ahol a mosolyokat bocsátják áruba, együtt dolgoznak a templomokkal: az egyik a lelkeket menti meg, a másik pedig a testet. Miért is ne lennének egymás mellett?

- Tudsz róla, hogy a prostituáltak és a szerzetesek...

Még mielőtt befejezhettem volna a kérdésemet, hogy érintkeznek-e egymással?”, Dai Nam szeme hirtelen felragyogott.

Követtem a tekintetét, és megpillantottam előttünk egy utcai komédiást, aki mosolygott és hajladozott a kávéház vendégei előtt.

Dai Nam izgatottan azt mondta. - Nézd, Meng Ming, ránk kacsint és ránk mosolyog.

Ekkor egy fiatal pár sétált felénk, a karjuk egymás csípőjén nyugodott. A lánynak álmatag volt az arckifejezése, és a szája kissé nyitva volt, felmosoly tűnt fel rajta. A komédiás a vendégekre hunyorított, majd a pár mögé került, és a lány járását és mámoros ábrázatát utánozta. Mindenünnen nevetés hallatszott: erre a szerelmesek megfordultak, és észrevették a pantomimest. Pár pillanatig értetlenül bámultak, majd széles mosolyra húzták az ajkukat. A komédiás szalutált nekik, mire a fiatalok elmentek.

Következőleg egy hórihorgas férfi tűnt fel a kávéház előtt, és egy táskát szorított drága zakójához. Komoly, fájdalmas arckifejezése

ráncos arcát még hosszabbá tette, olyanná, amilyeneket Modigliani festményein lehet látni.

A pantomimszínész odament a férfi mögé, és utánozta annak hosszú arcát és csüggedt, kedvtelen járását. Ismét nevetés töltötte be a levegőt. Az utánczás annyira eltúlzott volt, hogy a közönség hangos nevetésben tört ki, és legnagyobb meglepetésemre Dai Nam is velük nevetett, sőt ő volt a leghangosabb.

Az öregember megfordult, és hamarosan rájött, hogy mi folyik körülötte. Düh öntötte el az arcát, mintha vulkán készülne kitörni. Minden ránc elvörösödött, mintha kigyulladt volna az arca. Kiabálni kezdett, és a táskáját rázta a komédiás felé. - *Allez vous nierde!* Menj innen, te szarzsák! - Olyan hevesen integetett a táskájával, hogy az végül leesett, tartalma pedig kiborult a járdára - csipkés melltartó és bikini, harisnyatartó, fűző és neccharisnya volt benne. Ha lehet, akkor a férfi még jobban elvörösödött; aztán mint egy egér, elosont a forgalmas utcán, miközben részeg férfiak eredtek a nyomába a flaskájukkal integetve.

A kávéházban üldögélő férfiak jót mulattak a közjátékon, míg a nők utálkozva felsóhajtottak. A két japán lány lehajtotta a fejét, és százdolláros cipőjüket nézték. A két francia asszony elnyomta a cigarettáját, és azt mondta: - *Salatid!* - Antipatikus alak!

A komédiás talán úgy gondolta, hogy méltósággal kell befejeznie egy profinak az előadását, ezért elkezdte felszedegetni a fehérneműket a földről - egyiket a másik után. A férfiak ismét nevettek, és a nők helytelenítő szavakkal illették. Amikor a pantomimes felszedte az összes intim holmit, az öreg férfi után rohant, és közben a melltartókkal és a bugyikkal meg a harisnyákkal integetett neki, és odakiáltott a szégyenben maradt rémségnek: *Monsieur. attendez! Votis aivez oublie vos trucs!* Várjon, uram, itt hagyta a dolgait! - A komédiás hangja olyan volt, mint az Éj Királynőjéé Mozart *Varázsfuvolájából*.

Dai Nam arca bíborvörös volt, a sebhelye pedig dühödt fekete. Felugrott a székéről és azt kiáltotta. - Meng Ning, menjünk innen!

* * *

Miközben azon gondolkodtam, hogy telefonálok Dai Namnak, egy napon ő keresett, hogy meghívjon a lakására vacsorára. Kedvessége és közvetlensége meglepett, mert amennyire én tudtam, még soha senkit nem hívott meg a szobájába, nem is szólva arról, hogy senkinek nem készített vacsorát. Rövid telefonbeszélgetésünk végén azt mondta. - Ez egyben búcsúvacsera is lesz. Két hét múlva Kínába megyek.

Dai Nam az Eiffel-torony közelében egy viszonylag drága környéken lakott. Ugyanakkor - mint a legtöbb egyetemi hallgató - nem valamelyik emeleten volt a szobája, hanem a tetőtérben afféle manzárdszoba volt. Azon töprengtem, hogy vajon takarítással kell-e fizetnie a bérletért.

A résnyire nyitott ajtó mögül fény szűrődött ki, és a sötét folyosót olyan sárgára festette, akár a penészes citrom. Halkan kopogtam, nehogy felriasszam őt a látomásaiból. - Én vagyok az, Meng Ning.

Dai Nam hangját hallottam odabentről. - Gyere be!

Belöktem az ajtót, és nagyon megdöbbenett, amit láttam. A bejárat mellett kucorgott, lábait szélesre tárta, és valamilyen levest kavargatott egy edényben egy kis kályhán. Elnézést kértem tőle, amiért csaknem fellöktem, ő azonban nyugodtan azt mondta. - Meng Ning, menj és ülj le, ahol a kedved tartja.

Körülnéztem a szobában, és megint megdöbbenem - mind a négy fal feketére volt festve. A sötétben olyan volt, mintha az íróasztal, a székek, a lámpa, a könyvek, a nagy halom papír és a füstölők úgy lebegnének, akár a szellemek. A nyomasztó látvány összeszorította a torkomat, és tátva maradt a szám.

Dai Nam oldalvást rám pillantott. - Erősebb villanykörtét kellene használnom.

- De miért nem...

- Festettem a falakat fehérre? Eredetileg valóban fehérek voltak. Egy teljes napomba került, és száz frankomba, hogy feketére mázoljam őket.

- De miért? - A füstölő erős illata bántotta az orromat. - Nem találod úgy, hogy ez egy kissé...

- Nyomasztó? Pont ez a lényeg benne. - Dai Nam kitartóan kavargatta a levest. - így akarom kikényszeríteni, hogy megnyíljon a harmadik szemem.

Megdöbbsentem ettől a kijelentéstől. Igen, néha a sötétségben találjuk meg a bölcsesség fényét. De hogy egy szobának a falát feketére kellején festeni? Szellemeket akart talán látni?

Dai Nam rám sandított vastag keretes szemüvege mögül. - Megtaníthatlak rá, hogyan csináld, ha akarod.

- Ó, nem. Köszönöm! - mondtam, és éreztem, hogy izzad a homlokom.

Leültem egy pániára a padlón, közel a könyvespolchoz, amit egymásra rakott ládákból alakított ki a lakás gazdája. Egy kis kerámia Buddha állt az oltáron, mellette erős illatú füstölő égett. Közel volt hozzá az íróasztal, rajta sok könyv és kézirat. Az egyetlen lámpa halovány fényvel világított. Az íróasztal felett egy szűk kis ablak volt, ami a Szajna bal partjára nézett, és még az Eiffel-torony csúcsát is látni lehetett a távolban. Közelebb egy sor zöld háztető tört az ég felé, odalent pedig az autók csillogva és kanyarogva haladtak előre, mintha csak nagy sárkányok lettek volna. Csak az ablak kötötte Dai Namot egy nagyobb és vidámabb világhoz.

- Nem volt időm takarítani, mert mielőtt elmegyek, be kell fejeznem a disszertációm. - Dai Nam felállt kényelmetlen testhelyzetéből, és odament a mosogatóhoz. Fehér blúzt viselt, laza kék nadrágot és szandált. Mindig ugyanazt a ruhát hordta, vagy ugyanabból a stílusú öltözékből több darabja is volt? Miközben a hátát bámultam, éreztem, hogy az undor érzése kúszik fel a bőrömről, de még idejében elfojtottam magamban.

Megtöltött egy teáskannát vízzel, és hangosan azt mondta. - Pihenj egy kicsit, Meng Ning. A vacsora hamarosan kész lesz. Most teát készítek.

Visszafordult a mosogatóhoz, és tovább beszélt. - Az apám haldoklik. - A hangja olyan közömbös volt, mintha csak azt mondta volna, hogy a víz forr az edényben.

- Rettenetesen sajnálom. Mi történt vele?

- Tüdőrákja van. Túl sokat dohányzik.

- Ó, sajnálom.

- Nem kell sajnálkoznod; ez az ő karmája - mondta egykedvűen. Aztán megint lekuporodott, hogy elkészítse a teát, amivel megint meghökkentett.

Az úgynevezett „konyha” nagyon kis területet foglalt el: tulajdonképpen téglák voltak egymásra rakva, és a tetejükön pár edény, és szószos- és fűszeresüvegek álltak, meg egy két gázégős főzőalkalmatosság is helyet kapott rajta. A levesnek zöltség- és fűszerillata volt. A teavíz forrni kezdett, halk bugyborékoló hangot adva ki, mintha egy öreg ember akarna tanácsokat adni. Kezdtém kissé kellemesebben érezni magam, mint amikor megérkeztem.

Kis idő elteltével Dai Nam odament az asztalhoz, elrakta róla a kéziratokat, és intett nekem, hogy üljek le vele szemben. A teáskannát, egy doboz teafüvet és négy teáscsészét egy lakktálcára tette. Legnagyobb meglepetésemre a csészék olyan kicsik voltak, akár egy szójaszószos edényke. Vajon nem volt szomjas, vagy a tea volt drága? Felemelte a teáskannát, és forró vizet öntött a csészék köré.

Megkérdeztem: - Dai Nam, nem a csészékbe kellene önteni a vizet?

- Teacermóniát mutatok be neked. - Pajkosan nézett rám. - Ez időbe telik. Ez csak az első lépés: úgy hívjuk, hogy felmelegítjük az eszközöket.

Zavarba jöttem, ezért csendben maradtam, miközben figyeltem, mit csinál. Erős, vastag ujjaival tealeveleket vett ki a dobozból, és beleszórta őket a kannába, majd vizet adott hozzá. - Most hagyjuk, hogy a tea élvezze a forró fürdőt - mondta, és rátette a kannára a tetejét. Aztán megint forró vizet öntött a csészék köré. - Így melegítjük fel a tálkákat. Különben elrontjuk a tea ízét.

Pillanatokkal később felemelte a fedőt, és azt mondta nekem, hogy nézzem meg a tealeveleket. - Mielőtt megízlelnénk a szánkkal a teát, a szemünkkel is gyönyörködnünk kell benne. Nézd, amint a tealevelek különféle alakban nyílnak széjjel a forró vízben.

Mintán egy csendes pillanatig vizsgálgattuk a tealeveleket, teát öntött a négy kis tálkába. - Egyenes sorba raktam őket, hogy amikor beleöntöm a teát, mindegyik egyforma erős legyen. - Átdott nekem egy csészét. - Most élvezd a színét.

- Gyönyörű - mondtam. - Olyan, mint a pezsgő.

- Nem, nem olyan. - Dai Nam ismét vidáman pillantott rám. - Az ősi műértők azt mondták, hogy a bor megsokszorozza a hősök bátorságát, míg a tea bölcs gondolatokat ébreszt. Vágyás a kettő nagyon különbözik egymástól.

Bólintottam. Dai Nam pedig olyan hangsúllyal beszélt hozzám, mint amikor a tanár okítja a tanítványát. - Most szagold meg. - Az orrához emelte a csészét, és mélyen beszippantotta az illatát. Követtem a példáját.

- Jó! - Letette a csészét, és behunyta a szemét.

Valóban, a tiszta illat csaknem részegítő volt.

A hüvelykujjával és a mutatóujjával fogta a csésze felső karimáját, és a középső ujját az aljára tette. Dai Nam felvette a csészét, a szájához emelte, és ivott belőle egy kortyot. Megint követtem a példáját, de a forró ital égette a nyelvemet, és kissé felsikoltottam.

Hunyorítva rám nézett. - Meng Ning, ne nagy kortyokban idd a jó teát - ez durva dolog, nem is szólva róla, hogy pocskba megy.

A fülem elvörösödött. - Akkor mit kellene tennem?

- Tartsd a teát a szád előtt pár másodpercig, hogy élvezd az édes, tiszta illatát, mielőtt belekóstolnál. - Egy másik csészével megmutatta nekem, hogyan is gondolja, én pedig utánoztam.

- Most érzed a hűvös szellőt a hónod alatt?

Természetesen nem szó szerint értette, hanem szimbolikusan - hogy olyan könnyűnek érzem-e magam, akár a lélek.

- Köszönöm, ez a tea csodálatos.

Megint ellentmondott nekem. - Ez a tea jó, de nem csodálatos. Nem csak a tealevelek számítanak. Párizsban lehetetlen megfelelő vízhez jutni a teafőzéshez. Csak palackos forrásvizet használók.

- Az nem elég jó?

- Természetesen nem. A legjobb víz a hegyekből jön, a második legjobb a folyóból, a harmadik pedig a kútból. - Kis szünetet tartott, majd így folytatta. - Azt is nagyon jónak tartják, ha havat gyűjtenek a

szilvavirágokról, felolvasztják, és évekig szorosán lezárt kerámiaedényekben tartják.

Ezek szerint Dai Nam olvasta Csodálatos Jade könyvét, *A vörös kantra álmát*. És mint a könyvben szereplő apáca, aki hóból főzött teát, Dai Nam is szerelmes volt egy férfiba, és vágyakozott utána? Ezen tűnődtem, de nem kérdeztem meg vendéglátómat erről, hanem azt mondtam. - Sosem gondoltam volna, hogy ennyi tudás szükségeltetik a teái vashoz.

- Mindig több van a dolgok mögött, mint amit a szem képes felfogni.

Mit akart ezzel mondani, hogy egy szívbemarkoló szerelmi történet rejtőzik a forradása mögött?

Újabb adag teát készített. Megkérdeztem tőle. - Miért olyan kicsik ezek a csészék? Így sokszor meg kell töltenünk, hogy a szomjunktat oltsuk.

- Meng Ning, teljesen félreérted a dolgot.

- Hogyhogy?

- Nem azért isszuk a teát, hogy a szomjunktat oltsuk, hanem hogy csillapítsuk a nyugtalanságunkat és az önteltségünket. A teakészítés és -ivás az énünk pallérozásának a folyamata.

Miközben Dai Namot hallgattam a tea filozófiájáról, és figyeltem, ahogy bőrkeményedéses ujjaival az edényeket rakosgatja ide-oda, jellemének frissen felfedezett oldala felkeltette érdeklődésemet. Vajon milyen érzelmek rejtőzhetnek közönyös arckifejezése mögött?

Dai Nam így folytatta. - A teakészítés ceremóniáját egy apácától tanultam, akivel a buddhista egyetemen találkoztam Hongkongban.

Sok teát kell innom, hogy ne aludjak el. amikor meditálok. És a teakészítés rituáléja megnyugtat. Az őseink azt mondták, a teaivás elúzi a magányt, kiúzi a bajokat a pórusokból, megbékíti a szívet, és megvilágosodáshoz vezet.

Egyetértően bólintottam, miközben ő egy tiszta konyharuhával letörölte a teáskannát. - Ez táplálja a szívet és az edényt is.

Miközben Dai Nam gyakorlott mozdulatait figyeltem, hirtelen rádöbentem, hogy a tea melege és illata, meg a teakészítés

ceremóniája az egészség forrását jelenti az ő életében, és a stilizált rítus elnyomott érzéseit engedi szabadon.

Dai Nam ekkor egy marék tealevelet tartott az orrom alá. - Szagold meg - ez a legjobb oolong tea.

Mélyen belélegeztem az illatát. - Tényleg nagyon jó. Honnan szerezted?

Azon tűnődtem, hogy egyetemi hallgatóként hogyan tud megengedni magának ilyen luxust.

Ő azt felelte. - Ajándékba kaptam. Csaknem minden tulajdonom ajándék. A tandíjamat és a megélhetésemet is egy hongkongi kolostor állja.

- Nagyon szerencsés vagy, Dai Nam.

- Hmmm... igen is, meg nem is. - Eltűnődött. - Otthon az emberek kedvesek hozzám, de a professzoraim nem adnak elegendő segítséget a kutatásaimhoz. Úgy érzem, hogy mivel kínai vagyok, és nem beszélek jól franciául, nem sokat törődnek velem. - Dai Nam tovább panaszkodott, hogy az Universite de Paris VH-en tartott buddhista kurzusok mennyire alacsony színvonalúak voltak a számára, és csak az idejét vesztegette vele; és hogy az egyetemi hálóteremben nem adtak neki helyet, ezért ide kellett költöznie; meg hogy a Kínai Intézetben nem találta meg azokat a könyveket, amikre szüksége lett volna a disszertációja megírásához...

Közben elkészítette a második adag teát is, és átadott nekem egy másik csészét. Most már tudtam a leckét, és csak nagyon óvatosan szürcsöltem a frissítő nedűt.

Dai Nam nyers, éles hangja betöltötte a szobát. - Én mindig is úgy szerettem a teát, ahogy apám a cigarettát - mondta. - De a füstölésétől megundorodtam. A borzalmas függőség és kötődés riasztott vissza, ami mögötte van. - Végül hosszan belekortyolt a teába, majd közönyösen megjegyezte. - Nem szeretem az apámat, dohányozzék-e vagy sem.

Ez a nyílt színvallás sokkolt engem. Letettem a teámat. - Miért nem szereted az apádat?

Megint hangosan szürcsölt a teájából, majd lehunyt szemmel és távolinak tetsző hangon azt felelte. - Mert ő sem szeretett soha engem.

Lány vagyok, az első szülött gyermeke. - Lecsapta a csészéjét, majd álmatagon így folytatta. - Kantonban, ahol élünk, az apám pincérként dolgozott. Esténként, amikor a tulajdonos bezárt, és mindenkit kifizetett az étteremben, az apám elment egy bordélyba, ami egy középkorú nőé volt. Az apám bolondult érte, és minden pénzét rá költötte: ruhákat, ékszereket, parfümöket és finom ételeket vett neki. Emellett szerencsejátékot is játszott a bordélyban, és minden pénzét otthagya.

- Az apám mindig fiút szeretett volna, de hosszú ideig nem volt szerencséje. Mint minden tipikus kínai férfi, az anyámat hibáztatta azért, hogy nem ajándékozta meg fiúgyermekkel, engem pedig ezért gyűlölt, hogy balsorsot zúdítottam rá. De nem adta fel a reményt, hogy fia szülessen; ezért nevezett el engem Dai Namnak, ami azt jelenti „fiút hozó”. És így is lett, fiút hoztam neki valamivel később. Amikor tizenegy éves lettem, az anyám fiúgyermeknek adott életet, de a jó szerencse hamar elhagyott minket. Az öcsém négyéves volt, amikor meghalt.

- Ó, Dai Nam. Annyira sajnálom. - A szemébe néztem, hogy lássa, komolyan gondolom.

De Dai Nam kerülte a pillantásomat. így folytatta. - Az anyám mindig beteg volt, ezért gyakorlatilag én voltam az, aki nevelte az öcsémet és gondoskodott róla. Amikor még kisbaba volt, egy piros takaróban hordtam a hátamon, amire a „szerencsés gyerek, száz évig fog élni” felirat volt ráhímezve. Mindenhova magammal vittem; akkor is velem volt, amikor főztem, a padlót söpörtem, a ruhákat mostam a folyóban, amikor bevásároltam a piacon. Ha rosszat álmodott, és felriadt, akkor is én ringattam el, ő pedig mindenhova követett, és a ruhám szélébe csimpaszkodott. Ezért szakadtak el a ruháim olyan hamar, amiért az apám folyton szidalmazott. Azt mondta, hogy durva és faragatlan vagyok, és csak felemésztetem a pénzét, mert mindig új ruhát kell vennie nekem. Valójában alig vett nekem valamit. Megvarrtam a régi ruháimat, és tovább viseltem őket, míg csak a falusi gyerekek „koldus”-nak nem kezdtek csúfolni, és elragadták tőlem az öcsémet.

- Hogy érted ezt?

Dai Nam tovább mesélt, oda sem figyelve a kérdésekre. - Egy napon, mint rendesen, kivittem az öcsémet a folyóhoz, mert mosnom kellett. O

nagyon jól szórakozott, mert kis rákokat fogott, és játszott a parton, és amikor elfáradt, akkor elaludt. Attól féltem, hogy beleesik a folyóba, ezért a hátamra vettem. Aztán hirtelen három falubeli gyerek termett előttem, és elkezdtek kántálni, hogy „kolduslány, kolduslány, miért nem mész a pokolba?”. Én feldühödtem, és vizet fröcsköltem rájuk, közben pedig szidalmaztam őket. Ők visszavágtak nekem, majd köveket kaptak fel, és megdobáltak velem. Egy éles szikla felhasította a meztelen lábamat; elcsúsztam és az öcsém beleesett a folyóba.

- Ó! Mi történt ezután?

Dai Nam intett a kezével, mintha egy rossz gondolatot akarna elűzni; a hangja remegett kissé. - A gyerekek gyorsan eltűntek, miközben én futottam és segítségért kiabáltam, míg két falusi emberbe nem botlottam, akik hazafelé tartottak a munkából. Ők visszarahantak velem a folyóhoz, és elkezdtek keresni az öcsémet. Mire kihúzták a vízből, már nem volt a tudatánál, és alig vett levegőt. Ott volt már a halál tornácán.

- Nagyon sajnálom.

Hosszú, kényelmetlen csend következett, majd Dai Nam azt mondta. - Az öcsém mielőtt meghalt volna, azt kiáltotta nekem: Mama! Ez összetörte anyám szívét, mert úgy érezte, kétszer veszítette el a fiát. A temetésen, miközben néztem, ahogy kicsiny, élettelen testét belerakják a koporsóba, hirtelen rádöbbenem az élet rövidegére. Emlékeztem, milyen boldog is voltam, amikor a hátamon cipeltem őt, és hogy ez a boldogság milyen hamar semmivé lett!

- Aztán az anyám azt gondolta, hogy steril lett egy fertőzéstől, amit az apámtól szedett össze. Ez még inkább megerősítette apámat abban a hitben, hogy én vagyok az ő átka - az ő mindent elpusztító csillaga -, és hogy én nemcsak hogy megöltem a fiát, hanem a család nevét is elvesztettem. Ekkor már verni is kezdett, és még jobban sanyargatott, mint korábban. Amikor az anyám nem akarta hagyni, hogy túldolgoztasson az apám, ő rákiabált az anyámra. - Ostoba nőszemély! Hagyd, hogy ez a teremtés azt tegye, amit a sors kirótt rá. Nem tudod, hogy neki robotolnia kell, hogy megváltsa azokat a rossz cselekedeteket, amiket az elmúlt életében elkövetett, különben még átkozottabb lesz, és még több balsorsot zúdít ránk?

- Amikor kimondta a „balsors” szót, akkor tágra nyitotta a szemét, és óriásira tátotta el a száját, mintha átkozott, istenverte voltomnak valóban tanúja lett volna. Aztán megvert azzal, ami éppen a keze ügyébe akadt - a cipőjével, egy edénnyel, a söprűvel vagy egy székkal. És akkor elkezdtem sírni, ő pedig rám förmedt. - Miért sírsz? Meghalt talán az apád?. Persze azt kívánod, bárcsak így lenne, igaz? Már elpusztítottad az öcsédet, és most engem is a másvilágra akarsz küldeni, hogy még több sír előtt hajlonghass. De én ezt nem hagyom! Hallottad, amit mondtam neked? - Ekkor pofon vágott. - Nem tudom, hogy mit követhettem el az előző életemben, hogy veled büntet a sors!

- Az öcsém halála után az anyám egyedül aludt éjjelente. Apám csak ritkán jött haza. Mindketten tudtuk, hogy a bordélyházban veri el a pénzét. És már nem is adott haza semmi pénzt. Azt mondta, hogy inkább hajítja a pénzét a csatornába, mint hogy rám pocsékolja - egy pénznyelő háрпиára vagy egy a beteg anyámra, akit csak gyógyszeres üstnek csúfolt. Ezért aztán anyámnak kellett *amaliként* dolgoznia, hogy eltartsa magát és engem. Végül anyám tizenégy éves koromban meghalt.

- Ezután az apámnak magához kellett vennie engem, de akkor már két éve az özvegyel élt. Természetesen az a nő nem szeretett engem, ezért nekem kellett végeznem minden házimunkát, és nemcsak az ő házában, de a bordélyban is - főztem, takarítottam, súroltam a padlót, ruhákat mostam, és kiszolgáltam a legtöbb pénzt hozó szajháit. Tehát mindent én csináltam, de vásárolni nem engedett, mert attól félt, hogy elcsalom a pénzét. Egy nap csak egyszer kaptam enni, akkor is maradék hideg levest, vagy hús nélküli híg zabkását, ami hitvány gabonából készült. Még az apámat sem engedte ingyen lakni a házában - neki örként kellett dolgozni a bordélyházban.

- Végül amikor tizenkilenc éves lettem, és elég erősnek gondoltam magam, elterveztem, hogy elszököm - átúszok Hongkongba, a szabadság álmvilágába. Sikerült is megtalálnom a dédnagynénémet, aki magához vett, és hongkongi személyigazolványt vett nekem, majd beíratott egy buddhista iskolába, ahova befogadtak jótékonyaságból. Később buddhista egyetemre mentem, majd koldultam Thaiföldön. Amikor visszatértem Hongkongba, az apácakolostorban megtudták, milyen megpróbáltatásokon mentem keresztül, és felajánlották, hogy

támogatnak, ha egy disszertációban megírom a tapasztalataimat. így vagyok én most itt Párizsban.

Miután befejezte a mondandóját, Dai Nani lelke mintha visszatért volna a szobába. Belekortyolt a teájába, és némi csönd után azt mondta. - Még mindig vannak rémálmaim az útról, amit Hongkongba tettem meg... egy alkalommal majdnem megfulladtam, máskor meg csaknem felfaltak a cápák...

Felhorkantam, majd feltört belőlem kérdés. - És, az a seb az arcodon...?

- Nem, annak semmi köze nincs a menekülésemhez; azt egy kisfiú vágta meg. A szomszédunk kisfia.

- Miért?

- Nem tudom. - Hallgatott egy darabig.

Meglepődtem, mert ez volt az első alkalom, hogy szomorúságot láttam a szemében, pedig eddig is szörnyű történeteket mesélt.

- Tízéves voltam, és egyedül játszottam a házunk előtt, amikor a szomszéd kisfiú odajött hozzám, felvett egy darab törött üveget a földről, és megvágta az arcomat, csak úgy.

- Úgy érted, hogy nem is veszekedtetek vagy verekedtetek?

- Nem, egyáltalán nem. Egyedül játszottam, és egyszer csak ott termett előttem. Aztán hozzám lépett, és belém vágta azt az üvegdarabot. Gondolom, nem is akarod elhinni. Olyan különösen hangzik, pedig pontosan ez történt. A szülei gyorsan elvittek a kórházba, ahol tetanuszoltást kaptam, és tizennyolc öltéssel összevarrták a sebemet. Később a kisgyerek szülei megkérdezték a fiuktól, hogy miért tette ezt velem, de ő azt felelte, hogy nem emlékszik semmire. A szülők többször alaposan megverték. Mivel csak hatéves volt, mindenki azon csodálkozott, hogyan volt annyi ereje, hogy így megsebesítsen. Amint látod, a sebem mély és hosszú. Ezt csak egy idősebb gyerek tudta volna megtenni. Némelyik szomszéd azt mondta, hogy a fiút biztosan megszállta egy démon. Ezért a szülei felfogadtak egy professzort, hogy űzze ki belőle, és nevelje meg a gyermeket. A professzor mágikus forrált vizet itatott vele, amibe mágikus figurákat tett. Az arcára pedig idézeteket rajzolt a szútrákból vörös tintával, és

órákig varázsigéket kántált fölötte - ennek az lett az eredménye, hogy a fiúnak egy hétig magas láza volt.

- Ahogy a buddhisták mondják, a cselekedete pusztán *wuming* volt, és nem volt különösebb oka. Nincs oka egy hatéves kisfiú tettének... sem pedig egy olyan felnőttének, mint amilyen az apám volt.

Dai Nam hosszan tanulmányozta a tealeveleket. - De úgy tűnik, hogy az apám végül megbánta, amit velem tett. Egy héttel ezelőtt levelet kaptam tőle, amit a régi cimborája írt meg neki a nevében. Azt írja, hogy utolsó stádiuméi tüdőrákja van, és már nem sokáig húzza; valószínűleg a szeptember kilencedik! Kettős Kilences Fesztivált sem éri meg. Látni akar, mielőtt meghal. Ezért kell olyan gyorsan elutaznom. - Dai Nam rám nézett. - Meng Ning, ha nem bánod, egyszer egy héten átjössz ide, hogy gondozd az oltáromat, és felajánlásokat tégy Buddhának, amíg távol vagyok?

- Természetesen igen.

Dai Nam megint teával töltötte tele a csészémet. Miközben a keserű, friss teát ittam, beszéltem neki a családomról, a kisöcsém haláláról, az apámról, aki minden pénzt eljátszott. Amikor a történetem végére értem, azt mondtam neki, hogy szemben az ő apjával, az én apám sosem vert meg engem.

Dai Nam válasza meglepett. - Talán előző életünkben nővérek voltunk. Téged csak azért szerethetted az apád, mert te gyönyörű és tehetséges vagy, én meg egy faragatlan rút tuskó vagyok.

* * *

Chan Lan hangos és komikus kiáltása térített magamhoz merengésemből. - Legyenek gyermekeid. Sok-sok gyermeked! - Visszataláltam a jelenbe, az itt és mosthoz. A nap már lebukott, és az utcai lámpák mély árnyékokat vetettek. Akár apáca valaki, akár nem, gondoltam magamban, az életünk olyan, mint az árnyék, ami tovasuhan ezen a csodálatos világon.

14. FEJEZET

Párizsi nap süt le rám

Pár nappal azután, hogy meglátogattam Dai Namot az Aranylótusz Templomban, telefonhívást kaptam a francia nagykövetségről: azt kérdezték, készen állok-e arra, hogy visszamenjek a Sorbonne-ra, és megvédjem a doktori disszertációm. Igennel válaszoltam, mert úgy éreztem, kész vagyok a megmérettetésre. Amellett úgy gondoltam, hogy ha most Párizsba megyek, akkor lecsillapítottam a lelkemben zajló zűrzavart. Miközben csomagoltam, elfogott a szomorúság, amiért Michael nem hívott fel. Talán Yi Kongnak mégis igaza volt - a férfiakban nem lehet megbízni. Ha egyszer visszautasítják őket, és az egojuk megsérül, akkor már nem is mutatnak önzetlenséget és nagylelkúséget.

A következő napon nehéz szívvel szálltam fel a repülőre.

* * *

Párizs olyan volt, mintha soha el sem hagytam volna. Kissé különösnek találtam, hogy nem változott, mert én bizony igen. Amikor korábban itt voltam, ártatlan és kíváncsi voltam, és nagyon vágytam élni. Ám most úgy éreztem, mintha egy lámpást tartanék a kezemben, ami sok ösvényt megvilágít, de én nem lelném a haza vezető utat.

Fél hét volt, amikor kiszálltam a taxiból, és bementem a La Maison d'Asie ajtaján. Az idegenség érzése csak tovább nőtt bennem, ami azért volt különös, mert amikor ide jöttem tanulni, először itt laktam. Miközben a szürkületben felmentem a lépcsőn az ajtóhoz, csendesen üdvözöltem a két kőoroszlánt, amik őrt álltak az épület előtt.

Átvettem a kulcsot a recepcióstól, majd a harmadik emeleten lévő szobámhoz mentem. Odabent letettem a csomagomat a padlóra, majd egyenesen a közös fürdőszobába siettem, hogy lezuhanyozzak. Tizenöt perc múlva friss és üde voltam a forró víztől és gőztől és a szantálfa szappan kellemes illatától. Visszamentem a szobámba, átöltöztem

pizsamára, és az ágyban ülve a másnapi szóbeli vizsgámra készültem. De csak tessék-lássék módon tudtam tanulni, mert a gondolataim Dai Nam körül jártak. Miközben megpróbáltam elképzelni, mi történt vele, időnként Michael is eszembe jutott és persze nekem írt haiku is.

Harmincnyolc évem

Oly fájón üres.

Vajon a többi teljes lesz-e

Elfogott a bizonytalanság érzése. Vajon be akarom-e tölteni ennek a férfinak az életét? A doktori disszertációmát bámultam, és nem tudtam válaszolni erre a kérdésre.

* * *

A következő nap reggelén az ébresztőóráam csörgése ébresztett fel. Fél nyolc volt, és a vizsgám kettőkor kezdődött. Megfürödtem és felöltöztem, majd még egyszer utoljára átfutottam a dolgozatomat. Tizenegykor elsétáltam a menzára, és egyszerű ebédet ettem, ami sajtból, gyümölcsből és kávéból állt, majd metróval a Sorbonne-ra mentem.

Mivel a bíborszínű ruhámban vészelttem át a tüzet, úgy véltem, ez a ruha szerencsét hoz, ezért a mai vizsgára is ezt vettem fel. És így lett. Nemcsak hogy átmentem a vizsgán, de a disszertációm a három professzortól egyhangúlag „trés honorable” minősítést kapott. Az egyórás megpróbáltatás után a tanáraink mind odajöttek hozzám, kezet ráztak velem, és sok szerencsét kívántak. A témavezetőm - aki mindig hideg és távolságtartó volt, olyannyira, hogy öt év alatt alig öt percet szánt rám - megölelt, és kedves szavakat suttogott. Még több gratuláció és csevegés után a professzorok visszaültek a helyükre, hogy a következő vizsgázót kérdezzék ki.

Amikor kiléptem a teremből, szomorú voltam, mert egyetlen barátom sem volt itt velem. Igaz, hogy egyiket sem értesítettem arról, hogy itt leszek. Ugyanis Dai Nam kivételével valójában csak futólag ismertem őket, és még előttem elhagyták Párizst.

A szomorúság mellett nosztalgiát is éreztem, és kissé elfogott az érzélgősség is, ezért egyenesen abba a kávéházba mentem, ami pár háztömbnyire volt a Sorbonne főbejáratától, és ahol az első Párizsban töltött napomon az első ételt elfogyasztottam.

Leültem az első sorba, és egy ősz hajú pincér jött oda hozzám, hogy felvegye a rendelést. Miközben azon tűnődtem, vajon ő szolgált-e ki azon a nevezetes napon, szívélyesen rámosolyogtam, majd egy csésze feketekávé és egy *croque madame*-ot kértem, pontosan azt, amit öt évvel ezelőtt fogyasztottam itt legelőször.

Pár perccel később a pincér kihozta a rendelést. Vártam, amíg elmegy, majd felemeltem a poharamat, és magamban azt suttoztam: - Gratulálok, dr. Du.

Aztán a Sung-dinasztia idején élt költő, Su Dongpo egyik versét idéztem:

Egy csésze bort ízlelgetek

egymagamban a színes virágok között.

Felemelem a csészémet, és a Holdat hívom társamul.

Az árnyékkal együtt

Végül hárman vagyunk ezen a mulatságon!

Miközben átadtam magam a kávé és a *croque madame* élvezetének, körülnéztem. Párizs levegőjében mindig izzott valami varázslatosság. Még a legjelentéktelenebb utcasarok is mintha csak rám kacsintott volna és azt suttozta volna: - Gyere, nézz meg engem: jó mulatság vár itt rád. - A kávéházzal szemben lévő ruhaüzlet kirakata az ősz színeiben játszott - elbűvöltek a csokoládébarna, a khaki, a teveszín, a tengerészkek. a fekete és szürke színek. Mint mindig, most is lenyűgözött a franciák kifinomult ízlése: úgy válogatták össze a színeket, hogy azok egyszerre versengtek és bókoltak egymással. Aztán egy jó alakú, vörös ruhás nő hívta fel magára a figyelmemet, aki átsietett az úton, és közben leintett egy taxit; ezüstsáljába belekapott a szél, és a füstölő füstgomolyagjára vagy egy íves kalligráfiára emlékeztetett.

Két cukrot dobtam a kávémba, és lassan kevergettem az italt. Hallgattam, ahogy a fém hozzáütődik a kerámiacsészéhez, és átjárt az öröm. Aztán nagyot kortyoltam a frissítő nedűből, és a nyelvemmel a kávé keserédes ízét ízlelgettem. Végül egy nagy falatot vágtam a *croque madame-ból*, és lassan és nagy élvezettel a számba tettem.

A járókelők elsétáltak mellettem, lelkesen beszélgettek a barátaikkal, vagy a kirakatokat nézegették, közben palacsintát eszegettek, szendvicset majszoltak vagy fagyaltot nyalogattak. Figyeltem a párizsiak heves, mégis fásult arckifejezését, és ahogy a kora őszi szellő összeborzolja a faleveleket: ami a Zen békességét idézte fel bennem a nyüzsgő - kavargó városban.

- És akkor öt évvel ezelőtti első Párizsi napom emléke villant fel előttem...

* * *

Érkezésemet követő reggelen a La Maison d'Asie hálótermében arra ébredtem, hogy a nap sugarai óvatosan megérintik az ágyam szelét. Kidugtam a lábam a takaró alól, és élveztem, ahogy a lábujjaimat felmelegíti a nap, majd nagyot nyújtóztam, ásítottam, és kiugrottam az ágyból. Odamentem az ablakhoz. Bár odakint nem láttam mást, csak a kollégium épületének többi részét, mégis nagyon boldog és izgatott voltam, hogy Párizsban lehetek.

Bonjour Paris! Comment allez-vous?

Vettem pár mély levegőt, hogy annyi párizsi levegőt szippanthassak kicsiny tüdőmbe, amennyi csak belefért. Aztán amikor egy fiatal párt láttam a fák alatt sétálni, akik közben palacsintát majszoltak, elfogott az éhség. Gyorsan belebújtam a pulóverembe, felrántottam a farmeromat, és kimentem az utcára.

Lépteim hangosan kopogtak a macskaköves utcán, én pedig jobbra-balra forgattam a fejemet, hogy mindent alaposan szemügyre vehessek: egy vadszőlővel befutott szürke kőházat láttam; majd egy gyönyörű ablakot vettem észre, aminek szövevényes díszítése liliumra emlékeztetett; aztán megbámultam egy fiatal lányt, akinek levendulakék sálja és lila csizmája volt. Elmentem egy dohánybolt

mellett, amit egy virágüzlet követett, aztán egy újságosbódé mellett észrevettem egy szupermarketet. Bementem.

Odabent körbesétáltam, és csak bámultam a sokféle árut. Valami egyszerű ételre szerettem volna bukkanni - vagyis valami olcsót kerestem. Csekélyke ösztöndíjamból anyámat is támogatnom kellett, és még előttem álltak a párizsi évek, amik sok váratlan dolgot - és persze kiadást - is tartogathattak a számomra, ezért óvatosan kellett bánnom a pénzzel. Végignéztem az egymást érő sorokat: a polcokon csinosan sorakoztak egymás mellett a különféle ennivalók. Végül megakadt a tekintetem egy kis csomagon, amire az volt írva: *craquelin*. Nem tudtam, pontosan mi is lehet benne, de a csomagolása nagyon étvágygerjesztő volt: a kép egy süteményt ábrázolt, amin rák, sonka, sajt, kolbász, saláta, paradicsom, olívbogyó, bors és hagyma volt. A tekintetem ide-oda járt a különféle finom ennivalókon, közben pedig összefutott a nyál a számában. A csomag ára egy frank ötven volt - ami szokatlanul alacsonynak tűnt egy ilyen kiadós ételért. Felkaptam kéztacskónyit, és az italok részlegénél vettem egy kevés azonnal oldódó kakaóport, majd a pénztárnál fizettem.

Visszamentem a hálósobámba, és készítettem magamnak egy csésze forró csokoládét, amit a *craquelitinei* akartam elfogyasztani. Nagyokat nyeltem, hogy a nyál ne csorduljon ki a számból. Aztán nagy várakozással és fellelkesülten kinyitottam a csomagocskát.

Ó jaj! Mintha egy bűvész rásuhintott volna a varázspálcájával, mert az összes rák, sonka, kolbász, sajt, paradicsom és hagyma eltűnt belőle! Nem láttam mást magam előtt, mint pár halom gyűrött, papírszerű kétszersültképlet, ami teljesen üres volt, és úgy nézett ki, mint egy nyolcvanéves öregember boldogtalan és sokat szenvedett arca. A harag hullámai támadtak fel a mellkasomban.

Ez a szupermarket becsapott és csúnyán rászédett engem! Vagy pedig - és ekkor csaknem hangosan felkiáltottam elkeseredésemben - valaki kinyitotta előttem ezt a csomagot, és kilopta belőle az összes ínycsiklandó feltétet!

De ugyan mit tehettem? Nem mehettem vissza a boltba, és nem panaszkodhattam a biztonsági őrnek. Ugyan ki törődött volna velem. Ha egy frank ötvenért nagy patáliát rendezek, akkor én lettem volna neveltség és gúny tárgya, és nem a biztonsági ember vagy a tulajdonos.

Mivel nem beszéltem jól franciául, csak hebegtem-habogtam volna, és szánalmas és szerencsétlen alaknak tartottak volna, akin jót mulattak volna.

Hosszú lelki tusa után végül alázatosan leültem, és rágcsálni kezdtem első vasárnapi ebédemet Párizsban, á la Zen.

Az már meg sem lepett, hogy ennek az úgynevezett *craquelinnek* borzalmas íze volt. Úgy érzetem magam, akár egy öregasszony, aki éhségében fakérget rágcsál. O, mennyire hiányoztak nekem a csodálatos ételek, amiket anyám szokott főzni nekem: a szójaszószos csirke, a párolt hal feketebabmártással, az édes és savanyú sertéssült, a ropogós sós és borsos garnélarákok...

Aztán épp amikor el akartam dobni a maradék kétszersültet, hirtelen észrevettem egy kis levelet a csomag alján a rák-, sonka-, sajt-, kolbász-, paradicsom- és hagymafeltéteket ábrázoló képek között elrejtve: „*Proposer de servir*” - vagyis tálalási javaslat. Jó kis tréfa - az én költségemre!

Elkezdtem kicsomagolni a holmijaimat - és még mindig éhes voltam.

Miközben egymás után vettem ki a ruháimat a bőröndömből, egy svábbogár mászott elő belőle. Hihetetlen, hogy ez a csúnya kisbogár hatezer mérföldet utazott velem - Hongkongtól Párizsig átszelte velem együtt a Csendes-óceánt! Szegény teremtés! Pár pillanatig a kábultnak látszó barna bogarat tanulmányoztam. Vajon ő is éhes volt azután, hogy hosszú órákig a levegőtlen csomagtérben kellett utaznia? Pont olyan magányos és szerencsétlen volt, mint én? Vajon képes lesz barátokra lelni a jövőben? Aztán hirtelen ráeszméltem, hogy ő volt az én egyetlen társaságom a világon ebben a pillanatban! Nagyon magányosnak éreztem magam.

Letörtem egy kis darabot a maradék *craquelitiből*, és a morzsát odadobtam a padlóra. Legnagyobb meglepetésemre a bogár nem evett belőle. Még egy hongkongi svábbogár is jobb ételekhez volt szokva, mint amilyen ez az íztelen kétszersült volt! Végül az egyik *craquelmnel* felszedtem őt a padlóról, kimentem vele a konyhába, és letettem a pultra. Milyen sors vár rá? Talán itt majd jobb ételt talál, vagy éppen a halálát leli? Ez a karmájától függött, vagyis a sorsától...

Elhatároztam, hogy elmegyek, és veszek magamnak valamilyen rendes ételt, még akkor is, ha olyan sokban kerül, hogy csaknem rámegy minden pénzem. Metróval elmentem a Sorbonne-ig, majd beültem egy kávézóba az egyetem előtti kis téren.

Alig volt időm körülnézni, mert a pincér máris ott termett mellettem, elém rakta az étlapot, és szinte követelte, hogy azonnal mondjam meg, mit rendelek: - *Qtie voulez-vous matiger?*

Én még egy arra az egyszerű kérdésre sem voltam képes válaszolni, hogy mit akarok enni, mire a pincér sürgetni kezdett: - *Croque tnosnieur, croque madame, sandwich avec Jambon etfromage?*

- *Croque madame, sil uous piat.* - Fogalmam sem volt, hogy mi az, de mivel döntenem kellett, emellett maradtam, mert a „madame” szóból arra következtettem, hogy ez valami nőknek való specialitás lehet. Az egyetlen hibája az volt, hogy egy frankkal többbe került, mint a croque monsieur.

- *Bieti, quelque chose á hőire?*

Gyorsan az étlapra pillantottam. - Es... pres... so. - Ez volt a legolcsóbb ital, de ezt volt a legnehezebb kiejteni.

Amikor a pincér letette elém a kávéscsészét, csöppnyi méretén nagyon meglepődtem - a csésze nem volt sokkal nagyobb, mint otthon a játékcészém, amivel gyerekkoromban játszottam. A franciák nem szoktak megszomjazni? Ittam a fekete léből egy kortyot, de önkéntelenül kiköptem - olyan keserű volt, hogy beleborzongtam. Mon Dieu! Talán nem elég keserű az élet amúgy is a franciáknak? Szerencsére a *madame* - francia pirítós tükörtojással, vastag sonkával és ráolvasztott sajttal - laktató és ízletes volt.

Ó, milyen jó lehet gazdagnak lenni, gondoltam, ha még egy frank is ilyen nagy különbséget jelent az ember életében...

Merengésemből néhány autó dudálása zökkenett vissza a valóságba. A kávéház pont úgy nézett ki, mint öt évvel ezelőtt, de a karmám más volt - bár éppen annyira bizonytalan volt, mint korábban. Ledoktoráltam, de mégsem láttam a jövőmet - vonuljak el a világtól apácaként, vagy vállaljak munkát a világi életben; maradjak magányos, vagy menjek férjhez? De hiszen már visszautasítottam Michael házassági ajánlatát! Felsóhajtottam.

15. FEJEZET

New York, New York

Miután hazaérteni, anyám nyomban odafordult hozzám, és csaknem suttogva - mintha csak valamilyen titkot akarna közölni velem - azt mondta. - Mialatt távol voltál, valami *giveilo* keresett telefonon több alkalommal.

Felgyorsult a szívverésem. - Ó, és mi a neve?

- Valami Mic Ko. Azt is mondta, hogy az Egyesült Államokból hív.

Anyám gyanakvóan méregetett. - Ki ez az idegen ördög?

- Senki, mama.

- Ezzel azt akarod mondani, hogy ez a férfi egy senki, vagy hogy semmit sem akar tőled?

- Mama!

- Ha egy a férfi a szája azt mondja, hogy nem akar semmit, az mindig azt jelenti, hogy akar valamit, értetted? - Kis szünetet tartott. - Nem szeretem az ilyen idegen ördögöket - mindig többet és többet és többet követelnek! Ám amikor férjhez akarsz menni valamelyikhez, akkor többé hallani sem akarnak rólad!

- Mama, senki nem beszélt itt házasságról!

- Ó, ha ilyen hevesen reagálsz arra, amit mondtam, akkor biztos, ezt forgatod a fejedben, igaz?

- Mama! - Elhatároztam, hogy inkább kiötlök valami hazugságot, semmint hogy az anyám tovább zaklasson. - Gondolom, a New York-i Ázsia Társaság keresett, ahová beadtam az önéletrajzomat egy pályázatra, és érdekli őket az eddigi munkám.

Anyám arca felderük. - Jó. Akkor most készíték neked egy jó erőlevest, mert nagy szükséged van rá a hosszú repülőút után - mondta és elkezdte fütyülni az „Amikor még fiatalok voltunk” című dalt.

Alig vártam, hogy visszahívhassam Michaelt, de jobbnak láttam, ha várok vele egy kicsit.

Anyám nagy vacsorát készített. - Ezzel ünnepeljük meg, hogy ledoktoráltál - jegyezte meg büszkén, majd halat, csirkét, rákötés zöldségeket halmozott a tányéromra.

Már ki voltam éhezve anyám ízletes főztjére, és nagy étvággal fogyasztottam belőle. Észrevettem, hogy ő nem eszik velem.

- Mama, te nem vagy éhes?

- Ó - mondta és úgy nézett rám, mintha élete első szerelme ülne előtte, majd az ég felé emelte a tekintetét -, fogalmam sincs, hogy egy olyan tanulatlan asszonynak, mint amilyen én vagyok, hogyan lehet egy ilyen okos lánya, aki még doktorátust is szerzett!

Szeretettel paskoltam meg a kezét. Ekkor megcsörrent a telefon, és az anyám odarohant hozzá, hogy felvegye.

Befogta a kagylót, és grimaszt vágott. - Az a *gweilo* keres!

Átvettem, majd intettem neki, hogy hagyjon magamra. - Michael?

- Meng Ning?

Csend állt be közénk. Aztán megint Michael hangját hallottam.

- Meng Ning, hol voltál? Annyira aggódtam miattad!

A hangja nagyon idegesnek tűnt, ezért nem akartam a szemére vetni, hogy miért nem hívott korábban. - Én... nos, Párizsban voltam.

- Anyád mondta nekem, hogy ott vagy, de nem akarta megadni a telefonszámodat.

- Sajnálom, Michael. Ő nem bíz az idegenekben.

- Rendben van. Szóval akkor megszerezted a doktorátusodat?

- Igen.

- Gratulálok, Meng Ning! Nagyon boldog vagyok!

- Köszönöm!

Újabb hallgatás következett. Aztán a hangja halk volt és ingerült, mintha napokig nem aludt volna. - Sajnálom, hogy nem hívtalak korábban. A telefonközpontos sokszor megpróbált kapcsolni téged, de Tibetből nem lehet elérni Hongkongot. Aztán amikor az Egyesült Államokból próbálkoztam, akkorra már elutaztál Párizsba.

- Michael, annyira sajnálom, hogy ennyi gondot okoztam... de végül is most beszélhetünk. Hogy van Folton professzor?

- Agyvérzést kapott. Amikor megérkeztem hozzá Lhasába, a helyi orvosok tibeti orvosságokkal kezelték, amihez én nem értek. Ezért azonnal jegyet váltottam neki és áthoztam őt a New York Kórházba.

Michael elmondta még, hogy szerencsére Folton esete nem olyan súlyos, és az idős férfi csak átmenetileg veszítette el az emlékezetét, és a motorikus funkciói is hamarosan helyreállnak. Már képes saját maga enni, és járni is tud, bár még csak járókerettel.

- Nem kell aggódnod, Meng Ning. Ő most már a gyógyulás útjára lépett - tette hozzá. Aztán témát váltott. - Eljössz hozzám New Yorkba?

Több másodpercig nem tudtam, mit válaszoljak erre. Szinte éreztem a telefonvonalon keresztül, hogy mennyire vár rám a világ másik végén.

- Meng Ning, ott vagy még?

- Igen.

- Eljössz? Kérlek...

Nem tudtam, mit mondjak neki. Nem volt dühös rám? És mi fog történni, ha meglátogatom őt? Még mindig komolyak a szándékai velem, annak ellenére, hogy visszautasítottam az ajánlatát?

- Meng Ning, kérlek! - sürgetett ismét Michael. - Kérlek, mondd igent.

A telefonkagylóra néztem, majd az asztalra esett a tekintetem. Végül beleegyeztem.

Úgy döntöttem, hogy nem beszélek anyámnak Michaelről - még nem.

Ezért amikor a távolsági beszélgetésemről kérdezett, azt feleltem neki, hogy az Ázsia Társaság keresett New Yorkból. Ezért el kell mennem az Egyesült Államokba egy állásinterjúra.

- Húha, Meng Ning! - Széles mosolyra húzta az ajkát. - Végre jó szerencse költözik a házukba, még hozzá egymás után többször is! - örvendezett, és újabb finomságokat halmozott a tányéromra.

* * *

Alig két héttel Párizsból való visszaérkezésem után, már megint csomagoltam. A Mama, aki sosem volt New Yorkban, de megvolt a véleménye erről a nagyvárosról, nagy átéléssel azt mondta nekem.

- Meng Ning, amikor taxiba szállsz New Yorkban, ne vedd le a tekintetedet a taxióráról, mert a sofőr biztosan megbuherálta, hogy többet kelljen fizetned.

- Mama! Anyám tovább okított. - Azt mondták nekem, hogy New Yorkban a járókelők csak állnak és bámulnak, amíg kirabolják az embereket az utcán, vagy éppen meggyilkolják őket. De ez meg nem a legrosszabb. A legszörnyűbb az, hogy a metróban az utasok örült módon tülekednek, és gyakran a sínek közé löknek valakit, a szerelvények meg csak robognak tovább, és nem törődik senki azzal, hogy átrobognak annak a szerencsétlennek a testén. Szóval ez New York! Jó lesz, ha nagyon vigyázol! Ó, és még eszembe jutott egy hely, amit valami Sentro Barknak - Central Parknak - hívnak, ami nagyon híres. De nem a nevezetességeiről, hanem arról, hogy tele van drogossal, gyilkossal, kurvákkal, gyerekmolesztálókkal, dzsigolókkal és olyan férfiakkal, akik nőket erőszakolnak meg, Éjjel meg vámpírok is tanyáznak ott. Ezért ígérd meg nekem, hogy soha nem mész oda, jó?

* * *

Szeptember harmadikén, amikor már a végéhez közeledett a hatórás repülőút San Franciscóból New Yorkba, a kapitány vidám hangja ébresztett fel a szunyókálásomból, amikor bejelentette, hogy hamarosan leszállónk a JFK-re. Kinéztem az ablakon, és láttam, hogy a gép már a homokos tengerpart fölött jár. A következő pillanatban megláttam a szárazföldet, parányi épületeket, autókat, utakat, és láttam a kifutópályát is meg a körülötte lévő zöld pázsitot is. Amikor a gép végre leszállt, rádöbentem, hogy pár perc múlva találkozni fogok Michaellel. A szívem szaporán kezdett dobogni. Elővettem azt a képet, amit neki festettem, és még egy utolsó pillantást vettem rá, miközben a gép a kifutópályán landolt. A kép Guan Yint ábrázolta fehér ruhában, amint egy hatalmas lótuszlevélen lovagol, és a kezében a Szív Szútrát tartja. Nem tudtam Michaelnek semmilyen drága ajándékot venni, de olcsó bóvlit sem akartam adni neki. Reméltem, hogy a Bodhiszattva,

amit aranypettyes rizspapírra festettem, majd megtalálja a szívéhez vezető utat.

A várócsarnokban, rögtön megpillantottam Michaelt, aki egy oszlopnak támaszkodott. Megdöbbenett, hogy milyen szomorú, és hogy milyen sovány. Fájdalom hasított a szívembe. Találkozott a tekintetünk. A levegő hirtelen megtelt étellel. Michael gyorsan odajött hozzám, és szó nélkül átkarolt. Egy hosszúnak tűnő pillanat után azt suttogta a fülembe. - Meng Ning, annyira hiányoztál nekem. - Aztán újra megölelt, és megcsókolt, végül elengedett, felkapta a bőröndömet, és kimentünk a taxiállomásra.

A taxiban egymás mellett ültünk, és Michael nagyon vonzó volt fekete garbójában és szürke kordbársony nadrágjában. Boldog voltam, mert a válla a váltamhoz ért, és a közelsége megnyugtató. Hol a várost néztem, hol pedig az ő arcát. Michael rátette a kezét a combomra, miközben a Grand Central Parkwayen haladtunk végig.

Egy jellegtelen épület előtt kiszálltunk. - Az Upper East Side-on vagyunk - mondta nekem Michael, és kifizette a sofőrt. Egy kék uniformist viselő portás nyitott nekünk ajtót, és bevitte a csomagomat az előcsarnokba.

- Jó estét, doktor! - mondta a portás Michaelnek.

Michael bemutatott a férfinak, akit Franknek hívtak, és elmondta neki, hogy pár hétig itt fogok maradni. Ha bármilyen segítségre lenne szükségem, értékelné, ha a rendelkezésemre állna. Frank bólintott, majd kinyitotta a lift ajtaját, és megnyomta a huszonnyolcadik emelet gombját. - Örülök, hogy találkoztunk, Miss Du. Érezze jól magát.

Visszamosolyogtam rá, és láttam, hogy Michael egy húszdolláros bankót nyom a portás kezébe.

Mintán beléptünk Michael lakásába, letette a csomagomat, megfogta a karomat, és alaposan végigmért. Aztán forró ajkát éreztem a homlokomon és a szemöldökömön. Csak hosszú pillanatok múltán engedett el, és nézett a szemembe. - Meng Ning, hogy lehet az, hogy ahányszor csak látlak, egyre szebb és szebb vagy?

Kibontotta a hajam, megsimogatta az arcom, és hosszan és gyengéden megcsókolt.

- Hiányoztál - suttogta, és a leheleté kellemesen csiklandozta a fületem.

Közelsége felkavart, és magamhoz húztam, majd beletúrtam selymes hajába. - Nekem is hiányoztál, Michael.

Leroskadtunk a kanapéra az előszobában. Simogatása kiűzte testemből a huszonkét órás utazás fáradságait. Amikor a fejemet a vállára hajtottam, észrevettem, hogy az ajtó félig nyitva van.

- Michael, az ajtó...

De ő azt suttogta: - Feledkezz meg az ajtóról - majd a lábával belökte az ajtót, és közelebb húzott magához.

Már első pillantásra láttam, hogy Michael lakása tele van könyvekkel, festményekkel és műtárgyakkal. Füstölő illata terjengett a levegőben. Hirtelen eszembe jutott valami, és kibontakoztam az öleléséből.

- Meng Ning, maradj mellettem. Hetekig nem láttalak.

Én azonban odamentem a kézitáskámhoz, és elővettem belőle a Guan Yin-festményt. - Ezt neked csináltam.

Michael megnézte az istennőt, és a pillantása olyan volt, mint egy gyermeké, aki kincsre bukkan. Teltek-múltak a pillanatok, és a tekintetét még mindig fogva tartotta a kép. Végül megkérdeztem. - Tetszik neked, Michael? Ez az istennő meg fog védelmezni téged...

- Hogy tetszik-e? Ó, Meng Ning, hiszen ez csodálatos! Miért nem mondtad meg nekem, hogy ilyen tehetséges vagy?

Elpirultam.

- És olyan csábító - tette hozzá, és ajkamat kereste, hogy megint megcsókolhasson.

Tíz perccel később Michael kidugta a fejét a konyhából, és azt kérdezte. - Teát kérsz?

- Nem - feleltem -, kólát akarok. Mivel most Amerikában vagyok, valami amerikaira vágyom.

- Akkor a kóla remek választás - válaszolta Michael vidáman, és energikus mozdulatai betöltötték a konyhát.

Körbesétáltam a lakásban. Két, kék és fehér porcelánlámpa világította meg az otthonosan berendezett nappalit. Több antik kínai bútor csillant meg a puha fényben. Egy alacsony asztalon finom faragást! és lakkozásai *blanc de chitie* Buddha-szobor állt.

A falak mentén könyvespolcok álltak, az üres helyeken kínai festmények lógtak. Egy nagyon egyszerű festményen akadt meg a tekintetem: Han Shan és Shi De, a két legendás költő-szerzetes a Tang - dinasztia idejéből a templom kapujában söprögettek, és nevetgéltek, mintha a Tízezer Mérföldes Vörös Porban minden csupa móka és kacagás lenne. Egy Han Shan-vers volt felírva dőlt betűkkel a festmény egyik sarkába:

Egymagam

Élek idefenn a hegyfokon

És élvezem a magány óráit a felhők között.

Michael lakása magányt árasztott. Vajon ezért vonzódott annyira a Zenhez? Egy olyan férfi magányát éreztem itt, aki fiatalon árvaságra jutott, vagy ennél sokkal többet - mély filozófiai tartalmat? Esetleg mind a kettőt?

Ismét a két remetét néztem a festményen.

Aztán kimentem a konyhába, és megkérdeztem Michaeltól, hogy segítek-c neki. Éppen ropogtatni valót tett egy kis tálkába. - Nem, Meng Ning. Te most nagyon fáradt lehetsz a kimerítő utazástól. Miért nem pihensz le a nappaliban? Egy percen belül csatlakozom hozzád.

Visszamentem a nappaliba, de nem azért, hogy lazítsak, hanem mert a sírás fojtogatott. Nagyon össze voltam zavarodva. Ha ennyire vonzódtam Michaelhez, akkor miért utasítottam vissza házassági ajánlatát Hongkongban? De akkor mi a szándékom Yi Konggal és a Könyörületesség Istennőjével? És mi lesz azzal az ígérettel, amit tizenhét évvel ezelőtt tettem, amikor beleestem a kútba - vagyis hogy apáca leszek?

Odahajoltam az egyik könyvespolchoz, a könyvek címeit kezdtem olvasgatni elvonva figyelmemet nyugtalanító gondolataimról. Sok kínai irodalmi és filozófiai írás közt rábukkantam a *Szépasszonyok egy*

gazdag házban című kötetre. Kihúztam a polcra és felütöttem az egyik oldalon, majd olvasni kezdtem:

Abban a pillanatban, amikor a fiatal szerzetesek megpillantották Vu Dai feleségét, mintha lepergett volna róluk szent Buddha-természetük, és Zengondolataik is kifutottak volna a fejükből. A szívük úgy dobogott, mint amikor a majmok ugrálnak egyik ágról a másikra, a lelkük pedig megvadult, elszabadult lovakhoz volt hasonlatos. A nő egyszerűen megbabonázta őket...

Amikor a harangokat kellett volna megkondítaniuk, elméjük annyira meg volt bűvölve a nő szépsége által, hogy tévedésből összezúzták az idősebb szerzetesek fejét. Minden meditációval töltött órájuk semmivé foszlott, és még Buddha tízezer harcosa sem tudta volna kiűzni belőlük az asszony iránt érzett vágyakozásukat...

A szöveg alatt egy rajz azt ábrázolta, ahogy egy gyönyörű nő szeretkezik egy szerzetessel.

Az arcom elvörösödött, de nem tudtam levenni a tekintetemet az illusztrációról. Éreztem, hogy forróság önti el az ágyékomat. Biztos voltam abban, hogy az arcom most olyan vörös, akár egy majom ülepe.

Ekkor meghallottam, hogy Michael kijön a konyhából. Gyorsan visszatettem a könyvet a polcra.

- Meng Ning, mit olvasol?

- Ó... semmi különös. - Miközben éreztem, hogy ég az arcom, eszembe jutott első lázas éjszakám, amit együtt töltöttem Michaellel a Cheung Chau-szigeten, aztán a két merész és bátor apáca a Kun operában, Michael haikuja, és pár perccel korábbi, intim közelsége...

Michael letette a tálcát a kínai asztalra, majd hátulról átölelt.

- Olyan izgatottnak tűnsz - valami szexisét olvastál? Mondd meg az igazat.

- Nem lehet.

- Biztosan egy szerelemes történetet olvastál egy szerzetesről meg egy apácáról, igaz? - Megcsókolta a nyakamat. - Ha belépsz az üres kapun, hogy apáca légy, akkor én is szerzetesnek állok.

Hosszan hallgattunk ezután, aztán elengedett, és odavezetett a kanapéhoz - Együnk valamit.

Aztán vasteát kínált nekem. - Meg akarod kóstolni?

- Nem, köszönöm! Nekem jó lesz a kóla. - Elhatároztam, hogy olyan makacs leszek, akár egy amerikai nő. Aztán azt mondtam. - Michael, irigyellek, amiért ilyen gyönyörű lakásban élsz. - Azt vártam, hogy majd azt fogja erre mondani, hogy „egyetlen agglegény lakása sem lehet teljes egy no nélkül”.

Aztán valami különöset fedeztem fel. A lakásában a *qi* nem volt kiegyensúlyozva - szinte csak *yenig* energia volt benne. Hirtelen úgy éreztem, hozzá kellene adnom valamit, ami a *yin* energiát képviseli: egy rózsákkal vagy százszorszépekkel teli vázát, vagy szegfűt kellene a Buddha-szobor mellé raknom; vagy csipkefüggönyt kellene az ablakok elé tennem szélharangokkal; és talán egy kis portpourri is elkelt volna a kávézóasztalon.

De Michael nem felelt, éppen a kenyereket vajazta meg. Odanyújtotta nekem az egyiket, és kólát öntött a poharamba.

Fél nyolckor, miután szundikáltam kicsit, és lezuhanyoztam, Michael elvitt a La Cote Basque étterembe vacsorázni, ami a belvárosban volt. Miután leültünk, és végignéztam az étlapot, láttam, hogy itt igen magasak az árak. Michael és én Perrier-t rendeltünk, majd ő vegetáriánus tésztát kért, én pedig bouillabaisse-t és homárt.

Pár perc múlva a pincér kihozta az italunkat, majd egy kosár kenyeret és egy kis ezüstitálkában jegelt vajot tett az asztalra. Miközben az ásványvizet szürcsöltem, körülnéztem. A vendégek elegánsan voltak felöltözve, mintha csak egy koncertre vagy egy luxusparitra jöttek volna. Élveztek a finom ételek csevegtek, mosolyogtak, ittak és nagyon elégedettnek látszottak. A frakkos pincérek csendben forgolódtak a fehér terítős asztalok között. Az egyik sarokban felfedeztem egy disztigvált párt - egy teher férfit és egy ázsiai asszonyt -, mindkettőjüknek ősz volt a haja, és a ruhájuk rendkívül elegáns volt.

Michael rájuk mutatott. - Meng Ning, látod azt a párt amott? A férfi a Metropolitan Museum kurátora, a nő pedig a felesége.

- Ismered őket?

- Igen. - Aztán legnagyobb meglepetésemre Michael felállt. - Bocsáss meg nekem, Meng Ning, oda kell mennem és üdvözölnöm kell őket - mondta, majd odasétált a párhoz.

Michael kezét rázotta a férfival, és röviden elbeszélgetett a két emberrel. Látszott rajta, hogy nagyon imponálni akar nekik; a pár pedig igyekezetét halvány mosollyal és enyhe fejbiccentéssel fogadta.

Miközben azon tűnődtem, miről is beszélgethetnek, Michael már vissza is jött hozzám. - Sajnálom, hogy megvárakoztattalak. - Csaknem megkérdeztem tőle: *Akkor miért nem mutattál be nekik?*, de Michael tovább folytatta. - Benjámín Hillnek van az egyik legértékesebb kínai festmény gyűjteménye itt Nyugaton. Be akartalak mutatni nekik, de nem akartam félbeszakítani a vacsorájukat. Remélem, nem bánod. - Megvajazott egy szelet kenyeret, és átnyújtotta nekem.

Megnyugodtam kissé, és megkérdeztem. - Sok embert ismersz a művészvilágból?

- Csak párat. Michael Pulton a legtöbbet ismeri, legalábbis, ami a keleti művészetek kedvelőit illeti. Én is rajta keresztül ismertem meg néhányukat. Szeretek a művészetekről beszélni, de a műgyűjtők általában csak azokkal kedvesek, akik olyan gazdagok, mint ők.

Nem csoda, hogy nagyon feszengett, amikor a kurátorral társalgott.

Ekkor a pincér megérkezett az ételeinkkel.

Michael megszorította a kezemet. - Meng Ning, élvezzük, hogy együtt lehetünk. Olyan jó, hogy itt vagy.

Elkezdtem enni a levesemet, és Michael meg beleszúrta a villáját a zöldségekbe. Boldognak látszott, és jó étvággal evett. Megérintett a kedvessége, de nem hagyott nyugodni egy gondolat: miért nem volt Michael ideges és nyugtalan azért, hogy visszautasítottam a házassági ajánlatát?

Míg a következő fogásra vártunk, egy nagyon jóképű férfi lépett oda hozzánk szürke öltönyben és hozzá illő szürke nyakkendőben, hogy Michaelt üdvözölje. Michael barátját Philip Nokle-ként mutatta be. Meg is hívta, hogy üljön le az asztalunkhoz. - Enchanté - mondta az idegen, majd legnagyobb meglepetésemre meghajolt, és kezét csókolt nekem.

Michael a váltamra tette a kezét. - Meng Ning, Philip a középiskola óta a legjobb barátom. Kedves fickó, és nagy színészi tehetség. Az iskolánkban a drámaklubban Rómeót szokta játszani, ezért vigyázz vele.

Philip barátságosan megveregette Michael vállát. - Ó, nem. Kettőnk közül Michael a géniusz. Már diákként is „professzornak” hívtuk ami nagyon hízelgett neki. Mindig is tudta, hogy mennyire jó.

- Hunyorított. - És most már, természetesen, ő legjobb.

Michael elmosolyodott, csaknem fiús lett a külseje tőle. Miután a két férfi további udvariassági köröket „futott” egymással, mindenféle vicces történetekkel szórakoztattak a Johns Hopkins középiskolából.

Láttam, hogy erős kötődés van közöttük annak ellenére, hogy különböző temperamentumúak és alkatnak voltak. Noble impozáns figura volt - magasabb volt száznyolcvan centinél, széles vállú és atletikus testfelépítésű. Mintha csak Achilles lépett volna ki a görög mitológiából a huszadik századba jól szabott öltönyben. Mellette Michael csendesebbnek tűnt, az alkata közepes volt, sokkal inkább művészre vagy tanárra emlékeztetett. Nem értettem, hogy mi kötheti össze ezt a két embert, de még sok olyan dolog volt Michael életében, amit fel kellett fedeznem.

Miközben Philip Noble elbűvölő arcvonásait és kiváló modorát figyeltem, csaknem úgy éreztem magam, mintha egy filmszárral készítenék interjút. Tisztában voltam vele, hogy kíváncsi, élénk kék színű szemét rajtam tartja.

Amikor Michaelnek válaszolnia kellett a személyi hívójára, Philip megkérdezte: - Meng Ning, mennyi ideig szándékozol itt maradni New Yorkban?

- Pár hétig - feleltem, és kissé szédültem. - Tudnál nekem olyan helyeket ajánlani, amiket feltétlenül érdemes megnéznem?

- Az Ötödik stigárutat, a Metropolitan Múzeumot, a Central Parkot...
- Kis szünetet tartott. - Szerintem, jobb, ha Michaelt kérdezed. Ő ismeri a kulturális létesítményeket. Bár ő nagyon elfoglak.

- Te is idegorvos vagy?

- Ó, nem. Ez Michael asztala, és ehhez nagyon sok észre van szükség. Plasztikai sebész vagyok.

- Milyen érdekes! - Nem csoda, hogy olyan feltűnően mutatós.

- Ó, igen, szeretem a munkámat. Jó, ha valaki szebbé teheti az embereket. Sőt gyönyörűvé. Hiúság dolga mindez, igaz? - magyarázta, majd megint végigsimította a haját, és úgy nézett rám, mint ahogy a fiatal Paul Newman szokott a kamerába mosolyogni.

- Ez sok embert nagyon boldoggá tesz, nem?

- Pontosan. Isten ad egy arcot egy nőnek, de ő másmilyet akar. Az emberek annyit törődnek magukkal, hogy már nem is akarnak saját maguk lenni. És itt lépek én a képbe. De nem akarok panaszkodni. - Megvonta a vállát. - Jól megélek mások hiúságából.

- Vagy az ízléséből - tettem hozzá. - Ha úgy tekintünk az arcokra, mint műalkotásokra, amik visszatükrözik a tulajdonosuk ízlését, akkor értékelnünk kell az erőfeszítésüket, és segítenünk kell nekik.

Noble mélyen a szemembe nézett. - Nagyszerű, ez tetszik nekem, Meng Ning. De attól tartok, téged sosem látlak majd a pácienseim között. Nemcsak azért, mert neked nincs szükséged egy másik arcra, hanem mert sok páciensem olyan természetes szépséget akarna magának, mint amilyen a tiéd.

Kissé zavarba jöttem nyílt dicséretétől, és belekortyoltam az italomba, majd szégyenlősen annyit mondtam. - Köszönöm, Philip, de azt hiszem, túlértékelsz engem.

Noble odabiccentett a fejével egy elegáns, a negyvenes éveiben járó nőnek a velünk szemben lévő asztalnál. - Látod azt a hölgyet ott? Gyönyörűnek találod?

Odanéztem, és felkiáltottam. - Igen!

Philip megrázta a fejét. - Hogy kissé nyersen fogalmazzak, nekem visszataszítónak tűnik.

Elborzadva hallgattam a megjegyzését. - De miért?

- Mert semmi sem természetes rajta. Minden egy ügyes szike műve.

- Honnan tudod ezt megállapítani.

- Szakértő vagyok. Kár, hogy nem hozzám jött, mert én még egy évtizedet le tudtam volna faragni ötvenes ábrázatából.

- Ó, jóságos ég!

Philip megpaskolta a kezemet. Észrevettem, hogy aranylánc csillog a csuklóján - a medálja azt az egyiptomi királynőt ábrázolta, aki talán a leggyönyörűbb és a legtitokzatosabb nő a történelemben.

- Meng Ning, egészen el vagyok bűvölve a naivitásodtól!

Noble tökéletes arcvonásait fürkésztem. Vajon az ő gyönyörű Rómeó arca is egy ügyes kés műve volt?

Mintha olvasott volna a gondolataimban, Philip elmosolyodott. - Míg én plasztikai sebész vagyok, nem bízom a kollégáimban. Ezért sosem kockáztatnám meg, hogy a késük alá feküdjek, még húsz év múlva sem.

Nem tudtam, mit válaszoljak erre.

- Mióta ismered Michaelt?

- Pár hete - feleltem, és kissé kényelmetlenül éreztem magam.

- De te sokkal régebben ismered őt, igaz?

- Csaknem húsz esztendeje. A középiskola óta. Michael mindig is csodálatot ébresztett bennem. Amikor mi valamennyien elmentünk a moziba vagy egy bárba, ő bent maradt a kollégiumban, és a könyvekbe temetkezett. Mindig azt mondta, hogy az élet túl rövid ahhoz, hogy eleget tudhasson meg arról, ami érdekli. Ez a fickó sosem vesztegette az idejét, olyan akár egy jó kopó, aki megszerzi, amit akar. A Johns Hopkinsban gyakran nem is evett, ezért én vittem neki kínait vagy pizzát.

Élvezettel figyeltem, hogy milyen sokféle arckifejezése van Philipnek - könnyedén siklott egyik érzelmi megnyilvánulásból a másikba. Vajon hány arca lehet ennek a Rómeónak, morfondíroztam.

Ekkor Michael visszatért, és a pincér is kihozta a főételünket.

- Jót beszélgettetek? - kérdezte Michael. Éreztem a meleg kezét a tarkómon.

- Minden rendben van? - tudakolta Philip, miközben arrébb ült, hogy a pincér le tudja tenni az asztalra a tányérjainkat.

- Igen, csak az egyik páciensem kért receptet.

Rámosolyogtam Michaelre. - Philip azt mondta, hogy te nagyon okos vagy - mondtam. Nagyon jólesett puha, kedves érintése.

Ekkor Philip elnézést kért, és visszament az asztalához.

Megint rámosolyogtam Michaelre, miközben beleszórtam a villámat a homárba. A hús olyan friss volt, hogy a homár szinte még élt, mintha csak épp most fogták volna ki az óceánból. Rossz karma, gondoltam magamban. Neki és nekem is. Aztán egy falatnyi húst tettem a számba.

Vajon az anyám vagy az apám volt ez a kis állat korábban?

- Jó? - kérdezte Michael.

- Jobb már nem is lehetne - feleltem, és megnyaltam a számat.

16. FEJEZET

A jövőmondó

Tizenegy órára értünk haza. Miközben a lift felfelé vitt minket, összeért a testünk, és én tudtam, hogy Michael kíván engem. Az emeletet jelző lámpa egy örökkévalóságig villogott. Végül, amikor felértünk a huszonnyolcadik emeletre, Michael megfogta a kezemet, és kiléptünk a folyosóra. Megkereste a kulcsát, kinyitotta az ajtót, és bementünk a lakásba. Halkan csukta be az ajtót, és egyeden szó nélkül, egyenesen a hálósobába vezetett. Tudtam, hogy mit akar velem csinálni, ezért a szívem szaporán vert.

Levette a nyakkendőjét, és ledobta az egyik székre, majd odajött hozzám és megölelt. Előbb a fülcimpámat nyaldosta, majd megsókolta a nyakamat, miközben a kajját a testem köré fonta, és megpróbálta lehúzni a cipzáramat.

- Michael Még nem szoktam hozzá ahhoz, hogy ilyen intim helyzetben legyek egy férfival, kérlek, oltsd el a lámpát!

- De Meng Ning...

- Michael, kérlek. - Ragaszkodtam hozzá, végül beadta a derekát.

Nyomban sötétség borult a szobára, csak a hold fénye világította meg az arcunkat. A homályban is láttam elszánt tekintetét. Kezével azon igyekezett, hogy megszabadítson a ruhámtól, és lehúzza a harisnyámat. Amikor megpróbálta kikapcsolni a melltartómat, elhúztam a kezét. Fájdalmas volt, hogy csalódást okoztam neki, de nagyon szégyelltem magam meztelenül - még a saját tükörképemhez sem voltam hozzászokva, amikor nem volt rajtam ruha.

- Meng Ning... kérlek, hagyd, hogy...

- Talán később - feleltem, és kibontakoztam az öleléséből, majd gyorsan beugrottam az ágyba, és magamra húztam a takarót.

Michael engem nézett, miközben kigombolta az ingét, levette a nadrágját, és kibújt az alsónadrágjából. Bár nyakig be voltam takarózva, úgy éreztem, teljesen ki vagyok téve kíváncsi tekintetének.

Ez volt az első alkalom, hogy férfit teljesen meztelenül láttam. Csaknem felkiáltottam - olyan sok szőr borította a testét. Akár egy tizenéves, amikor egy aktról készült képet bámul, úgy tanulmányoztam én is a testét. Néztem a profilját, a széles mellkasát, hosszú combjait és lábszárát, csípőjének szép és vonzó domborulatait, míg végül arra a testrészére esett a tekintetem, amit annyira igyekeztem elkerülni. Vajon fájdalmat érzett, hogy ennyire feszült a hímtagja? Mi történik, ha továbbra is így marad? Emlékeztem arra, amikor a Cheung Chau szigeten, a hold fényében már megérintettem őt ott. Éreztem, hogy elpirulok, és elkaptam róla a tekintetemet.

Az ablakon beszűrődő holdfényben Michael bőre olyan volt, akár az elefántcsont, és az arca valósággal ragyogott. Becsúszott mellém a takaró alá. Éreztem a kölnije illatát, és testének melegét a takaró alatt. Ekkor egy autó dudája hasított bele a levegőbe az ablakunk alatt.

Nyomban a hátamat fordítottam felé.

- Meng Ning... - Michael hangját a vágy fűtötte, miközben megpróbálta kikapcsolni a melltartómat.

Egész testemet előntötte a forróság, ami csak nőttön-nőtt, amikor nagy kezével lassan lehúzta rólam a bugyimat.

Már teljesen meztelen voltam, és egy férfival feküdtem az ágyban, aki a testemhez simult. A szőre csiklandozta a bőrömet, a keze pedig izgatott hullámzást váltott ki belőlem a váltamtól egészen a csípőmig. Miközben a nyelvvel cirógatott, éreztem, hogy a szempillája hozzáér a nyakamhoz.

Ha az anyám most megérintette volna a homlokomat, biztosan felsikoltott volna. - Vigyázz, Meng Ning! Neked magas lázad van!

Michael ekkor le akarta rólam húzni a takarót, de én nyomban visszahúztam. - Ne, Michael...

- Kérlek. - Lassan maga téle fordított, a hangja fájdalmasan könyörgő volt, és egyben csábító is, a szeme pedig úgy csillogott, akár a smaragd a reflektor fényében. - Hadd lássam a testedet.

- Akkor húzd le a redőnyöket.

- Nem. Látni akarlak a hold fényében.

Én sem akartam kizárni a holdat az együttlétünkéből, de túlságosan szégyelltem magam. Megint könnyörögni kezdtem, mire vonakodva kilépett az ágyból, és odament az ablakhoz. Közben a tekintetem ide-oda járt hátának és csípőjének görbületein, a testemet forróság járta át - csaknem úgy, mint amikor a tüzet figyeltem az Illatos Lélek Templomban.

Michael gyorsan visszamászott az ágyba. Most már sötét volt, és az ajka szabadon kalandozott a testemen. Éreztem, hogy megfogja és cirógatja a mellemet, ajkával ajkamat csókolja, szívja, és ingerli a mellbimbómat. Érintésétől gyönyörűnek és szexinek éreztem magam. Michael tudta, hogy mire vágyom, és a kényeztetésétől felnyögtem, a testem vonaglott a vágytól. Egyszerre éreztem nyugtalanságot, félelmet, fájdalmat, boldogságot és káprázatot. Az anyám szavai jutottak eszembe, amit apám verseiről mondott nekem:

A jó versek esetében sosem tudod pontosan, mit is érzel. Néha szomorú leszel tőle, néha meg boldog, néha édes érzések öntenek el, máskor keserűek és fanyarok, néha pedig túlcserbul a szíved a szeretettől. Olykor ilyesmiket érzel, olykor pedig nem... Amikor a szíved olyan, akár egy felborult fűszeres szekrény, amiből száz különféle íz és érzés ömlik ki, akkor az a vers nagyon jó. És az apád versei pont ilyenek.

Pontosan így éreztem magam most. Ha ezt a szeretkezést versbe lehetett volna önteni, akkor az messze felülmúlta volna apám költeményeit.

Most, hogy a testemet elárasztották az érzések, Michael egyáltalán nem sietett azzal, hogy kielégítsen. Minden porcikámat élvezte, még azt a kis háromszöget is, amit fekete szőr fedett, és amire addig még ránézni is féltem.

- Te - suttogta Michael, miközben szenvedélyesen csókolt - az én Holdistennőm vagy.

Megfogta a kezemet, és kis tenyerembe csúsztatta férfiasságát, aztán ujjaimat lassan köré zárta. Éreztem, hogy ereje érintésemtől tovább nő

és feszül, végül kisiklott a kezemből, és belém hatolt-amivel összezúzta az apácákból, istennőkből, szútrákból és templomokból álló világomat.

* * *

Amikor felébredtem, a napfény elárasztotta a szobát. Kényelmesen feküdtem a takaró alatt Michael ágyában. Figyeltem, ahogy aludt. A szempillái kissé meg-megrebbentek, és a szemhéja alatt mozgott a szeme. Vajon valami édeset álmodott, vagy erotikus álma volt? Miközben hallgattam a lélegzetvétélét, és figyeltem, ahogy emelkedik és süllyed a mellkasa, a szívem olyan gyengédséggel és melegséggel telt meg, amit még sosem éreztem.

Megpróbáltam megérinteni őt, de a kezem megállt a levegőben. Hadd aludjon még, mondta egy hang a fejemben. Rögtön azután a redőny résein át egy fénypászma megvilágította az arcát. Michael lassan kinyitotta a szemét, éreztem, hogy a testem elolvad a pillantásától.

Később Michael kis konyhájának egyik székén ültem, és figyeltem, ahogy gyakorlott mozdulatokkal tojást és gombát süt, pirítóst vajaz, narancsot facsar és vizet forral. Sok férfi kezét visszataszítónak és érzéketlennek tartottam, de Michaelét kecsesnek láttam; olyan ügyes volt, mint a vízben ficánkoló hal. Éreztem, hogy valami felgyülemlik bennem - talán egy felismerés. Biztosan találkoztunk már azelőtt. Valamelyik korábbi életünkben. Vagy életeinkben. Ő volt a hal, én meg a víz?

Michael nagy gonddal tervezte meg az első két napunkat New Yorkban: ma az Ázsia Társasághoz kellett elmennünk, aztán a Metropolitan Múzeumba, később egy kicsit sétálunk, majd megvacsorázunk a kínai negyedben. Valamelyik nap el akart vinni egy fogadásra a Metbe - akkor végre találkozhatok majd Folton professzorral, aki gyorsan felépült az agyvérzéséből.

Először az Ázsia Társasághoz mentünk, ahol a buddhista művészetekben gyönyörködtünk, de hirtelen nagyon megéheztem, valószínűleg az időeltolódástól, és azt javasoltam Michaelnek, hogy hagyjuk ki a Metet, és menjünk egyenesen a kínai negyedbe enni. Amikor a taxi megállt velünk a Canal Streetnél, a jellegzetes kínai

ételek illata megcsapta az orrunkat. Kevesebb, mint ötperces séta után észrevettem egy kínai feliratot: „Gombócház - mindenféle gombócok kaphatók”. Az étterem ablakában egy plakát felsorolta a választékot: vegyes zöldséges, sertéshúsos és zöldséges, rákos és káposztás, darált marhahúsos mogyoróhagymával. Volt még gőzölt, olajban sült, levesben főtt, és sokféle szósszal leöntött gombóc is... Nem tudtam ellenállni a csábításnak, megragadtam Michael könyökét, és bevezettem őt az étterembe.

A vacsora csodálatos volt. Mindent megettünk az utolsó morzsáig. Az étteremből kilépve hűvös levegő fogadott minket odakint. Mivel tele volt a gyomrom, amerre csak néztem, mindent csodálatosnak láttam: háziasszonyok alkudoztak pocakos boltosokkal; kerek képű kisgyerekek könyörögtek kínai édességekért; fiatal lányok válogattak mindenféle bizsu közt egy tábla előtt, amire az volt írva: kiárusítás; utcai állványokon mindenféle áru volt felhalmozva: fűszerek, szárított kagylók, tartósított gyümölcsök, édességek, zöldségek.

Miközben a metróállomás felé sétáltunk, észrevettem egy táblát, amire kínai írásjelek voltak felfestve:

NEMZETKÖZILEG ELISMERT ÉLŐ BUDDHA MESTEK
MINDEN KÉKEST SZÍVESEN FOGADUNK ARCOLVASÁS,
TENYÉRJÓSLÁS, SZÁMMISZTIKA, CSILLAGJÓSLÁS NÉVADÁS
ÉS NÉVVÁLTOZTATÁS, SZÓANALÍZIS, FENG SHUI, I CHING

Elmondtam Michaelnek, hogy mi van a táblára írva, és megkértem, hogy jöjjön velem, hogy a jós megjövendölje a jövőnket. Meglepetésemre ő hirtelen feszült és ideges lett, és korábbi jó hangulatának egy csapásra vége lett. - Nem. Meng Ning, én tudós vagyok, nem hagyom, hogy egy sarlatán mondja meg nekem, mi lesz a sorsom.

- Miért nem próbáljuk meg? Jó mulatság lenne.

- Ne, menjünk tovább.

De én nem adtam be a derekamat. - Michael, Kínában a jövendőmondókat orvosoknak is tartják. Ezért nem kell a kínaiaknak

gyakran pszichiáterhez menniük. És amellet csak a tizedrészét kéri fizetségül, mint a pszichiáterek.

- Meng Ning, a jövendőmondás babonáság.

- Nem, ez ötezer éves kínai bölcsesség! - Pár pillanatig hallgattam, majd azt mondtam. - Akkor miért vettél a piacon érmékből kirakott kardot, hogy távol tartsa az ördögi szellemeket? Az nem volt babonáság? Gyere, Michael! Pár percig tedd félre a racionális énedet! - Megragadtam a karját, és behúztam őt az épületbe. A hosszú, meredek lépcsőket csak egy csupasz és szurtos villanykörte világította meg, ami egyetlen vékony zsinóron himbálódzott. Hallottam, amint a cipőm sarka hátborzongatóan kopogott a fapadlón, amit Michael nehéz léptei ellenpontoztak. Hosszas lépcsőmászás és több forduló után végül felértünk a harmadik emeltre, megtaláltuk az Élő Buddha Mester irodáját, és megnyomtuk a csengőt.

Odabentről egy negédes hangot hallottunk, ami kantoni nyelven azt mondta: - Kérem, jöjjenek be.

Michael megrántotta a ruhám ujját. - Meng Ning, menjünk el innen!

- Nem, nézzünk szembe a sorsunkkal.

Belöktem az ajtót, ami nyikorogva kinyílt, mintha csak egy panaszos madár életét oltotta volna ki lassan egy hatalmas teherautó. Váratlanul hideg levegő fogadott ott bent minket, amitől megborzongtam. A levegőben más is terjengett, kínai gyógyfőzet átható szagát éreztem.

Egy nagyon fiatal és érzéki kínai lány jött oda hozzánk, és azt kérdezte tőlünk, hogy van-e előre megbeszélte időpontunk. Amikor azt mondtam, hogy nincs, akkor alázatosan elmosolyodott. - Kendben - felelte, és végigmért minket a tetőtől talpig, majd visszafelé. - Mivel önök turisták, a mester majd kiszorít egy kis időt önöknek. Kérem, várjanak itt. - Miután megkérdezte tőlünk a születési dátumunkat, és megmondtam neki, hogy *katixiangot*, vagyis arcolvasást akarunk, elment.

Körülnéztem. Nem volt senki más a szobában, de a falak tele voltak. Michael és én közelebb mentünk, hogy megnézhessük őket. Minden képen egy összeaszott, a hatvanas éveiben járó férfit láttunk, akinek kecskeszakálla volt, és bő kínai ruhát viselt: az egyik képen egy oroszlán szemét festette ki, mielőtt az állat táncra perdült volna; a másikon

felajánlásokat tett egy óriási Buddhának, egy harmadikon pedig a *feng shuit* magyarázott egy hongkongi bankban a kínai negyedben.

Michael azt mondta: - Meng Ning, te bízol az ilyen emberekben?

- Michael, lazíts...

Ekkor ismét megjelent a lány, és kérte, hogy kövessük. A szívem hevesen dobogott a mellkasomban, miközben több szoba mellett mentünk el, majd befordultunk az egyik sarkon. Vajon milyen lesz a sorsunk? Michaelé? Az enyém? A mienk?

A mester idősnek, de mégis jóképűnek látszott, sokkal inkább, mint a fényképeken. Fehér kézelős kezével intett nekünk, hogy üljünk le vele szemben az íróasztal túlsó oldalára. Aztán alaposan szemügyre vett bennünket vastag, teknőckeretes szemüvegével, akár egy szakértő, amikor valami ritka tárgyat vizsgál a nagyítójával. Michael idegesen mosolygott rám, és az asztal alatt megszorította a kezemet. Visszamosolyogtam rá, és éreztem, hogy nedves a tenyere.

A mester kínai nyelven megkérdezte tőlem, hogy ki lesz az első közülünk. Miután megmondtam neki, hogy én leszek az, máris belefogott arcom titkainak megfejtésébe. - Ön az előző életében apáca volt.

Ez nagyon megdöbbenett. Még mielőtt bármit is mondhattam volna, a férfi tovább folytatta. - De mivel nem meditált eleget, hogy kioltsa a világi vágyait, és lecsillapítsa a hat érzékét, szerelembe esett egy férfival, és áthágta a kolostor szabályait. Ezért kiűzetett a vallásos rendből, és laikus ember lett önből ebben az életében. - Kis szünetet tartott, és mélyen belenézett a szemembe. - Mivel vissza kell fizetnie ezt a szeretetbeli tartozását, amire az előző életében tett szert, az ön szerelmi élete nem lesz zökkenőmentes ebben a megtestesülésében.

Kinyitottam a számat, jade karkötős kezével intett, hogy belém fojtsa a szót. - Önnek sima és magas homloka van, ami azt tanúsítja, hogy nagyon intelligens. A nagy, csillogó szemét sokan gyönyörűnek tartják, de ez nem sok jóval kecsegtet a szerelmi életét illetően.

- Hogy érti ezt?

- Ön vonzza a férfiakat, de...

Amikor azt kértem tőle, hogy magyarázza ezt meg nekem részletesen, akkor fehér szakállát kezdte simogatni hosszú körmökben végződő ujjaival, és azt mondta. - Valami zavart látok a szerelemhez vezető ösvényén, de ez olyan titok, amit a menny nem fed fel előttem. - Aztán elmosolyodott. - Nem kell túlságosan aggódnia, kisasszony, csak emlékezzen a kínai mondásra: „a szív legteljesebb őszintesége még a követ és a fémet is megnyitja”. - Tudtam, hogy ez a kínai mondás azt jelenti, hogy a szerelmesek minden akadályt legyőznek, és túljutnak minden megpróbáltatáson, ha együtt maradnak, és a szerelmük őszinte és el nem múló.

Végül azzal foglalta össze a mondandóját, hogy az életem hosszú, sokat ígérő és kalandokkal teli lesz. - Hamarosan átszeli a nagy vizet, ami sok jóval kecsegteti.

Azt akarta ezzel mondani, hogy átkelek a Csendes-óceánon? És vajon Michaellel együtt utazom? Vagy visszamegyek Hongkongba?

Összességében nagyon elégedett és boldog voltam azzal, amiket mondott, bár némelyik kijelentése vagy kinyilatkoztatása kissé homályos volt.

Nem így érzett Michael. Ő nem értett egyetlen szót sem a beszélgetésünkből, ami kantoni nyelven folyt, és olyan idegesen és nyugtalanul figyelt, mintha egy idegen filmet látott volna, aminek nem volt számára érthető feliratozása. Alig fejezte be a mester az én arcom olvasását, Michael azt kérte tőlem, hogy fordítsam le neki a beszélgetést, de a jövőmondó már el is kezdte az ő arcának a megfejtését.

Az idős kínai férfi alaposan szemügyre vette Michael arcvonásait, miközben hozzám beszelt. - Jó arcfelépítése van az úrnak. - Ekkor közelebb hajolt Michaelhez; ő viszont hátrább húzódott, és az arca elpirult. A mestert azonban ez nem zavarta. - Amint mondtam, az ön barátjának jó az arca: teljes, egyenes, őszinte és nyílt, sima és csillogó. A három ereje - a menny, a föld és a férfiasság - jól kiegyensúlyozott. Széles homloka becsületességre utal, hosszú és egyenes orra pedig gazdagságra, és kerek álla hosszú életet jelent. Egyetlen szóval kifejezve: az arca rendelkezik a magas rangú emberek vonásaival, mint amilyenek az uralkodók és az államok miniszterei.

Könyökömmel megböktem Michaelt, és rámosolyogtam, és szavak nélkül fejeztem ki neki a mester dicsőreteit. De Michael különös módon úgy nézett ki, mint egy kisfiú, aki valamilyen csínytet követett el, és most arra vár, hogy elfogadja a karmáját - bármilyen büntetést is mérjenek ki érte rá.

Aztán, csalódottságomra, a mester még hozzátette. - A barátjának az arcvonásai mégsem tökéletesek. A szemöldökei távol esnek egymástól, ami azt jelenti, hogy nincs karmikus kapcsolata a rokonaival. Sőt a viszonya velük... kedvezőtlen...

- Mit ért azon, hogy kedvezőtlen?

- Azt, hogy némelyik rokona, esetleg az anyja, vagy az apja, vagy a fia feláldozta érte az életét, hogy ő ebben a megtestesülésében jó életet élhessen.

Michael árva volt. De mi van a fiával...? Ereztem, hogy hideg fut végig a gerincemen.

A mester rögtön ezután hozzátette a maga higgadt hangján. - De ez a múltra vonatkozik; nem a jelenre értem.

A múltra vonatkozik - mi akart ez lenni? Michael valahol egy fiút rejteget?

Ekkor éreztem, hogy Michael a combomra teszi a kezét. - Mit mondott?

De nem volt alkalmam lefordítani a hallottakat, mert a mester Michael homlokára mutatott, és így folytatta. - Nézze, halovány árnyék vetül a barátjának a homlokára, ami azt jelzi, hogy nehéz ifjúsága volt. Valami történt vele, amikor... tizenöt vagy tizenhat éves volt. - A mester kissé oldalra hajtotta a fejét, hogy jobban lássa Michael arcát a fény alatt. - Ahogy ön is láthatja, a szeme hosszú és mély, és a tekintete tele van lélekkel. Ez gazdagságot és tiszteletet jelent. De néha a szeme mintha feneketlen lenne, és ez azt sugallja, hogy a szerelmi élete nem lesz gondtalan. - Kis szünetet tartott. - Sőt kifejezetten sok bajt látok nála ezen a téren. Lehet, hogy több, mint egy házassága lesz. Ugyanakkor, amikor az előző életében gazdag és kiemelkedő kínai férfi volt, akkor sok ágyasa volt. Szüksége volt az ő *yin* energiájukra. - Aztán a mester engem vett szemügyre. - Az ön barátjának arra is szüksége van, hogy felépítse a *yin* energiáját, amit hagyott lerombolni. Túl sok

negatív *yin* (ő itt halottat értett ezen) ember van az ő életében, és ők elragadják a pozitív *yin* energiáját.

Emlékeztem Michael szobájában a díszítésekre, amik szinte pozitív *yin* kiegészítés után „kiáltottak” - olyan női jellegű energiákért, mint amilyen egy sokfelé ágazó növény, virágok, szélharangok és színes képek.

- Bár a felszínen békés és kiegyensúlyozott, a lelke a mélyben nyugtalan. Több földre és vízre van szüksége az életében az egyensúlyhoz a tüze és a fémje mellé. Kisasszony, önben megvan a fiatal *yin* energia forrása, amivel sokat segíthet a barátjának, hajói használja fel azt. Emlékezzen rá, hogy ha egy férfi és egy nő a megfelelő helyet foglalják el, az a mennyi törvényével egyezik. - Hallgatott pár pillanatig, majd hozzátette. - A barátja ki van éhezve az ön *yin* energiájára.

Mielőtt még felfoghattam volna, amiket a mester mondott, az idős férfi máris Michael erős ujjait dicsérte, amik kúp alakban végződtek, és ez szerinte intelligenciát és morális egyenességet jelentett. Michaelnek mély és zengő, telt hangja volt, ami hosszú életre engedett következtetni. De az idős jövendőmondó azt is mondta, hogy ha valakinek harangszerű hangja van, és valami deformitás van az arcán, mint például egy szemölcs a szemöldöke alatt, akkor nagy a kockázata annak, hogy fiatalon hal meg. Mint az apám, jutott eszembe hirtelen - és megborzongtam.

A mester mintha csak olvasott volna a gondolataimban, a szakállát simogatva azt mondta. - Az arcunkat a szívünk formálja, és mindig változtathatunk a szívünkön azzal, ha érdemeket gyűjtünk. -Értékelését Michaelre mutatva azzal fejezte be. - Az ő életének a kezdete nem volt jó. De ha a barátja állhatatosan szembenéz a veszteségeivel, akkor az élete hosszú és ígéretes lesz.

A mester ezután azt kérdezte. - A barátnője ennek a férfinak?

Lehajtottam a fejemet, és éreztem, hogy elvörösödik az arcom.

Az idős férfi elmosolyodott. - Jó. Akkor figyeljen rám. Neki nemcsak egyszerűen önre van szüksége, de az önben rejlő *nőre* van szüksége, és nem a *kislányra*.

- Mester, hogy érti ezt? - Próbáltam rábírni, hogy még többet mondjon, de elutasítóan intett a kezével. - Már eleget fedtem fel a menny titkaiból.

Ekkor bejött a kínai lány, és kivezetett minket a szobából. Miután fizettünk, az ajtóhoz kísért bennünket. *A Mi 1 no Fo* - Dicsőség a Könyörületes Buddhának és jó szerencsét! - Aztán a szép lány rám kacsintott. - A barátja nagyon vékony. Főzzön neki sok erőlevest, mint én a mesternek.

Elmosolyodtam, és azon tűnődtem, hogy milyen lehet a kapcsolata a jövőmondóval. Aztán Michaelre pillantottam, és a szívem megtelt gyengédséggel.

Taxival mentünk vissza, és az úton elmondtam, amit a jövőmondó kiolvasott az arcvonásainkból: hogy előző inkarnációmban apáca voltam, hogy szeretettartozásom van, hogy neki jó az arcfelépítése, szerencséje lesz, hosszú ideig fog élni, és hogy rossz karmikus kapcsolata van a rokonaival.

Miközben azon tűnődtem, hogy azt is elmondjam-e neki, hogy a jós szerint problémás a szerelmi élete, és hogy híján van a *yin* energiának, Michael a szemembe nézett, és azt kérdezte. - Meng Ning, valóban ezt mondta az a férfi?

- Igen.

- Tényleg beszélt arról, hogy a szüleim, vagy a fiam... feláldozták magukat értem?

- Igen... de Michael, ez csak szórakozás. - Gondterhelt arcát néztem. - Remélem, nem veszed komolyan, amiket mondott?

Michael elpirult, és nem válaszolt.

- Michael, te nem voltál... házas azelőtt?

Michael már várta, hogy ezt megkérdezzem tőle. - Meng Ning, én sosem voltam házas.

- Akkor a jövőmondó tévedett, és neked nem kell aggódnod...

- De nem mondott semmit a szerelmi életemről?

- Azt mondta, hogy... két házasságod is lehet.

- A fenébe!

- Michael, lazíts! Nem azt mondtad, hogy ez csak babona?

A taxi ekkor megállt egy piros lámpánál. Egy teherautó állt meg mellettünk. Michael felnézett; a sofőr izmos, tetovált karja kilógott az ablakon. A férfi lenézett, és kikiabált. - Mit akarsz, te seggfej?

Michael visszavágott neki. - Miért nem baszod meg magad!

- Nyald ki a seggemet!

Michael odakiáltott neki. - Mit rejszolsz itt, te seggfej! - és a középső ujját mutatta neki.

A sofőr gyilkos pillantást vetett Michaelre. Kinyitotta az autó ajtaját, hogy kiszálljon, de a lámpa hirtelen zöldre váltott, és a taxi elhúzott mellőle.

Teljesen meg voltam döbbenve, és éles pillantást vetettem Michaelre.
- Michael!

Ő nem válaszolt.

- Michael, jól vagy?

- Sajnálom. - Az arca vörös volt, a pedig hangja rekedt. - Szégyenbe hoztam magam... Én... olyan feszült vagyok.

Valami zavarta Michaelt. Mi lehetett az? Vajon a jövőmondó szándékosan elhallgatott dolgokat, mert attól félt, hogy a mennynek túl sok titkát fedi fel előttünk? Miközben ezen tűnődtem, a taxi Michael lakása elé ért.

17. FEJEZET

A tizenéves árva

Miután hazaértünk, Michael kávét főzött és egy kis rágsálni valóval kínált meg. Miközben kortyoltuk a finom nedűt és majszoltuk a ropogtatni valót, a jövőmondó szavai jártak a fejemben. Michaelre sandítottam. Sok mindent szerettem volna kérdezni tőle, de kétségbeesett arckifejezése miatt inkább lenyeltem a kérdéseimet.

A köztünk lévő csendet csak a burgonyaszírom ropogása törte meg. Végül Michael felnézett, és félszegen elmosolyodott. Mondani próbált valamit, de még mielőtt belefogott volna, elharapta a nyelvét.

- Michael - kinyújtottam a kezem, hogy megsimogassam az arcát kérlek, mondd el nekem, min töprengsz.

- A szüleimre gondolok.

Eszembe jutottak a jövőmondó szavai:

Egy halovány, sápadt árnyék vetül a barátja homlokára, és arról tanúskodik, hogy nagyon nehéz fiatalsága lehetett. Valami történhetett vele, amikor tizenöt vagy tizenhat éves volt.

Tudtam, hogy ez a téma érzékenyen érinti őt, ezért szelíden megkérdeztem: - Beszélne róla?

- Kéne, de csak röviden térek ki rá, mert nem akarlak untatni a részletekkel.

- Megértem. Folytasd bátran.

- Amikor tizennégy éves voltam, az anyám váratlanul várandós lett, és meghalt, miközben életet adott a húgomnak. Egy évvel később az apám ismét megnősült. Az a nő, akit elvett, egy pénzes férfiakra vadászó aljas perszóna volt, apám titkárnője. egy valóságos szörnyeteg. Ez a házasság alig tartott két esztendeig, mert apám is meghalt hét hónappal azután, hogy rákot diagnosztizáltak nála. A temetés után többé nem hallottam a mostohaanyámról, de ennek valójában nagyon örültem. Csakhogy az apám az összes pénzét erre a nőre hagyta, így én ott álltam egyetlen fillér nélkül.

- Nagyon sajnálom. Michael. Hogyan tudtad túlélni ezt a csapást?

- Philip Noble segítségével. Philip apja szemészorvos volt, és a családjában jótétben élt. Ő felajánlotta, hogy éljek velük.

- És mi volt a helyzet a többi rokonoddal?

- A nagyszülőim is meghaltak... Annak idején még az anyám említette az egyik nagybátyámat, aki amolyan fekete báránynak számított a családban: ennek a rokonomnak volt egy kis bálja New Jerseyben. De amikor végre kinyomoztam a telefonszámát, és felhívtam, nagyon dühös volt, amiért zavartam őt. Visszautasította, hogy segítsen nekem, sőt még rám is förmedt: - Ki adna érted akár egy kalap szart is, amikor nincs egy fityinged sem?

- Egy darabig a Noble családdal éltem, de persze nem kívánhattam sokat tőlük - végül is ők nem voltak a szüleim. A kínai művészet felfedezése hozott nagy változást az életemben. Az valahogy visszahozott megint az életbe. Úgy értem, a kínai művészet és Pulton professzor. Közelebb kerültem hozzá, mint Philip apjához, mert közös volt az érdeklődési körünk. Holnap Pulton professzor is ott lesz a Metben a fogadáson, majd bemutatom neked. Ő mindig nagyon kedves volt hozzám, sokat köszönhetek neki.

Megfogtam Michael kezét. - Michael, nagyon sajnálom, ami történt, de végre most már rendeződött az életed.

- Köszönöm! - Némi csend után hozzátette: - Most mesélj te magadról.

Belekortyoltam a kávémba, majd elmeséltem neki, hogy apáin, a kiábrándult költő és tanár hogyan lett megrögzött szerencsejátékos, és hogyan lopta el a csodaszép karkötőt az anyámtól, meg hogyan játszotta el ezt az értékes ékszert a huszadik születésnapomon.

Anyám születésnap ajándékul akarta adni nekem ezt a karkötőt - ez volt az utolsó ékszer, amit az anyjától kapott. Amikor megkérdeztem anyámat, hogy vajon nem vagyok-e túl fiatal ahhoz, hogy átvegyem nagyanyám örökséget, ő azt válaszolta: - Ostoba gyermek, természetesen nem várom tőled, hogy ezzel hivalkodj az emberek előtt. Csupán arról van szó, hogy ha már a te neveden szerepel, akkor remélhetőleg az apád nem fog sóvárogni rá, mint egy szerzetes, aki a megvilágosodásra vár.

Egy nap reggelén, amikor az anyám a születésnap vacsorámra készült, elment a piacra, hogy élő csirkét és halat vegyen, amit ott a helyszínen levágtak és kibelegtek. Akkoriban csak nagyon ritkán ettünk étteremben, mert apám éveken át munkanélküli volt, és főként nagyanyám pénzéből éltünk, ami végül a játéktermek asztalán kötött ki.

Amikor elkészült a vacsora, apám még mindig nem ért haza - sehol sem találtuk őt. Vártunk egy órát, majd anyám úgy döntött, hogy nélküle fogjuk elkezdni az ünnepi étkezést. A vörös térítővel leterített asztalra anyám óvatosan letette az öt tálat: párolt halat mogyoróhagymával és feketebabszósszal, szójaszószos csirkét, dobvárázva sült bök choyt fokhagymával fűszerezve és - ami a hosszú életet jövendő szünetnap vacsora elmaradhatatlan kelléke volt - keményre főtt, vidám, piros színűre festett tojásokat meg hosszú metélt tésztát, amik a hosszú életet szimbolizálták. Megkóstoltuk a halat, jóízűen falatoztunk a csirkéből, és halkán majszoltuk a tésztát. Bár egyikünk sem említett apámat, mindketten tudtuk, hogy azokban a pillanatokban ő beleveti magát szerencsejátékok szamszarájába.

A vacsora után anyám egy tortát tett elém, amiben két gyertya volt. Meggyújtotta őket, majd elmosolyodott: - Máris hozom a karkötőt.

Szinte még abban a pillanatban halottam, hogy anyám olyan keservesen sikolt fel, mint az a csirke, amit feltálalt a születésnapomra, amikor elvágták a torkát. Berohantam a hálószobába, és láttam, hogy anyám az ölében lévő üres ékszeresládikát szorongatja: - Az apád ellopta a nagyanyád karkötőjét!

Apám nem jött haza aznap éjjel. Az a szép darab jade megért vagy tízezer hongkongi dollárt, amiből hosszú ideig hódolhatott játékszenvedélyének - ahhoz mindenesetre elég volt, hogy teljesen megfeledkezzen arról, mikor született a lánya.

Apám a következő nap reggelén ért haza: a szeme vérben forgott, és alkoholtól bűzlött. Anyám rögtön sikongatni kezdett, amiért eljátszotta a konyhapénzt.

Apám ekkor énekelni kezdett: - „Van, mikor nyersz, és van mikor vesztesz...”

Csaknem sírásban törtem ki: - Papa, ez a mi titkunk volt!

Anyám kérdően nézett rám: - Miféle titokról beszélsz?

Apám felnevetett: - Ó, nem emlékszel, hogy a játékasztalon veszítettük el a mi csecsemő kisfiúnkat?

Anyám odament az apámhoz, és pofon vágta.

Hirtelen halotti csend lett a szobába. Sokáig tartott a csend.

- Sajnálom - jegyezte meg apám végül. - Ez az én hibám. Mindent elveszítettem. - A hangja tele volt a vesztes hősies keserűségével.

- Hol van az a pénz, amit anyám a múlt hónapban küldött nekünk az ősz közepére az ünnepre, mielőtt meghalt volna? - vont a kérdőre apámat az anyám. - Az kétezer dollár volt.

- Eljátszottam - válaszolta az apám.

- És mi lett a bank széfjében őrzött ékszerekkel? És mi van azokkal az értékpapírokkal, amit anyám vett nekem pár évvel ezelőtt?

- Már régen hűlt helyük - mormolta apám, és kerülte a tekintetünket.

Nem kellett sok ahhoz, hogy rájöjjünk, apám egy uzsorásnak tartozott tízezer dollárral. És ha másnap nem tudott fizetni, akkor az összeg tizenötezerre nőtt.

Következő nap este, amikor apám, anyám és én hazaértünk, miután elköltöttük olcsó vacsoránkat egy utcai kifőzdében, láttuk, hogy a lakásunk ajtaja és a mellette lévő fal vérvörös festékekkel össze van firkálva: a festék úgy csöpögött róla, mint a vér a sebből.

A szüleim szája tátva maradt a látványtól.

- Nagy Füllük volt az! - kiáltott fel az apám. így hívták az uzsorást.

A hatalmas, ördögi betűk rémisztőek voltak:

FIGYELMEZTETÉS!

HA NEM KAPJUK MEG A PÉNZT, AKKOR MAJD ELKAPJUK A TOKKODAT!

Anyám meglökte apám vállát. - Siess! Gyorsan menjünk be a házba! Igyekezz!

Apám jó pár pillanatig kotorászott a nadrágja zsebében, majd kihúzott belőle egy kulcscsomót, és nagy nehezen kiválasztotta a

megfelelő kulcsot. Reszkető kézzel beletette a kulcslyukba. - A pokolba!

- Mi baj? - kérdezte anyám.

- Ragasztóval nyomták tele a kulcslyukat!

Egy harmincas férfi haladt el mellettünk a fiával a hosszú folyosón. A szemüveges férfi a falfirkára sandított, majd lehajtotta a fejét, és elrántotta előle a fiát.

A kisfiú megszaporázva lépteit, az apja után eredt, de még visszaneézett és megkérdezte: - Papa, ezek meg fognak halni?

A férfi rácsapott a fia fejére. - Fogd be szád, és törődj a saját dolgoddal! - Ezután mindketten eltűntek a sarkon.

Apámnak csaknem tízpercnyi munkájába került, amíg a ragasztót kikaparta a zárból a svájci bicskájával, amit mindig magánál hordott. Aztán bementünk a házba, és bezártuk az ajtót. Még öt perc sem telt el, amikor megszólalt a csengő. Apám felugrott a kanapéről, de az anyám visszanyomta a helyére.

- Majd én elintézem - suttogta.

Anyám kinézett a kémlelőnyíláson, majd megköszörülte a torkát, és határozott hangon azt kérdezte: - Ki az?

- Du Wei keressük - felelte egy férfi fülsértő hangon. Elképzeltem, hogy a vékonyka ajtónk mögött egy tagbaszakadt férfi áll, akinek sárkány van tetoválva a bőrére, és akinek már a tekintete is öl.

Anyám felkiáltott: - Itt nem lakik ilyen nevű személy!

Érdes Hang visszakiáltott: - Hé, te szuka, ne bolondozz velem! Tudom, hogy Du Wei itt lakik. Küldd ki őt!

Apám és én nem szóltunk egy árva szót sem, és a fülünket az ajtóra tapasztottuk. Elfordítottam a fejemet, és apámra sandítottam: láttam, hogy nagy izzadságcseppek csillognak a homlokán.

Anyám megint hangosan kiszólt a zárt ajtón át. - Én nem bolondozom magával, de már megmondtam magának, hogy itt nincs ilyen nevű személy!

Csend következett, majd a rekedtes hang megint felcsattant: - Hé, te szajha, jól figyelj, minél korábban dugja ki a képét Du Wei, annál jobb. Megértetted?

A szívem örült módon dobogott, amikor anyám azt kiáltotta vissza neki: - Mszter, ha tovább zaklat, akkor azonnal hívom a rendőrséget! - Aztán csaknem megbénultam, amikor még azt is hozzátette: - És beperelem, mert tönkretette a lakásom falát!

- Jól van, te ribanc, most itt hagylak, de jó lesz, ha vigyázol, ha kiderítem az igazságot! - válaszolta egy oktávval lejjebb.

Aztán hangos szuszogás hallatszott, majd súlyos léptek következtek. A fülünket megint az ajtóhoz tapasztottuk, amíg a zajok elhalkultak. Anyám, apám és én hosszú pillanatokig lélegzet-visszafojtva álltunk a szobánkban. Amikor már biztosak voltunk abban, hogy a pokol két futára odébbállt, mindhárman csendben lerogytunk a kanapéra.

Legnagyobb meglepetésemre anyám nem korholta tovább apámat, hanem azt suttogetta neki: - Most meg kell találnunk a módját, hogyan végezzünk Nagy Fülllyukkal, vagy hogyan kerüljük el.

- De hogyan?

Anyám halk, de határozott hangon azt felelte: - Fogalmam sincs, de valamit ki kell találnunk.

De sajnos nem jártunk sikerrel.

* * *

Egy héttel később éppen hazafelé jöttem a szüleimmel az iskolából. Amikor a házunk közelébe értünk, füst szagot éreztünk. Aztán megpillantottunk egy tűzoltóautót, ami a bejárat előtt állt. Járókelők egy csoportja, pár rendőr és tűzoltó állt mellette. Mi azonnal tudtuk, hogy a lakásunkkal történt valami szörnyűség. Anyám és én egyszerre kiáltottunk fel: - Ez a Nagy Fülllyuk volt! - Átküzdöttük magunkat a báméskodók csoportján, és felrohantunk a negyedik emeletre, ahol erős füstszag fogadott minket. Félrelöktük a szomszédokat, majd megpillantottuk a lakásunkat. Az otthonunk teljesen odalett! Szó szerint. Az ajtó helyén csak egy nagy lyuk tátongott. Összekuszálódott drótok lógtak mindenfelé, a mennyezet lezuhant, és a bútorainkból nem maradt más, mint pár izzó fadarab. Egy rendőr észrevette, hogy az anyám és én zokogunk, és odajött hozzánk. Megkérdezte, hogy itt lakunk-e. Mi azt feleltük igen, erre át kellett esnünk az igazoltatás!

procedúrán: elkérte a személyi igazolványunkat, megkérdezte a nevünket, és feltette a kérdést: szerintünk ki tehette ezt a galádságot. Apám azt mondta, hogy az uzsoracápa.

Az állam ideiglenes lakhelyet biztosított a számunkra, de két hét múlva apám kórházba került, és sosem jött vissza onnan. Nekünk azt mondták, hogy szívinfarktust kapott.

Hogy anyámmal ki tudjuk fizetni a számlákat és meg tudjunk élni, miután hazaérteni az egyetemről, minden délután kisiskolásokat korrepetáltam. Anyám otthon dolgozott: főzött. Elmeséltem Michaelnek, hogyan hiúsult meg anyám egyik legnagyobb üzlete. Egy húszszemélyes születésnap parti ételeit rendelték meg tőle; az ünnepelt egy nyolcvanéves férfi volt. A fia, aki hallott anyám kiváló házi kosztjáról, visszamondta az egyik étteremnél leadott rendelését, és helyette anyámat kérte meg, hogy készítsen el az ünnepre egy remek ételsort.

A tizenkét fogásos fogadás jól jött számunkra: nem csupán a pénz miatt, hanem azért is, mert anyám lehetőséget kapott arra, hogy főzőtudományával hanceghessen. Anyám három napot töltött azzal, hogy összeállítsa a menüt és megvásárolja a hozzávalókat. Még egy új wokot is vett. - Ez egy bankett lesz ünnepi ételekkel, ezért vennem kellett egy bankett wokot is - jegyezte meg anyám, miközben a hatalmas, fényes edényt forgatta a kezében.

A nevezetes napon, hogy időben kész legyen minden, fél hatkor kelt, tiszta kötényt kötött, majd füstölőt gyújtott, hogy azoknak az isteneknek és istennőknek a kedvében járjon áldásért, akik csak az eszébe jutottak. Egész nap ott álltam mellette, és segitettem neki - húst és zöldséget daraboltam, összekevertem a hozzávalókat, szószot készítettem, és a kezébe adtam a tálakat, az olajat, a fűszereket, a késeket és az evőpálcikákat.

Végül este fél hétre mindennel elkészültünk - fél órával korábban végeztünk, mielőtt a szolgának meg kellett érkeznie, hogy átvegye és elszállítsa az ételeket. Az órát bámultuk anyámmal, és idegesen várakoztunk, közben a várható sikert és dicséreteket ízlelgettük, meg persze az ötszáz dolláros bevételre gondoltunk, ami nekünk nagyon sokat jelentett.

Hamarosan megérkezett a szolga, aki egy dühös fiatalember volt durva arcvonásokkal és kellemetlen modorral. Anyám egyenként átadta neki az ételekkel teli edényeket, hogy a férfi beletegyje őket két nagy táskába. Miután anyám átnyújtotta neki a cápauszonylevest, a fickó elfordult, felemelte az edény fedelét, és beleköpött a bársonyfényű folyadékba.

Szerencsére láttam, mit tett.

- Mit csinál, jó ember? - kiáltottam fel, majd odafordultam anyámhoz. - Mama, ez a férfi beleköpött a levesedbe!

- Micsoda? - Anyám tekintete szikrákat szórt.

A szolgáló grimaszt vágott. - Ez nem a maguk dolga! A vénember miatt van. Gyűlölöm azt az öreget!

- De ez az én levesem! - kiáltotta anyám.

- És akkor mi van? - vágott vissza a fickó. - A gazdám fogja megenni, akkor meg miért nem foglalkozik a saját dolgával?

- De hiszen éppen azt teszem! - rángatta meg anyám a szolga ruhaujját. - Halott ember vagy! Add vissza azonnal a levesemet!

- Nem! Ez most már annak a vénségnek a születésnap levele. Ha, ha!

Anyám azonban tovább rángatta a férfi ruhaujját, míg egy kevés leves kilocsant a padlóra, anyám pedig elcsúszott rajta, és elesett - magával rántotta a fiatal szolgát meg a két kosár ételt. Az összes edény a padlóra zuhant és az ételek kiömlöttek belőlük.

- Ó, Meng Ning - kiáltott fel Michael. - Ez borzalmas!

Tovább folytattam. - Segítettem anyámnak felállni, majd nyomban hozzákezdünk összetakarítani a kiömlött ételt. Amikor befejeztük, észrevettük, hogy a fiatal fickónak hült helye volt.

- És ezután mi történt? - kérdezte Michael.

Az idős emberfia felhívott bennünket, és mi elmondtuk neki az igazságot, mire az illető dühösen letette a telefont. Három előételt nem csomagoltunk be, de nem ellettük meg vacsorára, mert anyám azt mondta, hogy hosszú évekig rossz szerencsét zúdít ránk, ha megesszük valaki másnak a tönkrement ételét - nem mintha nem lett volna elég részünk a rossz sorsban. Ezért bár nagyon ki voltunk merülve, és a

gyomrunkat mardosta az éhség, kidobtuk az ennivalót. Sőt ami még ennél rosszabb: sok pénzt veszítettünk azon, hogy elkészítettük a sok ételt, és hogy megvásároltuk a nagy wokot, ugyanis a fiatal szolga nem fizetett ki minket. Azon az estén korán lefeküdtünk, hogy ne kelljen hallgatunk üres gyomrunk „panaszkodását”. Hogy anyám megvigasztaljon, azt mondta: - Talán majd álmunkban csodálatos vacsorában lesz részünk.

Miután befejeztem a történetet, Michael megsimogatta az arcomat. - Sajnálom, hogy ilyen szomorú dolog történt veled. - Megfogta a kezemet, megcsókolta a tenyeremet, majd a nyelvével végigsimította. - Teljesen rád bízom, hogy akarsz-e lenni az én... Meng Ning, lennél az én menedékem, az én templomom?

Igen. És én - aki Guan Yin reinkarnációja voltam - az ő védelmező istennője leszek. De nem mondtam ki hangosan a gondolataimat.

- Michael - kérdeztem -, nem esett neked rosszul... hogy visszautasítottalak?

- Nagyon le voltam sújtva. De a szívem mélyén tudtam, hogy szeretsz engem. Úgy véltem, hogy valami megzavart téged, esetleg van egy másik férfi az életedben.

- Nem férfi az, hanem nő.

Kíváncsian tekintett rám. - Egy nő?

- Mindig is apáca akartam lenni, ahogyan az én idolum, Yi Kong, és nem engedtem egyetlen férfit sem közel magamhoz!

Legalábbis addig nem, amíg te... meg nem találtad a hozzám vezető utat.

- Akaratom ellenére beléd szerettem.

- De hiszen annyira nyugodtnak tűntél, amikor nemet mondtam neked...

- Azon az estén a koncert után csak azért mentem be a mosdóba, hogy összeszedjem magam. Amikor kijöttem, és újra megpillantottalak, kényszerítettem magam, hogy normálisan viselkedjek - mert nem akartam, hogy látsszon rajtam, mennyire megvisel az elutasításod, a kudarc.

- Ez igaz? - éreztem, hogy gyengéd érzések kerítenek a hatalmukba.

- Meng Ning, akkor miért utasítottál vissza...

- Mert azt gondoltam, nem komolyak a szándékaid velem kapcsolatban.

- Ó, természetesen nagyon is komolyak a szándékaim! Remélem, egy napon rá fogsz jönni, hogy mennyire szeretlek. - Michael szeme felragyogott. - Meng Ning, olyan gyönyörű voltál, és annyira tele voltál élettél, amikor Kínában odasiattél a sorba a regisztrációs asztal elé.

Örültem, hogy ilyen kedves szavakat mondott nekem, de biztos voltam benne, hogy akkor ott erősen izzadtam, és a hajam is rendetlen volt. Vajon Michael ezt nem vette észre?

- Azért hívtalak New Yorkba, mert azt akartam, hogy közel legyél hozzám. Bármit hajlandó lennék megtenni, hogy megváltoztassam a döntésedet, és ne utasíts el engem.

Michael feltételezte, hogy én már igent mondtam neki, mert hamarosan kényelmesen elhelyezkedtünk a hálószobában. Aztán legnagyobb meglepetésemre egy táskából előhúzott egy rózsaszín blézert, és óvatosan feladta rám, mintha porcelánból lettem volna. A selymet - ami buja érzéseket keltett bennem, ahogy a bőrömre simult - szaténból kivágott kivarrt minták díszítették, amik pillangókat, denevéreket és virágokat ábrázoltak, valamint virágzó krizantémokat hímeztek rá élénkzöld, bíbor, arany- és ezüstfonallal. Az ujjaim hegyét végighúztam a hímezéseken, miközben könnyek szöktek a szemembe.

Soha egyetlen férfi sem bánt még ilyen kedvesen velem. Bár azt hittem, apám szeret engem, ő soha nem vett nekem ajándékot. Ezzel szemben ellopott tőlem sok értékes holmit - arany és ezüst antik szobrokat, amiket azok a falubéli emberek adtak nekem, akik azt hitték, én vagyok Guan Yin reinkarnációja hogy az érte kapott pénzt szerencsejátékra költse.

Ekkor mondani akartam valamit Michaelnek, de a meghatódottságtól a torkomon nem jött ki hang.

Végül - miközben végigfuttattam kezemet a kabátkán - azt kérdeztem tőle. - Michael. ez ugye nagyon drága volt?

Ő ügyet sem vetett a kérdésekre. - Tudom, milyen érzés lehet szűkölködni az anyagi javakban - én pedig azt akarom, hogy ez soha

többé ne forduljon elő veled. - Az arca kissé szomorúnak látszott, majd így folytatta: - Meng Ning, azt akarom, hogy boldog légy.

Hosszan hallgattunk, majd magához húzott, felemelte az államot, és mélyen a szemembe nézett. - Meng Ning, hozzám jönnél feleségül?

Elhessegettem magamtól a kétségeket, hogy ne bízzam a férfiakban és a jó házasság ígéretében, és halkán azt suttoztam: - Igen.

Később szeretkeztünk az ágyában, és bújócskát játszottunk: ő meztelen testemet cirógatta a hímzett kabátkám alatt.

Két nappal később a bal kezem már másképpen nézett ki, mint korábban - csodálatos gyűrű díszítette, amin akkora gyémánt ragyogott, akár egy lencse. Miközben Michaellel kéz a kézben sétáltunk a Fifth Avenue-n, magam elé tartottam a kezemet, és az ujjaimat mozgattam, hogy gyönyörködhessen a sok szikrában, amit a nagy gyémánt vetett: olyan volt, mint egy kivilágított hajó fényeinek csillogása az éjszakában.

- Ez a gyémánt hibátlan - mondta az eladónő a Tiffanynál, miközben a gyűrűt a fényben mozgatta. - Nézze milyen tüzesen ragyog, olyan fényes, hogy megvakítja az ember szemét!

Mialatt Michael a bankkártyájával fizetett, egy másik eladónő meglökte a könyökömet, és közben a páromra mutatott. - Hé, milyen szerencsés lány vagy, ez a férfi kicseszettül szerelmes beléd, hogy ilyen drága ékszert vesz neked.

18. FEJEZET

Fogadás a Metben

Hűvös este volt, és a Metropolitan Museum of Art már bezárt a nagyközönség előtt. A járdaszegély előtt luxusautók és sárga taxik álltak, amikből elegáns párok szálltak ki - a férfiak kifogástalan öltönyt vagy szmokingot viseltek, a nők pedig estélyi ruhában vagy híres divattervezők kreációiban feszítettek, és óvatosan lépkedtek felfelé a széles lépcsőkön. Bár én nem voltam úgy felékszerezve, mint a többi nő, legalább divatos voltam elegáns kínai blézeremben, amit Michael vett nekem, és még pár elismerő pillantást is besöpörtem érte.

Michael megfogta a karomat, és végigvezetett a nagy előcsarnokon, majd pedig lementünk az egyiptomi kiállításra, a Dendur Teplomba, ahol a fogadás már elkezdődött. Miután Michael italt hozott kettőnknek, megálltunk a ferde üvegfal alatt, és körülnéztünk. A templom egy magas és ferde mennyezetű nagy téréség közepén állott, melynek ablakai a mennyezettől a padlóig értek. A Central Parkot az alkonyat rózsaszínűre festette. De most senki sem figyelt erre a csodálatos jelenségre. Az emberek emelkedett hangulatban, mégis vidáman csevegtek a kifinomult ízlés és a magasabb társadalmi osztályok e kiváltságos felvonulásán. A gyémántok, a smaragdok, a zafírok, a rubintok és az arany ékszerek szikrázva tükrözték vissza a kristálypoharak és az ezüstitálak csillogását. Ezt az elegáns képet egy kis zenekar tette teljessé, amely az egyik sarokban klasszikus zenét játszott; hogy mit, azt nem tudtam felismerni.

Michael azt kérdezte: - Gyönyörű, igaz? - Büszkeség látszott az arcán, mintha pusztán jelenlétével megfejtette volna az este misztériumát, és kivívta volna a művészvilág elismerését.

Körülnéztem, és megpillantottam egy, a hatvanas éveiben járó hölgyet, akinek platinaszőke haját sima kontyba fésülte, és akinek pazar gyémánt nyakéke volt - valamennyi gyémántja nagyobb volt, mint az én eljegyzési gyűrűmé. Egy nála magasabb nővel társalgóit, akinek a nyakában olyan nagy gyöngyökből fűzött gyöngysor függött, mint amekkora az én ujjpercein volt. Mögöttük két fekete nyakkendő

férfi állt - mindketten jól szituált, ősz hajú gentlemanek voltak, akik türelmesen várakoztak sorban állva a regisztrálásra.

- Michael - löktem oldalba öt a könyökömmel -, ezek az emberek rendkívül előkelőeknek látszanak.

- Meng Ning - felelte halkán, miközben szintén a szóke és magas nőt figyelte -, ez a Met, és bátran állíthatom, hogy ezek a leggazdagabb és a legbefolyásosabb emberek New Yorkban - köztük van a polgármester és a Rockefeller Alapítvány elnöke is. Nézd csak azt a párt, akik a polgármesterrel beszélgetnek. Nem tűnnek ismerősnek neked?

Ennek a két embernek a megjelenése különösen előkelőnek és kiváltságosnak tűnt. - Hmmm... nem, nem különösebben - válaszoltam szándékosan közönyösen.

- Ők a Kennedyek. És kissé odébb a jobbjukon a Met kurátora áll, Benjámín Hill és kínai felesége.

Bár nagy élvezettel tekintettem a csinos párra, valahogy mégis zavart, hogy Michaelt annyira elbűvölte a társadalmi élet elitje. A legszívesebben a szemébe vágtam volna, hogy *Ő, és akkor mi van... olyan nagy ügy ez?*, de még idejében lenyeltem a véleményemet.

A pezsgőnket kortyoltuk és közben a gazdag hírességeket bámultuk, majd Michael elnézést kért, és elment a mosdóba. Én pedig bementem a templomba. Amikor a homokkő lapokra léptem, két női hangot hallottam. Izgatottan beszélgetett egymással. Beljebb mentem, és megpillantottam őket - az egyikük nagydarab, ötvenes nő volt, ezüstruhát viselt fekete gyöngysorral, míg a másik hasonló termetű volt, de a csontjai finomabbak voltak, és vörös ruháját egy rubin nyakékkal hangsúlyozta. Látván, hogy csak mi hárman állunk a kis kápolnában, rájuk mosolyogtam. Ám ahelyett, hogy szívélyesen visszamosolyogtak volna, éles, fürkésző pillantásokat vetettek rám. Zavarba jöttem. Úgy tettem, mintha a falfestményeket vizsgáltam volna, és közben igyekeztem elnyomni magamban a neheztelésemet és a sértődöttségemet.

Ők ketten tovább folytatták a csevegést, mintha én ott sem lettem volna.

Fekete gyöngy - a magasabbik és rekedtes hangú asszony - azt kérdezte: - Hallottad, hogy Dunnck válnak?

- Ó, igen - visította éles hangon vörös ruhás. Kezdetől fogva tudtam, hogy a kapcsoltuk nem fog működni. - Megnedvesítette az ajkát, majd így folytatta. - Az a nő egy senki; nincs semmije, csak a nagy didkói - de csak a fele valódi, pont mint az öreg Dunn Song-dinasztia idejéről való festménygyűjteménye.

A két nő élénk nevetésben tört ki.

Aztán vörös ruhás körbeforgatta a szemét és hozzátette: - Amellett az a perszóna kicsapongó és féktelen életet él.

- Úgy érted... - fekete gyöngy magasan álló arccsontján a bőr kipirult.

- Ó, ugye nem akarsz azt mondani, hogy nem hallottad, hogy viszonya van azzal a színésszel!

Fekete gyöngy tudálékosan bólintott. - Arra a fickóra gondolsz, aki pornófilmekben és merész hirdetésekben szerepel? - Hunyorított. - De azt el kell ismerni, hogy az a pasas nagyon vonzó.

- Mrs. Dunn éppen ezért habarodott bele. Már éppen elege volt az öreg Dunnból. Szerintem még a mézesheteiken sem éltek szexuális életet.

- Gondolod?

- Az az ember már hetvenéves, és ki van facsarva, akár a citrom...

A két nő jelentőségteljesen egymás szemébe nézett, majd gúnyosan elmosolyodott.

Fekete gyöngy szólalt meg ismét. - Az a lány nem olyan szerencsés, mint hiszi. Dunn exfelesége sokkal jobban járt. Azt beszélnek, hogy az öreg Dunn-nak el kell adnia az ékszergyűjteményét.

Ekkor hallottam, hogy Michael hív a templomon kívülről. Elsiettem csillogó gyöngy és rubint mellett, akiknek jéghideg volt a tekintete, majd kiléptem a pletykazónából.

Michael belém karolt. - Tetszik neked a templom?

- Ó, igen - feleltem hamis elragadtatással, és közben azon morfondíroztam, hogy beszéljek-e neki a templomban szerzett kellemetlen élményemről.

Miután ismét teletöltöttük a poharunkat a bárnál, kimentünk a folyosóra. Tovább figyeltem az embereket, és kissé zavarban voltam

Aztán a tekintetem megakadt egy elegáns külsejű férfin, aki felénk tartott, az arcán széles mosoly ült. Pár pillanatba belekerült, amíg felismertem - Philip Noble volt az, Michael elbűvölő barátja, akivel a La Gôte Basque-ban találkoztam.

Michael kezét rázott Philippel. Aztán, akárcsak a múltkor, Philip megcsókolta a kezemet. - Nagy örömömre szolgál, hogy megint láthatom. Hogy van? Jól érzi magát?

- Igen. - Belenéztem zafirra emlékeztető szemébe. - Most kezdek ismerkedni a híres emberek nevével és arcával.

Philip rosszállóan megrázta sűrű szőke sörényét. - Ugyan már, nem nagy ügy! Ők is pont olyan emberek, mint mi vagyunk - esznek, alszanak, dolgoznak, játszanak és tudja jól, mit csinálnak még.

Philip előrehajolt, én meg mélyen a szemébe néztem. - Hallottam, hogy Michael eljegyezte önt. Gratulálok!

- Köszönöm! - Elmosolyodtam, majd kicsúszott a számon: - Philip, maga mikor kerül sorra?

- Én nagyon más vagyok, mint Michael - mondta mosolyogva -, ő a gondolkodó, én egy a hedonista, aki élvezi az életet. Tizenéves korunk óta ő mindig tudta, hogy mit akar. Most pedig meg is kapta, míg én hagyom, hogy az élet erre-arra sodorjon, és még élvezem is a dolgot. Kettőnk között az a legfőbb különbség, hogy én még nem akarok megállapodni - talán majd egy napon az is elkövetkezik, persze csak ha olyan csodálatos nővel találkozom, amilyen ön is. - Megveregette Michael vállát. - Ha olyan szerencsés leszek, mint amilyen ön.

- Michael azt mondta: - Várj csak, Meng Ning! Pár éven belül Philip megnősül, gyerekei lesznek, és majd Scarsdale-ben fog lakni.

Erre mindhárman felneveltünk. Bár nekem fogalmam sem volt, hogy hol van az a Scarsdale.

Egy fénysugár megvilágította Philip arcát, amitől még kékebb lett a szeme. Vajon milyen érzés lehet ilyen jóképűnek lenni, és elbűvölni az összes nőt a világon?

És akkor Philip hirtelen odahajolt hozzám, és egy csókot nyomot az ajkamra. Úgy éreztem, a vérem úgy buzog a testemben, akár a vízésés. Ezután azt mondta: - Michael nagyon rendes fiú; kérlek, vigyázz rá.

Elpirultam, majd arcomat belefúrtam Michael mellkasába.

Philip felsóhajtott. - Miért mindig Michaelnek jut mindenből a legjobb?

Michael felnevetett. - Mert te sosem a jó helyen kereskedsz!

Philip elmosolyodott, majd meglátta az egyik barátját, kimentette magát, és elment. Még visszakacsintott rám, mire a szívem majd kiugrott a mellkasomból.

Michael megfogta a kezemet. - Menjünk, és keressük meg Fulton professzort.

Körülnéztem, és egy ezüsthajú gentlemant láttam, aki a hatvanas éveiben járt, magasztos légkör vette körül és a tekintete rendkívüli intelligenciáról tanúskodott. Oldalba böktem Michaelt. - Michael, ez az ember olyan nagyképűnek és fellengzősnek néz ki.

Michael feddően nézett rám. - Meng Ning, ő Fulton professzor.

Elpirultam és suttogva elnézést kértem tőle. Michael megfogta a kezemet. - Menjünk és üdvözljük.

A professzor egy nagyon magas és csinos nővel beszélgetett bensőségesen.

- Michael, ki az a gyönyörű, magas nő Fulton professzor mellett?

Michael kissé feszültnak látszott, majd félszegen megjegyezte: - Ó... Lisa Fulton, Fulton professzor lánya.

Ekkor a szóban forgó hölgy- észrevett minket és ránk mosolygott. Michael kényszeredetten visszamosolygott rá. Végül keresztülvergődtünk a tömegen, és odamentünk hozzájuk. A professzor melegen üdvözölte Michaelt. Mély benyomást tett rám. hogy az agyvérzése ellenére a professzor bár gyenge és elgyötört volt, mégis tekintélyt parancsoló volt a testtartása.

Michael átkarolt, majd így szólt: - Fulton professzor, ez a fiatal hölgy Meng Ning Hongkongból. Meng Ning nemrégiben szerezte meg a doktorátusát a kínai művészet történetéből a Sorbonne-on. - Aztán odafordult a magas nőhöz, és bemutatott bennünket egymásnak.

A professzor rám mosolygott, mondott pár kedves és udvarias szót, ezután nyomban visszafordult Michaelhez, és tovább beszélgetett vele.

Lisa Fulton odaállt mellém, és szívélyesen rám mosolygott. - Tehát te vagy Michael menyasszonya?

Bólintottam, és lenyűgözött a nő szépsége.

Legnagyobb meglepetésemre hirtelen felemelte a kezemet, és rápillantott, majd éles hangon megjegyezte: - Húha, ez a kő óriási! Michael bizonyosan nagyon szeret téged.

Mielőtt még válaszolhattam volna, megkérdezte: - Mikor házasodtok össze?

Ó, fogalmam sincs. Inkább Michaelt kérdezd.

A hanglejtésemet utánozva azt mondta: - Inkább kérdezd Michaelt! Milyen szerencsés nő vagy! Mindent elintéznek neked.

Nem tudtam, hogy erre mit válaszoljak.

Miközben Michael és a professzor komoly beszélgetést folytatott a művészetekről és a művészvilágról, a lánya és én többet tudunk meg egymásról. Lisa azt mondta nekem, hogy ő festő, absztrakt képeket fest, és a Sohoban van egy galériája. Csak fél füllel figyeltem rá, a tekintetem az elem tároló foglalta el: vagyis egy a türkizkék ruhába öltözött istennőt figyeltem.

Aztán, épp mikor a New York-i művészeti galériákról beszélgettünk, Lisa hirtelen azt mondta: - Ó, bocsáss meg nekem, üdvözlőm kell valakit. - Azzal elsietett, és egy fehér hajú, gazdagon felékszerezett, pompás ruhában feszítő pár felé indult.

Magas sarkú cipője hangosan kopogott a padlón, de a ritmusa nem volt egyenletes. A tökéletesnek tetsző istennő bicegett. Vajon csak felsértette a lábát?

A professzor még mindig belemerült a Michaellel való társalgásba, és ügyet sem vetett rám. Michael azonban időről időre megszorította a kezemet, hogy biztosítson, nem feledkezett meg rólam.

Amikor Fulton befejezte a csevegést Michaellel, végül lemosolygott rám. - Élvezi ezt a pompás fogadást? - Nem említette a nevemet. talán már el is felejtette.

- Igen, rendkívüli módon lenyűgöz; még sosem vettem részt ilyen nagyszabású rendezvényen - feleltem, és közben lenyeltem, amit

valójában mondani akartam: *ilyen hivalkodó fogadást még sosem láttam.*

Még mondtunk egymásnak pár udvarias formáságot. Valójában én csak hallgattam, olykor válaszoltam, de tisztában voltam azzal, hogy Fulton főként Michaelhez intézi a szavait. Éreztem, hogy nagy az összhang közöttük: szinte egy bura alatt vannak, ahová én legfeljebb csak beleshetek. Hirtelen úgy döntöttem, hogy nem kedvelem Fulton professzort, függetlenül attól, hogy milyen fontos szerepet töltött be művészkörökben és Michael életében. Talán féltékeny voltam rá; úgy éreztem, hogy nekem sosem lesz helyem a gazdagok és a hatalmasok világában.

Végül Michael azt mondta Fultonnak: - Meng Ning ugyancsak festő. Hongkongban egy nagyon befolyásos apácától tanulta a buddhista tintafestészetet.

Ekkor a professzor arca kissé felragyogott. - Ó, kérem, mondjon nekem erről egy kicsit többet.

Nagyon igyekeztem, hogy magamra vonjam a professzor figyelmét, ezért félretettem a konfuciánus szerénység maradványait, és beszélni kezdtem neki Yi Kongról; elmondtam, hogyan lett az ő temploma a legbefolyásosabb a térségben; hogyan tett szert a buddhista művészeti alkotások felmérhetetlenül gazdag gyűjteményére egész Kína területéről; és hogyan épített fel egy sok millió dollár értékű múzeumot a hongkongi kormánnyal együttműködve.

- Azonban a helyzet az, hogy csak az én mentorom rendelkezik azokkal a kapcsolatokkal, amik lehetővé tennék azt, hogy ezt a rendkívül értékes gyűjteményt Kínán kívül is bemutassák - éreztem, hogy az arcom kipirul.

Beszélgetésünk közben a professzor viselkedése velem szemben láthatóan megváltozott. Már feszülten figyelte, mit mondok neki, részletekbe menő kérdéseket tett fel Yi Kong művészeti gyűjteményéről, és nagyon elégedettnek tűnt a válaszaimmal. Megpróbáltam eltitkolni, mennyire élveztem a helyzetet.

- A következő héten - mondta a professzor fülig érő szájjal -, amikor nem leszek annyira elfoglalva a kiállítással, meghívom mindkettőjüket vacsorára.

19. FEJEZET

A bicegő szépség

A következő napon későig aludtam, és amikor felébredtem, Michael már elment dolgozni. Miután megmosakodtam, és teát készítettem magamnak, összeütöttem egy egyszerű félkész ételt, ami tésztából, káposztából és egy csipet csiliből állt. Az eljegyzési gyűrűm mindenféle szikrákat szórt - a tükörbe, a kerámia teáscsészére és az evőeszközökre. Boldog voltam, egyrészt a gyűrű miatt, másrészt pedig mert meleg, fűszeres étel melegítette a gyomromat.

Miközben azon morfondíroztam, hogy délután hogyan fogom tölteni az időmet, esetleg felfedezőútra indulok Manhattanben, megcsörrent a telefon.

Felvettem a kagylót, és kacéran beleszóltam. - Szia, Michael!

- Kicsi lány, ő jár folyton a fejedben?

- Kivel beszélek?

- Lisa Fulton vagyok, Michael Fulon lánya. A Metben találkoztunk tegnap.

- Szia, Lisa! Honnan tudta meg a telefonszámomat?

- Úgy érted, Michaelét? Ó, én azt már azelőtt tudtam, hogy te megismerted volna őt. Ő egy nagyon régi barátom. - Mielőtt válaszolhattam volna, így folytatta. - El szeretnék hívni a Pollock-kiállításra a Modern Művészetek Múzeumba. Biztos vagyok benne, hogy van időd, és hogy érdekel. Így van?

- Pollock? Igen, szeretnék elmenni.

- Jó. Akkor találkozunk három óra körül bent a kiállításon.

Délután szitálni kezdett az eső, és a Modern Művészetek Múzeuma viszonylag csendes volt, amikor odaértem. Az előcsarnokban csak pár ember lézengett - körbesétáltak, várakoztak vagy a recepciónál kérdezősködtek. Egy komoly tekintetű férfi hátra tett kézzel és felszegett fejjel egy merész Motherwell-képet tanulmányozott.

A Jackson Pollock-kiállítás óriási bemutató volt. Több mint kétszáz alkotást állítottak ki: a sort Pollock korai munkáival kezdték, és még tanárának, Thomas Hart Bentonnak pár képét is bemutatták. Miközben a sok vászon és rajz előtt álltam, azon töprengtem, hogy a vonalak és az ecsetvonások mögött milyen titkos üzenet lehet elrejtve. Elbűvölt a szövevényes rajzolatú *32-dik szánni alkotás* címet viselő festmény energikussága. Épp ebben a képben gyönyörködtem, amikor egyédes női hang szólalt meg mögöttem. - Csodálatos vonalak, ugye?

Megfordultam, és ott állt előttem Lisa, akinek a mosolya a félhold alakjára emlékeztetett, és akinek napbarnított volt az arca. Hosszú haja is hasonló barna árnyalatú volt; hullámos tincsei Pollock vonalait idézve omlottak a vállára. A nyakán több aranylánc csillogott kihívóan. A szeme olyan volt, mint a borostyán. A vállát Pollock-fekete és bronzsínű sál takarta, és szép felsőtestét egy fekete top emelte ki.

Önkéntelenül tört fel belőlem a megjegyzés. - Lisa Fulton! Olyan gyönyörű vagy!

- Köszönöm! - A szeme Pollock foltjait idézte. Bronzsínű szemfestéke és rúzsja kiemelte arca szép vonalait.

- Pollock az egyik kedvenc festőm. - Elmosolyodott. A fogai visszaverték a fényt, és olyanok voltak, mint a legfinomabb kínai porcelán. Körmeit bronzsínű körömlakkal festette ki, ami harmonizált hajának és rúzsának a színével. Arany karkötők csilingeltek a csuklóján, a legvastagabb egy párducot ábrázolt, ami a saját farkába harapott.

Odafordult hozzám, és azt mondta. - Annyira szeretem ennek a művésznek a spontaneitását, a merész foltjait és a vadságát! - Aztán hátravetette a fejét, és felnevetett. Egy lófarkas férfi megbámult minket. Ő pedig rákacsintott.

Mindketten a képeknek szenteltük a figyelmünket, de én nem tudtam koncentrálni. Lisa jelenléte teljesen betöltötte a teret mellettem. Finom vad gyömbérvirág illatot árasztott, ami a kedvencein volt. Vajon milyen márkájú parfümnek van ilyen kellemes illata?

Fél órával később Lisa és én a múzeum kávézójában ültünk, és szendvicset majszoltunk meg üdítőt ittunk. Kinéztem a kertbe: az eső elállt, és a levegő tiszta és friss volt. Egy fiatal pár ült az egyik pádon, és édességet evett. Előttük kuncogó ázsiai tizenévesek egy Henry Moore-

szobrot vizsgálgattak, karcsú ujjaikkal végigsimították a pompás domborulatokat. Kissé távolabb egy fa állt, egymásba szövődő ágai Pollock vonalait idézték.

Miközben azon morfondíroztam, mit is mondjak új ismerősömnek, ő azt kérdezte tőlem. - Meg akarod nézni a festményeimet valamelyik nap? Meghívlak a stúdiómba, csak mi leszünk ott, te meg én. Olyan csajos buli lesz.

Bólintottam.

- Hallottam, hogy te is művész vagy.

- Hmm... igen is és nem is - feleltem; majd meséltem neki magamról.

- Le vagyok nyűgözve. Doktorátusod van, és Zen képeket festesz. Ez az én álmom.

Tovább beszélgettünk a képekről, a keleti filozófiáról és a New York-i kiállításokról. Nagyon meglepett, hogy mennyire közös az érdeklődési körünk Fulton professzor lányával, de az is nagy benyomást tett rám, hogy Lisa sokat tudott a kínai filozófiáról. Olyan elmélyültem beszélgettünk, hogy alig vettük észre, a kávézó bezárni készült.

Odakint Lisa és én elbúcsúztunk egymástól. Aztán pár lépés után hirtelen megfordult, és visszajött hozzám, hogy másnap estére is meghívjon.

Nem tudtam, elfogadjam-e az invitálást vagy sem, bár nagy volt a kísértés. Nem csupán a szépsége és a szívélyessége vonzott, de revánsot is akartam venni Fulton professzoron - ő alig figyelt rám, de a lánya érdeklődését igenis sikerült felkeltenem!

- Szeretnek találkozni veled, de Michael tervez valamit holnap estére.

Pajkosan rám mosolygott. - Ó, feledkezz meg egy pillanatra Michaelről. Ő túlságosan komoly és elfoglalt. Szórakozz ki magunkat egyik este!

- Kendben, de előbb hadd kérdezzem meg öt.

Miközben elment, megint azt néztem, ahogy biceg. Ez a nő olyan gyönyörű volt - hogyan történhetett ez meg vele? Észrevettem, hogy nagyon is tudatában van annak, hogy hibás a járása, amit azzal ellensúlyoz, hogy még jobban kihúzza magát. Ez még jobban elszomorított. A sántasága nem volt feltűnő. - talán egy repedéshez

tudtam volna hasonlítani, ami egy egyébként makulátlan vázán látszott - bármilyen vékony volt is, akkor is csökkentette a váza értékét. Aztán Dai Namra gondoltam, és mély együttérzés töltötte be a szívemet.

Hazaérve nem tudtam aludni, mert túlságosan felizgatott a találkozás Lisával. Gondoltam olvasok egy kicsit, és ébren várom meg Michaelt; de csak fél tízkor hallottam a kulcsát fordulni a zárban.

Kisiettem elé. - Michael, akarod, hogy készítek neked vacsorát?

- Nem, köszönöm! - Michael nagyon fáradtnak tűnt. - Túlságosan ki vagyok merülve. Inkább feküdjünk le.

Bár tudtam, hogy túlságosan fáradt ahhoz, hogy rám figyeljen, mégsem tudtam megállni, hogy ne meséljek neki Lisával való találkozásomról.

Miután ezt meghallotta, teljesen ébernek tűnt. - Meng Ning, nem hiszem, hogy jó ötlet, hogy együtt töltsd vele az idődet.

- Miért?

- Csak tartsd távol magad tőle, oké?

Megdöbbsentem. Michael még sosem beszélt így velem.

- Pedig nagyon kellemes délutánt töltöttem vele. Úgy gondolom, hogy barátnők lehetnék.

- Barátnők? - Michael tágra nyitotta a szemét. - Ő sokkal betegbb személyiség, mint ahogy te látod őt. És én egyszerűen nem akarom, hogy...

- De én nagyon intelligensnek találtam őt. arról nem is beszélve. hogy gyönyörű.

- Meng Ning, ő bolondot csinál az emberekből. - Michael aggodalmas pillantást vetett rám. - Te nagyon édes és ártatlan ember vagy. Én pedig nem akarom, hogy....

- Hogy mi?

- Kérlek, hagyjuk most ezt a témát.

- Michael. ő a te professzorod lánya, és szerintem te jól ismered őt...

- Igen, túlságosan is jól

- Hogy érted ezt?

- Befejezhetnénk végre ezt a témát? - Aztán a karjába vett, és megcsókolt.

Másnap, amikor felébredtem, Michael már elment dolgozni. Amikor felkapcsoltam az ágy melletti lámpát, egy üzenetet találtam.

Kedves Meng Ning!

Ma megint sokáig dolgozom, és talán csak éjjel után érkezem haza. Nagyon sajnálom. Teljesen váratlan dolog jött közbe - van egy súlyos betegem, es az eset nagyon komplikált. Rendelj magadnak ételt, vagy menj el egy étterembe. Erezd jól magad. Az elmúlt éjjel a világ legboldogabb férjévé tettél.

Szeretettel

Michael

Amikor épp azon tűnődtem, hogy felhívjam-e Lisát, megcsörrent a telefon, és a vonal túlsó végén az ő hangját hallottam. Azt mondta, hogy ma este egy új élménnyel akar meglepni - de nem akarta megmondani, hogy mi lenne az.

- Találkozzunk a belvárosban, a Spring és a Huszonharmadik utca között, az egyetlen zöld épület előtt.

Mielőtt még beleegyezhettem volna - vagy ellenkezhettem volna -, letette a telefont

Lisa ugyanolyan elbűvölő volt, mint a múzeumban előző nap. Ismét feketébe öltözött - magas sarkú bokacsizma, bő selyemnadrág és feszes felső volt rajta. Ezúttal ezüst és fekete mintás sálát viselt, ami leért a derekáig.

- Remélem, nem kellett túl sokáig várod rám - mondtam, és éreztem, hogy milyen erős aurája van.

- Ó, nem egyáltalán nem. Figyeltem magam körül az embereket, ahogy ki- s bemennek az épületbe. Érdekes volt.

Csaknem egy fejjel magasabb volt, mint én, ezért amikor lenézett rám, a szeme félig csukva volt. Ez Guan Yinre emlékeztetett - a lehajtott fej és a félig lehunyt szem könnyörületességet és szerénységet sugallt.

- Meng Ning, menjünk. Elviszlek egy bárba.

- Egy bárba? Nem hiszem, hogy Michaelnek tetszene ez az ötlet.

- Bocsásd meg az őszinteségemet, de úgy vélem, hogy Michael túl nagy befolyással van rád. Te független nő vagy, nem pedig a kishúga.

Nem tudtam, mit mondani erre, ezért ezt suttogtam. - De én nem iszom és nem is dohányzom.

- Akkor majd nézel engem. Gyere, menjünk! - mondta, majd csaknem belökött az épületbe. - Fent van a tetőn. - Lisa betessékelt a liftbe

Amint beléptünk, valaki azt kiáltotta nekünk, hogy - Kérem, várjanak! - Megfordultunk, és egy férfit láttunk, aki egy kisgyereket húzott maga után és felénk sietett.

Lisa nyitva tartotta nekik az lift ajtaját.

- Köszönöm! - mondta a férfi, amikor már mindketten bent voltak a felvonóban.

Pár pillanatig csendben voltunk, és az emeletek számait néztük a kijelzőn. Aztán Lisa hirtelen lehajolt és összekócolta a kisfiú haját.

- Ó, drágám, olyan gyönyörű vagy! Hány éves vagy?

A kiskölyök nem válaszolt. Lisa és a gyerek feje most csaknem súrolta egymást. A kisfiút láthatóan nem hatotta meg a barátságos és gyönyörű hölgy. Lisa még mindig a kisfiú üstökét cirógatta, majd az arcát is megsimogatta, és rávillantotta porcelánfehér fogait.

- Olyan aranyos vagy, kicsim. Mondd meg nekem, hogy hív.

- Lisa félrehajtotta a fejét, felemelte a hangját, és úgy mosolygott, mint Mimiieé egérke a rajzfilmben.

A kiskölyök erre kinyújtotta rá a nyelvét. - Te hülye gügyögő papagáj!

Lisa nagyon megdöbbent, majd ideges lett: az arca vérvörössé vált. A férfi is elképedt. Én megjól mulattam.

- Jason! Ez nagyon durva dolog volt! Kérj bocsánatot ettől a kedves hölgytől!

- Nem! - A kisfiú elbújt a férfi mögé.

A férfi leguggolt. - Jason, nagyon rossz vagy! Rögtön kérj bocsánatot!

Jason hevesen megrázta a fejét, majd beletemette az arcát a férfi mellkasába

- Sajnálom - mondta a férfi ránk pillantva. - A fiam sosem szokott így viselkedni. Biztosan nagyon fáradt.

Ekkor a lift megérkezett a tizennegyedik emeletre, és a kisfiú meg az apja kiszálltak. Már csaknem becsukódott az ajtó, amikor a kisfiú visszafordult, és grimaszt vágott Lisára. - Te ostoba papagáj! Hülye nyomorék! - Ezután becsukódott az ajtó, és hallottuk, hogy az apa felpofozza a fiát.

Barátnőmre sandítottam. Az arca majd szétrobbant a dühtől.

- Ez a gyerek kész rémálom. Az apjának a falhoz kéne csapnia fejét, és szét kéne hasítania a koponyáját! - fortyogott Lisa.

Ez túlságosan kemény átok volt egy csintalan kisfiú számára.

Hamarosan megérkeztünk egy ajtó elé, amin egy hatalmas kétéltű volt látható. Aztán egy üvegajtón mentünk keresztül, amire nagy, piros betűkkel az volt ráírva, hogy *Kacsintó gyík*. Bementünk a terembe, ahol füst, erős sörszag és kiabálás fogadott. A dzsesszmuzsika is nagyon hangos volt, és hirtelen viszketni kezdtem tőle, mintha csak gyíkok mászkálnának rajtam. Körülnéztem a homályos helyiségben. A berendezés minimalista stílusú volt, a bútorok csak bőrből, fémből és üvegből készültek. Sok férfi viselt lófarkat és fülbevalót, míg a nők haja le volt borotvált, és az ajkukban meg a szemhéjukban piercingek csillogtak. A sürgölődő-forgolódó pincérnők valamennyien fekete bőrruhát viseltek. Hirtelen nagyon ideges lettem. Az én hajam hosszú volt, a ruhám virágmintás, amit még csipke is díszített a nyakkivágásnál. Úgy nézhettem ki, mintha egy szigorú lányiskolából szalajtottak volna.

Egy nagyon magas pincérnő egy sarokasztalhoz vezetett minket a bár végébe. A nő határozottan dekoratív látványt nyújtott fehérre púderezett arcával és vérvörös rúzsával. Hosszú szempillája fölött kék szemceruzával volt kihúzva a szeme. 13ör miniszoknya és Bruce Lee-stílusú trikó volt rajta, ami látni engedte izmos karját.

Miután leültünk, Lisa martinit rendelt jéggel, és amikor a pincérnő megkérdezte tőlem, hogy mit kérek, azt feleltem. - Coca-Colát. Tisztán.

A barátnőm felnevetett. - Ó, Meng Ning, felejtsd el a tiszta dolgokat! Majd valami sokkal rafináltabbat rendeljek neked, - Hozzon egy Cuba librét, kevés kólával és sok rummal, kérem. - Rákacsintott a pincérre.

Szinte nyomban ott termett az italainkkal és egy tálka mogyoróval. Amikor elment, láttam, hogy izmos vádliját olyan vastag erek hálózzák be, akár a kis kígyócskák. „Kulik vádlija”, Kínában így hívják az illetet. Aztán észrevettem, hogy a többi pincérnőnek is ilyen a lába, és hogy valamennyien nagyon magasak, és atletikus a testfelépítésük.

Lisa odakocintotta a poharát az enyémhez. - Cheers.

- Cheers - visszhangoztam.

- Ízlik? - kérdezte Lisa mosolyogva.

- Nos... inkább azt mondanám, hogy... érdekes. - És nem is hazudtam, mert olyan volt az íze, mintha macskapisit keverték volna össze fűszeres, csilis olajjal.

Lisa azt kérdezte. - Tetszik neked ez a hely?

- Hmmm... nem mondhatnám. Nagyon különösnek találom. - Ismét megpillantottam egy vastag „kígyót” az egyik vádlin. - Lisa, észrevetted, hogy itt az összes pincérnő nagyon magas és izmos?

Megveregette a vállamat. - Te olyan ártatlan vagy. - Közel hajolt hozzám, és azt suttogta. - Ők valamennyien férfiak.

- Viccelsz velem?

- Shhh... ne olyan hangosan! Természetesen nem.

- És sminket, fülbevalót, miniszoknyát és csipkés topot viselnek? - A hangom egyre magasabb és magasabb lett.

- Transzvesztiták... Meng Ning, kérlek szépen, ne emeld fel a hangodat.

- Úgy érted, hogy olyan férfiak, akiknek mellük is van?

- Shhh... van itt ilyen is, de a legtöbb férfi olyan, aki szeret női ruhába öltözni.

- Akkor melegek?

- Meng Ning. lehalkítanád a hangodat? - Lisa megszorította a könyökömet.

Ekkor a mi „pincérnőnk” visszajött, és megkérdezte kérünk-e még valamit. Miközben gondolkodtam, láttam, hogy a körme hosszú. és vörösre van festve. A nyakára pillantottam, hogy van-e Ádámcsutkája, de nem volt szerencsém, mert vastag bőr nyakék volt rajta.

Rekedtes, sipító hangja nagyon bántotta a fületem. - Drágáim, hozhatok még valamit nektek?

- Hmmm... - Én nem akartam semmi mást - legfeljebb a pincérnőt akartam bámulni.

Gúnyos mosolyra húzta a száját, ami még hangsúlyosabbá tette vérvörös, vastag ajkát. Műszempillás szemével hol rám. hol Lisára nézett. - Segítek nektek. Talán valamilyen desszertet kívántok? Van finom sajttortánk, Sacher-tortánk, tiramisunk... - Megcsókolta az ujját, es hangos csámcsogó hangot hallatott, így akarván bizonygatni, hogy milyen ízletes és pompás süteményeik vannak. A kilakkozott körme megcsillant a bágyadt fényben. - Szóval, édeseim... mit akartok?

Hmmm... - Lisára pillantottam, majd a „pincérnőre”, de nem szóltam semmit.

Erre a „pincérnő” leguggolt, és a könyökét az asztalra tette, a fejét pedig a kezén pihentette. Többször is ránk kacsintott, mintha rángatózna a szeme. Attól féltem, hogy a műszempillája belesik a Cube librémbé.

- Szóval kínai baba, mit kérsz? - Ekkor Lisára hunyorított, majd rám nézett.

- Még gondolkodsz? Én várhatok.

Végül Lisa sietett a segítségemre. - Hozz neki egy csokoládéhabot, kérlek.

Kendben - mondta csábosán nevetve a „pincérnő”, és ezüst hippi fülbevalói úgy ringtak a fülében, akár a szúzlányok melle.

Ekkor a „pincérnő” felállt, és elment, közben bőrszoknyás, keskeny csípőjét erősen riszálta. Láttam, hogy pár lyuk van a neccharis- nyáján.

Úgy éreztem magam, mintha egy hangyaboly nyüzsögne a gerincemen. - Lisa, nem találsz ezt a helyet... - furcsának?

Ó, nem. Művész vagyok, Meng Ning. Engem semmi sem lep meg.

Még azok a férfiak sem. akinek mellük van és női ruhában járnak és flörtölnek veled?

Úgy gondoltam, hogy kitágítom a horizontodat. Tudod, Michael sosem hozna el egy ilyen helyre. Ő túlságosan komoly - és nagyon véd téged. De hiszen ismered őt. Sajnálom, Meng Ning. Ha nem szeretsz itt lenni, akkor elvehetlek máshová.

Nem, Lisa. Én is szeretném kitágítani a horizontomat - Hirtelen a hangom nagyon eleven és hangos lett, ami meglepett.

Még pár ital és némi beszélgetés után kezdtem magam könnyedebben érezni, és felvettem a bár ritmusát. A pincérnők úgy siklottak az asztalok között, akár a halak a vízben; a férfiak ittak, dohányoztak, olcsó tréfákat sütöttek el, megfordultak az izmos fenekük után és pajzánul ránk pillantgattak.

Az asztali lámpa fényében Lisa arca aranyszínben tündökölt, és csaknem átlátszó volt. Éreztem, hogy energiahullámok áramlanak ki a testéből, amik hozzá vonzanak. A szeme körül észrevettem pár kisebb ráncot, amiből úgy ítéltem meg, hogy olyan volt akár egy virág a legszebb pillanatában, és amelyik már veszélyesen közel volt a hervadáshoz.

Lisa odafordult hozzám és azt mondta - Tudod, Meng Ning, én részben kínai vagyok. A nagyapám misszionárius volt, és Sanghajban találkozott a nagyanyámmal. Az anyám ott is töltötte a gyerekkorát.

Most Lisa szeme olyan volt akár a macskáké - nem tudtam kiolvasni belőle semmit. - Én sosem éltem Kínában, de az anyám sok különös dolgot mesél nekem az ottani életről.

Mondj nem el párat belőlük.

Lisa grimaszt vágott. - Oké, de ne engem hibáztass, ha ezek a történetek nagyon különösek lesznek.

Rajta, kezd el! - Nagyon kortyoltam a Guba librémből.

Egyszer az anyám szülei elvitték őt az állatkertbe, ahol láttak egy férfit, aki egy virággal beszélgetőt...

Ez nem olyan különös.

Meng Ning, még nem fejeztem be. Engedd, hogy folytassam. A férfi utcai színész volt. Azt mondta a közönségnek, hogy mindennap etetnie

és mosdatnia kell a virágot, akárcsak egy embert. Es amikor megmutatta, hogyan csinálja, a virág kinyílt és egy csinos gyermekfej jelent meg benne.

Ó!

Miközben mindenki hangosan kiabált a csodálkozástól, a férfi egy cigarettát tett a gyerek szájába, és meggyújtotta. A kislány füstölni kezdett, és köröket, háromszögeket, négyzeteket és szívet formált a füstből. Azután más trükköket is bemutatott, például énekelt, evett és grimaszokat vágott. Persze mindenki megpróbálta megfejteni, hová lehet elrejtve a gyermek, de nem láttak mást, csak egy virágszárat.

Elbűvölten azt kérdeztem. - Ez igaz?

Lisa megvont a vállát. - Nekem azt mondta az anyám, hogy igen.

És egy babafejű, kutyatestű lényt is látott. A gyermek mindenféle trükköket tudott, például bukfencezni, két lábon járni, a farka után futni...

Ó, nem! Lisa, ezt az anyád csak kitalálta!

Nem, nem így volt. De ez egy... szörnyű történet.

Mi az? Mondd el nekem

Elevenen megnyúztak egy kutyát, és rögtön azután egy újszülöttet beletekertek a bőrébe, és aztán a bőr és a gyerek összenőtt.

Húha, ez nagyon beteges dolog...

Mondtam neked, hogy szörnyű lesz.

Igazak ezek a történetek?

Mit gondolsz?

Némi hallgatás után mindketten nevetésben törtünk ki.

Ezután Lisa elővett egy doboz cigarettát, kivett egyet magának, majd engem is megkínált.

Nem, Lisa. Én nem dohányzom.

Sosem gyújtottál még rá?

Nem.

Nem történik semmi bajod, ha megpróbálsz.

Rendben. - Meggyújtotta a cigarettát, és nagy slukkot szívott belőle. Amikor kifújta a füstöt, az ajka tökéletes O alakot formált - vagy olyat, mint amilyen a csirke segge, ahogy anyám szokta mondani, vagy olyat, mint egy Zen kör, ahogy Yi Kong nevezte.

A füst csípte a szememet.

Lisa az kérdezte. - Szóval Michael a barátod?

Kérdése meglepett. Ittam egy keveset a rumos kólából, majd halkán, szinte suttogva azt mondtam, mintha csak egy titkot akarnék felfedni. - A vőlegényem.

Lisa nem szólt semmit, csak némán fürkészte az arcvonásaimat, és fújta egymás után a füstfelhőket. - Hogyan találkoztatok?

Még egy kortyot ittam az italomból, és mielőtt elhatároztam, mit is fogok válaszolni neki, megrohantak az emlékképek: az, ahogy találkoztunk Michael és én az Illatos Lélek Templomban, hogyan mentette meg az életemet a tűzben, eszembe jutott, hogy beleestem a kútba, amikor tizenhárom éves voltam, és hogy mennyire megvettem a férfiakat korábban, meg hogy apáca akartam lenni, és végül eszembe jutott a barátságom Yi Konggal és Dai Nammal.

Miközben magamról beszéltem neki, újfajta intimitás szövődött kettőnk között.

Lisa érdeklődéssel hallgatott. - Hihetetlen - mondta, és a mennyezetre emelte a tekintetét, és hosszan kifújta a cigaretta füstjét, majd lehajtotta a fejét, és a szemembe nézett. - Szóval te „ostoba húsdarabnak nevezted a férfiakat, meg „barátkobaknak”, „négyszemű szörnyetegnek, bűzös tesztoszteronnak”, „két lábon járó szemétnek”? Ez nagyon tetszik nekem!

Mintha csak egy hatalmas mágnes vonzásába kerültem volna, közelebb ültem hozzá. Ő pedig újabb kör italt rendelt nekünk.

Elvezettel kortyolta a martiniját, és a rúzsa nyoma ottmaradt a poháron. - Michael nagyon szerethet téged.

Bólintottam.

Csodálatos - felelte Lisa; majd jót húzott az italából, és hang nélkül letette a poharát az asztalra. A szájába tett pár szem mogyorót, majd csukott szájjal hangosan ropogtatni kezdte.

Hirtelen nyoma sem volt a szemében a melegségnek, és a hangja rideg lett. - Mikor házasodtok össze?

Michael azt akarja, hogy minél előbb, de én nem akarok sietni vele.

Ez azt jelenti, hogy nem vagy biztos benne, hogy hozzá akarsz menni feleségül?

Nem erről van szó, szeretem Michaelt. De eddig a legtöbb időmet apácák között töltöttem, és ezért számomra az ő világuk az otthonos. És tizenöt éven keresztül csak azt hallgattam, hogy az emberi szenvedély csak illuzórikus, és hogy a férfiakban nem lehet megbízni, és akkor ez nagyon összezavarja az embert. És még jobban zavar, hogy Michael iránt szeretet érzek, és ő egyáltalán nem taszít engem. Olyan, mint egy nagyon szilárd és kiegyensúlyozott szikla, és sosem bántana engem...

Egy senki nem bánthat senkit, Meng Ning.

Ivott egy korty martinit, és szívott egy slukkot a cigarettájából.

Most hadd mondjak el neked egy történetet. Ez japánból való, és egy férfiről szól, aki egy szigeten élt a világítótornyban. Ez a férfi beleszeretett egy gyönyörű gyöngyhalászba, aki a szigetével szemben élt. Minden este felkapcsolta a villanyt, hogy a szerelme lássa az utat, amikor odaúszott hozzá, hogy találkozzon vele. Aztán beleszeretett egy másik lányba. Egy viharos éjjel, amikor a gyöngyhalász az ő világítótornya felé úszott, ő lekapcsolta a villanyt...

És mi történt?

A gyöngyhalász lány megfulladt. Természetesen. - Lisa elnyomta a cigarettáját a hamutartóban.

Miért mesélted el nekem ezt a szörnyű történetet?

Az a férfi az én vőlegényem volt.

Ó...

Ezt a sztorit metaforának szántam. Ő dobott engem... valaki másért. - Beleharapott az ajkába. - De én még mindig szeretem őt. - A poharába bámult, ami már teljesen üres volt. - Nem elemezhetjük és kritizálhatjuk a szerelmet, igaz?

Yi Kong szerint igen. Neki az volt a véleménye róla, hogy a szerelem illuzórikus. És a szenvedés oka.

Lisa hangja keserédes volt. - Az a vőlegény Michael volt. Jegyesek voltunk.

* * *

Szédültem, és borzalmasan fájt a fejem. Ide-oda járkáltam Michael lakásában, és vártam, hogy nyíljon az ajtó.

Michael végül este tizenegykor ért haza. Még mielőtt levehet- te volna a zakóját, elmondtam neki, hogy Lisával töltöttem az estét, és hogy beszélünk kell - méghozzá most rögtön.

Rendben. Majd mindent megmagyarázok. Ülünk le. - Elhelyezkedtünk a kanapén. - Meng Ning, igen, Lisa és én jegyesek voltunk - pár évvel ezelőtt.

Mennyi ideig?

Öt évig.

Öt évig? Olyan hosszú ideig a jegyeseid volt, és nem házasodtatok össze?

Michael nem válaszolt a kérdéseimre. Máshonnan közelítette meg a témát. - Miután Fulton professzor tanítványa lettem, és megismertem Lisát, hármásban elmentünk múzeumokba és koncertekre. Kezdetben igazi érzelmeket tápláltam iránta... ő olyan érdekesnek és intelligensnek tűnt. - Hallgatott egy darabig. - De aztán kiderült, hogy torzult a személyisége...

Hogy érted ezt?

Gyakoriak voltak nála az ideg-összeroppanások. Amikor azt mondtam neki, hogy felbontom az eljegyzésünket, akkor felvágta az ereket a csuklóján... Meng Ning, ez a dolog már a múlté - kérlek, ne beszéljünk többet róla.

Ekkor a jövőmondó szavai jutottak az eszembe

A barátja szerelmi élete nem lesz problémamentes. Sőt sok gondja lesz. Lehet, hogy több, mint egy házassága lesz. Némelyik rokona, az anyja, az apja, vagy esetleg a fia feláldozza érte az élelét, hogy neki jó élete legyen ebben a megtestesülésében.

Kirobbant belőlem a kérdés. - Lisával volt gyermeketek is? Michael döbbsentnek látszott. - Mesélt róla neked?

Nem. Emlékezz, hogy az Elő Buddha Mester azt mondta, két házasságod is lehet, és hogy a fiad... - Most értettem csak meg, hogy Michael miért volt olyan ideges, amikor a jövendőmondónál jártunk.

Volt egy fiatok Lisával?

Igen.

Ó, jóságos ég, és most hol van?

Sosem élt. Lisa elvetette, amikor négy hónapos terhes volt

Nem próbáltad megakadályozni?

Nekem már csak az abortusz után szólt róla.

Ezért maradtál olyan sokáig mellette jegyesként?

Meng Ning, túlságosan fáradt vagyok most ehhez, és a holnapi napom is nagyon nehéz lesz. Nem beszélhetnénk erről máskor?

Azon az éjszakán Michael kábultan aludt. Odabújtam hozzá, és elképzeltem vad életét Lisával. Nem tehettem róla, de elképzeltem azt is, hogyan szeretkezhetek. Michael vajon olyan gyengéden simogatta az ő mellét is, mint az enyémet? Az ő fülébe is ugyanazokat az édes szavakat suttogta, mint az enyéembe? Becsúszta az ő szájába is a nyelvét, és ugyanolyan örömben részesítette őt, mint engem?

20. FEJEZET

Philip Noble

Michael nagyon elfoglalt volt a kórházban, sokáig bent kellett maradnia, ezért nem volt alkalmunk tovább beszélgetni a témáról. Két nappal később, mielőtt még fel tudtam volna ismét hozni a Lisával kapcsolatos ügyét, megint el kellett utaznia két napra Bostonba, hogy részt vegyen egy, a kutatási témájával kapcsolatos megbeszélésen. Már előre szólt nekem erről - még akkor, amikor meghívott az Egyesült Államokba, hogy látogassam meg.

Bár még mindig nagyon ideges voltam a történetek miatt, Michael távollétében a lakás hirtelen csendes lett, mintha egy fátyol borult volna rá. Fájdalom hasított a szívembe, amikor az előszobatükörben megláttam, hogy az ő helye üres mellettem. Odamentem a kanapéra, de az anyaga hideg volt a testemnek.

Végül a könyvtárszobában kötöttem ki, felkapcsoltam az íróasztalon a lámpát, és összeszedve minden erőmet, olvasni próbáltam. Amikor kézbe vettem a könyveimet, észrevettem, hogy egy képeslap van a lámpához támasztva. Az egyik oldalán egy aranyfőnix volt látható, mellette pedig Michael kézírását pillantottam meg: „Meng Ningnek. Felkaptam, és kinyitottam. Ez állt benne:

Drága Meng Ning!

Nagyon sajnálom, hogy egyedül kellett hagynom téged, miközben a vendégem vagy. Ha készpénzre lenne szükséged, találsz pár bankót az íróasztal legfelső fiókjában. A hűtőszekrény tele van ételekkel, de kérlek, menj étterembe is, és egyél jóféle ételeket. Ha bármi gondod lenne, hívd fel Philip Noble-t, de ha csak kisebb problémáid akadnak, akkor fordulj

Frankhoz, a portáshoz.

Vigyázz magadra! Sajnálom, hogy vitatkoztunk. Ha majd visszajöttem, még többet mesélek.

Szeretlek.

Midinél

Kihúztam a fiókot, és egy halom bankjegyet találtam benne - ötveneseket, húszasokat, tízeseket és egydollárosokat. Megszámoltam őket, és összesen körülbelül ötszáz dollárt tettek ki. Melegség járta át a testemet, miközben visszadobtam a pénzt a fiókba, és azt suttogtam: - *Hai, Michael, én is szeretlek. De...*

Még mindig nagyon zavart és ideges voltam. Bementem a konyhába, és mintha csak egy kantoni kávézóban lettem volna, készítettem egy adag „zsíros ugrás a tengerbe” nevű ételt, ami úgy készült, hogy forró, cukros vízbe beleütöttem egy nyers tojást. Miközben a vizet kavargattam és figyeltem, ahogy a tojás szürrealisztikus sárga és narancssárga szalagokká bomlik, kissé megnyugodtak az idegeim. A kezemet kellemesen felmelegítette a meleg vízzel teli pohár, majd kortyolni kezdtem a forró folyadékot, és felsóhajtottam.

A telefon csöngése riasztott fel merengésemből. Csaknem fellöktem a „zsíros” italt, miközben felkaptam a telefonkagylót.

Biztonságba helyeztem a poharat, és szerelmes hangon azt mondtam a telefonba: - Hi, Michael, hiányzóm neked?

Legnagyobb megdöbbenésemre a vonal másik végéről egy kevésbé ismerős hang hallatszott: - Természetesen hiányzol nekem, Meng Ning.

- Ki az?

- Philip. Philip Noble.

- Ó, Philip, hogy vagy? - Michael elbűvölő barátjának nyugtalanítóan jóvágású arca jelent meg a képzeletemben.

Aztán vonzó bariton hangját hallottam ismét a fülemben: - Meng Ning, mióta Michael elment, folyton téged hívlak, hogy nincs-e szükséged segítségre, mint például... a társaságomra.

- Hmm... - Nem utasíthattam egyenesen vissza, mondván, hogy „Nem akarom élvezni a társaságodat”, ezért inkább csendben maradtam.

- Rajta, Meng Ning, ne kuksolj egyedül otthon - ez nem egészséges. Gyere és láss világot! - Ekkor hangja olyan volt, akár a túlcukrozott

kakaó vagy az én „kövér” koktéloom. - Nem kell olyannak lenned, mint amilyen Michael, aki örökké csak dolgozik. Michaelról jut eszembe: megkért, hogy amíg nincs itt, viseljem gondodat. Szóval, kérlek hagyd, hogy megtanítsalak, hogyan kell lazítani és szórakozni.

- Hmm... én inkább itthon maradnék.

- Kérlek, ki kell mozdulnod a négy fal közül, és hagynod kell, hogy mások is gyönyörködjenek a szépségedben. Az ilyen csodálatos dolgokat nem lenne szabad elrejtteni a világ előtt.

- De Philip...

- Nem akarok több „de-t” hallani, Meng Ning. Michael két napig lesz távol. El tudnád öt felejteni negyvennyolc órára? El akarlak vinni egy igazán remek étterembe, aztán pedig egy kávézóba, ahol a világ legjobb kávéját főzik. Kérlek, ne utasíts vissza!

Tétovázásom ellenére azon kaptam magam, hogy jót kacagok humoros megjegyzésein, és hallottam, amint azt suttogom: „rendben”, miközben még mindig magam előtt láttam hódítóan csinos ábrázatát.

- Remek! Akkor érted megyek este hatkor.

* * *

Amikor kinyitottam az ajtót, láttam, hogy Philip egy tucat elegánsan becsomagolt, hosszú szárú rózsaszín rózsával köszönt.

- Ezt neked hoztam, kínai istennőm!

- Ó, Philip, igazán nem kellett volna.

- Nem tudtam megállni.

Pár perccel később Philip kinyitotta előttem a kocsijának az ajtaját. Bár az autó kicsinek és nagyon kényelmetlennek tűnt rendkívül alacsony üléseivel, néhány járókelő irigykedő pillantásokat vetett ránk.

Egy a harmincas éveiben járó fekete férfi odarohant hozzánk a közeli épületből, és azt kiabálta: - Húha, egy ezüst Lotus!

Philip rámutatott a fickóra az ujjával, és fehér fogait megvillantva rámosolygott. - Nyertél!

A fekete tértsi rákacsintott kíséremre. - Gyönyörű kínai csajod is van! Ember, milyen szerencsés vagy! Neked aztán kijutott a jóból!

- Úgy ám, batárocskám!

- Tetszik neked a kocsim? - kérdezte Philip, amikor útnak indultunk. Bár nagy volt a forgalom Manhattanben, újdonsült lovagom úgy kormányozta autóját, mint egy művész.

- Nem igazán. Mivel te magas vagy, szerintem neked nagyon kényelmetlen lehet az ilyen alacsony, fenékszaggató ülés, igazam van?

Philip jóízűen felnevetett, hangja ezüstösen csengett, ami hasonlított ide-oda suhanó játékautójának motorzajához. - Akkor biztosan bolond vagyok, hogy egy vagyont költöttem egy szuper kényelmetlen autócsodára. Meng Ning, ezért kedvellek téged annyira. Annyira más vagy, mint az exeim. A friss fuvallatot jelented nekem a fojtogatóan fülledt parfümillatban.

Nem tudtam, hogy mit válaszoljak erre. Aztán alig öt perc múlva Philip megállt egy elegáns épület bejárata előtt. Aztán valahonnan előjött egy fiatal férfi, és elvette Philip kezéből a kocsikulcsait meg pár bankjegyet, amit lovagom adott neki.

- Ez nem más, mint a rendkívül híres Orosz Teaház - mondta Philip, miközben megfogta a könyököm, és óvatosan bevezetett az előcsarnokba, ami tele volt elegánsan öltözött emberekkel. A vendégek érkeztek vagy távoztak, de sokan ültek a vaskos vörös bőrüléseken is a Tiffany-lámpák között és a pazar olajfestmények alatt, amik virágcsendéleteket vagy tájképeket ábrázoltak.

- Nem itt fogunk vacsorázni, hanem az egyik magasabban lévő emeleten a Palace-ban. - Philip öntelt, de ugyanakkor titokzatos pillantást vetett rám.

Abban a pillanatban, amikor beléptem a vacsorázóhelyiségbe, rögtön megértettem, miért hívják Palace-nak ezt az éttermet. A terem csaknem két emelet magas volt, és egy óriási csillár lógott le róla alacsonyan, ami olyan volt, akár egy óriási kaptár. A kristályok, akár a gyémántok, káprázatosán ragyogtak egyformán mindenkire. Úgy tűnt, minden aranyban, ezüstben és élénkörösben úszik.

Egy szmokingos pincér vezetett a helyünkre az egyik sarokba, egy virágot ábrázoló olajfestmény alá, és felvette az italrendelésünket. Szinte nyomban vissza is tért egy üveg vörösborral és egy pohárral Philip számára, nekem pedig kólát hozott. Mivel nem sokkal korábban

fogyasztottam el az én „zsíros italomat, nem voltam éhes. Ezért úgy döntöttem, hogy kihagyom az előételt, és Philip azt mondta, ő is hasonlóan jár el, hogy összhangba legyen velem.

Miután a pincér lefirkantotta a rendelésünket, és elment, Philip odakoccintotta a poharát az enyémhez. - Isten hozott a Nagy Almában, Meng Ning!

- Köszönöm! - mondtam, és kissé izgatott voltam, hogy egy ilyen rendkívül vonzó férfi társaságában lehettem.

Csak ekkor vettem észre, hogy Philip tökéletes szabású bézs színű öltönyt viselt arany színű selyem nyakkendővel. Sűrű, szőke hajtincsei hullámozva követték sima mozdulatait, mintha csak önálló életre keltek volna. Miközben beszélt, finom kezeivel és érzéki ujjaival sokat gesztikulált. Kék szeme olyan kifürkészhetetlen volt, akár az éjszakai égbolt, tekintete pedig álomszerű, mintha örök szerelmese lett volna ennek a tovatűnő világnak.

- Ennyire szereted a kólát?

- Igen, ez a kedvenc nyugati üdítőitalom.

- Nem akarod kipróbálni az én ötvenéves *nagyon öreg Château Lafite-Rotschildomat*?

- Az mi? Nem, köszönöm! - Aztán úgy éreztem, hogy kötzködnöm kell vele a „*nagyon öreg*” kijelentése miatt. - Philip, ahhoz, hogy valamit *nagyon öregnek* tarthassunk, legalább három- vagy négyszáz évesnek kell lennie.

Philip felkacagott, és a szemében szikrák gyúltak, mintha hunyorgó csillagok lettek volna. Hirtelen témát váltott. - Megvetted az ezüst Lotusomat, de remélem, tetszik neked ez az aranyfényű Palace.

Mit mondhattam volna erre? Ezt a helyet teljes egészében áthatotta a pénz szaga - legyen az akár régi vagy új -, de nekem nem volt életcélom, hogy gazdag legyek. Amellett Yi Kong azt mondta nekem, hogy a gazdagság múltó és illuzórikus dolog.

Inkább ragyogó mosolyt erőltettem az arcomra, hogy hasonlítson ehhez az ugyancsak ragyogó archoz, amit előttem láttam. - Szerintem bárkit elbűvölne a Louvre vagy a Buckingham Palace. Csakhogy nekem sosem lenne kedvem ilyen helyen élni - túlságosan kényelmetlen benne

lakni - és ami a kényelmetlenséget illeti, abban igencsak hasonlít a Lotusodra.

- Meng Ning, milyen titkos recept birtokában vagy, amitől annyira szeretnivaló a lényed? - Philip a szemembe nézett, a hangja őszintén csengett; kifejező kék szemének most olyan színe volt, mint van Gogh képein az égboltnak. - Remélem, részem lehet abban az örömben, hogy jobban megismerhetlek?

Mielőtt válaszolhattam volna, így folytatta: - Hogyan lehetséges, hogy folyton Michael mögött kullogok? - Felkacagott. Ekkor haja úgy csillogott, mint van Gogh napraforgói a kis étterem aranyos fényében. - Ha nem így lenne, akkor te most az én menyasszonyom lehetnél. Miért olyan szerencsés az én barátom, hogy mindenből a legjobb jut neki?

- Philip, nem jutott-e neked máris a legjobb mindenből az életben? Itt van például a Lotusod, a prakszisd... - Még hozzá akartam tenni, hogy tetejébe még úgy nézel ki, mint egy filmsztár, de még idejében megfékeztem a nyelvemet. Semmiképpen sem akartam, hogy azt gondolja, vonzódok hozzá... Aztán éreztem, hogy nagyot dobban a szívem. Nem csavarta-e el máris a fejemet?

Philip megszorította a kezemet tökéletesen manikűrözött ujjjaival. - Lehet, hogy ez mind az enyém, Meng Ning, de a legelbűvölőbb nő nem az enyém. - Ivott egy kortyot az ötvenéves italából, közben töprengő pillantást vetett rám, majd így folytatta: - Harminchat éves vagyok, és már sok nővel volt dolgom eddig, de egyikük sem volt olyan gyönyörű és kivételes, mint amilyen te vagy.

- Philip, hiszen alig ismersz. - Bár nagyon hízelgőnek találtam, amiket mondott, mégis kissé kényelmetlenül éreztem magam. *Hai*, ez az, amit Yi Kong újra meg újra elmondott nekem - soha ne bízz a férfiakban, legyen az akár jóképű vagy csúnya, gazdag vagy szegény, keleti vagy nyugati.

- Te bizonyosan egy régi lélek vagy. Ezt már találkozásunk első pillanatában megéreztem, amikor Michael bemutatott. - Tartott egy kis szünetet; tekintete nagyon szelíd lett, és a hangja pedig részegítő volt. - Meng Ning, engedj meg nekem egy merész megjegyzést... azt hiszem, hogy mi lelki társak voltunk egy korábbi életünkben.

Mielőtt még kigondolhattam volna, mit válaszoljak neki, tovább folytatta. - Hogy őszinte legyek, soha nem ismertem egyetlen nőt sem, aki ennyi szelídséget és kedvességet tudott volna kihozni belőlem. Most is sajnó érted a szívem.

- Philip, kérlek... - Miközben nem tudtam, mit mondjak erre, éreztem, hogy a testemben melegség támad, és átjárja egész valómat. Ittam pár kortyot a kólából, közben pedig le sem vettem a tekintetemet erről a hollywoodi filmsztárhoz hasonlító férfiről, aki látszólag nagyon közvetlen volt, ám valójában nagyon is messzire volt tőlem.

Ekkor a pincér kihozta az ételeinket. - Garnélarákok tésztával hölgynek és tartár bifsztek az úrnak. Jó étvágyat!

Az étel rendkívül finom volt, az ital kellemes, és az étteremnek romantikus hangulata volt. A kápráztató, sárgás fényben Philip erős arccsontja és éles metszésű álla szoborszerűnek hatott. Rendkívül férfiasnak találtam a vonásait, még hozzá kissé tiszteletlen értelemben - annyira más volt, mint Michael. Hihetetlenül jóképű volt, úgy tűnt, meg sem lehet érinteni - még akkor sem, ha ott ült velem szemben. De miért vágyott olyan nagyon arra, hogy megkapjon engem? Csak egy újabb játékra vágyott, egy kínai babára, olyasmire, mint amit a Lotusa jelentett neki? Vagy azért volt olyan kedves hozzám, mert Michael megkérte rá, hogy a távollétében törődjön velem?

Egy darabig csendben ettünk, és csupán a villák, a kések, a poharak és a tányérok csengő hangját hallgattuk. Észrevettem, hogy a teremben néhány nő - fiatal és idős - féltékeny pillantásokat vet rám. A fiatal lány egy ráncos arcú, drága ruhát viselő férfi társaságában ült a velünk szemben lévő asztalnál. A mellette álló asztalnál egy szexi lány elhúzódott lóképű, szerencsétlen ábrázatú párjától.

Nem tudtam megállni, hogy diadalittasan el ne mosolyodjam.

Philip kíváncsian nézett rám. - Remélem. legalább az ételek ízlenek. Megütik a mértéket?

A garnélarákok valósággal elolvadtak a számban. - Olyan az ízük, mintha egy császári szakács főzte volna őket egy régi palotában, ahol, ha az uralkodó kettő helyett csak egy falatot evett volna belőlük, akkor a szakácsot kivégezték volna.

- Húha, ez aztán a drámai hasonlat! Nagyon tetszik! Két dolog van, amit igazán kedvelek az életben - az egyik a jó étel, a másik a gyönyörű és intelligens nők.

- Ezzel én is így vagyok - feleltem, miközben egy újabb rákot szúrtam fel a villámra -, különösen, ami a nőket illeti. Ezért is kerültem olyan közel a buddhista apáca mentoromhoz. Ő olyan gyönyörű, akár egy filmsztár.

- De a buddhista apácáknak le kell borotválniuk a hajukat, nem?

- Philip egy jókora falat nyers húst nyelt le. - Nem tudom elképzelni, hogy egy kopasz nő vonzó lehet.

- Addig nem, amíg meg nem pillantod a mentoromat.

Most partnerem a borát kortyolta elgondolkodva. - De miért választottál egy apácát a mentorodul?

Hevesen válaszoltam. - Mert apáca akartam lenni, és Michael volt az, aki... - elharaptam a mondatom végét.

- Valóban ez volt a szándékom? Michael sosem említette nekem.

- Fürkésző pillantást vetett rám. Kék szeme úgy ragyogott, mint a zafír a titokzatos teli hold fényénél. - Micsoda nagy veszteség lenne! Meng Ning, ígérd meg nekem, soha nem akarsz többé apáca lenni. Különben pedig ki nem állhatom az apácákat.

- Miért, ezek a nők kedves, könnyörülettel teli emberek - mondtam, közben egy zöldséget tettem a számba.

- Mert gyűlölök a férfiakat! Ez módfelett bosszant engem, különösen, ha az illető nő még csinos is. Megfosztják a férfiakat attól a lehetőségtől, hogy jólelkű és szép nővel élhessenek együtt.

Erre még sosem gondoltam.

Újabb falat húst vágott magának, és a szájába tette. Ekkor vettem észre, hogy a hús vérvörös színe tökéletesen illik érzéki ajkának a színéhez. - A naivitásod tesz téged annyira vonzóvá - mondta.

- Köszönöm, de már harmincéves vagyok, ezért nem gondolom, hogy még mindig naiv lennék - jegyzetem meg, miközben tésztát igyekeztem a villámra tekerni, de nem jártam sikerrel.

Philip egy darabig élvezettel nézte ügyetlenségemet, majd azt felelte.
- Ez csak még naivabbá tesz. Oké, most pedig mesélj nekem a múltadról és az apácaikkal való kapcsolatodról.

Letette a villáját, majd finoman megtörölte a száját a fehér szalvétával.

Én pedig így is tettem.

Miután befejeztem a történetemet, Philip hosszú ideig fogta a kezem, majd azt mondta: - Meng Ning, menjünk haza.

* * *

Nagyon meglepődtem, amikor megálltunk, mert az nem Michael lakása volt. - Philip, Michael nem itt lakik.

- Tudom. Én lakom itt.

Bár azt akartam mondani neki, hogy haza kell mennem, a testem önkéntelenül követte őt.

Philip lakása nagyon különbözött Michaelétől. Míg Michael a kínai díszítéseket kedvelte, Philip otthona olyan volt, mint ő maga: pazar, fényűző, pompázatos és elbűvölő. A falakat színes absztrakt festmények és üveg könyvespolcok takarták. Díszes szekrényekben különféle antik tárgyak voltak impozáns módon kiállítva. A szőnyegek vastagok és süppedősek voltak, és nyugati misztikus állatokat ábrázoltak cinóbervörös, zöld és bíbor színekben.

- Nagyon szép a lakásod - kiáltottam fel. - De azt hiszem, már tényleg haza kell mennem. Michael bármikor hívhat.

- Meng Ning, lennél olyan nagylelkű, hogy meginnál velem egy italt vacsora után. Nagy örömet és megtiszteltetést jelent ez a számomra.

- Igen, természetesen - feleltem, mert erőtlennek éreztem magam. hogy ellentmondjak neki.

Miután leültem az óriási elefántcsontszínű bőrkanapéra, amit színes párnák díszítettek, ő kiment a konyhába, és hamarosan egy lakktálcával a kezében tért vissza. Letette a tálcát, és odanyújtott nekem egy poharat. Ezután odaült mellém a kanapéra, levette a zakóját és a

nyakkendőjét, majd gondolataiba merülve kortyolni kezdte az italát. Bár nem volt túl közel hozzám, önkéntelenül is arrébb húzódtam tőle.

Különböző dolgokról kezdtünk beszélgetni - zenéről, filmekről, művészetekről, múzeumokról és a munkájáról. Meglepődtem, amikor azt mondta, hogy a páciensei között hollywoodi sztárok is vannak.

- Nagy a kísértés, hogy megmondjam a nevüket, de nem tehetem. - Újabb kortyot ivott az italából, és kék szemével szelíden rám nézett. - De tudod mit? Egyik sztár sem versenyezhet a te szépségeddel.

- Köszönöm a kedvességedet. Philip, de kérlek, ne túlozz.

Philip ábrázata komolynak tűnt. - Nem. egy cseppet sem túlzók. Az ő szépségük csak az. amit a felszínen, a bőrükön látsz. Én vagyok az, aki rendbe hozom az arcukat, a bőrüket, szóval biztos lehetsz benne, hogy tudom. Meng Ning, senki nem versenyezhet a te természetes szépségeddel, a természetességeddel, a titokzatosságoddal. Ez a Zen tanulmányaid miatt van így.

- Ó, Philip, túlértékelisz engem. - Ekkor olyan vörös lehetett az arcom, mint az ő marhasültje.

- Veled a szívemből beszélhetek. Soha nem vinne rá a lélek, hogy egy ilyen ártatlan arcnak hazudjak, mint amilyen a tied - mondta, és megérintette a kezével az arcomat.

- Philip... - Az arcom forró volt, és az ő keze is az volt.

Aztán alkoholgőzös hangon azt suttogta. - Meng Ning, nem tehetek róla. Higgy nekem. Szerelmes vagyok beléd, kétségbeesetten és védtelenül.

- De hiszen még csak harmadszor látsz. - Próbáltam nyugodtnak látszani, de a szívem olyan hangosan dobogott a mellkasomban, mint ahogy egy végrehajtó veri az adósa ajtaját.

- Ez nem számít - felelte Philip, majd közel húzott magához.

- Philip, kérlek, ne...

- Shhh... maradj csendben. - És abban a pillanatban megcsókolt. A kezét a derekamra csúsztatta. Majd az egész testemet az övéhez húzta, ami forró volt, mint egy kemence.

Testének forróságát még a ruhámon keresztül is éreztem. Philip a szívemhez is meg akarta találni az utat. Úgy csókolt, akár egy vulkán, és

csaknem elolvadt az ajkam. Félttem, hogy a testem áldozatul esik ennek a sötét, lángoló szenvedélynek és veszélynek.

Hirtelen szomorúság fogott el, ami olyan erős volt, hogy ellöktem őt magamtól. Sírni kezdtem, és szipogtam. Egész testemben remegtem, mint egy kicsinyke csónak a könyörtelen viharban.

Végül Philip elengedett. - Meng Ning, sajnálom. Jól vagy?

Megráztam a fejem.

- Talán... bántottalak?

- Nem tudom, Philip. Épp most jegyzett el Michael, és most pedig erősen vonzódok hozzád. Ez nem helyes dolog!

- A szerelemnek semmi köze a helyeshez vagy a helytelenhez.

- Felemelte az államot, és a szemembe nézett; kék szeme a határtalan kék égre és az óceánra emlékeztetett. - Szereted Michaelt?

Csendben maradtam, és átjárta testemet a jelenléte és az iránta érzett vágyam.

- Ha nem, akkor nyugodtan szerethetsz engem. Én a tiéd vagyok. - Megcsókolta a kezemet, majd a melléhez nyomta. - Érzed, hogy ver a szívem, Meng Ning? Érted dobog.

- Philip, csak hagyd, hogy hazamenjek.

Rám nézett, de nem szólt egy szót sem.

Az arcomat közel húzta az övéhez. - Meng Ning, nézz a szemembe, és mondd azt nekem, hogy nem szeretsz.

- Sajnálom, de és... nem tehetem. Nagyon össze vagyok zavarodva. Ott kellett volna maradnom Yi Kong mellett, és apácának kellett volna állnom!

- Nem, te nem leszel apáca! - mondta Philip, és megint csókolni kezdett.

Minden akaraterőmre szükségein volt, hogy ellökjem őt magamtól. és hogy a vágyamat is leküzdjem. Kérlek. Philip, tényleg haza kell mennem.

- Kendben, ha valóban ezt akard. - Megcsókolta a homlokomat. és hirtelen felállt, és engem is felsegített.

* * *

Következő napon későn keltem fel. Hasogató fejfájás gyötört, az ajkam pedig száraz volt, és az egész testem sajgott. A Philippel töltött előző estém emlékképei kavarogtak bennem. Próbáltam zenét hallgatni, olvasni és meditálni. De semmi nem segített. Még mindig éreztem Philip forró csókjait az ajkamon, és testének forróságától majd elolvadt a testem és a lelkem. Megcsaltam Michaelt? Helyes választás volt, hogy a menyasszonya lettem, vagy vissza kellene térnem Hongkongba, és be kellene állnom apácának Yi Kong templomába? Hogyan vonzódhattam ilyen gyorsan egy másik férfihoz? Szajha lett belőlem?

A levegő egy kissé hűvös volt, és megdörzsöltem a karomat. A Guan Yin medál, amit letettem a kanapéra, mintha rám mosolygott volna, de azt nem tudtam eldönteni, hogy a tudatlanságomon vagy a kétségeimen nevet-e. Ez volt az a medál, amit Yi Kong dobott le nekem a kútba még tizenhét évvel ezelőtt. Aztán a Könyörületesség Istennője a föld alatti sötétségben jött felem egy halon lovagolva, hogy segítsen nekem. Spirituális jelenlétében békére leltem a rothadó zöldségek és a penész között. Később pedig az Aranylótusz Templomban megcsodálhattam az apácák kedves arcát és könyörületes cselekedeteit...

Úgy éreztem, szívem fájdalmát meg kell osztanom egy nővel. A nyakamban lógó medál, a Könyörületesség Istennője nem volt más, csak egy ékszer, egy miniatúr festmény, nekem azonban egy barátnőre volt szükségem, akinek kiönthetem a szívem... csak hogy nekem nem volt ilyen, kivéve talán...

21. FEJEZET

Miért nem próbálsz meg egy nővel?

Amikor Lisa kinyitotta az ajtót, a belőle áradó vadgyömbér virág Zigának illata nyomban lehütötte zaklatott idegeimet. Arcvonásai lágyak, kevesek és hívogatóak voltak. Úgy követtem őt a lakásba, mintha csak transzban lennek.

- Érezd magad otthon, Meng Ming. Hozok neked valami italt.

Körülnéztem. Rögtön a falakon függő képek ragadták meg a figyelmemet. Óriásiak voltak, és erős, zavaró energia áradt belőlük. Lisa talán szándékosan kereste a zűrzavart?

- Lisa, olyan erőteljesek a festményeid! - mondtam, miközben leültem a nagy ablak melletti kanapéra.

- Köszönöm! - felelte, és közben a hűtőszekrény körül serénykedett a kicsiny konyhában a csípőjét ringatva. Aztán visszajött, és letett a kávézóasztalra egy tálcát, amin két pohár volt, és az egyiket odanyújtotta nekem.

- Ez a te kólád - egy kis rumot is tettem bele.

Leült a kanapéra velem szemben, és keresztbe tette a lábát. Az ezüst bokalánc megcsillant a lábán.

Odakint esni kezdett. Csendben kortyoltuk az italunkat, miközben én őt tanulmányoztam: szép, sötét szemét, hosszú szempilláit és kecses orrát. Mindig is lenyűgöztek a szép nők, de az érzéseim sosem voltak erotikus töltetűek.

Egyszerűen csodáltam a gyönyörű női nemet.

Lisa kíváncsian tekintett rám. - Meng Ming, mi van veled? Kérlek, mondd el nekem!

- Hmmm - épp csak kissé zavarban vagyok, és szükségem lenne arra, hogy beszélgessek valakivel.

- Nos, mi a problémád? Talán veszekedtél Michaellel miattam?

Nem válaszoltam.

- Meng Ming, meg kell nyitnod magad a világ előtt. És persze a férfiak előtt is.

Talán már tudta is, hogy mi történt az elmúlt éjjel köztem és Philip között?

- Esetleg az zavar, hogy én korábban Michael menyasszonya voltam? Megráztam a fejemet. - Nem, más dolgok kavarnak a fejemben.

- Túl sokáig voltál az apácák között, most pedig Michael mellett horgonyoztál le. Ez nem egészséges.

- Mit értesz ezen?

Átült mellém. A kezével a hajamat simogatta szelíden, mintha csak a kis húga lennék. Ritmikus érintése megnyugtató volt, csaknem hipnotikus.

- Te nagyon vonzó nő vagy, ezért úgy gondolom, hogy talán Michael mellett más férfiakkal is randevúznod kellene. Tudod, mostanában az amerikai férfiak megőrülnek az ázsiai nőkért. Mit gondolsz Philipről?

A szívem majd kiugrott a helyéből, és kirobbant belőlem a kérdés. - Te már tudod, hogy mi történt tegnap?

- Arra gondolsz, hogy szexekéi Philippel? - Nem látszott meglepettnek, inkább úgy tűnt, jót mulat a dolgon.

- Ó, nem, erről nincs szó, de... - nagyot kortyoltam az italomból.

Hirtelen észrevettem, hogy Lisa keze már lecsúszott a hajamról, és a kulcsontomat és a vállamat simogatja. Közelhajolt hozzám, és hosszan, kitartóan nézett. - Mondd csak, Meng Ming, te azt gondolod, hogy a szex rossz dolog?

- Nem, hm... - letettem a poharamat az asztalra.

- Nincs benne semmi rossz, igazam van? - Megpaskolta a fejemet. - Csak az emberek fejével van a baj.

Látta, hogy nem válaszolok, ezért így folytatta. - Még a buddhisták is jó dolognak tartják a szexet. A tibetiek számára utat jelent a megvilágosodáshoz.

Teletöltötte a poharamat. - Amikor elélvezel, akkor ott semmi keresnivalója nincs az észnek, csak átéled a pillanatot. Akkor nincs elkülönülés - akkor igazán eggyé válsz a partnereddel. - Pajzán

mosolyjelent meg az arcán. - Az a fickó, Philip híres arról, hogy elcsábítja a vonakodó nőket, és rendkívüli gyönyörben részesíti őket.

- Lisa... - szavai nagyon megrázták amúgy is bizonytalan lelkemet. - Gondolod, hogy amit tettem, az rossz? Hogy miközben Michael eljegyzett, én Philiphez vonzódtam? - Ittam egy korty kólát.

- Micsoda? Az még nem jelenti azt, hogy nem szórakozhatsz egy kicsit. Meng Ming, te túl komolyan veszed a dolgokat. Lazíts. Az élet egy nagy buli!

- Ez azt jelenti, hogy amikor te Michel jegyese voltál, akkor te is szórakozgattál?

- Bizony. - A szeme sem rebbent. - Ezért is szakítottunk. Michael pont olyan, mint te; ő sem képes lazítani.

- De te azt mondtad nekem, hogy valaki más miatt hagyott el téged.

- Ne görcsölj, Meng Ming. - Közben a hajammal játszadozott.

- Ismered Michael múltját. Ő ezért vágyik annyira a nagy érzelmekre.

Nem tudtam, erre mit válaszoljak. És akkor hirtelen észrevettem, hogy a keze, akár egy ragadozó, megragadja a mellemet.

Ereztem, hogy elvörösödik az arcom. - Lisa, mit csinálsz?

- Meng Ming, lazíts, ez nem olyan nagy dolog. Te buddhista vagy, igaz? Feledkezz meg a fenntartásaidról és a szabályokról, és élj a pillanatnak. A szabályokat nem Isten hozza, hanem az emberek alkotják, és a legtöbbjük ostoba alak. - Ekkor úgy nézett rám, mintha kisiskolás lennék. - Higgy nekem, semmi rossz nem származik abból, ha teszel egy próbát.

- Miféle próbára gondolsz?

A kezembe adta a poharamat. - Igyál még, ettől jobban ellazulsz.

Vizslató tekintettel méregetett, miközben ittam egy kortyot.

- Minden nőnek ki kellene próbálnia a szexet egy másik nővel életében legalább egyszer. Biztos vagyok abban, hogy tetszene neked. Ez a kapcsolat sokkal nyitottabb és szabadabb, mint amikor egy férfival vagy együtt...

- Lisa, hagyd abba, én nem vagyok lesbikus!

- Nem kell annak lenned. Talán amerikai vagy, mert angolul beszélsz?

Nem tudtam válaszolni.

- Én sem vagyok az - felelte - és mintha nem értettem volna, hozzátette. - Én sem vagyok leszbikus.

- Akkor miért akarod...

- Nincs semmi különbség. Mindkettőt szeretem.

- Mindkettő mit? - Úgy éreztem, elhomályosul a látásom, és fájni kezdett a fejem.

Lisa lehalkította a hangját, mintha csak egy titkot fedne fel. - Mindkét nemet. Persze csak ha vonzónak találom. - Tartott egy kis szünetet, majd hozzátette. - Tudod mit. Meng Ning? Abban a pillanatban fülig beléd zúgtam, amikor megpillantottalak téged a Metropolitan Museumban. És már azt is elképzeltem, hogy szeretkezünk egymással. Amikor Michel vállára hajtottad a fejedet, olyan átkozottul aranyos és sebezhető voltál.

- Lisa!

- Ahhh... Meng Ming, olyan vagy, akár egy kislány. Ezért vagyok úgy oda érted. Az ártatlanság ellenállhatatlan - csaknem énekelt, közben pedig kissé összenyomta a mellbimbómat.

- Lisa, hagyd abba!

- Ne aggódj! Nagyon lágy és figyelmes leszek. - Közel húzott magához, és nyalni kezdte a nyakamat, a hangja olyan volt, mintha mély, delíriumos álomból jött volna.

Megpróbáltam ellenállni, de közelebb csúszott hozzám, és a lábával lefogta a lábaimat. Ekkor laza selyempantallója felcsúszott, és látni engedte beteg lábát. A szomorú látványra könnyek szöktek a szemembe - valamiképpen nagyon megindított Lisa helyzete.

- Minden rendben, Meng Ning. Jó érzés, ugye? - suttogta, mert a könnyeimet félreértette.

Gyorsan levette rólam a blúzomat, majd a kezét a melltartóm alá csúsztatta. Még mindig a lábát néztem, és túlságosan izgatott, döbönt és zsibbadt voltam ahhoz, hogy Lisa mozdulataira reagáljak. Aztán

kikapcsolta a melltartómat, és az ujjaival a mellbimbómat kezdte izgatni.

Ekkor már nyilvánvalóan a teljes mámor állapotában volt, még a szemét is behunyta, és a fületem kezdte nyalogatni. A csiklandozás már annyira elviselhetetlen lett, hogy önkéntelenül összerándultam.

- Csodálatos érzés, ugye? Tudom, hogy szereted.

Beszélni és gondolkodni akartam, de képtelen voltam rá. Nedves, gyömbérvirág illatú melle ott volt az arcom előtt. Összeroncsolt lábának látványa megindított bennem valamit, aminek a létezéséről addig még csak nem is tudtam. Aztán a nyalogatása olyan erőteljes lett, hogy ösztönösen behunytam a szememet, és a borzongás hullámai járták át a testemet, és úgy ficáncoltam, mint amikor a halat visszaengedik a tengerbe.

Lisa ettől még agresszívabb lett. Vágytól égő ajkaival csókolni kezdte a testemet. Amikor a kulcscsontomhoz ért a nyelve, kinyitottam a szemem, és láttam meztelen mellét, amit a testemhez nyomott. Ez volt az első alkalom, hogy egy másik nő mellét láttam ruha nélkül, leszámítva persze az anyámét. Az Aranylótusz Templomban a test körvonalait bő és vastag ruha alá rejtik, vagy több rétegből készült ruhát vesznek fel, mintha a testgörbületek betegségek lennének.

Nem tudtam levenni a szememet Lisa domborodó kebléről, ami nagy bimbókban végződött, mintha csak szilvavirágok lettek volna. Kicsiny izzadságcseppek voltak rajta, amik rózsaszínű harmatra hasonlítottak.

Hirtelen megborzongott; én pedig végigsimítottam a szilvavirágokat a kezemmel. A hajtincsei az arcomat csiklandozták, meleg bőrétől remegés kúszott végig a gerincemen. Eszembe jutott, hogy a tűz után véletlenül hozzáértem Yi Kong vállához. De az az érintés egésze más volt, mert Yi Kong apáca volt, míg Lisa világi nő, aki most vergődött és nyögdécselt, a haja a válla körül kavargott, és a fejét oldalra hajtotta.

- Lisa hagyd abba... - csattantam fel.

De nem voltam képes befejezni a mondatomat, mert az ajka a számra tapadt. A vadgyömbér virágának nehéz illata sűrű hálót szőtt köréin, amibe én gyámoltalanul belegabalyodtam.

22. FEJEZET

A haldokló kismacska

Miután eljöttéin Lisa lakásából, teljesen össze voltam zavarodva, végtelenül dühös voltam, és sajnáltam magam. Nem volt kedvem visszamenni az üres apartmanba, ezért elindultam a megnyugtató illatokat árasztó kínai negyedbe, a Chinatownba.

Az eső csaknem teljesen elállt, miközben a Mott Streeten sétáltam. Elmentem egy étterem előtt, ahol egy olajos képű férfi gombócokat főzött egy pár hosszú, vastag, fából készült evőpálcikával. A gombócok zsírosnak és finomnak tűntek a bugyborékoló levesben, de nekem nem hozták meg az étvágyamat. Aztán egy tézstabolt előtt vezetett el az utam, ahonnan hús, fokhagyma és kínai mogyoróhagyma illata áradt ki. Ezután egy kávéház következett: ablakába sült malacok, szójaszószos csirkék és ropogós kacsasültek voltak kitéve, amik olajtól csillogtak.

Rosszul éreztem magam, ezért lökdösődve haladtam előre a járókelők között. Egyszer csak egy kis köz mellett mentem el, amikor szomorú, erőtlen sírás állított meg. Az érzékeim hirtelen felélénkültek, és a hang irányába tartottam egy szűk utcába.

Egy kiscica volt az. A szőre csontos testére tapadt, és a szeméből a halál nézett vissza rám. Mellette egy darab rothadt hús hevert. Miközben megközelítettem a kis állatot, két kínai fiú - úgy nyolcéves formák lehettek - tűnt fel a semmiből. Az egyik kövér volt, és foltos pólót viselt, meg szakadt farmert, és egy bambuszbotot tartott a kezében. A vékonyabbik sortban volt, aminek rojtos volt a széle, a lábán szandált viselt, amiből kilátszottak sáros lábujjai. A csontos kölyök a másik fiút biztatta, hogy törje el a kismacska farkát.

Ekkor kinyílt egy hátsó ajtó, és egy kínai férfi lépett ki rajta vérfoltos kötényben és cigarettával a szájában: egy óriási műanyag szemeteszsákot rakott le a járdára. Amikor meglátta a kölyköket és a kismacskát, utálatos vigyor jelent meg az arcán. Nagyot szívott a cigarettájából, és a csikket rádobta a macskára. - Döglött macska! -

mondta, majd visszament, és úgy vágta be az ajtót maga mögött, hogy szinte az egész környék beleremegett. A gyerekek nevetésben törtek ki; a kiscica összerándult. A kövér fiú elhajította a bambuszbotot, és felkapta a cigarettacsikket, miközben a pajtása élénken helyeselt neki. - Igen! Szúrd ki vele a macska szemét!

- Hagyjátok abba, és menjetek innen! - kiáltottam rájuk. A hangom még számomra is meglepően elrettentő volt. A két gyerek megdermedt, a kövér kölyök keze megállt a levegőben. Rám néztek, és végigmértek. A kövér fiú dühösen és gonoszán pillantott rám, majd azt kiáltotta. - Szuka! - A sovány gyerek pedig mocskos ujjával széthúzta a száját, és kinyújtotta a nyelvét. Olyan volt, akár egy vízköpő. A két gyerekből álló „gonoszok bandája” zajosan, pocsolyákon átgázolva elhordta az irháját.

Letérdeltem a kiscica mellé. Ott feküdt a szemetes járdán egy hatalmas kuka mellett, ami tele volt rothadt hússal és zöldséggel. Mellette egy gesztenyebarna húsdarab árasztott magából orrfacsaró bűzt. Közelebb hajoltam hozzá, és azt suttogtam: „Miau, miau”, közben pedig visszatartottam a lélegzetemet. Nagy nehezen kinyitotta a szemét. - Miau, miau - becézgettem megint, és az ujjammal megdörzsöltem az orrát, ami még hűvös volt. Aztán legnagyobb meglepetésemre a kiscica felemelte az egyik mancsát, hogy belém kapjon, önkéntelenül hátrahőköltem. De aztán amikor a kis állat megint összeszedte minden erejét, hogy újra kinyújtsa a lábát, akkor értettem meg, hogy mit is akart. Játszani próbált az én arany Guan Yin-medálommal. Nagyon megindított ez az ártatlan vágyakozás, ezért levettem a láncot, és meglóbáltam előtte. A kiscica nagyon szépnek találhatta a csillogó arany ékszer, mert gyengesége ellenére felállt, és két lépését tett felém. Többször is sikerült neki elkapnia a medált. Aztán egy gyenge „miau” hangot hallatott, és lassan összerogyott, a szemét lehunyta. Haldoklóit - gondoltam magamban - a romlott hústól.

Szomorúság járta át a lelkemet. Ott guggoltam a kis szerencsédén állat mellett, és hagytam, hogy a szemerkélő eső az arcomat áztassa. Nem tudtam, mit tegyek. Végül a Szív Szútrából idéztem egy rövid imát Guan Yinhez, és azt kértem tőle, hogy ő, a Könyörületesség Istennője vigye ennek a kis állatnak a lelkét a Nyugati Paradicsomba, hogy amikor majd újjászületik erre a világra, emberként élhessen, és boldog lehessen.

Miután befejeztem az imát, letakartam a kiscicát egy újságpapírral, majd kisiettem a szűk kis zsákutcából. A fejem fájt, miközben tovább bolyongtam a Mott Streeten, és közben megpróbáltam elfelejteni, mi történt Lisa lakásában. De folyton a haldokló kismacska jelent meg előttem. Amikor a kis állat megpillantotta a medálomat, játszani akart vele. Még a halál tornácán álló kicsiny lény sem akart kimúlni. Nem is beszélve az emberekről! És vajon Dai Nam azzal töltötte az egész életét, hogy folyton a halált várta?

Gyorsabban kezdtem szedni a lábamat, és az esőcseppek úgy csorogtak végig az arcomon, mintha könnyek lettek volna. Bár homályosan láttam csak, mégis észrevettem valami zöldet és pirosat a párában - egy templomot. Átmentem Canal Streeten, besiettem a vörös kapun, és beléptem az épületbe.

Odabent egy nagy csarnokban találtam magam. Onnan egy kisebb folyosón át óriási, elhagyott terembe jutottam. Az oltár előtt egy szépen faragott asztal állt, amin virágok és füstölők voltak - felajánlások Buddhának és Guan Yinnek. Az oltáron két kép állt, ami Buddhát és Guan Yint ábrázolta. Gyorsan meghajoltam, majd a kijárat felé fordultam. A folyosón élénksárga selyemdarabok lógtak sorban. Mindegyikhez fényképek voltak hozzáerősítve: férfiaké, nőké, gyerekeké és kisbabáké. Pár pillanatig vizsgálgattam őket, majd rájöttem, hogy ez a halottak táblája volt.

Aztán megakadt a tekintetem egy kisbaba fotóján. Hét vagy nyolc hónapos lehetett, kerek arca, sok haja és gödröcskés mosolya volt.

A kép jobb oldalán kínai írásjelekkel a következő szöveg állt:

A mi kisfiúknak, Gun Wangnak (az Ország Keménységének), aki 1930. július 10-én mentei.

A bal oldalon pedig ez volt olvasható:

Szívünket végtelen szomorúság tölti be. Szerető szüleid:

Chan Yan és Lu Feng

Elfordultam, mert nem volt hozzá erőm, hogy ezt a kis ártatlan arcot tovább nézzem. Ha élt volna, akkor előbb jóképű fiatal fickó lett volna belőle, és mostanra... középkorú férfi lenne! Elképzeltem, amint szomorú szemével rám néz, mintha csak azt mondaná: Most, hogy a szüleim meghaltak, többé már senki nem jön ide, hogy köszöntsön engem.

Pár pillanatig hatalmába kerítette a szomorúság. Ki tudja, kinek mikor kerül fel a képe egy ilyen kis sárga táblára? Előbb vagy utóbb valamennyien csatlakoztunk apámhoz, a kisöcsémhez, a kis Ország Keménységéhez, sőt még a kiscicához is.

Csüggedt és reményvesztett voltam, ezért visszamentem a csarnokba. Vigaszra és megnyugvásra vágytam, és választ akartam kapni az életemmel kapcsolatos néhány kérdésre, ezért továbbmentem, és több szoba mellett is elhaladtam. Aztán az egyik szobából halk hangokat hallottam kiszűrődni. Odasiettem, belestem, és egy kis tévét láttam, amiben egy hongkongi szappanopera ment.

- Helló! - kiáltottam.

Ekkor kinyílt az ajtó, és egy nagy fejet láttam magam előtt. A férfinak nagy, vérekes, guvadt szeme volt. Idegesen azt kérdezte tőlem: - Mi baj van? - erősen törte az angolt.

- Én...

- Illatos olajat akar égetni, és meg akarja jövedöltem! a szerencsáját?

Az illatos olaj égetése a leggazdagabb adománynak számított, mert külön kellett fizetni az olajért és az illatért.

- Hmmm... igen.

Kifizettem az előre becsomagolt kellékeket, aztán a férfi egy tálcára mutatott, ami tele volt feltekert rizspapírokkal. - Most válassza ki a szerencsáját.

Amikor tétováztam, hozzátette. - Ne féljen, mindegyik jót jelent.

Esélyek a szerencsére: Jó.

Mennydörgés ébreszti fel azt, aki szunnyad.

A pillangó elrepül a lemenő napba.

Ami bent és ami kint van, összeér.

A fönixmadár végre leszáll, hogy találkozzon a sárkánnyal.

Zavar és keserédes érzés töltötte be a szívemet, miközben kifelé mentem a templomból. Vajon én voltam a pillangó, aki felébredt álmából, és aztán a nap felé repült? Én voltam a fönix és Michael a sárkány? Ez lett volna Guan Yin üzenete számomra?

* * *

Taxival mentem haza a kínai negyedből. Legnagyobb meglepetésemre Philip Noble-ot pillantottam meg, amint a falnak támaszkodott a bejárat mellett. Ezúttal laza, megközelíthető és hétköznapi akart lenni, ezért pólót, farmert viselt, és nem olasz öltönyt és finom bőrcipőt. Fáradtnak és lehangoltnak látszott, az arca beesett volt, és a szeme tört fényű. Kimondhatatlan érzés kerített a hatalmába, miközben elindultam felé.

Philip amint észrevett, elém sietett, majd a karjába zárt.

Amikor megpróbált megcsókolni, kibontakoztam az öleléséből, felnéztem jóképű arcára, ami most kifejezetten szomorú volt. - Philip, miért nem hívtál fel?

- Akartalak, de azt gondoltam, inkább idejövök, hogy szemtől szemben lássalak.

Félszeg csend telepedett közénk, majd azt kérdeztem. - Philip, tulajdonképpen mit akarsz tőlem? - Bár pontosan tudtam az okát annak, hogy miért jött ide.

- Meng Ning, csak bocsánatot szerettem volna kérni azért, ami a múlt éjjel történt.

- Kendben van.

- Felmehetek ... a lakásodra?

- Úgy érted, Michaeléra?

- Beszélünk kell.

- Philip, miért nem mész haza, és felejtet el, ami történt? - Túlságosan nagy hatással volt rám ennek a férfinak a szépsége és a

szomorúsága.

- Nem tudom... Kérlek. Meng Ning, hadd menjek fel veled. Vagy szívesebben jönnél hozzám?

- Nem. Nem megyek.

- Kérlek. Tényleg beszélnünk kell.

Ekkor Frank, a portás lépett ki az épület elé, és kitérte az ajtót egy idős lakó előtt. Észrevett, és elmosolyodott. - Jó estét, Miss Du! - mondta, majd kíváncsi szemekkel méregetett engem és Philipet.

Gyorsan otthagytam Philipet, és bementem a házba.

Amikor bent voltam a lakásban, egyenesen a hálósobába mentem, ledobtam magam az ágyra, és hangosan sírni kezdtem. Mit tettem az éltemmel? Hogyan lehetséges az, hogy két hónap leforgása alatt apácajelöltből szajha lettem? Nem, nem is kellett ehhez két hónap, elég volt két nap! Most nagy szükségem volt Michael erős karjára, hogy megnyugtassa reszkető testemet, hogy nagy kezével letörölje a könnyeimet, hogy kedves hangjával csitító szavakat suttogjon a fülemben, és hogy visszavezesse az életemet a helyes vágányra. Vagy talán Yi Kong lenne az egyetlen ember, aki vezérelhetné lépteimet ebben az életben, és számomra az ő temploma lenne az egyetlen menedék?

A telefon csengése ugrasztott talpra. Felkaptam a kagylót, és Michael szelíd hangját hallottam a vonal túlsó végéről. - Meng Ning, szép napod volt ma? Mit csinálsz éppen?

23. FEJEZET

A Zöldségek Forrás

Zen Központ

Másnap Michael visszatért Bostonból, én pedig fejfájást színleltem, hogy ne kelljen beszélnem vele, és az idő legnagyobb részében aludtam. Ő gyengéd volt hozzám, és már elfelejtette két nappal korábbi veszekedésünket. Vasárnap, mivel érezte rajtam, hogy nagyon feszült vagyok, ragaszkodott hozzá, hogy elvigyen egy templomba Flushingban, ahol meditálhatok, és ettől majd jobban leszek. Nem volt erőm nemet mondani neki. Amellett a lelkiismeretem is azt súgta, hogy a kedvére kell tennem.

Miközben a többi laikus buddhistával együtt sorban álltunk a Zöldségek Forrása Zen Központban ebédért, Michael azt mondta nekem, hogy szeretne találkozni pár szerzetessel.

Egy sárga ruhás kínai szerzetes jött oda hozzánk, és üdvözölt minket. Nem tehettem róla, de nagyon csúnyának találtam őt, mert kigúvadó szeme, nyúlfoga és hegyes álla volt. Úgy tűnt nekem, hogy a csontjai csaknem átdöfik rongyos ruháját.

Michael összetette a kezét, és tisztelettel meghajolt előtte. - *Nan Mo A Mi Tho Fo*. Rejtett Erények Mestere. - Aztán rám mutatott. - Ő Du Meng Ning, a menyasszonyom.

A szerzetes széles mosolyra húzta a száját, attól féltem, kiesnek a fogai. A férfi rámutatott a tálcámra és azt mondta. - Egyen többet, Miss Du.

Miközben kölcsönösen meghajoltunk, igyekeztem minden felhalmozott Zen tudásomat arra összpontosítani, hogy leküzdjem a vele kapcsolatos ellenszenvemet.

Mielőtt a szerzetes elment, szívélyesen azt mondta Michaelnek - Kérem, egyen többet, doktor Fuller. Aztán maradjon itt, és nézze meg a hareművészeti előadásunkat, amit olyan szerzetesek mutatnak be, akik a híres Shaolin templomból jöttek Kínából.

Miközben az idős férfi a fejünk felett surrogó ventilátorok alatt haladt el, a ruhája meg-meglibbent a légörvényben, és olyan benyomást tett rám, mint aki az elkülönülés magas fokára jutott el, és nem sok köze van ehhez a poros világhoz - ez volt az egyetlen jó tulajdonság, amit vele kapcsolatokban felfedeztem.

Ez a központ nem olyan volt, mint azok a templomok, amiket Hongkongban megismertem. Minden nagyon lehangoló volt - a csupasz falak, amikről mállott a vakolat, és az üres, szürke kőpadló is kellemetlen látványt nyújtott. Mi vonzhatta vajon ide Michaelt, ahol nem voltak szép és csinos apácák, ahol nem áramlott a lágy és szelíd *yin* energia, és ahol csak szerzetesek voltak, akik olyan vékonyak voltak, akár a száraz ágak. Felsőhajtottam.

- Látod, Meng Ning - jegyezte meg Michael tréfálkozva, mert tudatában volt rossz hangulatomnak -, Rejtett Erények Mesterét még az sem érdekli, hogy csak a menyasszonyom vagy és nem a feleségem.

Nem válaszoltam.

Michael témát váltott. - O azt hiszi, hogy mivel *gweilo* vagyok, kedvelem a harcművészeteket. Pedig nem így van.

- Én viszont nagyon is kedvelem őket - mondtam neki szándékosan ellent, hogy a dühömet csillapítsam.

- Valóban? - Felvonta a szemöldökét. - Még sosem mondtad ezt nekem.

- Sosem kérdezted.

De Michael szelíden nézett rám. - Biztos sok minden van, amit még nem tudok rólad. De meg akarlak ismerni, Meng Ning. Alig várom, hogy így legyen. - Megfogta a kezemet, és a fülembe súgta. - Szeretlek.

Megint nem válaszoltam, csak tovább araszoltam a tömeggel. Előttem egy kínai kisfiú állt, aki arról panaszkodott az anyjának, hogy nem szereti a vegetáriánus ételeket, és hamburgert akart enni a McDonaldsban.

Az anya halkán azt mondta neki. - Fiam, ne siránkozz tovább! Már csak egy hét van hátra, és aztán megint ehetsz húst. Nem tudsz még egy hetet várni? Amikor a nagyapád felépül az operációjából, akkor sok szerencsepénzt fog neked adni, amiért érdemeket gyűjtöttél számára

azzal, hogy nem ettél húst egy ideig. Megértetted? Elég volt a nyafogásból. inkább gondolj a karmádra!

A fiú - bár abba hagyta a panaszkodást - tovább duzzogott, és az arca olyan volt, mint a ráncos mandarin. Erre az anyja belecsípett a fülébe.

- *Aiii-ya!* - sikoltott fel a fiú olyan hangon, mintha egy állatot mészároltak volna le.

Michael és én megkaptuk az ételünket, és leültünk egy padra, hogy együnk. Az étel ízletes volt, és jól ki volt egyensúlyozva benne a *qi* - vagyis a megfelelő mennyiségű só és cukor, ecet és bor, víz és olaj volt benne. Ügyes volt, aki elkészítette, de ez sem hozta meg az étvágyamat. Michael kevés gombát tett a tányéromra. - Olyan boldog vagyok, hogy együtt lehetünk itt ebben a templomban. - Nagy hévvel kezdett enni. - Arra emlékeztet engem, amikor az Illatos Lélek Templomban találkoztunk.

- Remélem, itt nem lesz tűz.

Michael rám hunyorított, majd ismét enni kezdett. Ebben a szerény templomban Michael mintha átalakult volna, különösen, ha összehasonlítottam azzal, hogyan viselkedett a Metropolitan Múzeumban. Akkor és ott színészkedett, és kényeskedően társalgóit, míg itt boldognak és nyugodtnak látszott, mint amikor valaki a természetes környezetében van, és a saját habitusa szerint él.

Amikor Michael már csaknem befejezte az evést, Rejtett Erények Mestere a csarnok közepére ment és bejelentette. - Jó délutánt kívánok mindenkinek! Remélem, hogy valamennyiüknek ízlett az ebéd. Mielőtt elkezdenénk a meditációt, a szerzetesek, akik a híres Shaolin Menny Templomából érkeztek, bemutatják a híres harcművészeti előadásukat. - Ennek a szerzetesnek idegesítően rossz volt az angol kiejtése, ami újabb rossz pontnak számított nálam.

Ezután Rejtett Erények Mestere tizennégy szürke ruhás szerzetesre mutatott, akik mögötte, az oltárnál álltak. A szerzetesek mosolyogtak, és sötét, napbarnította arcuk éles ellentétet alkotott világítóan fehér fogukkal.

Rejtett Erények Mestere feljebb tolta az orrán a szemüvegét, és tovább folytatta. - A shaolin kung fu ismeretét hetven generáción örökítették át a jelennek, ami több mint ezer esztendő jelent, és még az

északi Wei-dinasztia idejéből való. Ez egyfajta boksz, amit a szívvel és az elmével végeznek, és az emberek és az állatok mozdulataiból merít. Köztudomású, hogy e mozdulatok olyan gyorsak, akár a villám, olyan vadak és kegyetlenek, akár a tigris, és olyan megfoghatatlanok, akár a felhő. - A Shaolin kung fu a bokszolásra specializálódik, valamint a bot- és a belső, lelki gyakorlatokra, amik a Zen filozófia mélyén rejlenek. A lágy és a kemény stratégiát ötvözi - vagyis a szerzetesek úgy védekeznek, akár a szúzlányok, és úgy támadnak, akár a tigrisek.

Ekkor a shaolin szerzetesek a nézők üdvivalgása közepette középre álltak. Kicsit jobban éreztem magam, mert fiatalok voltak és izmosak, sugárzott belőlük az önbizalom. Az egyik szögletes arcú és fényes tekintetű férfi előbbre jött, összetette a kezét, majd mélyen meghajolt a közönség előtt, mire a társai is követték a mozdulatát. A mennyezeti lámpák fénye tizennégy kopasz fejen csillant meg. Újabb tetszésnyilvánítás töltötte be a termet.

Amikor az ünneplés végül elhalt, a szerzetesek oldalra léptek. Es akkor valahonnan a semmiből négy kis szerzetesgyermek ugrott előre. Az arcuk rózsaszín volt, a testük erős, a szemük pedig sötét, mint a fekete márvány a felhőtlen ég alatt. Oldalról leborotvált fejük olyan volt, mint megannyi kérdőjel. Kuncogtak és meghajoltak.

De aztán, olyan gyorsan, mint a villám, kezükkel és lábukkal kecses és merész mozdulatsorokat hajtottak végre - a lábukat kirúgták oldalra, egy lábon guggoltak, és a karjukkal öklöztek, az ujjukat szétfeszítették, ami a sárkány karmaira hasonlított, a lábukkal rúgtak ide-oda, miközben a fejükön álltak, és hátrabukfenceztek.

A közönség egy darabig csendben nézte őket, majd mennydörgésszerű tapssal és üdvivalgással köszönte meg a bemutatót.

A következő előadás a *qigonq* volt. A vezető szerzetes nagyot dobbantva a földre tette a lábát, és teljesen nyugodtnak látszott, ám Rejtett Erények Mestere azt mondta, hogy ő most éppen a *gijét*, vagyis a belső energiáját hozza mozgásba.

Michael azt súgta a fülembe. - Nekem ez nagyon tetszik, mozgás a mozdulatlanságban, és oda-vissza.

Még mindig ideges és nyugtalan voltam, és nem válaszoltam. Most a vezető szerzetes végül befejezte a *qi* áramoltatását, és készen állt a

tényleges kung fura. Ekkor négy fiatalabb, a húszas éveiben járó szerzetes széles késeiket jobbra-balra húzogatták az idősebbik szerzetes hasán. Mielőtt felkészülhettünk volna rá, az újoncok egy éles „Ahhh!” kiáltással egy időben teljes erejükből beledöfték a késüket a vezetőjük hasába.

Felsikoltottam, mire Michael magához húzott. - Meng Ning, jól vagy?
- Igen - feleltem.

És minden rendben volt a szerzetes hasával is. A legkisebb mértékben sem sérült meg, nem volt rajta vágás, és nem is vérzett. Semmi nem látszott rajta.

- Nem szeretem az ilyesmit, Meng Ning. Miért nem megyünk el?
- Nem, én nézni akarom - mondtam makacsul.

A következő előadás azzal kezdődött, hogy a vezető szerzetes az energiáját áramoltatta a testében, miközben az újoncok lándzsákat forgattak mellette fenyegetőleg. A nézőközönségnek nagyon tetszett, hogy a lándzsák a levegőben suhogtak, és a fényt milliárdnyi szikrát vetve verték vissza. Az egyik papnövendék hirtelen mozdulattal beleszúrta az idősebb szerzetes torkába a túhegyes lándzsát.

- Neeem! - kiáltották egyszerre a közönség soraiban ülők, de a mesternek megint nem lett semmi baja. A csarnok ekkor már teljesen megtelt, és a nézők szinte transzban voltak, mintha csak drogot fogyasztottak volna - vagy elértek volna a megvilágosodást. Addig tapsoltam, amíg a tenyerem vörös nem lett.

Ezután még ennél is hihetlenebb és megdöbbenőbb bemutató következett. Egy tizenéves szerzetesfiú „Egyujjas Zen”-t mutatott be, ami azt jelentette, hogy csak egyeden ujján „állt”. Egy másik, miután a belső energiáját áramoltatta, legyőzte a gravitációt azzal, hogy egyetlen ugrással felszökkent a mennyezetre, majd visszaugrott a földre. Végül egy fehér hajú, vastag arcbőrű szerzetes tűnt fel a semmiből, és azzal zárta az előadást, hogy izzó vaslapátot nyalogatott, miközben mindvégig megőrizte higgadtságát - ez volt a legnehezebb és a leginkább önkínzó mutatvány valamennyi közül.

Meg voltam döbbenve a látottaktól, és elképesztett, hogy az emberi elme és test mire képes, meg hogy a szerzetesek tökéletes önfegyelmet értek el a *kulian*, vagyis a keserves, kegyeden és zord gyakorlatok által.

De vajon a kis szerzetesek hogyan tudták elérni a felnőttekre jellemző állhatatosságot, kitartást és fegyelmet? Tudtam, hogy a szerzetesek nemcsak hogy egész évben szünet nélkül edzenek, de tartózkodniuk kell a szextől is. A Shaolin Templom befogad bort ivó szerzeteseket, sőt még húsevőket is, de elutasítja a szexuális életet élőket. Meggyőződésük, hogy a szex elszívja és eltéríti, felaprózza az energiájukat, elvonja az elméjüket és leköti a lelküket, és így lerombolja a kung fujukat. Ahogy az apácák az Aranylótusz Templomban azt hiszik, hogy az emberi szenvedély illuzórikus, és lerombolja a koncentrációjukat, ami ahhoz kell, hogy nemes és magas rendű cselekedeteket hajtsanak végre.

A közönség tapsviharral köszönte meg a bemutatót.

Miközben Michael és én a tömeggel együtt a meditációs csarnok felé igyekeztünk *zazenre*, vagyis ülő meditációra, Michael megkérdezte. - Tetszett neked az előadás?

Bólintottam. Elmém jelen állapotában ez katartikusnak számított.

- Nekem viszont nem. Ez olyan katonai, harcias jellegű volt, és egyáltalán nem békés. - Összevonta a szemöldökét. - Nem vagyok lenyűgözve a buddhista akrobatáktól.

- Nem értek veled egyet - emeltem fel a hangomat, és harcias voltam, mint a szerzetesek - Ez olyasmi, amiről Rejtett Erények Mestere beszélt a bevezetőjében. A Shaolin kung fu több, mint harc, ez művészet, filozófia és miszticizmus. Minden mozdulatnak megvan a szimbolikus tartalma és jelentése - sárkány hagyja el a barlangját, aranykakas tárja szét a szárnyát, egy harcos öleli meg a holdat, éhes tigris mászik fel a hegyre... - A hangom egyre feszültebb és feszültebb lett. - Ezért nem értem, Michael, hogyan vagy képes elutasítani őket, és egyszerűen buddhista akrobatának nevezni a szerzeteseket?

- Miért vagy olyan ingerült és lehangolt? - Michael nagyon meglepettnak látszott. - Azóta furcsán viselkedsz, hogy hazaértem. - Hallgatott pár pillanatig, majd megkérdezte - nagyon óvatosan. - Még mindig az bánt, hogy kapcsolatom volt Lisával régebben?

- Nem, Michael. Jól vagyok. - Próbáltam nyugodtnak látszani, de az arcom égett.

Rögtön ezután Rejtett Erények Mestere odajött hozzánk, és büszkén megkérdezte. - Dr. Fuller és Miss Du, hogy tetszett a kung fu?

Michael azt felelte. - Csodálatos volt.

A mester erre azt mondta. - Kérem, erre jöjjenek! A meditáció azonnal kezdődik.

A meditációt egy, a nyolcvanas éveiben járó szerzetes vezette, akinek sovány teste és beesett, rézszerű arca egy halom száraz faágra emlékeztetett.

A többi résztvevővel együtt mi is a meditációs párnánkon ültünk, és Michael - megfélekedve korábbi civakodásunkról és vitáinkról -, közel hajolt hozzám. - Meng Ning, ez Csendes Mennydörgés Mester. Ne hagyd, hogy hajlott kora és vézna külseje megtévesszen. Neki van a legélesebb elméje, akivel valaha találkoztam életemben.

Én azonban mit sem törődtem Csendes Mennydörgés éles eszével. Fájt a fejem, a lábam görcsölt, és izegtem-mozogtam a párnán, mintha csak szöges ágyon ültem volna. Alig kaptam levegőt, és nem tudtam koncentrálni. Michaelre sandítottam, de ő olyan szilárd és nyugodt volt, akár egy szikla. Aztán Csendes Mennydörgésre néztem. Tökéletes lótusz helyzetben ült, és olyan volt, mint egy öreg fa, amelynek a gyökere mélyre hatolt a földbe. Könnyednek és elkülönültnek, a földi hívságoktól elszakadtunk látszott, akár egy felhő. Irigység hullámozott végig rajtam.

Még mindig fészkelődtem, amikor éreztem, hogy megbökik a könyökömet. Michael feddő pillantást vetett rám, és indulatosan azt súgta a fülembe. - Meng Ning, hagyd abba a mozgolódást, koncentrálj a lélegzésedre.

A meditáció egy örökkévalóságig tartott - legalábbis nekem úgy tűnt. Végül, amikor befejeződött. Csendes Mennydörgés „nyílt kinyilatkoztatást” tartott - vagyis leckét adott Zenből.

Az idős szerzetes körbehordozta a tekintetét a teremben ülőkön. Amikor rám nézett, úgy éreztem, hogy az egész testemet egy éles kés hideg pengéjével simítják végig. Megborzongtam.

A szerzetes ezután elkezdett beszélni. - Egyszer a nagy Song-dinasztia ismert költője, Su Dongpo látogatónak ment a

szerzetesbarátjához. Miután befejezték a meditációt, Su Dongpo megkérdezte a barátját. - Hogy néztem ki a meditáció alatt?

- A szerzetes azt felelte. - Mint egy Buddha-szobor.

- Aztán a szerzetes is megkérdezte Su Dongpót: - És te mit gondoltál, én hogy néztem ki?

Su Dongpo meg akarta tréfálni a barátját, és próbára akarta tenni a műveltségét és a pallérozottságát, ezért azt felelte. - Mint egy darab szar. - Su Dongpo azt várta, hogy a szerzetest elönti a méreg.

- Ó, milyen kár! - mondta Su Dongpo barátja kedvesen mosolyogva. - Buddha szemében mindenki tiszta, és birtokolja Buddha természetét. De ha valakinek a szeme szarral van tele, akkor nem lát mást, csak szart.

Csendes Mennydörgés alig fejezte be a példabeszédét, a közönség nevetésben tört ki, és ez megtörte a komor hangulatot. A nyolcvanéves szerzetes arca azonban rezzenéstelen maradt.

* * *

Még mindig Csendes Mennydörgés „szaros” revelációján rágódtam, amikor kimentünk a Zen központból, és a metróállomás felé igyekeztünk. Délután öt óra volt, és nagy volt a forgalom az utcán. Előttünk egy fiatal kínai pár kéz a kézben sétált, és intimen beszélgetett, és közben nevetgéltek. Michael és én is fogtuk egymás kezét, de nem beszélgettünk és nem is nevtünk. Úgy tűnt az elménk a Csendesóceán két partján van valahol - külön-külön.

Amikor arra vártunk, hogy a forgalmi lámpa zöldre váltson, Michael az mondta ideges hangon. - Mi van veled, Meng Ning? Nem értem.

- Mit nem értesz? - A hangom olyan éles volt, akár a szerzetesek kései.

Michael szemében szomorúságot és sértettséget láttam. - Próbálok kedves lenni hozzád, de te úgy viselkedsz, mint egy idegen. Nem mutatod ki az érzelmeidet azóta, hogy tegnap este visszajöttem. Nem tudok az elmédben olvasni. Nem mondanád meg nekem, miért viselkedsz így velem?

- Mert az agyam tele van szarral!

A lámpa zöldre váltott, és elindultunk. Amikor a tömeg ritkulni kezdett körülöttünk, elengedtem Michael kezét, és előrementem. Most biztosan nagyon dühös lehetett rám. Megijedtem, és visszasiettem hozzá, és megfogtam a kezét. - Michael... sajnálom.

Rám nézett. Tekintete rezzenéstelen, de óvatos volt. - Kérlek, mondd el nekem, hogy mi bánt.

Én azonban makacsul hallgattam, és minden érzésemet a szívem mélyére temettem.

24. FEJEZET

A férfiakkal csak a van

Amikor hazaértünk, Michael leültetett a kanapéra. - Meng Ning, mi van veled? Kérlek, mondd el nekem!

Meglepett, hogy mennyi keserűség tört fel belőlem - ezt az érzést még sosem ismertem, még sosem tapasztaltam. - Talán valóban beszélnem kellene róla. Csakhogy nem tudom, hogy bízhatom-e benned, Michael... aztán itt van a professzorod... meg a szerzeteseid. - Tudtam, hogy Michaelen töltöm ki a haragomat, amit Lisa és Philip keltett bennem. Tudtam, hogy ez mennyire helytelen. De nem tehettem róla, így éreztem.

Michael döbbentnek látszott. - Talán valami rosszat tettem? Azt hittem, hogy élvezed a Zen Központban a harcművészeti bemutatót. Akkor meg mi ez a keserűség? Ez nem te vagy!

- Lehet, hogy mostantól fogva ilyen leszek - csattantam fel. - Tudhattam volna, hogy veszélyes dolog túl közel engednem magamhoz egy férfit, mert ebből nem származik más, csak baj.

Ám Michael nem lett mérges; inkább zavartnak és nyugtalanak látszott. - Miért érzel hirtelen haragot a férfiak iránt? Korábban nem hallottam, hogy így beszéltél volna. Mi zaklatott fel ennyire?

- Úgy vélem, be kellett volna lépnem az üres kapun, hogy apáca legyen belőlem...

- Miről beszélsz? Nem tudnád végre túltenni magadat ezen?

- Nem - mondtam keserűen, és minden csalódottságomat, zavaromat és lelkiismeret-furdalásomat rá zúdítottam. - Michael, én mindig is apáca akartam lenni. Sosem állt szándékomban férfit szeretni, sőt nagy ívben elkerültem őket. Ekkor megjelentél te, az én életeim pedig fenekestül felfordult...

Michael nem szólt semmit, csak némán bámult rám, tekintete zavart volt...

Bár gyenge voltam, és tudtam, hogy nem tisztességes, amit Michaellel művelek, nem tudtam abbahagyni keserű kifakadásomat. - Michael, nekem meg sem fordult a fejemben, hogy beléd szeressek. Mióta az eszemet tudom, apáca szerettem volna lenni, mint Yi Kong, vagy pedig szingli, aki a karrierjét építi. Ehelyett munkanélküli harmincéves vénlány lett belőlem, akinek egy fillérje sincsen.

Ekkor Michael már komolyan megbántódott a szavaim hallatán.

- Meng Ning, abbahagynád végre ezt a képtelen beszédet?

Átöleltem a térdemet, és szégyelltem magam azért, hogy Michael-hez vonzódok, vagyis a gyengeségem miatt, és azért is, hogy ilyen gonosz vagyok vele, és persze azért is, hogy gyerekes módon támadást intéztem a férfiak ellen. No meg azért, mert csaknem megcsaltam őt az exmenyasszonyával és a legjobb barátjával.

Ám amikor megint felnéztem, és megpillantottam Michael átható tekintetét, ismét erőt vett rajtam az esztelen viselkedés. - Michael, neked ott van a professzorod és a meditációd, meg a gazdagok és a híresek a művészvilágból.

Michael nagyot nyelt, és látszott rajta, nagyon igyekszik megőrizni a higgadtságát. - Miért beszélsz így velem? Hiszen tudod, hogy törődöm veled. És azt sem értem, hogy miért haragszol annyira Fulton professzorra.

- Mert olyan hideg volt hozzám! Alig nézett rám. Fulton egy nagy sznob.

- Lehet, hogy kissé sznob, de engem átsegített életem nehéz időszakán, miután meghaltak a szüleim. Ő ismertette meg velem a buddhizmust és a kínai művészetet, és ez hozott minket közel egymáshoz. Bármi legyen is a hibája, Fulton professzor nagyon sokat tett értem. És nézz csak magadba, Meng Ning. Ki az, aki nem élne azzal a lehetőséggel, hogy részt vegyen egy ilyen fogadáson a Metben, ahol csupa előkelő ember jelenik meg, és ahol találkozhat a Kennedyekkel meg Nem York polgármesterével?

Elharaptam a nyelvem, mert rájöttem, hogy Michaelnek igaza van.

Ő tovább folytatta. - Nem vagyok törtető ember, aki csak arra vágyak, hogy feljebb lépjen a társadalmi ranglétrán - bár valószínűleg ezt gondolod rólam. De igenis, része akarok lenni ennek a művészvilágnak.

Mert ez ad értelmet az életnek. Arról nem is beszélve, hogy így abban a kiváltságban lehet részem, hogy rendkívüli műtárgyakat csodálhatok meg közelről - erről sok kívülálló csak álmodozhat. Meng Ning, nem volt könnyű elfogadtatnom magam a művészvilággal. - Ekkor jelentőségteljesen rám pillantott. - Különben pedig Fulton professzor még csak kétszer találkozott veled. Biztos vagyok benne, hogy ő is olyan, mint te, csak adj neki egy esélyt. Kendben?

Bólintottam.

- Most pedig mondd el nekem, mi zavart a szerzetesekben.

Rejtett Érték Mester düleedt szemű, nyúlfogú férfi volt, aki erős kínai akcentussal beszélt angolul. Ezt akartam felelni Michaelnek, de nem tudtam, hogy fog ez hangzani, ha hangosan kimondom.

- Mert annyira unalmasak - mindössze ennyit tudtam suttozni.

Michael jót nevetett a véleményemen.

Mielőtt még bármit is mondhatott volna, kitört belőlem a tiltakozás. - Amellett a Zen Központ szörnyű látványt nyújt. És rossz hatással van rád - túl sokat meditálsz.

- Meng Ning, a meditáció a buddhizmus lényege. Ez az, ami igazán megdolgoztatja az agyadat. Hogyan beszélhetsz róla ilyen lekicsinylően és elutasítóan?

- Tudod mit? Szerintem túlhajszolod az intellektusodat ezekkel a szerzetesekkel. Ezért vagy ilyen feszélyezett és komoly. - Megismételtem, amit Lisa és Philip mondott nekem.

Michael összevonta a szemöldökét. - Mit akarsz ezzel mondani?

Hiszen nem is vagyok visszahúzó. Előfordult, hogy nem törődtem veled? Nem mutatom ki eléggé az érzéseimet irántad?

- Nem erről van szó, hanem... - hirtelen eszembe jutottak a jövőmondó szavai:

Az ön barátjának arra is szüksége van, hogy felépítse a yin energiáját, amit hagyott lerombolni. Bár összeszedettnek és kiegyensúlyozottnak tűnik, e felszín alatt nyugtalan és zaklatott. Több földre és vízre van szükség az életében, hogy egyensúlyba hozza a benne lévő tüzet és fémet.

- Elvesztetted a kapcsolatodat a női oldaladdal.

- A női oldalammal? - Michael teljesen tanácstalannak tűnt.

- Michael, te mindig olyan fegyelmezett vagy. - Amikor láttam, hogy nem válaszol, tovább folytattam. - Az életed olyan tökéletes, hogy nem látok benne helyet a magam számára.

Úgy tűnt, Michael mélyen elgondolkodik a hallottakon, majd azt mondta fájdalommal teli hangon. ”” Miért mondasz nekem ilyeneket? Ez nem te vagy!

Még soha nem hallottam ennyire elkeseredettnek, és ez aggodalommal töltött el. Tisztában voltam vele, hogy gonosz és igazságtalan voltam vele, de csak azért, hogy^a saját bűnömet elfedjem vele. Még soha nem beszéltem senkivel így, de nekem még sosem volt udvarlóm. - Michael, igazán sajnálom. Nem akartam megsérteni az érzéseidet.

- Pedig éppen azt tetted.

- Nagyon sajnálom.

- A művészet az én nagy vigaszom az életben. Legalábbis az volt, ameddig nem találkoztam veled. Akkor meg hogyan mondhatod azt, hogy nem látod a helyedet az életemben? Tudod te, hogy ezzel mennyire megbántottál?

- Ó, Michael...

- Kérlek, érts meg engem. - Michael hangja ekkor tele lett gyengédséggel. - Pulton professzor mellett a szerzeteseknek is nagyon hálás vagyok a Zöldségek Forrása Zen Központban. Az ő meditációs technikájuk sok stresszen segített át az életemben.

- Mint például?

- Munkahelyi problémákon, amikor Lisával szakítottam, miután Lisa elvetette a fiunkat, az autóbaleset után... - Mintha ekkor eszmélt volna rá, mit mondott, megállt a mondat közepén.

- Miféle autóbalesetről van szó?

- Most nem akarok erről beszélni.

- Pedig a most az egyetlen lehetőség rá, Michael. Miféle autóbaleset volt az?

Az arcán fájdalom tükröződött. - Arról, amikor Lisa lába megsérült, és ami után sánta lett.

Mielőtt még magamhoz tértem volna a megrázkódtatásból, Michael még hozzátette: - Én vezettem akkor azt az autót.

- Ó, te jó ég, mi történt?

- Egy galéria megnyitására siettünk, és közben veszekedtünk az abortusz miatt. Nem vettem észre egy piros lámpát, és a kocsit összetört. Csodálatos módon engem egy karcolás sem ért, de szegény Lisa...

Úgy gyülemltet fel bennem a féltékenység, akár a víz a gáton, amikor át akar szakadni. - Michael, te még szereted őt?

- Nem! Micsoda kérdés ez? léged szeretlek! - Hátrasimította a haját. - Tudod, hogy milyen érzés, ha valakit, aki sokat jelent neked, nyomorékká teszel? Nem. erről fogalmad sem lehet! - Hallgatott pár pillanatig, majd így folytatta. - Egész életemre az adósa leszek e miatt a baleset miatt.

- Ezért maradtál mellette olyan sokáig?

- Igen, részben, és talán azért, hogy megbékítsem Fulton professzort.

- Téged vádolt a történetek miatt?

- Igen és nem. Természetesen nagyon megviselte a dolog.

- Hiszen nem csak a te hibád, ami történt.

- Nem az a kérdés, hogy ki volt a hibás, Meng Ning. Ennek a balesetnek az lett a következménye, hogy Lisa örökre lesántult.

- Végül mi késztetett arra, hogy elhagyd?

- Ami elég, az elég! Miután elhagytam, visszament Philip Noble-hoz.

- *Micsoda?* - a hangom olyan éles volt, akár egy öldöklő Zen kés.

- Philip és Lisa a gimnáziumban szerelmesek voltak egymásba.

Ők voltak a leggyönyörűbb pár, és az iskolai drámaklub újra meg újra rájuk osztotta Rómeó és Júlia szerepét. De Lisa csak rövid időre tért vissza Philiphez. Utána pedig sok emberrel aludt együtt, férfiakkal és nőkkel egyaránt - legalábbis én úgy hallottam.

Éreztem, hogy a fülem elvörösödik, de nem szóltam egyetlen szót sem, annyira sokkolt a váratlan és kellemtelen vallomás.

Michael témát váltott. - Meng Ning, hiszek benne, hogy a jó karmámnak köszönhető, hogy Lisa végül otthagyt engem. Különben sosem találkoztam volna veled. Most, hogy már ismered a múltamat, felejtsük el a dolgot, rendben Bejegyezek

Bólintottam, de a hallottak még mindig annyira sokkoltak, hogy egy szót sem tudtam kinyögni.

Michael ekkor már sokkal nyugodtabbnak látszott. - És te pedig nem leszel apáca, Meng Ning. Sajnálom, de nem látom benned az apácát, ez csak a te rögeszméd. Itt az ideje, hogy végre felébredj ebből az apácaálmából. Az imént azt mondtad, hogy a szerzetesek nincsenek a legjobb hatással rám, nekem viszont az a véleményem, hogy Yi Kong nincs rád jó hatással.

- Miért?

- Mert előítéletekkel viseltetsz a férfiakkal szemben - és ez neki köszönhető.

- De hiszen ő az én lelki vezetőm tizenhárom éves korom óta.

- Csak fel akarom hívni a figyelmedet azokra a dolgokra, amiket szándékosan mellőzöl vagy kizársz az életedből. Yi Kong lehet, hogy jó apáca, de az ő elhivatottsága teljesen más, mint a tied. Már évekkkel ezelőtt apácának állhattál volna, de nem tetted. Amellett az, ha valaki apáca, még nem jelenti azt, hogy egy életre megszabadul a férfiaktól, ahogyan azt te gondolod.

- Nem, Michael, Yi Kongot nem érdeklik a férfiak!

- És te ezt el is hiszed?

- Természetesen!

- Lehet, hogy úgy van, ahogy mondd - mondta Michael közönyösen -, de biztos vagyok abban, hogy ez még nem jelenti azt, hogy ne akarná a pénzüket. Ha Yi Kong valóban olyan sikeres, mint ahogy azt állítod, akkor bizonyos, hogy mindvégig kapcsolokban állt férfiakkal is, hogy segítsenek neki megvalósítani a terveit, vagy hogy adományokat gyűjtsön tőlük a temploma számára...

- Michael, te nem ismered őt, ezért ne kritizáld Yi Kongod

- Te komolyan azt hiszed, hogy azokat az adományokat, amikből iskolát, árvaházat, idősek otthonát, múzeumot hozott létre és még az egész kolostort is felújította, mind csakis nőktől kapta?

Nem jött ki hang a számon.

Michael tovább folytatta. - Ahelyett, hogy csupán Guan Yint imádnád és a Szív Szútrát mormolnád, azt gondolom, hogy a mentorodnak arra kellene téged bátorítani, hogy többet meditálj.

- De hiszen ő pont ezt tette. Én voltam az, aki nem fordítottam erre sok időt

- Pedig ez lenne az egyetlen út ahhoz, hogy megszabadulj az előítéleteidről. Nem állítom, hogy a rajongásod rossz dolog, Meng Ning. De végül is Guan Yin csak egy szimbólum.

Hosszú csend állt be közénk. Aztán Michael szelídebb hangon azt mondta. - Meng Ning, te nem tudod, hogy Yi Kong min ment keresztül, mielőtt belépett az üres kapun. Ha fogalma sincs arról, hogy milyen érzés az, ha egy férfi szeret egy nőt, akkor hogyan lehet bizonyos abban, hogy ez a fajta szeretet csak illuzórikus? Valamennyien meghalunk egy napon, az üres kapun kívül és belül egyaránt. Nem kerülhetjük el a halált, de nem halhatunk meg sajnálkozással teli szívvel azért, mert elutasítottuk valakinek a szívét. És ne ítéld meg a férfiakat annak alapján, hogyan viselkedett az apád. Senki nem mondhatja el magáról, hogy mindkét szülője olyan volt, mint Buddha.

Hirtelen elszégyelltem magam, és nagyon vágytam az intim testi együttlétre. Michael - bár ott ült mellettem - tanácstalannak látszott.

Végül azt kérdezte. - Mit akarsz, mit csináljak, Meng Ning?

Nem válaszoltam.

Ekkor Michael magához húzott és megcsókolt. Aztán hirtelen felállt, odament a táskájához, kivett belőle valamit, majd visszatért hozzám, és odaadott nekem egy hímzett kínai erszényt. - Ezt neked vettem Bostonban.

- Mi az? - kérdeztem, miközben kicipzárastam az erszényt.

Egy jade karkötő volt benne.

Könnyek szöktek a szemembe, és mintha kavics lett volna a torkomban, mert egy hang sem jött ki rajta.

Michael szelíden nézett rám. - Tetszik neked? - Zöld volt, áttetsző és hibátlan, akárcsak nagyanyám jade karkötője.

Bólintottam.

- Sajnálom, hogy elvesztetted a jade karkötődöt. Remélem, ez az ajándék felvidít egy kissé. - Tenyerébe fogta az arcomat; szívein nagyokat dobant, miközben leheletét éreztem a bőrömön.

- Összeszorul a szívem, amikor szomorúnak látlak - mondta, majd megint megcsókolt.

Tovább folytatta. - Mesélted, hogy az apád szerencsejátékon eljátszotta a karkötőt, amit neked kellett volna örökölnöd. Szeretném, ha elfogadnád tőlem ezt a másikat. - Michael gyengéden a karomra csúsztatta a karkötőt. Ám az szánalmasan csüngött a csuklómon, mert túlságosan nagy volt rá.

- Méretre igazíthatjuk? - kérdezte, és nagyon lehangoltnak látszott.

- Sajnálom, de azt hiszem, ez nem lehetséges, Michael.

- Ez nagyon elszomorít. Akkor mit csináljunk vele?

Némi csend után azt feleltem. - Miért ne ajándékozhatnánk oda anyámnak?

Michael egészen magába roskadt, és szomorúan annyit mondott.

- Ha így akarod...

- Michael, annyira sajnálom...

Michael kétségbeesett arcot vágott.

A szívem - mint egy felborult fűszeres szekrény - tele volt százféle érzéssel és ízzel.

25.FEJEZET

A temetés

A következő reggel még mindig feszült volt a légkör Michael és köztem. Csendben fogyasztottuk el a reggelinket, egyetlen szó nélkül. Azután Michael megcsókolta a homlokomat. - Meng Ning, ma este egy kicsit korábban jövök haza, úgy hat óra körül - Aztán eltűnt, mint a tavaszi szellő.

Délután négy óra körül hirtelen eszembe jutott, hogy üresen kong a hűtőszekrény, ezért elmentem vásárolni a fűszereshez. Mire hazaértem, már öt óra volt. Miután becsuktam magam mögött az ajtót, legnagyobb meglepetésemre Michaelt pillantottam meg a lakásban. Ott ült a kanapén, és nagyon sápadt volt. A szívem hevesen kezdett dobogni. Valami baj történhetett; különben nem lett volna itthon ilyen korán. Vajon rájött, hogy mi történt közöttem és Philip között, vagy ami még rosszabb, köztem és Lisa között?

Letettem a szatyraimat az ajtó mellé, és besiettem hozzá a nappaliba, és nyugodtnak tettem magam. - Michael, jól vagy?

- Rossz hírem van - mondta, és fájdalmas volt az arckifejezése, közel állt a síráshoz.

A szívem nagyot dobbant - Mi az?

- Fulton professzor ma délután meghalt. Próbáltalak hívni téged, de nem vetted fel a kagylót.

- Ó, édes Istenem... Sajnálom... annyira sajnálom. Hogyan... történt?

Michael arca összerándult. - Szívinfarktust kapott. Megpróbálták újraéleszteni, de nem sikerült.

A korábbi döbbenetén helyébe most büntudat lépett. Csak rosszat mondtam erről az emberről, aki Michaelnek apja helyett apja volt! Hogyan lehettem ilyen érzéketlen?

A temetés három nap múlva lesz - tette hozzá Michael levertem Michael... - megfogtam a kezét. - Ott leszek melletted.

- Köszönöm! - felelte, majd a mellkasomba fúrta a fejét. Mintha azt éreztem volna, hogy sír, de nem láttam az arcát.

Később szeretkeztünk, de akkor is tudatában voltam Michael fájdalmának. Heves szenvedélye és szeretetétisége ahelyett, hogy kellemes érzésekkel töltött volna el, azt juttatta eszembe, amikor együtt volt Lisával. Nem tehettem róla, de elképzelttem, hogyan ölelték egymást. Hirtelen féltékenység támadt a szívemben. Lisa sérült lába jutott eszembe - amit egy baleset okozott, amikor Michael vezette az autót. Bár ez elvett a szépségéből, paradox módon egyben ki is hangsúlyozta azt. A tökéletesség elfárasztja és érzéketlenné teszi szemet, de egy kis hiba felnyitja valami sokkal izgalmasabbra. Vajon Michaelt még mindig csábította ez a sebezhetőség, ez a *tökéletes tökéletlenség*?

Szeretkezés után Michael csendben feküdt mellettem. Hirtelen rádöbbsentem, hogy ahelyett, hogy osztoznék a fájdalmában és a gyászában, a saját féltékenységgemmel és zavartságommal foglalkozom.

- Michael... - Megérintettem az arcát, de ő már mélyen aludt

* * *

Kedden Michael és én korán érkeztünk meg a temetésre. A nagy terem homályos és lehangoló volt. Michael kezét rázott a temetést levezető férfival, majd pár percig beszélgetett vele

Amikor egyedül maradtunk, azt mondta. - Odajönnél velem Pulton professzorhoz, hogy még egyszer utoljára láthassam őt?

Bólintottam. Megfogta a kezemet, odavezetett a koporsóhoz, és letérdeltünk előtte. Sosem szerettem halottakat nézni. De Pulton professzor nagyon nyugodtnak látszott és nem volt taszító. Magas homloka, fehér hajával együtt egy hófedte hegycsúcsra emlékeztetett, ahol magas rangú szerzetesek és apácák elvonultan éltek, távol a világiak ostobaságától. Behunytam a szememet, és rövid imát suttoztam, amiben boldogságot kívántam neki, és azt. hogy Amida Buddha vezesse be őt a Nyugati Paradicsomba.

Miközben tovább néztem a professzort, könnyek szöktek a szemembe - sirattam a halálát, az életét. Michaelt, fájó lelkiismerete-

met, és még sok olyan bennem kavargó érzést és vágyakozást, amit ekkor még nem tudtam pontosan megnevezni.

Odafordultam Michaelhez, és láttam, hogy könnyes az arca.

Ó, Michael... - megérintettem a kezemmel.

- Meng Ning, most már csak te vagy nekem - mondta anélkül, hogy rám nézett volna -, kérlek... légy mindig velem.

Úgy lesz - suttogtam, és szomorúsága és gyámoltalansága nagyon megérintett.

A haldokló kismacskára gondoltam. Vajon előre akarta jelezni Fulton professzor halálát?

Most vajon hol lehetett ez az ember, aki pár nappal korábban még vacsorára hívott engem és Michaelt, és még csak nem is sejtette, hogy nem tudja teljesíteni?

Elviselhetetlen érzés feszítette a szívemet, ezért azt mondtam Michaelnek. - Megyek, és megnézem Fulton professzor fényképeit.

- Rendben, de nem maradj el túl sokáig. Ha visszajössz, és nem lennék itt, akkor nézz körül. Az embereket fogom üdvözölni.

- Nem időzöm túl sokáig - mondtam, majd odamentem a távoli sarokban álló asztalhoz, amin több album is feküdt. Elkezdtem az egyik albumot lapozni, és fényképeket láttam Fulton professzorról - amint pár fontosnak látszó személlyel beszélgetett egy találkozón; amint órát adott a diákoknak; miközben egy kínai festményt értékelt; és egy hatalmas kínai váza előtt állt. Továbblapoztam, és akkor Fultont és Lisát meg Michaelt láttam a legkülönbözőbb helyeken: egy ízlésesen berendezett szobában, amit antik tárgyak és festmények díszítettek; egy kávéház teraszán; egy múzeum előtt; szobrok, romok között... ám egyszer csak olyasmit pillantottam meg, amitől a szívem összeszorult. Egy drága étteremben Michael és Lisa pezsgővel koccintott, miközben Fulton mosolyogva nézte őket. Aztán Michaelt és Lisát mutatta az egyik kép. amint egy hegy tetején állnak, és a borostyánszínű, lebukni készülő napsugarai beragyogják őket. Egy másik kép egy strandon készült. Mindketten fürdőruhában voltak, és egymás csípőjén nyugtatták a kezüket, a homlokuk összeért, és egymás szemébe néztek,

pillantásuk lélektől lélekig hatolt. Egy újabb képen Lisa ismét bikinit viselt, le volt sülve, és tökéletes testét bármelyik nő megirigyelte volna, és bármelyik férfit elcsábított volna. Ezen a képen a lába még ép volt.

Vajon Lisa szándékosan tette ezeket a fotókat az albumba, hogy lássam őket? Letettem az albumot - egy kissé talán túl hangosan is majd megfordultam, és vissza akartam menni Michaelhoz. De ekkor már nagy volt a tömeg, és Michaelnek nyomát sem láttam. A szívein úgy verdesett a mellkasomban, mint egy kismadár. Nagyon vágytam a friss levegőre, ezért a kijárat felé siettem. Aztán a kapu közelében megtorpantam. Michael állt ott, és egy tekintélyes párral beszélgetett. Mellette ott állt Lisa, aki olyan magas és impozáns volt, akár egy bronzszobor. Komoly témáról beszélgettek, és úgy tűnt, hogy már régóta ismerik egymást. Felismertem őket - a Met kurátora volt és ázsiai felesége -, akiket a La Cote Basque-ban is láttam, és ahol nagyon rosszul esett nekem, hogy Michael nem mutatott be nekik.

Michael megfordult és észrevett. Lisa úgyszintén, és találkozott a tekintetünk; sokatmondó mosoly tűnt fel az arcán, mintha a világ legnagyobb titkát osztottam volna meg vele a menny alatt. Elképzeltem, amint azt mondja nekem: - Tetszett neked, amit azon a napon csináltunk, igaz? Ismerd csak el! - És a mosolya olyan volt, mintha titkos szövetségesek lennénk, akik kijátsszuk Michaelt a háta mögött.

A szívem összeszorult, és ebben a pillanatban nagyon dühös voltam rá, és keserűség járta át a lelkemet. Úgy tettem, mintha nem is láttam volna őket, és gyorsan hátrább húzódtam, és elvegyültem a tömegben.

Ekkor egy ismerős hangot hallottam egy kisebb csoport felől, ahol magas, jól öltözött férfiakat láttam. Felnéztem, és felismertem Philip Noble-t.

Ó, te jószágos ég! A szívein szaporán vert. Vajon ő is észrevett engem? Amikor megpróbáltam odébbállni, egy férfiba ütköztem bele, aki Philip mellett állt.

A férfi megfordult, rám nézett; nem tudtam mást mondani, mint hogy „Sajnálom!”, majd elsiettem.

A szemem sarkából láttam, hogy Philip megfordul és engem néz. De nyomban visszafordult a beszélgetőtársaikhoz. Tényleg látott engem?

Vagy úgy tett, mintha ott sem lennék?

Ekkor a temetést levezető férfi megkérte az egybegyűlteket, hogy menjenek be a szomszédos terembe, és üljenek le.

A szertartás nagyon jól volt megszervezve - sok műgyűjtő, híres egyetemi professzor meg dékán mondott beszédet, aztán a hírességek a művészvilágból, a Sothebys és a Christies igazgatói következtek. Végül a Met elnöke is szót kért...

Azután Lisa beszéde következett. Bár a harmadik sorban ültem, nyújtogatnom kellett a nyakamat, hogy lássam, amint a pódium felé igyekszik. Több férfi érdeklődve, tágra nyílt szemmel bámulta fekete sziluettjét - olyan volt, akár egy aranyozott *devi*. Ezúttal csak egyetlen karkötőt viselt - a farkába harapó párducot, aminek rubinból voltak a szemei. Az emberek csendben követték, amint a pódium felé bicegett. Aztán a varázslatos transzot egy kiáltás törte meg. Lisa elbotlott. Michael és egy magas méltóság sietett a segítségére. Felsegítették a földről, és a derekánál és a vállánál támogatták. Irigység ébredt a szívemben. Lisa hamar visszanyerte az egyensúlyát. Megköszönte a két férfinak a segítséget egy fejbólintással, majd bicegve odament a mikrofonhoz. Ezúttal feltűnő volt a járáshibája

- Ne aggódjanak - mondta mosolyogva, talán ez az út vezet a megvilágosodásomhoz.

Idegesség hullámszórt végig a közönségen. Úgy tűnt, hogy ezek az emberek éppúgy szeretik Lisát, mint az apját. Világos volt, hogy botlása felhívta a figyelmet sebezhetőségére és esendőségére, amitől még bajosabbnak hatott.

Mi több, Lisa beszéde tele volt élettől, érzelemmel és nagyon megindító volt. Ahelyett hogy direkt módon dicsérte volna Fulton professzort, anekdotákat mesélt róla, ami apját nagyon emberinek és vonzó személyiségnek mutatta be.

Amikor Lisa befejezte a búcsúztató beszédét, könnyek csillogtak a szemében. Körülnéztem. Az első sorokban ülő kurátorok és professzorok meg a műkereskedők elismerően néztek rá. Egy középkorú asszony mögöttem a könnyeit törölgette és sóhajtozott. Aztán Philip Noble vonzó arcát pillantottam meg, ami kényelmetlen érzéseket keltett bennem. Lehajtotta a fejét és szelíd arckifejezéssel egy

elegáns középkorú asszonyra figyelt, aki hozzá beszélt. Aztán Philip felnézett, és elmosolyodott. A szívverésem felgyorsult, és nyomban visszafordultam a pódium felé. Michaelt néztem, aki szomorú tekintetével megnyugvást keresett mellettem

Michael beszéde kevésbé volt ékesszóló, mint Lisáé, de így is megindító volt. Elmondta, hogy Fulton „adoptálta” őt, mint a saját fiát, és nagylelkűen megosztotta vele a tudását a buddhizmusról és a művészetről. A professzor segítsége nélkül - amerikaiként - sosem tett volna szert egy kínai tanár kifinomultságára: nem égetett volna füstölőt, nem ivott volna illatos teát, nem értékelte volna sokra a kínai festményeket, és nem idézett volna Zen verseket. A beszéde vége felé megjegyezte. - Hiszem, hogy az a karmám, hogy meg kellett ismerkednem Fulton professzorral, és hogy ezt kell szem előtt tartanom a hátralévő életemben. Örökké hálás leszek a nagylelkűségéért.

Nagyon elérzékenyültem. Nemcsak a hatásos beszédek és a gazdagok és befolyásosak jelenléte miatt, de azért is, mert ebben a hűvös és csillogó teremben összesűrűsödött az élet és a halál drámája. Michael és Lisa szomorúnak és gyönyörűnek látszott a pódiumon, az impozáns vendégek pedig megilletődöttek voltak. Fulton professzorról a beszédükben élő személyként szóltak, pedig ő már holtan feküdt a koporsójában. Ahogy Michael ott ült a színpadon a fontos emberek között, mintha maga is megváltozott volna. Azon töprengtem hogy vajon egy napon majd ő is ilyen arrogáns, ezüsthajú gentleman lesz?

Miközben ezek a gondolatok foglalkoztattak, meglepődtem, amikor a közönség felállt, és akkor rá kellett döbbernem, hogy a szertartásnak vége volt. Sokan az előcsarnokba mentek, mások csoportokba verődtek, és komor hangon beszélgettek.

Michael odajött hozzám, és megkérdezte, milyennek találtam a beszédét.

- Nagyon jó gondolatokat osztottál meg velünk. - Az arcát fürkésztem. - Fulton professzor nagyon büszke lenne rád.

- Igen, ő mindig is az volt. - A szemembe nézett. - Meng Ning kérlek, gyere velem, és légy mellettem, amíg az emberekkel beszélgetek.

- Nem, Michael - feleltem, és hirtelen védekező állásba vonultam.

- Ez olyan kellemetlen és kínos a számomra. Nem ismerem ezeket az embereket. - Még azt is hozzá akartam tenni, hogy *nem tartozom a gazdagok és a híresek közé*, de idejében meggondoltam magam.

Michael könyörgő pillantást vetett rám, és a hangja egy kicsit fáradt volt. - De, kérlek, Meng Ning.

Ne, Michael.

Meng Ning...

- Te csak menj beszélgetni, és pedig felkeresem a mosdót. Majd később csatlakozom hozzád.

- Rendben.

A női mosdóban az arcomat bámultam a tükörben, de a szívem nem volt nyugodtabb. Miközben a kiváló ízlésű Lisa, az elegáns vendégek és Philip emlékképei kavarogtak bennem, hirtelen egy hang szakította félbe a merengésemet. - Aggódok miattad, Meng Ning. Olyan sápadt vagy. Jól éred magad?

Lisa volt az.

Nem tudtam, mit válaszoljak neki, ezért hallgattam, és tovább néztem magam a tükörben.

- Nem akarsz beszélni velem, még az apám temetésén sem? - A haját kezdte fésülni egy teknőcfésűvel.

Jól vagyok - feleltem végül sötéten.

De ez nem igaz, Meng Ning. Ne álltasd magad.

A torkom elszorult, és egy szót sem tudtam kinyögni.

Tehetek érted valamit? - kérdezte, és aggódó pillantást vetett rám.

Nem tettél már így is eleget?

- Nem köszönöm! - Bár meg mindig nem tudtam haragudni azokra a szemekre, azt mondtam neki - Kérlek, hagyj egyedül.

- Kendben, vigyázz magadra - válaszolta, és beletette a fésűjét a táskájába, majd egy nagy csattanással becsukta. - Köszönöm, hogy eljöttél az apám temetésére. - Majd még hozzátette. - Láttad Philip újabb fogását, azt a gazdag hölgyet?

Boszorkány, suttogtam. Aztán vártam, amíg becsukja az ajtót maga mögött, majd bementem az egyik fülkébe, hogy lecsendesítsem

háborgó lelkemet. Mennyi bonyolult kapcsolat van ebben a poros világban - és megérte mindez? Talán hallgatnom kellett volna Yi Kongta - mindvégig.

A mentorom szavait hallottam a fülemben csengeni.

Nincs valóságosabb élet, mint a templomkapun belüli. A poros világ csak még jobban összekuszálja az emberek életét, és ezzel végtelen fájdalmat és szenvedést zúdítanak magukra. De az élet az üres kapun belül felszabadít a karmád alól.

És végül:

Mikor jössz vissza játszani velük? Olyan sok jó mulatság vár itt rád.

Ekkor elhatároztam, hogy visszamegyek Hongkongba.

Amikor kimentem a mosdóból, észrevettem Michaelt. Odasietett hozzám, és ő átkarolt. - Fáradt vagyok. Menjünk haza, most rögtön.

* * *

Egy nappal Fulton professzor temetése után azt mondtam Michaelnek, hogy eldöntöttem, visszamegyek Hongkongba.

Legnagyobb meglepetésemre beleegyezett. - Tudom, hogy nagyon nehéz neked itt ebben az új környezetben. Azzal is tisztában vagyok, hogy hiányzik neked az anyád, Yi Kong és az Aranylótusz Templom. Ezért jót tesz majd neked, ha egy időre visszamész.

- Köszönöm, hogy megértesz, Michael - feleltem, és egyszerre éreztem hálát és csalódást.

- Meng Ning, miközben Hongkongban vagy - kezdte, és közben gyengéden nézett rám -, kérlek, gondolkodj a házasságunkról. Ha nincs más elképzelésed, akkor azt szeretném, ha Hongkongban lenne az esküvőnk. Ezért jó lenne, ha utánanéznél, hol tarthatnánk meg az esküvőt.

Ez nem az volt, amit vártam. Házasság? A célo, amiért vissza akartam menni Hongkongba - pont az ellenkezője volt: időt és teret

akartam magamnak adni, hogy alaposan átgondoljam, valóban házasodni akarok-e.

- Michael még hozzátette, miközben az eljegyzési gyűrűmet babrálta, mintegy emlékeztetni akarván az egymásnak tett ígéretünkre. - Nagyon fogsz nekem hiányozni, amíg Hongkongban leszel. Kérlek, gyere vissza mihamarabb.

26. FEJEZET

A forma üresség

Yi Kong sima, gyönyörű arca lebegett előttem. A lemenő nap sugarai világították meg az arcát, fejének szelíd görbületei végtelenül érzékiek voltak. Ez az aranyfény a keresztény szentek feje felett látható glóriára emlékeztetett. De most ez a glória egy buddhista apáca leborotvált feje felett lebegett.

Tudtam, hogy ez a szép kép csak a képzeletem játéka, és csak illúzió, ugyanakkor erőteljes is volt. Ugyanis éberem ábrándoztam Yi Kong irodájában az Arany Lótusz Templomban. Bár korábban már meglátogattam őt a kórházban, ez volt az első alkalom, hogy felkerestem őt ezen az új helyén, mióta kiütött a tűz az Illatos Lélek Templomban. Bár csaknem otthon éreztem magam itt, a szívemben annyi változás ment végbe, hogy úgy tűnt, ez a templom egy másik életemben számított az otthonomnak. A múltban, akárhányszor eljöttem látogatóba, az mindig megnyugtató élmény volt számomra, most azonban felkavaró és nyugtalanító volt.

Egy apáca korábban azt mondta nekem, hogy Yi Kong egy találkozón van, és fél hatig nem is jön vissza. Még csak öt óra volt, ezért kisurrantam a szobájából, és körülnéztem új birodalmában. Amint a folyosókon haladtam előre, belestem a résnyire nyitott ajtókon, és észrevettem, hogy a Párizsban töltött öt évem alatt az Aranylótusz Templom kibővült, és a régi, kopott épületből egy nagyszabású, Tang-dinasztia stílusában újjáépített templomegyüttessé nőtte ki magát, amit modernizáltak is. Vegyes érzésekkel fogadtam a változásokat. Természetesen tetszett nekem a légkondicionáló, a liftek és a tiszta mosdók kényelme. De a mindenütt jelen lévő számítógépek és az impozáns recepciósszoba a fényes antik, kínai bútorok másolataival szerintem nem illettek egy kolostorhoz. Amellett hiányoztak nekem a papírlámpások, a málló vakolat, az eső koptatta ablakok, a sokáig égő gyertyák, a napsütötte kapufélfák, a repkénnyel befutott falak, amikről pergett le a festék. Korai látogatásaim óta ezek fogadtak itt egy olyan

világban, ahol csendben lehetett meditálni és szépségében gyönyörködni.

Tizenöt perc múlva visszamentem Yi Kong irodájába, de neki még nyoma sem volt. Ezért körbesétáltam a nagy szobában, és kedvtelve nézegettem műtárggyűjteményét, ami mind minőségben, mind pedig mennyiségben sokat gazdagodott. A kortárs művész alkotta Guan Yin-szobrot felváltotta egy, a Ming-dinaszita korabeli szép öntvény. Az oltáron egy fából készült Buddha-szobor helyett egy aranyozott antik Budhha-szobor állt. Az újabb szerzemények közé tartozott két antik bronz füstölőgő, az egyiknek lótusz, míg a másiknak *gitt* - héthúrú citera - alakja volt. Ezenkívül új volt az oltárszekrény is, a Tiszta Föld képek, és a Song-dinasztiabeli vázák is, meg bútorok a Ming-dinaszitia időszakából. A bútorok élénkszínű fából készültek, méghozzá *huanghua liből*, vagyis virágzó körtefából, és a nap meleg fényében vörösesbarna színben izzottak. Végighúztam az ujjaimat sima felületükön.

Milyen keményen dolgozhatott Yi Kong, hogy mindezt elérje öt év alatt? Csodáltam a birodalmát, és megnyugtattak a gyönyörű műalkotások és az édes füstölőkből meg a friss virágokból áradó illatok.

Ez a világ hosszú ideig olyan volt, mintha az otthonom lett volna. Felsóhajtottam.

Aztán egy hatalmas fényképet láttam, ami egy ülő Guan Yin-szobrot ábrázolt. Egy nagy ablakra nézett, ahonnan kilátás nyílt a pályaudvarra és Yuen Long magas épületeire. A fotó Yi Kong munkája volt, és csaknem teljesen betöltötte a falat, alatta csak egy vörös szantálfa *zitan*, vagyis oltár kapott helyet. Ezen a pazar, fényűző szentélyen bőséges gyümölcsfelajánlás volt látható ízléses elrendezésben, színük kissé ellentétes volt egymással, de egyben ki is egészítették egymást: banánt, papayát, mangót, narancsot, ananászt, zöld almát, zöld szőlőt és dinnyét kínáltak fel az istennőnek magas lábakon álló ezüstitányérokon. Gyömbérvirág, liliom, orgona, írisz, azálea és más virágok versengtek csendesen egymással fehér vázákban.

A Könyörületesség Istennője „királyi nyugalom” pózában ült, a jobb karját kecesen behajtotta, és a jobb térdén nyugtatta. Aranyozott vörös ruhája alatt rózsaszín foltok látszottak át. Csaknem láttam, ahogy a sok

rétegből álló ruhája emelkedik és süllyed, mintha csak élne és lélegezne és örvendezne, hogy nézik.

Amikor Yi Kong megint megpillant engem, akkor vajon majd megkérdezi megint: *Meng Ning, mikor jössz velünk játszani?*

Ő már tíz éve vár engem, hogy apáca legyek a kolostorában. Vajon hogyan kellene válaszolnom ezúttal?

Nem akartam elveszíteni Yi Kong barátságát, sem pedig Michael szerelmét. Akartam a halat is és a medve mancsát is. De lesz-e vajon annyi szerencsém - vagy bölcsességem -, hogy mindkettőt megtartsam?

Ereztem, hogy kezd megfájdulni a fejem. Közelebb léptem a hatalmas fényképhez, meghajoltam előtte, vagyis a Világi Hangok Meghallgatója előtt - Guan Yin azért kapta ezt a nevet, mert meghallgatott minden segélykiáltást -, és összetettem a kezemet, majd elsuttogtam egy imát.

Újabb félóra telt el. Ekkor egy nagyon fiatal apáca lépett be a szobába, a kezében lakktálca volt. Intettem neki, hogy jöjjön be. Halovány mosoly jelent meg az arcán. Halkan letette a tálcát az asztalra, majd kipakolta a tárgyakat a fényes asztallapra: két teáscsészét, aminek fedele is volt, egy teáskannát, amelynek fedele alól gőz szállt fel, egy kis kék kerámiatányért, ami tele volt mindenféle maggal és egy nagy tálal, amin friss gyümölcsök kelleték magukat.

Nagy öröömre szolgált, hogy a fiatal apáca mozdulatait figyelhettem.

Most minden személyes kapcsolatom átmenetinek és törékenynek tűnt számomra, és a *fiatalság* az életet egyszerűnek és örökké tartónak láttatta velem.

Az apácának veleszületett bája volt; karcsú, halovány ujjai természetes szépséggel és kecsességgel mozogtak. Látszott, hogy tudatában volt mozdulatai költőiségének, és büszkén rakosgatta a dolgokat lassan és kimérten, hogy ő és a vendége is élvezhesse ujjainak finom koreográfiáját.

Miért is sietnének? Itt a templomban nincs határidő, az idő itt nincs korlátozva, csak a puszta pillanatnak élnek, az itt és mostnak.

Az asztal már roskadozott a finom ételektől. Finom rituáléjának befejezéseképpen a fiatal apáca elővette fehér zsebkendőjét a bő ruhájából, és megtörölte szép formájú kopasz fejét.

Tisztelettel azt mondta nekem. - Yi Kong Shifu azt üzeni, hogy egy percen belül itt lesz, és elnézését kéri a hosszú várakoztatásért.

Elmosolyodtam. - Ó! Engem ez egyáltalán nem zavar. Mondja meg neki, hogy lássa el nyugodtan a feladatait.

A fiatal apáca még mindig előttem állt, és hosszú ujjaival lesimította hosszú ruháját. - Shifu egy találkozón van, és a templom díszítéséről tárgyal.

- Ó, ez nagyon komoly és nagy projekt.

- Igen, ő ezenkívül kiállítást szervez fényképekből és festményekből, valamint buddhista művészeti fesztivált, Zen előadást és elmélkedést tervez.

Tágra nyitottam a szemem, hogy kifejezzem a csodálkozásomat.

A fiatal apáca büszkén áradozott a főnökasszonyáról. - De ne aggódjon, Shifu mindig tele van energiával. - Meghajolt előttem, mielőtt menni készült. - Kérem, fogyasszon teát és gyümölcsöt.

- Köszönöm! Mi a neve? - Mivel láttam, mennyire fiatal, a szó, hogy „Shifu”, vagyis tanár, nem jött a számra.

- Wu Kong. Megvilágosodott az Ürességre.

- Mint a Majom Király az *Utazás Nyugatra* legendában?

- Attól tartok, igen.

Mindketten nevtünk. Mint a főnökasszonyának, neki is tökéletes, fehér fogai voltak.

Kissé meghajoltam előtte. - Nagyon köszönöm, Wu Kong Shifu.

- Reméltem, hogy túl ártatlan volt ahhoz, hogy észrevegye, ezúttal a szó végül évődő, tréfálkozó hangsúllyal csúszott ki a számon.

Megvilágosodott az Ürességre még mindig mosolygott, amikor végül becsukta az ajtót éles csattanással. majd eltűnt.

Milyen csodálatos dolog fiatalnak lenni, akkor is. ha valaki apáca.

Ekkor megpillantottam Yi Kongot az irodaépület felé közeledni, az arca ki volt pirulva, szürke ruhájába bele-belekapott a nyári szellő, és

leborotvált feje csillogott a napfényben. A szívem hevesen kezdett dobogni. Vajon az én igazi karmám az volt, hogy apáca legyek a templomában? Vagy most nem láttam tisztán a dolgokat, és össze voltam zavarodva?

Már énekkel ezelőtt elszegődhetnél volna apácának, de nem tetted. Michael szavait hallottam hangosan lüktetni a fülemben.

Yi Kong fáradtnak látszott, de vidám volt. Váratlanul a jelenléte a Dharma boldogságával töltött el, ahogyan korábban is, amikor hosszú évekig látogattam a templomát. De az elmúlt öt esztendő talán öt is legalább annyira megváltoztathatta, mint engem. Szomorúan vettem észre hogy a bőrét megviselte a múltó idő, és a mozgása is lassúbb lett. Gyűlöltem a felismerést, hogy az idő múlása a mentoromon is látszott - csakúgy, ahogy mindannyiunkon.

Yi Kong. A Semmi Agán.

Egy nő.

Egy apáca.

Egy apáca híresség. Ez a híres apáca vezette a legnagyobb buddhista kolostort az utolsó brit gyarmaton.

Vajon elégedett volt-e, hogy a vastag templomfalak között élt már huszonkilenc éve? De nem volt-e erre pozitív válasz örömtől sugárzó arca? Amellett, ha ezen a világon minden illuzórikus, akkor vajon mi az igazi boldogság végül is?

Belépett a szobába, meglátott, majd elmosolyodott. - Meng Ning, sajnálom, hogy megvárakoztattalak.

- Yi Kong Shifu, ne is törődj vele. Remekül elszórakoztam azzal, hogy gyönyörködtem a rendkívül szép műtárgyaiddban

- A templom műtárgyaiban - javított ki Yi Kong, miközben leült a hatalmas fekete fából faragott íróasztal mögé, ami ritkaságokkal volt feldíszítve. Óvatosan leültem vele szemben - és Guan Yinnel szemben, aki királyi tartásban ült.

- Örülök, hogy ezek a műalkotások tetszenek neked. Később majd még többet is megmutatok. Most pedig igyuk meg a teát. - Kezébe fogta a teáskannát három karcsú ujjával, és teletöltötte a két csészét. - Mi újság veled? - kérdezte, majd halkán letette a teáskannát.

- Köszönöm, jól vagyok. - A forró tea kissé keserű volt, mégis finom. Az orromhoz emeltem a csészét, és belélegeztem az élénkítő illatot. Az almazöld vízben smaragdzöld tealevelek értek össze, majd váltak szét a legkülönbözőbb finom és szövevényes alakokat mutatva. Vajon ezek között a szép alakzatok között rejtőzködött a jel arról, hogyan alakítsam a sorsomat? Az lett volna a helyes választás, ha hátat fordítok az üres kapunak és belevetem magam a Tízezer Mérföldes Vörös Porba? A házasságot válasszam a megvilágosodás helyett? Behunytam a szememet, és magamba szívtam a gőzölgő ital illatát, ami megnedvesítette az arcomat, és megmelengette a szívemet.

- Nagyon jó ez a tea - mondtam.

- A legjobb - javított megint ki Yi Kong.

- Milyen fajta?

- *Yumwu*, Jiangxi provinciából a Lu-hegységből.

Yumwu - ez felhőt és párákat jelent. Yi Kongnak sosem jutott az eszébe, hogy némi változtatással a *yunyu* szót kapjuk, ami felhőt és esőt jelent, vagyis szeretkezést?

Hirtelen éreztem Michael testének súlyát, izzadt bőrét, majd feltűnt előttem Lisa telt melle és sérült lába, majd pedig Philip csinos arca és fájdalmas arckifejezése... Megborzongtam.

- Meng Ning, jól vagy? - Mentorom kíváncsian tekintett rám, amibe egy kis gyanakvás is vegyült.

- Igen, jól vagyok - feleltem, és éreztem, hogy elpirulok. Gyorsan témát váltottam. - És te hogy vagy?

Nyugodt arcára néztem, és szomorúságot és lelkiismeret-furdalást éreztem. Miért nem mutatja ki jobban az érzelmeit irántam Yi Kong - mint amikor a tűz után a hordágyon feküdt?

- Jól vagyok, amíg az Illatos Templomban jól mennek a dolgok. Nagyon megkönnyebbültem, hogy senki sem sérült meg a tűzben. - Yi Kong felsóhajtott. - *Hai!* De a Tripitaka ötezer-háromszáz- húsz kötete odaveszett... De nagyon köszönöm a segítségedet. - Témát váltott. - Milyen volt Párizsban?

- Jó. - Csak egyetlen szóval válaszoltam, mert tudtam, hogy nemigen érdeklí, ki mit csinál Párizsban.

- És mik a terveid mostanában?

- Semmi különös. - Tényleg nem tudtam, mit válaszoljak.

- Jó. - Kis szünetet tartott, majd így folytatta. - Mivel sikerült megszerezned a doktorátusodat, és mi sok műtárgyat akarunk beszerezni a templomunk számára a rekonstrukció után, segíthetnél nekünk konzultánsként. Gondolkozz el ezen.

- Köszönöm. Átgondolom a dolgot. - Házasság ide vagy oda, valahol el kellett kezdenem a karrieremet. Ugyanakkor el is voltam csüggedve. Miért adta Yi Kong az asszisztensi megbízatást Dai Namnak? Miért nem várt rám? Vajon tudta, hogy nekem erre már nem lesz többé szükségem?

Yi Kong az arcvonásaimat fürkészte. - Jól nézel ki.

A csészémre néztem. Követtem a pillantását, és láttam, hogy a csészémen maradt rúzsfolto bámulja, ami olyan nedves és érzéki volt, akár egy csábító csók. Az arcom elvörösödött, mert eszembe jutott, hogy Michael ajka milyen hévvel csókolta a számat, ami végigborzongatta egész testemet. Yi Kong még sosem látott kisminkelve. Hogyan feledkezhettem meg arról, hogy ma ne tegyek fel sminket?

- Köszönöm. Te is jól nézel ki. Még mindig olyan sokat dolgozol? - Idegesen igyekeztem elvonni a figyelmét, és tudtam, hogy mennyire szeret beszélni a templomról és a terveiről.

Az arca felragyogott. - Igen, de ahogy azt te is tudod, a templomban a munka sosem ér véget. Mindenki azt mondja nekem, hogy pihenjek, és lassabban végezzem a munkámat, de hogyan is tehetném? Olyan sok buddhista kincs tűnik el vagy zúzzák össze őket Kínában - nap mint nap.

- Emlékszel arra a fényképre, amit hat évvel ezelőtt készítettem egy szerzetesről, aki egy tibeti templomban kántált? Amikor a múlt évben visszamentem hozzá, akkor a templom már nem állt, titokzatos módon leégett, és nyoma sem maradt.

- Aztán azt terveztem, hogy elmegyek Shanxiba, hogy felvegyem magnóra egy kilencvenéves szerzetes kántálását - egyedül ő volt, aki ennek egy bizonyos fajtáját tudta -, de azt kellett hallanom, hogy megfulladt, amikor valamilyen kínai gyógynövény főzetet ivott - ami

hosszú élettel kecsegtetett. Ez a hír két nappal az indulásom előtt érkezett. Ezért hogyan is lassíthatnék a tempómon, amikor azt látom, hogy ezek az értékes hagyományok eltűnnek a szemem elől. Sőt ellenkezőleg, gyorsabban kell dolgoznom.

Yi Kong abbahagyta egy pillanatra a beszédet. - Ó, eddig csak én beszéltem. Éhes vagy? Megkérhetem a konyhafőnököt, hogy készítsen neked valamit. Ma van friss tofunk, bambuszrügyünk és gombánk.

- Köszönöm, de ettem, mielőtt idejöttem.

Résnyire húzta a szemét. - Még mindig eszel húst?

- Csak időlegesen vagyok vegetáriánus - feleltem, és kerültem a pillantását.

- Ó, időlegesen! - kiáltott fel Yi Kong.

- Shifu, bár a szám nem teljesen vegetáriánus, a szívem az.

Yi Kong elmosolyodott, majd tréfásan azt mondta. - O, azt nem tudom, de biztos vagyok benne, hogy a nyelveden nem növényi olaj, hanem disznózsír van.

Ereztem, hogy elvörösödik a fülem.

Yi Kong észrevette, hogy zavarban vagyok, ezért a kezébe vett egy kerek agyag füstölőtartót, és témát váltott. - Hadd mutassam meg neked ezt a kis kincset. Ez egy ritka Ming-alkotás egy kiotói régiségboltból. Látod, hogy több lyuk van a fedelén? Amikor füstölőket égetsz benne, akkor a belőle kiáramló füst rendkívül finom, mert az összes benne lévő illat esszenciáját adja ki magából.

- Amellett a belőle kanyarogva felszálló füst kellemes a szemnek. Olyan, mintha dőlt kalligráfiát látnék a levegőben. Ha meditálsz az örökké változó vonalakon, akkor még jobban megérted ezt a múlandó és átmeneti világot.

Igen, talán Folton professzor halálát, és még a kismacskáét is sikerül jobban megértenem. Vajon most a professzor Amida Buddha Nyugati Paradicsomában ezt a kiscicát simogatja?

Yi Kong tovább folytatta. - És már az is megnyugvást jelent, ha csak rápillantasz ennek a füstölőtartónak a kecses alakjára.

Odanyújtotta nekem a tartót. - Érezd a sima felületét és a szövevényes repedéseket rajta. Olyan finom az érintése.

Igaza volt. Olyan volt, akár krémszínű bőre, amit egyszer érintettem meg, amikor a tűz kiütött. Zavarban voltam, de az ujjaim nem akarták elengedni a szép tárgyat.

Yi Kong egy kis kerámia teáskannát mutatott nekem, aminek olyan volt az alakja, amilyen a Buddha Keze nevű citromfajtáé - a kannának az alakja és mély bíbor színe a padlizsánra emlékeztet, ami a kolostorban a kedvelt ételek közé tartozott. A teáskanna hasán kétsoros írás volt olvasható:

A VIRÁGOK FIGYELNI TUDNAK ÉS ÉRTIK A SZÓT, ÉS A KÖVEK BARÁTSÁGOSAK.

- Nagyon szép ez a felirat - még hogy a kövek kedvesek lehetnek. Nekem tetszik ez a gondolat - suttogtam, miközben az eljegyzési gyűrűmre sandítottam. Otthon akartam hagyni, de teljesen megfeledkeztem róla. - A kövek valóban elbűvölőek - jegyezte meg Yi Kong.

- De nem csak a gondolta az. Magam is szeretek köveket gyűjteni, olyanokat, amilyenek a tanárok szertáraiban vannak. Amellett, hogy művészeti tárgyaknak is tekinthetjük őket, tudod, hogy a köveket ételként is fel lehet szolgálni?

- Ó, valóban? Ezt nem tudtam - még mindig a gyűrűmet néztem.

- Ó, a modern lányok ritkán mennek be a konyhába. - Yi Kong helytelenítő pillantást vetett rám. - Ez a dolog elég szomorú, mert a kőételek csak a szegények asztalára kerülnek. A múltban a szegény emberek ritkán ehettek húst, és amikor már nagyon vágytak rá, vagy ha vendégeik érkeztek, akkor köveket főztek. Különbözőképpen készítették el az ilyen fogásokat: dobva-rázva sütötték feketebabszósban, gyorsan pirították kínai mogyoróhagymával, vagy megsütötték, majd borral párolták. Természetesen nem tudták megenni a köveket. Csak úgy tettek, mintha megennék, az evőpálcikájukat beleszúrták az ételbe, kivettek belőle egy mogyoróhagymát vagy feketebabot, vagy összekeverték a szósz a

rizzsel. Az egész ceremóniát azért csinálták, hogy felkeltsék az étvágyukat, és végül nagy boldogan fogyasztottak el egy nagy tál üres rizst.

Nagyon elcsodálkoztam a hallottakon, majd azt mondtam. - Ez szomorú, és nem kifejezetten buddhista magatartás, igaz? Csak úgy tesznek, mintha... és nem néznek szembe az igazsággal.

- De ez az ő igazságuk, hogy boldogok legyenek, és még több tál rizst egyenek. Amellett a szegény emberek nem sokat filozofálnak arról, hogy mi az igazság, és mi nem az.

- Ez akkor is nagyon szomorú.

- Ha ez az igazság, akkor ez az igazság; semmi szomorúságról és boldogságról nincs itt szó. Ez maga az egyszerű és tiszta igazság. - Yi Kong a teáskannát simogatta, és hallgatott egy darabig.

Ezt vajon nekem szánta?

- Ha azt választod, hogy elfogadsz vagy elutasítasz valamit, akkor nem nézzük a dolgok igazi természetét.

Igen, ezt bizonyosan nekem szánta. A nagy Zen tanárok mindig is tudták, hogy a tanítványaik mit akarnak hallani. Egykoron úgy gondoltam, hogy látom a dolgok igazi természetét; most azonban nem tudtam, hogy mit fogadjak el vagy mit utasítsak vissza.

Yi Kong rám nézett egy múló pillanatig, és a kezemet bámulva azt mondta. - A templomunk mindenféle adományt elfogad, köztük szép és értékes köveket is.

Nyomban letakartam a jobb kezemmel a gyűrűmet.

- Nos... - Mivel nem tudtam, hogy mit feleljek, nevettem, bár hangosabban, mint szerettem volna.

Yi Kong nyugodtan így folytatta. - Kendben, elég a kövekből és az igazságból. Most nézzünk meg egy hangszert.

Odafordult egy fahalhoz és egy bronztálhoz, ami két párnán pihent. amit piros, arany és kék hímzett lótuszok díszítettek. Aztán felkapta a faütőt, és finoman megütötte vele a tál hasát az ütő textillel párnázott fejével. A tál lágy, mégis zengzetes hangot adott ki, ami visszhangzott a szobában, betöltötte a teret, majd egy darabig még zengett, mielőtt teljesen elhalkult volna.

Yi Kongnak tetszett, hogy ennyire elámultam, ezért még más is mutatott nekem a gyűjteményéből. Kihúzott egy fiókot az íróasztalán, amiből kivett egy kis fadobozt. - Szagold meg... ez egy nagyon értékes fajta agallocha füstölő, amelyet csak Kínába lehet beszerezni.

Yi Kong lehajtotta a fejét, hogy kivegyen egy keveset az füstölőkből. Tisztán láttam a fején a tizenkét beleégetett sebet.

A feje olyan kerek volt és csupasz.

Biztos, hogy haj azokon a helyeken nem nő többé. A hit erősségének a bizonyítéka volt ez az elcsúfítás - akaratlagosan. Azt szimbolizálta, hogy innen már nincs visszaút.

Milyen lehetett ez az állapot - az ösvény, ahonnan nincs visszafordulás? Mennyire fájhatott neki, amíg a füstölő beleégette ezeket a sebeket a húsába? Mire gondolhatott, amikor a mestere ezt tette vele? Tétovázott egy kicsit, egy egészen parányit, hogy tényleg elhagyja ezt a közönséges világot? Most, amikor ő égeti meg a tanítványai fejét, akkor mire gondol? Mindezt tudni akartam, de nem volt bátorságom megkérdezni tőle. Yi Kong még ennyi év után is titok maradt előttem.

Vonzódást éreztem magamban; még mindig meg akartam tudni minden titkot erről az ezoterikus, csak a beavatottak számára hozzáférhető világról.

Ekkor Yi Kong óvatosan beletette a füstölőket egy selyemzacskóba, és átadta nekem. - Vidd ezt magaddal, és ajánld fel Buddhának mindennap. - Aztán tréfásan megjegyezte. - Apropos, nagyon lefoglalnak még a kutatásaid és az írás? *Mikor jössz Játszani velünk? Olyan sok Jó mulatság vár itt rád.*

Ahogy én sosem tanultam meg azokat a titkokat, amiket egy apáca, Yi Kong hasonlóképpen sosem tapasztalata meg annak az örömét, amikor egy férfi egy nőhöz ér meleg kezével, és a mellét simogatja, vagy tekintetével a nő tekintetét keresi.

Reméltem, hogy nem veszi észre, hogy megint elpirultam. Bár gondolom, már igen. Hogyan okozhattam neki csalódást, azzal, hogy ahelyett, hogy- elhagyom a világi életet és Buddhát követném, szerelembe estem egy férfival, flörtöltem egy másikkal, és hogy- még egy- nővel is szexeltem? Tétováztam, beleégeztem a pikáns illatot, és

azt mondtam tréfálkozva, hogy- elrejtsem a bűntudatomat és a zavaromat. - Tudom, hogy- sok jó multság van itt... de én... én... - Kis szünetet tartottam, majd önkéntelenül feltört belőlem. - Engem vár... valaki. - Olyan biztos voltam benne, hogy- hozzá akarok menni Michaelhez?

Ebben a pillanatban úgy éreztem magam, akár egy kisdíák, aki valami csínytet követett el, és most arra vár, hogy- a tanára megbüntesse.

Yi Kong felvette és a kezével cirógatta a füstölőtartót, a fejét lehajtotta, és nem szólt egy szót sem. A szívem hevesen vert.

Ránéztem, és most először öröm helyett bűntudat volt a tekintetemben.

Múltak a pillanatok. Yi Kong még mindig a füstölőtartóval babrált elegáns ujjával, és a tárgyat minden létező szögből megbámulta. Úgyfogta ezt a csecsebecsét, mintha attól félne, hogy kicsúszik a kezéből. Bár nem láttam az arckifejezését, tudtam, hogy inkább megelőzi, hogy bármi összetörjön, semmint hogy- később össze kelljen szednie a darabokat.

Végül felnézett és a szája bágyadt mosolyra húzódott. - Nagy kár! Mindig is azt gondoltam, hogy neked van a legtökéletesebb fejformád, és hogy milyen szégyen elrejtteni ezt a háromezer százból szőtt ékesség mögé.

Némi hallgatás után megkérdezte. - Arról az amerikai doktróról van szó, akit a tűz során láttam az Illatos Lélek Templomban?

- Hmmm... Igen. - Mint korábban is mindig, most is lenyűgözött az éleslátása. Már akkor látszott rajtam, hogy- szerelemes vagyok?

Az asztalán levő tárgyakat kezdte rakosgatni, majd azt mondta, anélkül, hogy rám nézett volna. - Ne feledd el megmondani neki, hogy mi itt szegényebbek és gyöngébbek leszünk, mert ő elszakít minket tőled.

Megfordult és kivett egy vékony könyvet a polcról, majd átadta nekem. - Fogadd ezt el a templom ajándékaként.

Két karakter volt a könyv fedelén arannyal rányomtatva: *Szív Szútra*.

Kinyitottam a könyvet, és a szemem megakadt pár soron.

Cnan Yin, a Figyelő Könnyedség Bodhiszattvája elvégezett egy lelki gyakorlatot, amit prajna paramitának hívnak. Rádöbbsent e gyakorlat során, hogy az öt elem nem más, mint üresség, ezért ő lehetővé tette minden élőlénynek, hogy meghaladja a fájdalmat, tűhegye rajta magát. A forma nem különbözik az ürességtől, és az üresség sem a formától. A fonna üresség, és az üresség forma...

Miután megköszöntem neki az ajándékot, és menni készültem, Yi Kong azt mondta. - Későre jár, Meng Ning. Ezért jobb lenne, ha a rövidebb utat választanád, és átvágnál a bokroknál a Guan Yin Csarnok mögött.

- Köszönöm, Yi Kong Shifu. - Meghajoltam, és halkán becsuktam magam mögött az ajtót.

27. FEJEZET

Az aranytest

Miután távoztam Yi Kong irodájából, nem mentem haza azonnal, hanem a sziklakért felé indultam. Ahogy a bejárat felé vezető bambuszligetben ballagtam, egyre ez a kifejezés járt a fejemben: „Az öt elem nem egyéb ürességnél.” Bár számtalanszor olvastam a Szív Szútrát, még mindig nem értettem teljesen első bekezdésének értelmét. Amennyiben mind az öt elem - a forma, érzékelés, név, fogalom és tudás - üresség, akkor Yi Kong együttérzése és kiválósága szintén az, ahogyan az a művészi szépség, vagy Michael és az én szerelmem is. Hanem akkor miért fáj úgy a szívem rá gondolva, kivált, miután elárultam?

Bár az elemek ürességében nem akartam hinni, annak megörültem, hogy a kertet üresen találtam. A bódhi fák és a bambuszliget tisztán kirajzolódtak a hold kékesfehéren sziporkázó fényében. A medencénél a híd sötét árnyékot vetett, s a kőlámpások és a sziklák egyetlen sejtelmes kobaltkék tömeggé olvadtak össze. A békák kuruttyolása, a tücskök cirpelése meg egy-egy halfarok csobbanása ellenpontosította az este érzéki csöndjét.

Leültem kedvenc ponty néző padomra. Ahogy rájuk vetült a holdsugár ezüstje, meg-megcsillant a halak pikkelye a víz és a csipkés gyomok árnyékvilágában. Láttukra óhatatlanul is az újjászületések szakadatlan láncolatára és a karma kerekének megszűnésére gondoltam.

Egy idő után felálltam a pádról, és a különálló lótuszos medence felé indultam. Egy kövér, dülledt szemű béka, amelyet kődísznek néztem, hirtelen feléin pislogott és hangosan felkuruttyolt, mint egy bölcs, aki végtelen idők óta várja, hogy egy hozzám hasonló bolondra zúdíthassa tudását. Kinyújtottam utána a kezem, de mire elérhettem volna, hangos csobbanással a vízbe vetette magát - füttyülve az én érzelmességemre.

Felnéztem az égre, és szembetaláltam magam a holddal. A sugárzó korong rizspapíron elkenődött könnycseppre emlékeztetett. Elképzeltem, hogy mindjárt lecsurran, és kinyújtottam mindkét tenyerem, hogy felfogjam az ezüstpermetet. Michaelre gondoltam és arra, mit csinálhat most New Yorkban. Talán ő is a magányos holdat nézi és rám gondol közben?

Feltartottam a kezem. A holdsugár a magányos gyémántra vetült, és ezernyi fényzilánkra hasította. Vajon hibát követek-e el, ha fékhez megyek Michaelhez. ugyanazt, mint anyám, amikor megszökött az apámmal?

Most, hogy a hold lenyugvóban volt, felálltam és kísértéltem a kertből. Nem volt még kedvem hazamenni, szórakozottan andalogtam hát. Aztán keresni kezdtem az átjárót, amelyről Yi Kongtól hallottam.

Végigbaktattam egy hosszú, kanyargós ösvényen, amelyről egy idő után gyanítani kezdtem, hogy nem vezet semerre. Mégis kíváncsivá tett, ezért csak mentem tovább, mígnem egy ütött-kopott ajtó előtt találtam magam. Valami kisebbfajta épülethez tartozott, melyet göcsörtös, lombos fák rejtettek. Miért nem találtam rá korábban erre a helyre? Habozva belöktem az ajtót, amely legnagyobb meglepetésemre kinyílt. Kicsiny csarnokban találtam magam, melyet egyetlen parányi égő fénye világított meg a padló közelében. A levegőben virágillat és tömjénszag maradéka terjengett. A helyiség üresnek tetszett. Egyedül egy tekintélyes üvegszentély állt középütt, melyen belül életnagyságú, aranyozott Buddha trónolt. A szentélyt áldozatul felajánlott friss virágok és gyümölcsök vették körül.

Előreléptem, hogy alaposabban is szemügyre vegyem. A szobor aranyozott arca halványan csillogott a félhomályban. Lába teljes lótusz ülésbe kulcsolódott. Gyönyörű egy képmás volt, mégsem olyan Buddha vagy bódhiszattva, amelyet felismerhettem volna.

Az üvegszentély alján kis táblára esett a parányi égő fénye.

Nyisd meg a szentélyt, s látni fogod, hogy a mester egész teste ép maradt

Megvilágosodás, kötődésmentes test és lélek

Végső igazságok visszfénye

Miközben törtem a fejem, mit jelenthet mindez, újabb apró betűs írást fedeztem fel:

Imádandó arany tested,

Titok Nyitja shifn,

Mesterem, a tiszteletreméltó Bölcsesség Erdeje mestere.

Tanítványod a dharmában, Yi Kong

Álmélkodva felsóhajtottam és hátráltam egy lépést. Az aranyozott arc váratlanul kigyúlt néhány másodpercre. Szemem sarkából egy gyertyát pillantottam meg a küszöbön, mielőtt egy hirtelen fuvallat kioltotta.

Az ajtó ekkor megcsikordult, mint amikor éles szögek karcolják a fémet. Éreztem, hogy ereimben megfagy a vér, és verejték ütött ki a homlokomon. Miközben kétségbeesetten kutattam búvóhely után, zengő hang visszhangzott végig a csarnokban:

- Te vagy az, Meng Ning?

Két karom, majd minden tagom libabőrös lett a félelemtől. Szívem vadul kalapált. Megfordulva láttam, hogy Yi Kong arca imbolyog vészjóslón a gyertyavilágnál, akár valami kopasz kísértet. Másodpercekbe telt, mire magamhoz tértem, aztán meredten bámultam az előttem álló alakot, hogy meggyőződjem róla, nem szellemjelenés-e.

Végül erőt vettem magamon.

- Igen, Yi Kong shifu - hebegtem.

Hosszú hallgatás következett.

- Hogy kerülsz ide?

Mostanra újra meggyújtotta a kezében fogott gyertyát. A vadul imbolygó láng eltorzította arca arányait.

- Te beszeltél nekem az átjáróról.

- Azt a néhány shifut leszámítva, akik közeli munkatársaim, senki nem tud erről a helyről - méregetett Yi Kong elgondolkozva. - A karmád hozhatott ide...

Vezetésével füstölőt gyújtottam, és háromszor mélyen meghajoltam a szobor előtt. Mély, tiszteletteljes hangja ősi énekként visszhangzott végig a csarnokon:

- Ez Titok Nyitja shifu aranyteste, ő volt mesterem - a tiszteletre méltó Bölcsesség Erdeje - mestere...

Ösztönösen hátráltam egy lépést, majd feléje fordultam.

- Yi Kong shifu, mit értesz azon, hogy aranytest... miként lehetséges, hogy...

- Légy türelemmel, Meng Ning! Hallgasd meg figyelmesen, amit mondani szándékozom!

Hangja csengőn zengett végig az üres csarnokon.

- Ezt a jelenséget hús-vér bódhiszattvának nevezik. Mikor ugyanis egy szerzetes vagy szerzetesnő eléri a mély meditáció fokozatát, halála után teste nem rothad el...

Hideg borzongás futott végig a tagjaimon. Újra közbevágтам:

- Yi Kong shifu, azt akarod mondani, hogy ez voltaképpen... egy szerzetesnő múmiája?

Yi Kong megrovó pillantást vetett rám, és nem vett tudomást a kérdésemről.

- Egymillió halandóból mindössze egy jut el az aranytest állapotába, s e jelenségre több száz évente egyszer kerül csak sor.

Újra mélyen meghajolt a szentély felé. Azonnal utánacsináltam.

- Titok Nyitja shifu 1958. március 18-án hunyt el nyolcvannyolc éves korában. Februárban már közeledni érezte a véget, ezért naponta megivott tíz tál gyógyfőzetet, amely százféle gyógynövényből készült. Ennek hatására sokat izzadt és vizelt. Egy hónapra rá már nagyon lefogyott. Arca kipirult és szeme fáklyaként ragyogott. Tíz nappal azelőtt, hogy a körkörös nyugalom állapotába jutott, belépett e szentélybe. Aztán felkérte tanítványait, hogy zárják be oda, majd meditálva és szikrákat recitálva a nirvánába jutott... Azon a napon, amikor belépett a szentélybe, egyúttal arra is utasította tanítványait, hogy nyissák ki azt nyolc hónappal a halála után; vegyék ki kiszáradt testét, majd lakkozzák és aranyozzák be és úgy helyezzék vissza a szentélybe. Mesterem, Bölcsesség Erdeje és más shifuk követve

előírásait, október 8-án kinyitották a szentélyt. Épen találták úrnőjük dharma testét, mi több, a haja is tovább nőtt. Édes, enyhe illatot árasztott magából, s haloványan aranyló fénykör vette körül. A buddhizmus úgy tudja, hogy mindez mély meditációinak, szigorú vegetáriánus étrendjének és aszkéta életmódjának köszönhető.

- Hogyhogy? - kérdeztem.

- Ennek az az oka, hogy az ülő meditációt folytató szerzetesek és szerzetesnők véredényei megnyílnak. Ha pedig nirvánába lépésük előtt fél hónappal az evést is teljesen beszüntetik, s így mindössze minimális mennyiségű zsír és víz marad a szervezetükben, testük mumifikálódik haláluk után. Sokféle módja van egy tetem tartósításának. Van, aki száraz barlangban szárítja ki. Mások agyagkorsóba helyezik, melyet faforgáccsal és szalmapapírral tömnek ki. Eztán a korsót lepecsételik, hogy kizárják a levegőt, majd hűvös, száraz helyen tárolják. Így a holttest kiszikkad.

Noha az undor kerülgetett, elbűvölt, hogy megtudhatom, hogyan tartósítják a tetemeket.

Yi Kong folytatta:

- Titok Nyitja shifu különleges mester volt. Élete utolsó tizenöt évében nem vett magához ételt, egy szót sem szólt és nem lépett ki a kolostorból.

- De hát hogy lehetséges ez? - kiáltottam.

Hirtelen áporodott ízt éreztem a számban.

Yi Kong azonban továbbra is úgy tett, mintha meg sem hallott volna, és csak mondta tovább:

- Titok Nyitja shifu ebben a kis viskóban rejtőzött el Kuan Csin csarnoka mögött. Halála után ezért az ő holttestét őrző szentélyé alakítottuk át. A zárt ajtók mögött folytatott meditáció hosszú évei során semmi mást nem vett magához vízen, gyógynövény főzeten és sajtolt gyümölcsleven kívül. Szólni sem szólt senkihez. Ha valami kivételes okból mégis felelnie kellett, mindössze igennel vagy nemmel válaszolt. Később teljesen elnémult. Szükség esetén jelekkel értette meg magát, melyeket csak Bölcsesség Erdeje shifu, az én mesterein értett. Látogatókat sem fogadott, csupán kivételes alkalomból. Élete utolsó tizenöt évében semmi egyebet nem tett, mint meditált és szútrákat

mondott fel magában. - Yi Kong most a szemembe nézve még hozzátette: - Csupán e megerőltető megszorításoknak köszönhető, hogy teste romolhatatlanná lett.

Kezdeti ijedelmem elmúltával egyre inkább megigézett ez a halott szerzetesnő és a kolostori élet váratlanul elélem táruló titka. Vajon az én testem is romolhatatlanná válna, ha holnaptól szigorú meditációra adnám a fejem?

Ám még mielőtt megkérdezhettem volna, Yi Kong újra megszólalt:

- Naponta eljövök ide, hogy lerójam tiszteletemet Titok Nyitja shifu előtt. Eddig soha nem találkoztam senkivel. Ez a mai nap tehát karmikus jelentőségű. Hanem már késő van, ne zavarjuk tovább a shifu arany testét! Menjünk ki a szabadba, és többet is mondok a dologról, ha kíváncsi vagy rá.

Összetett kézzel háromszor mélyen meghajoltunk az aranytest előtt, majd Yi Kong kivezetett a csarnokból. Ahogy visszafordultam az aranyló arc felé, az volt az érzésem, úgy néz rám, mintha mondandója lenne a számomra.

Némán, elgondolkozva ballagtunk vissza a kanyargó ösvényen a sziklakertbe. A balzsamos lég növényi illatokkal volt terhes, s az égen csillagok sziporkáztak. Álmodtam volna ezt a találkozást a húsvér bódhiszattvával az ereklyéjét őrző csarnokban?

Végre a sziklakerthez értünk, és letelepedtünk a vízeséssel szomszédos padra. Megkérdeztem Yi Kongot, vajon az én testem is elérheti-e a romolhatatlanság hasonló állapotát, mint Titok Nyitja shifu.

- Nem - felelte -, hacsak... - de nem fejezte be a mondatot.

- Hacsak?

Nem felelt a kérdésekre, hanem másfelé- terelte a beszélgetést.

- Meng Ning, ez mindössze a szerzetesekkel és szerzetesnőkkel történhet meg. Úgy is mondhatnám, ritka karmikus jutalom ez, amely csupán néhány kivételes lénynek jár ki - fejezte be mélyen a szemembe nézve.

A hirtelen beállt csendben rájöttem, mire céloz: amennyiben a Titok Nyitjáéhoz hasonló romolhatatlan testet kívánok magamnak, nekem is

szerzetesnőnek kell állnom. Megborzongtam a gondolatra.

Yi Kong felnézett a csillagfényes égre, majd mielőtt tovább beszélt volna, körbepillantott a holdsütötte kerten.

- Titok Nyitja shifu mindenképpen a legmélyebb tiszteletet érdemli. Nekünk azonban tevékeny, a világba is kilépő szerzetesekre és szerzetesnőkre is szükségünk van, hogy a tant terjesszék és jótékonykodjanak. - Felém fordult, és kutatóan nézett a szemembe: - Templomunknak minél több nyitott gondolkodású, mozgékony szerzetesnőre lenne szüksége.

Feszélyeztetten lesütöttem a szemem, hogy ne kelljen visszanéznem rá. Pár pillanat múlva megkérdeztem:

- Shifu, a világiak teste miért nem lehet romolhatatlan haláluk után?

Yi Kong formás kopasz feje úgy ragyogott a holdsütésben, mint aki megvilágosodott.

- Azért, mert a világiakat folyvást megzavarják a földi ügyek-bajok. Soha nem tudnak olyan mélyen koncentrálni meditációban, mint egy szerzetesrend tagjai.

- És mi... a helyzet... egy hozzám hasonló valakivel? - böktém ki. - Ha szerzetesnőnek állnék, az én testem is romolhatatlanná lehetne halálom után?

- Talán... de csak akkor - villant meg Yi Kong szeme.

Ekkor kiáltás hasított a kert csöndjébe.

- Shifu! Shifu! Jaj, *a mi taofó!*

Egy fiatal szerzetesnő volt, Megvilágosodott Az Ürességre. Zokogva, lélegzet után kapkodva rontott be a kertbe, s ruhája ujjával törölgette könnyeit. Néhány méterre tőlük felbukott a kőlámpásban és elesett.

- Mi történt? - futott oda hozzá Yi Kong, hogy felsegítse.

Odasiettem kettejükhöz.

- Yi Kong shifu... baj van... baj van... - szakadt ki akadozva a nővérből.

Yi Kong könnyedén megérintette a vállát, és aggódva mondta:

- Nyugodj meg, és mondd el nekünk, mi történt!

Egyetlen lélegzettel hadarta:

- Csodálatos Arc shifu öngyilkosságot kísérelt meg!

Noha Yi Kong hangja élesen felcsattant, az arca nyugodt maradt.

- Hogy történt?

- Nem tudom...

- Menjünk akkor hozzá!

Yi Kong ezzel karon fogott, és hármásban kirohantunk a kertből. Futva érkeztünk Csodálatos Arc shifu - Dai Nam - hálófülkéjéhez.

A kis helyiséget megtöltötték a zsibongó, síró-rívó, kiáltozó szerzetesnők. Kínai gyógybalzsamot, törülközőket és egy pohár vizet adtak kézről kézre.

- Kérlek, álljatok félre, mert Csodálatos Arc shifunak friss levegőre van szüksége! - mondta Yi Kong tekintélyt parancsolóan. - Hívjátok a mentőket, de gyorsan!

Dai Nam a padlón hevert. Mellette egy kötel, mozdulatlanul, akár egy élettelen kígyó. Körötte mindenütt cserépdarabok. Annak a kerámia Buddhának a darabjai voltak, amely ledőlt az oltárról. Dai Nam megpróbálta felakasztani magát. Ez a gondolat úgy szíven ütött, mintha sötét meredélybe pillantanék alá.

Megtántorodtam, majd megkérdeztem egy szerzetesnőt.

- Hogy történt a dolog?

- Mikor egy shifu elment Csodálatos Arc hálófülkéje mellett, hangos csattanást hallott. Bekopogott, hogy megkérdezze, mi történt. Nem kapott választ, ezért berontott. Csodálatos Arc már a kötélén lógott, mire ő nyomban levette onnan.

A fiatal novícia a padlón heverő cseréphalomra mutatott, és a fülemben súgta:

- Buddha feláldozta magát, hogy megmentse a shifu életét.

Yi Kong letérdelt Dai Nam mellé. Én is melléjük térdeltem.

- Csodálatos Arc shifu, jól vagy? - duruzsolta Yi Kong végtelenül gyöngéden.

Dai Nam szólásra nyitotta a száját, de egyetlen hangot sem tudott kiadni, csupán felzihált. Arcán a vörös heg most fájdalmasan meg-

vonaglott, mint egy nyílt seb.

- Minden rendben, már nincs semmi baj. - Yi Kong elgondolkozott néhány pillanatra, s csak utána kérdezte meg igen halkán:

- De hát miért?

Dai Nam többször megrázta a fejét. Kezét felemelte, hogy elhessegesen minket, majd behunyta a szemét.

Egy nővér egy darab papirost talált az oltáron, és odaadta Yi Kongnak. Nyakamat nyújtogatva olvastam a válla fölött:

Shifnk!

Huszonöt éves koromban fogadalmat tettem, hogy kizárólag növényekkel táplálkozom, és nem ártok egyetlen érző lénynek sem, ahogyan serkentőszereket sem fogyasztok, mert gátolna fejlődésemben. A lá azonban megszegtem fogadalmam, amelyet húsz évig megtartottam. Egy világi nőtől répatortát kaptam, amelyet készségesen elfogadtam és megettem. Később azonban megtudtam, hogy fokhagymát is tett a tortába, az öt serkentőszer egyikét.

Egész életemben mindent elkövettem, hogy megtartsam fogadalmamat. Büszkeséggel tölt el, hogy húsz hosszú éven át nem szegtem meg. Most azonban szégyenkezem. Szennyezett testem ne folytassa tovább ezt az életet.

Szolgátok a dharmában,

Csodálatos Arc

- De hát Csodálatos Arc shifu, nem tudtad, hogy fokhagyma volt a tortában... - súgta Dai Nam fülébe Yi Kong.

Ebben a pillanatban befutott a mentőautó. Mikor a két mentős megpróbálta hordágyra tenni Dai Namot, az őrjöngve ellökte őket. Végül több nővérnek kellett lefognia a hordágyon, így vitték ki az autóhoz. Valamennyien utánamentünk a kórházba. Yi Kong kivételével az intenzív osztály előtt kellett várakoznunk. Jó sok idő múlhatott el, mikor végül Yi Kong jelent meg egy orvossal. Valamennyien

megkönnyebbültünk, mikor megtudtuk az orvostól, hogy- Dai Nam nincs életveszélyben. A biztonság kedvéért mindenesetre a kórházban tartják még megfigyelésre.

Másnap kora reggel bementem Dai Namhoz a Kuong Wah kórházba. Megvilágosodott Az Ürességre egy- tál rizskásával etette, mikor beléptem a gyógyszer szagú helyiségbe.

Dai Nam azonnal észrevett, s halvány mosoly suhant át az arcán. Az éjjeliasztalkára tettem a gyümölcskosarat, amelyet neki hoztam, és igen-igen halkán, mintha a gyermekem volna, azt suttogtam:

- Shifu, hoztam neked egy kevés szőlőt és gyümölcslevet.

Dai Nam bólintott. Megvilágosodott Az Ürességre letette a tálkát és mellém lépve a fülembe súgta:

- Miss Du, az orvos azt mondja, hogy- a shifu nem tud beszélni egy ideig, mivel nagyon összeszorult a torka.

A fiatal nővér folytatta a beteg etetését. Miután ezzel végzett, visszasegítette Dai Namot fekvő helyzetébe. Egyikünk sem szólt semmit, amíg be nem hunyta a szemét és el nem aludt.

Megvilágosodott Az Ürességre lehalkította a hangját:

- Miss Du, elkerülte Yi Kong shifut. Ő meg a többiek az imént mentek el.

Épp érdeklődni akartam Dai Nam állapota felől, amikor belépett az orvos. Megvizsgálta a nyakát, meghallgatta a légzését, majd elolvasta és aláírta a lázlapot. Kimentünk vele a helyiség elé, ahol azt mondta:

- A gége bevértett és ödémás, ezért a betegnek egy ideig tilos beszélnie és szilárd táplálékot magához vennie. - Elhallgatott, hogy megigazítsa a szemüvegét. - Különben is labilis érzelmileg, vigyázzanak ezért rá, és semmi olyat nem mondjanak neki, amire válaszolni akarna.

Miután az orvos elment, megkérdeztem a fiatal szerzetesnőt:

- Még mindig szívére veszi a shifu, amiért megette a tortát?

- Azt hiszem, igen.

Rövid hallgatás után megjegyeztem:

- Bizonyára nagyon elfáradt. Menjen, levegőzzön egyet, egyen és pihenjen! Én addig a shifuval maradok.

- Maga olyan kedves, Miss Du. Köszönöm.

A fiatal szerzetesnő mosolyogva megfordult, hogy távozzon. Figyeltem, amint háta eltűnik a lépcsőházban, s csak ezután mentem vissza Dai Nam szobájába. Valójában azért ajánlottam fel a fiatal novíciusnőnek, hogy- átveszem a helyét, hogy magamra maradhassak a barátommal.

Dai Nam azonban mélyen aludt, ezért amikor Megvilágosodott Az Ürességre visszatért, otthagytam a kórházat, és buszra szálltam az Aranylótusz Templom felé. Szerettem volna folytatni félbeszakított beszélgetésemet Yi Konggal az aranytestről.

* * *

Épp akkor fejezte be az ebédet, és valamiféle képeket nézegetett.

- Parancsolj egy kis teát, Meng Ning - mondta, miután leültem vele szemben.

Elvettem a felém nyújtott csészét, majd beszámoltam Dai Namnál tett látogatásomról. Azt mondta, aggodalomra nincsen ok. Az orvos biztosította arról, hogy- Dai Nam felépül.

Ezután Yi Kong néhány percig tovább vizsgálta a képeket, majd odaadta őket nekem.

- Ezek azok a fotók, amelyeket néhány éve készítettem Szecsuán-ban a buddhista kőszobrokról és a sziklába vájt Buddhákról.

Tüzetesen végignéztem a számtalan Buddha és Kuan Csin képmást, a haragos harcosokat meg az egész buddhista seregletet.

- Gyönyörűek. Mekkora erő sugárzik belőlük! Még így, a fényképeken át is érzem a belőlük kiáradó *qit*.

Yi Kong bólintott, és némán iszogatta a teáját.

- Kár, hogy nincs időm visszamenni és még több fényképet készíteni. Tudod - nyújtott oda egy újabb fotót olyan Buddha-szoborral, amelynek arca teljesen letöredezett -, ha semmit nem teszünk ez

ügyben, a közeljövőben már nem csupán az arc lesz oda, de az egész képmás. Milyen kár! - csóválta meg a fejét.

- És nincs senki, aki a megmentené? - kérdeztem.

- Természetesen van. - Fürkészően nézett rám. - Ezek azonban vagy tudósok, akiknek az érdeklődése kizárólag tudományos, vagy buddhisták, akiket viszont csak a vallás érdekel. Nehéz olyan valakit találni, aki egyesíti ezt a kettőt.

Nem voltam bolond, értettem a szóból. Engem, egyedül engem szemelt ki, hogy felvállaljam e feladatot a temploma számára.

Nem feleltem. A jade-zöld teát bámultam és valami máson gondolkodtam.

Yi Kong zengő hangja rezzentett fel mélázásomból.

- Min gondolkodsz?

- Hm - felnéztem.

Rám szögezte mindentudó tekintetét.

- Meng Ning, látom, bánt valami. Már tegnap is látszott rajtad. Ha szükséged volna a segítségemre, én itt vagyok.

- Yi Kong shifu, nagyon... összezavarodtam - feleltem lesütött szemmel, hogy ne nézzek szembe vele.

- A zavar természetes érzés ebben az illúziókra épülő világban.

Kis hallgatás után újabb sokatmondó, noha szelídebb pillantást vetett rám.

- Javaslom, hogy maradj itt egy időre, meditáljál és rendezd a gondolataidat.

Meglepődtem ezen a tanácson.

- Úgy érted...

- Itt lakhatnál a nővérekkel néhány napig. A templom talán segítene eloszlatni a zavarodottságodat. - Szünetet tartott. - Természetesen bármikor hazamehetsz, ha úgy hozza a kedved. Senki nem kötelez arra, hogy itt maradj.

Látva, hogy nem válaszolok, elmosolyodott.

- Gondold meg, Meng Ning! Jót tenne neked. Ráadásul a meditációk alatt én felügyelnék rád.

Magam is meglepődtem, hogy azonnal igent mondtam.

- Yi Kong shifu, köszönöm, hogy lehetővé teszed ezt számomra. Nem tesz semmit.

28. FEJEZET

Egyéni elmélkedés

Michael sokszor hívott telefonon, hogy megkérdezze, mi van • velem, és minden beszélgetésünk végén lelkemre kötötte, hogy kezdjek készülni az esküvőnkre. Tegnap azt mondtam neki, hogy egy darabig ne keressen, mert néhány napig a kolostorban kell élnem, hogy segítsek Yi Kongnak a múzeumi terve megvalósításában és a meditációban. Michael, bár csalódott volt, megértést tanúsított. - Nagyon fog hiányozni a hangod, Meng Ning! Kérlek, ha akad egy szabad pillanated, hívj fel!

Anyámnak azt mondtam, hogy öt napot fogok tölteni az Aranylótusz Templomban, hogy egy nagy rendezvényben segédkezzem, amelynek során adományokat gyűjtünk a szegényeknek. Ha megmondtam volna neki az igazat, vagyis hogy elvonulok a templomba, hogy pár napig úgy éljek, mint egy apáca, akkor kitört volna rajta a pánik.

A következő napon összecsomagoltam pár egyszerű ruhát meg a mindennapi élethez szükséges holmikat, és egyenesen az Aranylótusz Templomba mentem.

Yi Kong egy kis szobát bocsátott a rendelkezésemre, ami közel volt az apácák hálóterméhez. Azt mondta nekem, hogy ennek az egyéni elvonulásnak és meditációnak az a fő célja, hogy együtt éljek az apácákkal, hogy megtanuljam tőlük a könyörületes viselkedést, a rítusaikat, a kántálásukat, és természetesen a járás, az élet, az ülés és a fekvés Négy Nagy Helyes Módját.

Már az első napon, amit a kolostorban töltöttem, elfogott a sajnálkozás érzése. Oly sok szabályt kellett betartani, és oly sok rítust kellett megtanulni! Nagyon elcsodálkoztam, hogyan képes Yi Kong és a többi apáca mindig olyan békés és elkülönülő lenni.

Legnagyobb csalódottságomra az első feladatom az volt, hogy segédkezzem a *Xiangji Chuban*, vagyis az Illatokat Gyűjtő Konyhában. Itt vegetáriánus ételeket készítettek - tofut, tarót, yamot, bok choyt, gombát, glutint, hínárt, és mindenféle íztelen ennivalót, amit csak fel

lehet sorolni. A sárgarépa, a zeller, a gombák és a taro feldarabolását igen hitvány munkának tartottam. Irigykedve figyeltem a tapasztalt apácákat, akik úgy rendezték el az ételeket a tálakon, mintha csak egy festményt akarnának kialakítani belőlük: a füstölt tofu a hegyeket jelképezte, a felaprított gomba a sziklákat, a tészta pedig a folyókat. Találós kérdéseket, rejtvényeket, vagyis *koant* is megformáltak az ételekből - így például rizslabdákat, amikbe örvénylő mintát húztak: ez a vég nélküli lélekvándorlást jelképezte.

Főzés előtt meg kellett mosnom a rizst. Egy idősebb apáca olyan sokszor megmosatta velem újra meg újra a rizst, hogy nem szívesen emlékszem rá.

Az apáca kifejezéstelen arccal nézett rám. - Addig kell mosni a rizst, amíg egy szem homok sem marad benne. A rizs mosása valójában a szívünk kimosása és az elménk megtisztítása. Csak tiszta szívvel és elmével moshatjuk és főzhetjük meg a hozzávalókat. És csak ezután ehetjük meg a gondosan elkészített ételünket.

Arca még komolyabbá vált, amikor így folytatta. - Sőt mi több, a Zen főzés három erényt követel meg: a tisztaságot, a frissességet és a harmóniát. Ezért vagyunk mi vegetáriánusok. Ugyanis a húsban gazdag étkezés összezavarja mind a szívünket, mind pedig az elménket, és nem hagy helyet a tanulásnak, az elmélkedésnek és a fegyelemnek. Azt már nem is említem, hogy így nem kell más érző élőlényeket megölnünk.

Komolysága és tanítási kedve lenyűgözött, ugyanakkor nevetésre is ingerelt. Igyekeztem megőrizni a komolyságomat, és udvariasan azt kérdeztem. - Shifu, gondolja, hogy a rizsmosás a meditáció egy formája?

- Igen, természetesen.

Nem tudtam megállni, hogy tovább nem ékelődjem vele. - Akkor, Shifu, létezik alvás közbeni meditáció is?

Legnagyobb meglepetésemre azt felelte: - Igen, természetesen.

- Komolyan mondja? Hogyan lehetséges ez?

- Egyszerűen. Lefekszel, a légzésedre összpontosítasz, és kiűzöl minden felesleges gondolatot az elmédből. Ezek után nemcsak hamarabb és természetesebb módon fogsz elaludni, de nem fognak kínozni a rémálmok sem.

Am éjszaka, amikor az ágyamban feküdtem, az én fejem nem volt üres, mert felrémlettek benne a New York-i emlékek és gondolatok, mintha csak szellemek lennének, amik nyolcezer mérföldes távolságból felém meneteltek volna.

Yi Kong azt kérte tőlem, hogy alkalmanként mindig három órát meditáljak, egyszer délelőtt és egyszer délután. Mindennap bejött a szobámba, füstölőt égetett, leróta tiszteletét az oltáron álló kis Buddha-szobor előtt, és aztán leült mellém. Néha, miközben füstölőt égettünk, együtt mormoltuk az idézeteket a Szív Szútrából és a Nagy Könyörületesség Igéiből, hogy- érdemeket szerezzünk a szenvedő lelkek számára, legyenek azok élők vagy holtak. Máskor pedig kántáltunk: együtt idéztük az Imát a Füstölőhöz, az Imát a tíz irányhoz, Illat a meditációhoz és a fegyelemhez című verset és persze a Szív Szútrát - míg csak úgy nem érzetem, hogy Yi Kong erőteljes hangja a tudat egy másik szintjére nem repített.

Előfordult, hogy amikor a *zazent*, vagyis ülő meditációnkat végeztük, elaludtam. Ilyenkor Yi Kong felébresztett, és sétáló meditációba kezdtünk. Teaszünet idején lelkes beszélgetésbe bonyolódtunk a művészetekről és a Dharmáról. Ekkor mindig elfogott a sajnó nosztalgia, mert azokra az évekre emlékeztem, amikor még nem ismertem a férfiakat, sem Michaelt, sem Lisát, sem a szerelmet, sem pedig semmilyen zavaró körülményt, csak Yi Kongot és az ő gyönyörű műtárgyait, és persze a könyörületesség részvétellel teli istennőjét, aki mindig mentes volt az aggodalmaktól és a bajoktól.

Ez az elvonulás visszahozta nekem korábbi éveim kellemes emlékeit. Még mindig nagyon mély érzéseket tápláltam a kolostor iránt. És természetesen a leginkább Yi Kongot csodáltam, de a második kedvenc apácám a nagyon fiatal Megvilágosodott az Ürességre volt. Ez a teremtés annyira egyszerű és ártatlan volt, hogy- azt kívántam, bárcsak az én kishúgom lenne, aki nekem sosem adatott meg.

Ám az iránta érzett szeretetemet az élet hamarosan alaposan próbára tette. Egy napon ugyanis különös nyugtalanság fogott el a meditációm alatt, ezért úgy döntöttem, hogy felkeresem Yi Kongot. Amikor már csak pár lépésre voltam a szobájának az ajtajától, párszor mély levegőt vettem, lesimítottam a ruhámat, és megpróbáltam megnyugtatni magam.

Az ajtó félig nyitva volt, és már éppen kopogni akartam, amikor beszélgetésfoszlányok ütötték meg a fülem.

A fiatal lány hangja ismerősen csengett. - Húha, ez aztán a remekmű!

Aztán Yi Kong határozottan azt felelte. - Inkább ügyesnek mondanám. De az arca túlságosan negédes. Guan Yin lehet gyönyörű, de sosem lehet édeskés. Ne feledkezz meg arról, hogy Guan Yin meghallgatja mindazokat a világon, akik jajveszékelve fordulnak hozzá, majd kinyújtja a kezét, hogy segítsen nekik. Arcának tükröznie kell a szánalmat, kissé szomorúnak kell lennie, de sosem lehet negédes.

Belestem az ajtórésen, és megpillantottam Yi Kongot és - legnagyobb keserűségemre - Megvilágosodott az Ürességre apácát. A felismerés szíven ütött. Yi Kong a fiatal apácát a buddhista művészetre oktatta - pont úgy, ahogy tizenöt éve engem! Szinte éreztem a keserűséget izzani a levegőben, amikor újabb következtetésre jutottam: Yi Kong azért tanította Megvilágosodott az Ürességre apácát, hogy ő legyen a Dharma örököse!

Ekkor Yi Kong levett egy művészeti könyvet a polcról, és megmutatta az ifjú apácának. Azután azt a kérdést tette fel neki ismerős hangján, amit évekkal ezelőtt nekem szegezett: - Szeretném neked megtanítani a Zen festészetet; meg akarod tanulni?

- Ó, igen, Shifu, szeretném!

Miközben gondolataimat teljesen kitöltötte a nagy döntés, hogy vajon apáca legyek-e vagy sem. a kolostorban az élet nélkülem is ment tovább.

Egyszerre éreztem dühöt és szomorúságot, és egy darabig céltalanul járkáltam fel s alá. míg bele nem ütköztem valami nagydarab alakba, és hangosan felkiáltottam: Jaj!

- Hé, kisasszony, figyeljen jobban!

Felnéztem, és egy nagy hasú férfit láttam magam előtt, akinek zsíros és durva arca volt. Csaknem megkérdeztem tőle: *Air. Közönséges Pofa, mi az ördögöt keres egy kolostorban?*

Gyanakvóan méregettük egymást pár másodpercig, majd egyszerre azt suttogtuk: „Sajnálom.” Aztán legnagyobb meglepetésemre és

megrökönyödésekre láttam, hogy ez a durva fickó bevonszolja hatalmas testét Yi Kong irodájába.

Amikor visszamentem a szobámba, a fejem tele volt ennek a férfinak a kiábrándító arcával és a kérdéssel: mit csinálhat egy ilyen férfi Yi Kong irodájában? Természetesen nem a műtárgyakat becsüli fel. És akkor egy újabb felismerés villant át az agyamon, hogy nagyot kellett nyelnem - ez az alak az egyik nagy pártfogója ennek a gyorsan fejlődő kolostornak! Yi Kong ezért hajlandó szórakoztatni őt!

* * *

Elvonulásom utolsó napján, amikor az apácáknak segítettem meditációs párnákat varrni. Megvilágosodott az Ürességre apáca jött oda hozzám, és azt mondta, Yi Kong látni akar. Követtem a fiatal apácát az irodáig. Mentorom a Guan Yin-festmény előtt ült, az arca - mint mindig - most is nyugodt és komoly volt. Miután Megvilágosodott az Ürességre elment, Yi Kong intett nekem, hogy üljek le vele szemben.

- Hogy megy a meditáció?

- Jól, Shifu.

- Tudom, hogy nincs veleszületett hajlamod a meditációra. Sok ember van ezzel így. Ezért emiatt nem kell aggódnod. Csak próbáld újra meg újra.

Bólintottam. Yi Kong így folytatta. - Egy másik tervem is van a számodra. - Pár pillanatig az arcvonásaimat fürkészte. - Természetesen csak akkor, ha neked is tetszik a dolog.

- Mi lenne az?

- A templom szponzorálná az utadat Kínába. Emlékszel azokra a fényképekre, amik a kőszobrokról és sziklaszobrokról készültek Sichuanban az Anyue-barlangban? Azt szeretném, ha dokumentálnád őket a kolostor számára. - Pár papírt tett arrébb az asztalon. - És ha a költségvetésünkben lesz rá elég pénz, akkor később még ki is adhatjuk a kutatási eredményeidet. Már kapcsolatba léptünk Sichuanban a Szüntelen Elmélkedés Kolostorral, és az ottaniak nagyon szívesen adnak neked szállást. Megvilágosodott az Ürességre pedig veled tart, mint az asszisztensed.

A szívem kissé összeszorult a fiatal apáca nevének említésére. Ezek szerint Yi Kong valóban azért oktatta öt, hogy majd az örökébe lépjen.

- Akkor el akarsz menni oda?

- Természetesen, Yi Kong Shifu. - Bár tudtam, ez a megbízatás nem járhatott nagy fizetéssel, ha egyáltalán kaptam volna érte valamit, de akkor is ez volt művészettörténészként az első megbízatásom.

29. FEJEZET

Esküvői képek

Két nappal kínai utazásom előtt búcsúzásképpen elvittem anyámat egy teaházba, ahol megnyugtató volt a hangulat, és a legjobb teát szolgálták fel, amit valaha kóstoltam.

Amint leültünk, egy fiatal teaceremónia-mester a császári Meng Ding teáról kezdett mesélni egy történetet.

- Egyszer a Qing Yi folyóban egy hal szellem olyan kitartóan meditált tízezer esztendeig - kezdte selymes hangján a fiatal lány -, hogy végül egy gyönyörű nő lett belőle.

Egy napon úgy öltözött fel, mint egy falusi lány, és teamagokat ment gyűjteni a Meng-hegyre, amikor találkozott egy fiatal férfival, aki meggyógynövényeket keresett. Abban a pillanatban szerelembe estek egymással, amint megpillantották egymást.

A halszellem ajándékként odaadta a teamagvait a fiatalembernek. A szerelmesek megesküdtek egymásnak, hogy a következő évben ismét találkoznak a hegycsúcson, amikor a magok szárba szökkennek. A halszellem azt mondta szerelmének: - Ez lesz a mi házasságunk napja.

Egy évvel később, amikor ismét beköszöntött a tavasz, ahogy megígérték egymásnak, a halszellem és a fiatal férfi találkozott a hegyen és egybekeltek. Az esküvőjük napján a menyasszony levette a csipkesálját, és a levegőbe hajította. Nyomban köd formálódott belőle, ami táplálta a tealeveleket, amiket a férfi ültetett. Azóta a teacserjék buján tenyésztek, és a pár boldogan élt, és a házasságuk olyan áldott volt, hogy egy fiuk és egy lányuk született.

De mivel a szép és jó idők ritkán tartanak sokáig, a halszellem házasságát egy halandóval végül felfedezte a Yi Qing folyó istene, aki azt parancsolta a halszellemnek, hogy nyomban térjen vissza a folyóba. A halszellem szeme könnyel telt meg, és a szíve darabokra hullott a fájdalomtól. A fiatal anya azt mondta a gyermekeinek: - Segítsetek apátoknak, hogy gondját viselje a tealeveleknek a hegyen... és bizonyosodjatok meg róla, hogy a pára táplálni fogja a leveleket.

Hatvan év telt el olyan gyorsan, amint egy ló átlép egy szakadék felett. Amikor a férfi nyolcvanéves lett, és a gyermekei és az unokái is felnőttek már, annyira vágyott már a halszellem után, hogy beleugrott a folyóba, és meghalt.

A császár annyira tisztelte a férfit, amiért tealeveleket termesztette, hogy annak halála után megadta neki a poszthumusz Népszerű Bölcsesség Mestere és a Csodálatos Részvét címeket. A tealeveleket, amiket a Meng hegyen termesztett, *gongcháival* jutalmazta, vagyis a Császári Felajánlás Teája nevet kapta.

Miután a teaceremónia-mester befejezte a történetet és magát a teaceremóniát is, anyám nyugodtnak és boldognak látszott. Átszellemült arccal ivott a teájából. - Ah, milyen kitűnő tea. És milyen csodálatos és megindító történet! - Aztán még tovább dicsérte a mesét és a mesemondó csinos kínai ruháját meg selymes hangját.

Mielőtt még mondhattam volna bármit is, megrángatta a ruháin ujját, és azt mondta. - Meng Ning, hirtelen nagyon éhes lettem, keressünk egy helyet, ahol ehetnénk.

- De mama...

- Menjünk. Majd- éhen halok.

A Waterloo Roadon mentünk végig. Az idő szép volt a levegő forró, akár a Meng Ding tea. És részegítő.

Anyám felkiáltott. - Annyira tetszett nekem ennek a halnak a története. Olyan megindító volt!

A szeme csillogott, és a tekintete elrévedt. - A mesének szomorú vége lett, de legalább a hal és a fiatal férfi összeházasodott, és két gyermekük született; végül nem volt olyan tragikus a vége.

A kirakat ablakában megpillantottam az anyám tükörképét a forgalmas sugárúton a többi járókelőjével együtt. Görnyedt öreg emberek, fürgén lépkedő fiatal férfiak, csoszogó gyerekek, kuncogó tizenévesek, középkorú asszonyok szatyorral a kezükben, fényes Mercedesek, kerékpárosok, zsúfolt buszok, súlyosan megpakolt teherautók, elsuhanó taxik, és felüljáró látszott a nagy üvegtáblában...

A tizezer Mérföldes Vörös Por fény- és árnyjátékot varázsolt elém, mintha csak egy némafilmet láttam volna.

Milyen békés a tükörképben látott világ, ahol az emberek keresztezik egymás útját, de nem avatkoznak bele a másik dolgába. Még ingerlékeny anyám is boldognak és nyugodtnak látszott a hűvös üvegben. A mély ráncok idős, babaformájú arcán csak finom vonaloknak látszottak, mint a repedések egy antik vázán. Még feketére festett haja is természetesnek tűnt. Anyám mintha megfeledkezett volna arról, hogy az éhség mardosta a gyomrát, mert elmélyülten bámulta a kirakatba kitett árucikkeket.

- Hé, Meng Ning, nézd, Sally Yeh menyasszonyi ruhában látható egy képen! - állt meg anyám egy menyasszonyruha-szalon előtt, és elbűvölten nézte a hongkongi popénekes óriási fényképét. - Nagyon csinos, ugye? Tizenhatodik századi klasszikus francia udvari stílus - olvasta a kép melletti kis táblára felírt szöveget.

- Igen, de ez egy ízléstelen utánzat. - Könnyen elkalandozó figyelme nagyon zavart engem.

Anyám felemelte a hangját, hogy túlharsogja az utca zaját. - Hé, nézd, ezt a képet a versailles-i kertben készítették, de nem Franciaországban.

- Igen, mama, ez valóban a versailles-i kert, de nem Franciaországban. Nem látod, hogy egy nagy fotót állítottak az énekesnő mögé?

Anyámat nem tudta elcsüggeszteni semmilyen becsmérlő válasz. - Hé, nézd, milyen gyönyörű a sminkje.

- Nem az, túl harsány. Mama, nem látod, hogy az arca túl erősen van kifestve, Túl sok szín van a szemhéján, és az orra árnyéka is túl mély... és azok a műszempillák! Túl hosszúak, és annyira látszik rajtuk, hogy nem igaziak. Amellett hogy vigyoroghat ilyen szélesen? Régen a nőknek nem szabadott kivillantaniuk a fogaikat, amikor mosolyogtak. Egy menyasszonynak szemérmesnek és félénknek kell lennie, de legalábbis meg kell játszania, hogy az, és nem szabadna ilyen durván mutogatnia a fogait...

- Ez egy színpadias felvétel! - jegyezte meg anyám véget vetve zsörtölődésemnek. - Olyan, mint egy pekingi opera. Te szereted a pekingi operákat, igaz?

Ebben igaza volt.

Emlékeztem, hogy amikor még gyerek voltam, mennyire elbűvölt a színészek sokszínű arcfestése, a *lianpu*. Nagyon megragadott, amikor a színészek arca - ami olyan volt, akár egy óriási portré - élettel telt meg.

Anyám nagy lelkesedéssel tanítgatott, hogy felismerjem a szimbólumokat. A Fehér Arc a rossz volt, ezért őrizkedni kellett tőle; a Fekete Arc a jót képviselte, ezért tisztelni kellett őt; a Zöld Arc ravasz volt és sértődékeny, úgyhogy vigyázni kellett vele; a Vörös Arc bátor volt és merész, ezért üdvözölni kellett őt, az Aranyarc vagy császár volt, vagy pedig nemes ember, ezért vetélkedni kellett a kegyeiért.

De amikor felnőttem, rá kellett döbbernem, hogy az emberek több *lianput* is viselhetnek az arcukon. Több titok is volt az életben, mint amiket anyám felfedett előttem. Legalább egy teljes életbe, ha nem többbe kerül az, hogy ezeket a rétegeket lefejtessük, és rábukkanhassunk az igazságra. Vagy a nagy semmire, mint amikor a hagymapucolás végén az ember könnyekben tör ki.

Ekkor Sally Yeh kifestett arcát néztem. Fekete szeme visszabámult rám az üvegen keresztül, mintha egy álomba csalogatna. Azon tűnődtem, hogy e mögött a csinos arc mögött valóban egy igazi nő rejtőzködik-e, és vajon tényleg boldog volt, amiért esküvőre készült.

Akárcsak gyermekkoromban, most is nehezen olvastam a *lianpu*-ban: kiismerhetetlen labirintus volt a számomra. Mert az emberi arc - bár állandónak tetszik - olyan szeszélyes és rejtett, sőt álcázott, akárcsak az emberi szív.

Anyámra sandítottam. Meg mindig a popénekest bámulta irigyen, és észre sem vette, hogy egy kuncogó tinédzserpár és négy háziasszony lökdösi őt az utcán.

- Ó, milyen szép ez a lány, és milyen gyönyörű ékszereket visel - álmélkodott anyám, és elrejtette csupasz kezét. - Látod, Meng Ning - mondta, és a hangja tele volt érzelemmel. - Sally Yeh még egyedülálló, ezért manapság nem kell férjhez menned ahhoz, hogy esküvői képeid legyenek. Az újságokban az áll, hogy nagy divatja van annak, ha egy fiatal nő menyasszonynak öltözik, csak hogy csinos legyen, és a képeket elteszi emlékbe. Úgy gondolom, hogy neked is kellene ilyen képeket csináltatnod, amíg még fiatalnak látszol.

Felcsattantam. - De mama, én nem vagyok popénekes. És ez csak egy hirdetés.

Anyám arca megfeszült. - Természetesen nem vagy popénekes. Te annál sokkal jobb vagy! - Majd felsóhajtott, és azt suttogta. - „Hai!” Miért nem kopogtat sok férfi a te ajtódon?

Úgy tettem, mintha nem hallottam volna a megjegyzését. Ő azonban tovább folytatta, és ezúttal mélyen a szemembe nézett. - Meng Ning, ne légy olyan rátarti és ne űzd el a férfiakat magad mellől. És ne válogass, mert a végén olyan leszel, akár a rothadt almák egy penészes láda fenekén.

Nem szóltam semmit. Anyám feddően pillantott rám. - Te nagyon csinos vagy és tehetséges, ezért nem tudom megérteni, hogy miért nem térdepelnek előtted a férfiak. Biztosan a viselkedéseddel van a baj. Ismered a közmondást: „Gyönyörű, mint az őszibarack és a szilva, de hideg, mint a jég és a zúzmara”?

Mivel anyám látta, hogy még mindig nem felelek neki, tovább ostromozott. - Sok dolgot megtanítottam neked, de azt sosem mondtam, hogy kosarazd ki a férfiakat, különösen a jó fajtákat, az orvosokat, a jogászokat vagy akár a mérnököket.

- Mama... - Hirtelen Michael arca jelent meg előttem képzeletben.

- Mi az?

Kirobbant belőlem a válasz, még mielőtt megálljt parancsolhattam volna magamnak. - Nemrégiben kért valaki feleségül.

Anyám nagyon megdöbbsent, mintha tizenéves lánya épp most közölte volna vele, hogy állapotos. - Valóban?

- Igen.

Az arcvonásaimat fürkészte kíváncsi tekintettel, mit sem törődve azzal, hogy- egy ráncos öregasszony furakodott át közte és a kirakat között.

- Ez igaz? - Végre elmosolyodott. - Akkor miért nem mondtad nekem korábban? Ki az illető?

- Ő... amerikai.

- Amerikai születésű kínai?

- Nem. Fehér ember.
- Úgy érted, fehér szellem?

Bár anyám örült neki, hogy valaki megkérte a kezemet, de nem volt elragadtatva attól, hogy az illető „öreg barbár”.

Ugyanis anyám véleménye szerint az idegenek egyet jelentettek a bujasággal és a kicsapongással. Amikor anyám rossz hangulatban volt, akkor azzal is megvádolta őket, hogy szörnyű betegségekben szenvednek. Amikor az Államokba készültem, azt mondta nekem: ó, nagyon bátor vagy-, hogy elmész Amerikába, és barbárokkal találkozol! Nekem soha nem lenne ehhez merszem. Nem akarok tőlük AIDS-et kapni! - Természetesen nem szexelésre gondolt, hanem arra, hogy ha egy széken korábban egy AIDS-es ült, és ő ráül ugyanerre a székre, akkor elkapja tőle a gyilkos kórt.

- De mama, kérlek, ne használj ilyen csúnya szavakat! Michael nagyon kedves hozzám és...

- Mic Ko? És mikor állt elő a házassági ajánlatával?
- Egy hónappal ezelőtt.
- Mióta ismeritek egymást?
- Pár hónapja.

Anyám kivett egy papírlegyezőt a kézitáskájából, és kinyitotta, majd idegesen legyezni kezdte magát. - Túl gyors ez a dolog! És tipikusan amerikai! Nem tudnak várni, mindig csak rohannak és rohannak! Instant tea, instant kávé, instant szex, instant házasság és instant válás - ez az ő világuk! Még tíz percig sem képesek egy helyben ülni, hogy teát készítsenek maguknak és újabb tíz percet is sajnálnak, hogy nézzék a tealevelek táncát, meg újabb ötöt, hogy beszívják a tea illatát, és még ötöt, hogy lassan elfogyasszák a teát. Ezért nincs az amerikaiaknak kultúrájuk - mert semmire nincs idejük!

Miután anyám befejezte a teakészítésről szóló okítását, és az amerikai kultúra kritizálását, kis szünetet tartott, majd a szemembe nézett. - Ó, te ártatlan gyermek! A szerelem és a házasság nem olyan egyszerű dolog. Ne higgy a kínai mondásnak, hogy „Ha szerelmes vagy, akkor a vízzel is jól laksz”. Én éppen eleget szenvedtem az apád mellett. És ha egy barbárral állsz össze, az még sokkal rosszabb. Az amerikaiak

azt hiszik, hogy az ő országukban minden sokkal jobb, mint nálunk, kivéve Suzie Wongot.

Aztán izgatottan így folytatta. - Volt nekem egy barátnőm, akinek egy fehér férje volt. Ez a fickó nemcsak hogy úgy izzadt, akár egy kuli, de valósággal habzsolta az ételt, mint egy száműzött, és úgy nevetett, mintha egy örült vert volna egy törött harangot, és azzal idegesítette a felségét és a barátnőit, hogy folyton bort ivott, és olyan gurgulázó hangot adott ki, mintha „tudod-mit-csinált volna”. Egy banketten, amikor berúgott, azt mondta: - Hogy lehet az, hogy ha egy nő betölti az ötvenet, még mindig be van gerjedve? - Meg azt, hogy „Nem izgasson, ha egy lány csúnya, fő, hogy kezes legyen.

Végül anyám azzal fejezte be szónoklatát. - így végződik az, ha valaki hozzámegy egy *giveilóhoz*.

- Mama, Michael nem ilyen. O orvos.

- Orvos? És milyen orvos? Filozófus? Vagy költő?

- Mama, nem az imént korholtál, hogy sosem megyek férjhez? Akkor meg miért nem vagy boldog, hogy végre valaki megkéri a kezemet?

A kirakatüvegben az aranyos naplemente ellágyította anyám vonásait, néha a saját arcomat láttam az ő idősebb vonásaiban. Robusztus alakja most karcsúbbnak és vonzóbbnak tűnt, és mély lila ruhája pedig halványabb lett a tükörképében.

- Hai! - sóhajtott fel anyám. - Meng Ning természetesen örülök, hogy megházasodsz. De... ugyanakkor félek is.

- Mitől?

- Attól, hogy... boldogtalan leszel. - Megint felsóhajtott. - Mint az anyád.

Hosszú csend állt be közénk. A forgalom körülöttünk örvénylett. Sietős emberek és száguldó autók képe tükröződött vissza a kirakatüvegben. De az üveg anyámat szépnek mutatta. Mert senki nem sérthet meg egy káprázatot. És mert senki nem lothatja el a hold tükörképét a folyóból.

Anyám hasonló arckifejezéssel szokta nézni a pekingi operát, amikor gyermek voltam. Most már végre megértettem, hogy- miért kedvelte

annyira a festett arcú színészeket, és hogy miért volt olyan dühös, amikor azt mondtam én is színész akarok lenni.

Ugyanakkor még mindig nem tudtam megfejteni, vajon hogyan is szeretett engem - ha egyáltalán szeretett -, pedig harminc évig egy fedél alatt éltem vele.

Most a csillogó kirakatüvegben a tekintetünk előbb összetalálkozott, majd gyorsan szétvált, mint két csokolódzó hal. A saját arcomat néztem, és anyámat láttam harmincévesen, amint lányos álmokat suttog nekem, és a szeme friss és gyönyörű.

Viszont akartam szeretni őt, sőt sokkal jobban akartam szeretni.

Megérintettem a könyökét. - Mama, ne aggódj!

- Hai! - Sóhajtott fel az anyám. - Én nagyon óvatos ember vagyok, de gondolj arra, mi történt velem és az apáddal. - Megigazította az egyik rakoncátlan hajtincsét.

Anyám nem volt könnyű eset, de annak ellenére, hogy jóval idősebb volt nálam, csak időnként nyaggatott azzal, hogy találjak magamnak férjet.

A megjegyzése a kidobott halcsontokról, Sally Yehről, és ma, a halszellem meséjéről csak a pár ritka eset közé tartozott, amikor a férjhez menésre nógatott.

Persze csak ha nem olvastam rosszul az arcvonásaiban, és nem értettem rosszul az álmait.

Hosszú csend után azt mondtam. - Mama, igent mondtam Michaelnek a házassági ajánlatára. De még felbonthatom az eljegyzésünket.

Anyám két oktávval magasabb hangon azt felelte. - Még hogv vissza akarsz utasítani egy orvost? Bolond vagy? Hány lánynak sikerül kifognia egy orvost a barátjának, nem is beszélve arról, hogy melyiknek kéri meg a kezét?

Egy középkorú asszony kíváncsi pillantást vetett ránk.

Az arcom elvörösödött. - Úgy értem... Mama, óvatos leszek... ha Michael nem bizonyul jó férjnek, akkor még mindig... elválhatok.

Anyám felcsattant. - Choi! Daigut laisi! Balszerencsét jelent házasság előtt válást emlegetni! Daigut laisi azt jelenti, hogy „nagy virágzás és

szerencse” vigyázzon arra, aki rossz és baljóslatú dolgokról beszél.

- Mama, nyugodj meg. Az emberek bennünket bámulnak.

Akkor vigyázz a szádra, és ne emlegess szerencsétlen dolgokat.

- Kendben, rendben.

Továbbstéltünk a Waterloo Koadon, és mesélni kezdtem anyámnak Michaelről. Azt nem említettem, hogy milyen zavarba ejtő és szégyenteljes élményekben volt részem New Yorkban, és azt sem, hogy nagyon összezavarodtam miattuk. Végül pedig elővettem a táskámból az eljegyzési gyűrűmet, amit Michael adott nekem.

Anyám irigykedve nézte az ékszert. - Gyönyörű, és micsoda szikrákat szór. Olyan tüzes a fénye! - Felpróbálhatom?

- Persze. - És ott, a forgalmas sugárúton felcsúsztottam a gyűrűmet anyám negyedik ujjára, de túl kicsi volt neki, ezért lehúztam és felhúztam a kisujjára.

Fájdalom hasított a lelkembe, amikor láttam, anyám szélesen elmosolyodik. - Mama, mit szeretnél még?

- Csak azt, hogy a lányom boldog legyen.

30. FEJEZET

Utazás Kínába

A kirándulásom a barlangok műalkotásainak feljegyzésére és dokumentálására Anyuéban nagyjából egy hónapot vett igénybe. Michael nem volt túlságosan boldog, amikor ezt a hírt meghallotta.

Még nyolcezer mérföldről is tisztán éreztem, hogy milyen csalódott volt a hangja. - Meng Ning, tudom, hogy nem leszek képes lebeszélni téged erről az útról. De kérlek, vigyázz nagyon magadra, és ne okozz nekem izgalmat.

Amikor a címemet kérdezte meg a kínai telefonszámomat, azt mondtam neki. - Templomban fogok lakni, és ott nincs is telefon. De mindent megteszek, hogy találjak valami módot arra, hogy felhívjalak, időről időre.

A hangja hirtelen izgatottá és feszültté vált. - Azt akarod mondani, hogy nem tudlak elérni? Egyáltalán nem?

- Ne aggódj, Michael. Apácákkal utazom, és Guan Yinnel. Védelve leszünk. Különben pedig tudod a templom címét, és így tudsz nekem írni.

Ekkor valóban egyedül akartam maradni, nem csupán azért, hogy a munkámra összpontosítsak, de azért is, hogy megtisztítsam a gondolataimat, hogy meghozhassam életem legfontosabb döntését.

Október tizedikén Megvilágosodott az Ürességre és én elrepültünk Hongkongból Chengduba, Sichuan fővárosába, onnan pedig egy végtelennek tetsző utazás következett egy ósdi teherautóval Anyuéba a barlangokhoz.

Még javában tartott az autóút, és közben teljesen eltűnt belőlem az irigység, amit korábban Megvilágosodott az Ürességre iránt éreztem. O túlságosan ártatlan és fiatal volt ahhoz, hogy ilyen alantas érzéseket tápláljak iránta.

A sorőrünk, Mr. Qian a Körkörös Visszatükröződés Kolostorban dolgozott önkéntesként, ahol mi is szállást kaptunk. A férfi

megkérdezte, hogy ez az első utunk-e Kínába.

Megvilágosodott az Ürességre izgatottan felkiáltott. - Igen!

Én pedig azt feleltem. - Csak Guanzhouban voltam...

- Akkor majd nagyon meg fog lepődni, hogy északon mennyire más az élet - és biztos vagyok benne, hogy tetszeni fog önnek.

Ebben nem voltam olyan biztos. Az utcákon csak ritkán láttunk fákat, és szürke, alacsony épületeken kétféle felirat volt olvasható: *Házassodj meg későn, és csak egy gyermeked legyen!* Meg hogy *Építsünk Jel egy civilizált Kínát!* A házakra ruhák, törülközők, ágyneműk, takarók, fehérneműk voltak kiakasztva, és a szél olykor beléjük kapott és meglengette őket. Aztán egy motorbiciklis férfit láttam, akinek a kerékpárjára egy hálós kosár volt hozzárögzítve, amiben több tucat csirke vergődött, a szárnyaikkal verdestek, mintha sejtették volna baljóslatú útjuk végcélját. Egy fiú egy bolt előtt cigarettázott, és az apja rosszalló pillantásokat vetett rá.

Hamarosan elszunnyadtam.

Délután két óraker végül megérkeztünk a városba, majd újabb tizenöt percig egy keskeny ösvényen autóztunk, ami a Körkörös Visszatükröződés Templomba vezetett. Egy, a negyvenes éveiben járó apáca nyitott nekünk ajtót, akinek kerek volt az arca. Mr. Qian bemutatott minket egymásnak, mire kölcsönösen meghajoltunk egymás előtt. Az apáca, Könyörületes Csoda szélesen elmosolyodott. - A mi Shifunk egész nap önöket várta. Nagyon izgatott, hogy ilyen messziről fogadhat vendégeket - így vagyok ezzel én is.

Miközben a hálóhelyünk felé mentünk, Könyörületes Csoda azt mondta. - Önök az első látogatóink Hongkongból. A mi szerény templomunk fel fog derülni az ittlétük alatt.

Csaknem felnevettem. Miért olyan nagy dolog, ha valaki Hongkongból jön? De elmosolyodtam és azt mondtam: - Ez nagyon hízelgő a számomra.

Megvilágosodott az Ürességére hozzátette. - Nekem pedig nagy megtiszteltetés.

Könyörületes Csoda felsóhajtott. - A hongkongi emberek olyan ékesszólóak!

Megvilágosodott az Ürességre és én nem egy helyen kaptunk fekhelyet: ő a többi apácával aludt, én azonban - mivel laikus személy voltam - a buddhista vendégeknek fenntartott hálóteremben hajthattam álomra a fejemet. Kicsomagoltam, lezuhanyoztam, majd harapnivalót szolgáltak fel nekünk. Mivel barátom tartotta magát a kolostori fogadalmához, miszerint nem eszik délután, én élveztem egyedül a gőzölgő cipókat és az illatos teát, amit az illatoktól áradó konyhában készítettek.

Három óra körül Könyörületes Csoda elvitt minket a főnökasszonyához, Hívogató Láthatatlanság Shifuhoz, akit abban a pillanatban megkedveltem, amint megpillantottam: egy a hatvanas éveiben járó, molett nő volt. Mindig mosolygott, és látszott rajta, hogy egész valóját betölti a Dharma végtelen öröme.

Amíg Könyörületes Csoda a teát szolgálta fel meg a harapnivalókat, Hívogató Láthatatlanság egyikünkéről a másikunkra nézve azt mondta. - Sokszor mondták már nekem, hogy Hongkong milyen gyönyörű, és ma végre alkalmam van két vendéget is üdvözölni onnan. Milyen csodálatos!

Viszonoztuk a kedves szavait, majd a kezünket összetéve azt feleltük: - Köszönjük, de ön túlértékel minket. - Megvilágosodott az Ürességre és én átadtuk a főnöknőnek az ajándékainkat - egy könyvet a buddhista építészetről, és egy füstölöggetőt, ami bronzból készült és lótuszlevelek díszítették.

Újabb udvariassági körök következtek, majd szertartásosan elfogyasztottuk a teánkat, végül pedig a főnöknő körbevitt bennünket a templomban, és bemutatott minket a többi Shifunak, a munkásoknak és az önkénteseknek. Hét óra körül Megvilágosodott az Ürességre és én korán visszavonultunk a hálókörünkre.

A következő nap reggelén hat órakor keltem. Megvilágosodott az Ürességre minden valószínűség szerint sokkal korábban ébredhetett fel, mert félálomban kántálást hallottam kiszűrődni a Nagy Hősi Kincsek Csarnokából. Gyorsan megmosdottam, és csatlakoztam a konyhában a többi reggeliző apácához: zabkását, zsemlet és savanyított zöldséget ettünk - egyszerű, de ízletes ételeket, ami nagyon jólesett a mély álom után, amiben éjszaka részem volt.

Ezután nem sokat teketóriáztam, hanem összeszedtem, ami az úthoz kellett, és elindultunk a barlangokhoz, hogy megtekintsük és felmérjük a szobrokat.

Négyen szálltunk be ugyanabba a kisbuszba, amit a templom bocsátott a rendelkezésünkre: Mr. Qian, a sofőr, aki idehozott minket előző nap, egy fiatal férfi, akit Kicsi Lámának hívtak, aki az idegenvezetőnk volt, és minden apró-cseprő dologban is a segítségünkre volt, valamint Megvilágosodott az Ürességre, és jómagam.

Yi Kong azt akarta, hogy legalább három barlangot nézzek meg. Első úti célunk az Alvó Buddha Temploma volt, ami Bamiao településen volt, negyven kilométerre északra Anyuétól.

Pár óra múlva a buszunk egy éles kanyar után megállt, és a sofőr bejelentette, hogy megérkeztünk. Ő azt mondta, hogy nem kísér el minket, mert inkább a buszban marad a legkedvesebb társával - a cigarettájával.

Kiléptem a kisbuszból, és elállt a lélegzetem. Még sosem láttam ilyen óriási Buddhát.

Egy hatalmas sziklából volt kifaragva, és a feje kelet felé nézett, a lába pedig nyugat felé mutatott. Kicsi Láma azt mondta nekem: - Lenyűgöző, ugye? A Buddha huszonhárom méter hosszú.

Odafordultam társnómhoz, hogy lefordítsam neki amit hallottam, de láttam, hogy ő a földre borul, és mormol valamit - talán egy szútrát vagy az Üdvözlés Buddha nevének imát suttogja.

Én is meghajoltam és egy rövid imát mondtam.

Ide-oda járkáltam a szobor előtt, a szememet a kezemmel árnyékolva a napsugarak elől, és a legkülönbözőbb szögekből méregettem ezt a mégis békésen fekvő szobrot, meg a fölötte lévő alakcsoportot.

Két figura állt Buddha lábánál - az egyik egy kísérője, egy harcos volt, míg a másik egy nő, aki a katonát gyászolta.

Megvilágosodott az Ürességre és én késlekedés nélkül dolgozni kezdtünk, fényképeket készítettünk, részletesen leírtuk a szobrokat: a ruhájukat, a fejdíszüket, az arckifejezésüket, a mudrákat, a

testtartásukat, a drapériákat, az amuletteket és más díszítéseket. Leírtuk a feliratokat is, a dátumokat és feljegyeztük azt is, hogy a szobrok milyen károsodást szenvedtek. Miközben dolgoztunk, emberek gyűltek körénk, és folytonosan kérdezgettek, félbeszakítva munkánkat:

- A kulturális és vallási hivatalnak dolgoznak?
- Akcentussal beszél - honnan jött?
- Milyen márkájú a fényképezőgépe? Nikon? Canon?
- Férjnél van? Miért nem?
- Hány gyermeke van?
- Mennyit keres?

Egy fiatal férfi a vállam fölött belekukucskált a jegyzeteimbe, és hangosan olvasni kezdte, amiket leírtam. Amikor egy középkorú asszony megtudta, hogy Hongkongból jöttem, arra kért, hogy tanítsam angolul.

Megvilágosodott az Ürességre és én nem sokat törődtünk velük, hanem gyorsan végeztük a munkánkat - nem engedhettük meg magunknak, hogy elvesztegessük a drága időnket. Délután négy óra körül már több barlangot is felmértünk: a 44.-et két sárkányszoborral, a 45.-et három Buddhával, és az 59.-et apsarák domborművei- vel - ezek szárnyas bodhiszattvák voltak.

Pár órával később a buszsofőr, Mr. Qian türelmetlenül kezdett sétálgatni a barlang előtt, amivel jelezte, itt az idő visszatérni a templomba.

* * *

Azzal teltek a napjaink, hogy korán reggel felkeltünk, egy nagy tál gőzölgő tésztát ettünk reggelire, majd kiutóztunk a templomegyütteshez Mr. Qianggal. Kicsi Láma hamar elmaradt mellőlünk, mert fárasztotta, hogy csak nézzen minket munka közben a barlangokban. A napok összefolytak előttünk, miközben feljegyeztük és megörökítettük, amit láttunk az egyes barlangokban, majd pedig esténként visszamentünk a szálláshelyünkre. Este legtöbbször csak én ettem, mert Megvilágosodott az Ürességre továbbra sem evett délután.

Aztán megmosakodtam egy nagy műanyag vödörben, amit behoztak nekem, és lefeküdtem.

Boldog voltam, hogy hasznát tudtam venni annak, amit oly sok éven át tanultam, mégsem éreztem magamban vágyat arra, hogy éveket töltsék itt ezen a távoli poros zugban Kínában. A hely nagyon félreeső és elhagyatott volt, a munka pedig fárasztó, ami valóban kimosta a gondokat a fejemből. Az a zavartság, ami elhatalmasodott rajtam New Yorkban, most nem háborgatott - de tudtam, hogy csak várakozik, akár egy fénixmadár, és majd megint magasba száll, és zaklatni fog.

A harmadik héten, egy forró napon az utolsó feladatunkat láttuk el, ami arra a napra ki volt jelölve - a 45. barlang ezerkarú Guan Yin-szobrát kerestük fel és írtuk le. Ebben a barlangban olyan kellemes hűvös levegő fogadott minket, hogy felsóhajtottam, amikor beléptem. Elővettem a zsebkendőmet, és letöröltem az izzadságot a homlokomról, majd odafordultam fiatal barátomhoz. - Shifu, nem lenne jó most egy jeges kólát meginni?

- Hmmmm... - Némi gondolkodás után azt felelte. - Én inkább jéghideg zöldbablevest ennék - az tényleg lehúti az embert.

- Nem rossz ötlet.

Még mindig neveltünk, amikor megpillantottuk a szobrot.

A barátomnak elakadt a lélegzete, én pedig felkiáltottam.

- Szegény Guan Yin - tört fel belőlem a sajnálkozás. - Csak a fele karja maradt meg!

- És az egész arca hiányzik! - tette hozzá apáca barátom.

A szívszorító látvány hatására Megvilágosodott az Ürességre nyomban levetette magát a földre, és mélyen meghajolt. Én is követtem a példáját. Ezután felálltunk és a megcsonkított istennőt vizsgáltuk.

Megvilágosodott az Ürességre - mintha csak attól felt volna, hogy a fül nélküli istennő mégis meghallhat minket - azt suttozta a fülembe. - Miss Du - megszámolta az istennő kinyújtott karjait -, csak öt karja maradt.

Ha a tárgyaknak is van sorsa, akkor ennek az ezerkarú istennőnek bizonyosan nem sok szerencse jutott a többi hasonló szoborral szemben, amiket megkíméltek a természeti csapások vagy az emberek

szándékos rongálásai. Aztán az Arany test jutott az eszembe, aki száz éve halott már, és akinek olyan jó dolga volt, hogy nap mint nap gondozták és kényeztették, mintha csak élt volna, sőt talán még annál is jobban.

Amikor felemeltem a fényképezőgépet, hogy újabb képet készítek, észrevettem, hogy a bal kezemről hiányzik a gyűrűm, amivel Michael jegyzett el engem. Nem akartam felhívni magamra vele mások figyelmét, és azt sem akartam, hogy- Kínában ellopják tőlem, ezért az eljegyzési gyűrűmet otthon hagytam. Mivel nagyon sűrű programom volt Anyuéban, nem sokat gondoltam Michael- re. Szomorúan döböntem rá, hogy- az emberi érzések - akárcsak a szobrok - sebezhetőek a múltó idő által. Most, tízezer mérföldnyire New Yorktól, én sem jutottam Michaelnek eszébe?

Ekkor a pillantásom az istennő két üres szemüregére esett. Úgy éreztem, mintha az ürességük gyötört és felemésztett volna. Nem akartam, hogy az életem ilyen üres lyukakban végződjön - sötétben, üresen és elfeledve érjen véget az életem.

Munkatársamra pillantottam, aki most fényképeket készített erősen koncentrálna. Minden apáca ilyen gondtalan, mint amilyen ő volt? Ezt erősen kétségbe vontam. Ő még annyira fiatal volt, hogy megvilágosodva lássa ennek a Tízezer Mérföldes Vörös Pornak a mesterkedéseit.

* * *

Három hét megszakítatlan munka után - amelynek során felmértük a szobrokat -, annyira kimerültek és agyonhajsztak voltunk, hogy elhatároztuk, valami kis szórakozással frissítjük fel magunkat - az utolsó szombat előtti napon, miután vissza akartunk utazni Hongkongba.

- Menjünk el a helyi piacra - javasoltam.

Felsóhajtott.

- Mi baj van, Shifu?

- Hai, de...

- De mi?

- Tudod, nekünk apácáknak tilos... vagyis valójában nem is tilos, de... nem illendő a piacon mutatkoznia.

- De Shifu, emlékezz az összes bodhiszattvára - miután elérték a megvilágosodottságot, mind visszajöttek ebbe a poros világba, és a piacra is, hogy- segítsenek másoknak.

- Hmmm... Oké, akkor veled tartok.

- A számon pecsét lesz - nem szólok róla senkinek.

* * *

A zsúfolt piacon sokan megbámultak és jó néhányan még megjegyzéseket is tettek ránk.

- Hé, apáca! - kiáltott oda nekünk egy tizenéves lány, aki oldalba bökte a barátnőjét.

- Mama, annak a nőnek nincs haja! Rángatta egy gyerek az anyja ruháját.

- Mit csinál az a csinos lány azzal az apácával? - kérdezte egy- fiatal férfi a barátját, miközben gúnyos pillantásokat vetett ránk.

Egy árus rámosolygott a barátomra. - Miss, sokkal elviselhetőbb a meleg kopasz fejed, igaz?

Még ennél is rosszabb volt, amikor egy- kövér férfi hiányos fogsora közül dühösen a földre köpött előttünk - hogy elúzza a balszerencsét. Némelyik tudatlan ember azt hitte, hogy ha szerzetest vagy apácát lát, különösen reggel, amikor a nap kezdődik, ők balszerencsét zúdítanak rá. A leborotvált fej számukra azt jelentette: „semmi nem maradt”, és attól féltek, hogy- tényleg „semmi nem marad” a zsebükben és a rizsestáljukban.

- Shifu, jól vagy?

- Ó, igen. Ennél már rosszabbat is tapasztaltam - felelte, és áhítatos léptekkel ment tovább. - Egy alkalommal egy férfi még meg is ütötte a fejemet. - Elmosolyodott. - De a legtöbb ember még mindig nagyon tisztel minket.

Hamarosan egy kis asztalkához furakodtunk, amit kisebb tömeg vett körül - gyerekek és a szüleik és cukorfigurákat láttunk az asztallapra

kitéve: sárkányokat, főnixeket, a szerzetes Xuan Zhuangot, a ravasz majmot és a lusta disznót, akik az *Utazás Nyugatra* című híres regényben szerepeltek.

- Miss Du, nézd - mondta a barátom izgatottan. - Ez a férfi édességeket készít.

A mesterember, egy vékony, ráncos arcú, a negyvenes éveiben járó férfi olvasztott cukrot kanalizott egy edényből, kiöntötte egy- darab márványra, majd egy kis késsel megfogta, húzta, nyomta és vágta a cukrot. Pár pillanat múlva emberi alakok, állatok, tigris, madarak, halak és bogarak születtek meg varázslatosan ügyes ujjai között.

Úgy gondoltam, sárkányt veszek magamnak, és majmot a barátomnak. - Shifu - átadtam neki az édességet -, Wu Kong.

Mindketten neveltünk. A regényben az okos majmot úgy hívták, hogy Wu Kong - vagyis Megvilágosodott az Ürességre.

Barátommal boldogan nyaltuk az édességet, majd ő hirtelen azt mondta. - O, Miss Du, nem hiszem, hogy- én ezt megehetném.

Miért nem? Ez nem ellentétes a vegetarianizmussal.

- De hiszen majomfeje van!

- Ó, Shifu! Ez nem valódi állat. És senki nem lát bennünket Hongkongból! Légy nyugodt!

- Akkor jól van - válaszolta, és hangosan rágcsálni kezdte a majom fejét.

Megvilágosodott az Ürességre és én tovább bolyongtunk a piacon, és hagytuk, hogy a tömeg sodorjon magával. A barátomat teljesen elbűvölte a piac sokfélesége és étellel teli mivolta. Nagy szeme valósággal itta a látványt. Olykor *ó!* és *Ah!* felkiáltások hagyták el rózsaszín ajkát. Olyan fiatal és energikus volt - mielőtt belépett a templomba apácának, kijárt volna neki egy kis öröm és szórakozás. Azon tűnődtem, hogy vajon miért lett apáca ilyen fiatalon, és hogy bánkódott-e emiatt. Megtapasztalta-e egy férfi szerelmét valaha?

Eszembe jutott, amikor Michaellel sétáltunk az esti piacon Hongkongban. Emlékeztem, ahogy megfogta a kezemet, amikor azt kérte, hogy egy olyan kínai operára vigyem el, aminek boldog vége van,

és hogy tréfálkoztam vele, mennyire szeretem a kutyákat, különösen a tányéromon...

Valamikor két idegen voltunk, akiket a tűz hozott össze. Most viszont zaklatott szerelemesek voltunk, és tízezer mérföld választott el minket egymástól.

- Miss Du... - Megvilágosodott az Ürességre magas hangja zökkenett ki tünődésemből. - Nézzük meg azt közelebbről.

Egy asztal előtt álltunk, amin könyvek voltak felhalmozva, és amit sok fiatal férfi és tizenéves vett körül. A barátom rögtön a kezébe vette a régi köteteket, és lapozgatni kezdte őket. Voltak ott még mozimagazinok és olcsó ponyvaregények, meg asztrológiai, arcolvasási, tenyérjósági tankönyvek és szakácskönyvek.

Már éppen mondani akartam, hogy menjünk tovább, amikor észrevettem, hogy a barátom csillogó szemmel néz valamit, és közben mozog a szája, és nagyon örül valaminek.

Átnéztem a válla fölött. - Shifu, mit olvasol?

Ő elpirult, és megpróbálta eldugni a könyvet, de végül odaadta nekem.

Egy harcművészeti képregény volt, amibe egy szerelmes történetet is beleszórtak.

Az apáca arca még mindig vörös volt. - Még soha nem olvastam ilyet azelőtt.

- Tetszik neked?

- Hmmm... Talán igen, de... nem tudom.

- Ne aggódj. Nem fogom elmondani Yi Kong Shifunak.

Az arca örömtől sugárzott. - Igen, tetszik nekem.

Az árus közelebb hajolt hozzánk. - Miss, van még ennél pikánsabb árum is. Meg akarja nézni?

Mivel attól féltem, hogy a kereskedő nem lesz diszkrét, és olyasvalamit mutat, ami nem illik egy- apácához, megrángattam a barátom ruhájának az ujját, és azt suttogtam neki: - Shifu, menjünk tovább.

31. FEJEZET

A Dharma nagy védelmezője

Amikor visszatértem a szobámba a Körkörös Elmélkedés Kolostorban, két levelet találtam az asztalomon. Az egyik az Egyesült Államokból érkezett, a másik pedig Hongkongból. Még mielőtt kinyitottam volna őket, már ki is találtam, kik küldhették: Michael és az anyám. Michael levele egy héttel korábban jött meg.

Kedves Meng Ning!

Oly régen nem hívtál fel. Tudom, hogy nagyon elfoglalt vagy, de kérlek, ne feledkezz meg rólam.

Az utóbbi időben nekem is sok dolgom akadt. Az elmúlt két hétben három államba is elrepültem: Arizonába, Floridába és Texasba - mind módfelett unalmas hely. Persze leginkább azért nem éreztem magam jól, mert te nem voltál ott velem. Különbösen élveztem az utazásokat, de a találkozók nagyon fárasztónk voltak.

Hogy haladsz a munkáddal Anyuéban? Kérlek, nagyon vigyázz magadra azon a távoli vidéken. És semmi szín alatt ne igyál mást, csakis palackozott vizet. Még a fogadat se mosd meg a csapból folyó vízben. És tartsd magad távol a helyi ötvösöktől és kórházaktól.

Mivel nem kaptam levelet tőled, és fel sem hívtál, folyton arra gondolok, vajon hogy vagy. Nagyon hiányzol, és erősen aggódom miattad. Lehet, hogy írtál nekem - de a levelek Kínából csak nagyon lassan jutnak el az Egyesült Államokba. Az is lehet, hogy próbáltál telefonálni, de nem sikerüli a hívásod. Tudom, hogy Kínából szörnyű telefonálni az Államokba.

Kérlek, hívj az én számlámra, és írd nekem!

Szeretlek.

Michael

Miután befejeztem az olvasást, a mellkasomhoz szorítottam a levelet, és felsóhajtottam. A derűs békesség, amit itt, Kínának e távoli szögeletében elrejtőzve érzetem, nyomban semmivé lett, amikor Michaelre gondoltam, aki a messzi New Yorkban nélkülem oly magányos volt.

Ezután felnyitottam a másik borítékot, amiből kicsúszott egy levél, én pedig azonnal felismertem anyám nagy karaktereit.

Gyönyörűséges Leányom!

Hogy sikerült az utad? Remélem, minden rendben ment. De légy nagyon óvatos Kínában, és ne bízz ott senkiben, különösen ne hallgass egyetlen gweilóra sem Amerikából, de még erre a Mic Kora sem. Bár ő már a vőlegényed, végül is még mindig csak egy gweilo.

A nagyanyád egyszer azt mondta nekem, hogy ezeknek az idegen ördögöknek a szemében az a legkívánatosabb nő, aki mesteri szakács a konyhában, kiváló háziasszony a nappaliban, és jól lehet kefélni vele az ágyban (bocsánat a közönséges kifejezésért). Micsoda szörnyű kizsákmányolás! Ezért most örülök, hogy sosem tanítottalak meg főzni, és mivel szegények vagyunk ahhoz, hogy saját házuk legyen nagy és elegáns nappalival, neked nem volt lehetőséged a háziasszonyt játszani, ami pedig az ágyat illeti, mindössze annyit mondhatok, hogy ne feledkezz meg a csésze vízről! Azt gondolhatod, hogy az anyád meghibbant, mert melyik szerelmespár tenne maguk közé egy vízzel teli csészét - különösen most, hogy már el is jegyeztétek egymást? Am akkor is, jobban tennéd, ha nem kicsinyelnéd le egy idős asszony bölcsességét, mint ahogyan én tettem, amikor az apád és én nagyon fiatalok voltunk (ő tizenkilenc volt, én pedig kilenc) egy gyönyörű májusi éjszakán!

Ami engem illet, én jól vagyok Hongkongban. De Hongkongban nem mennek jól a dolgok. Bár sosem tanúsítottál érdeklődést sem a politika, sem pedig a gazdaság iránt, biztos vagyok benne, hogy hallottál a tőzsdekrachról.

Vállalatok zártak be, munkásokat bocsátottak el, és voltak, akik öngyilkosságot követtek el. Egy igazgató belökte a BMV-jét a tengerbe a Városháza mellett. A bankokban csak úgy hemzsegek az

emberek, mert kétségbeesetten próbálják a hongkongi pénzüket amerikai dollárra váltani. A feketepiacon 1 USA-dollárért 12 hongkongi dollárt adnak. El tudod ezt hinni?

Levelemben elküldök neked egy újságcikket is, amit épp most olvastam, mert azt gondolom, hogy érdekelni fog téged. Folyton csak a giveilo amerikai Mic Kora gondolsz, és már teljesen megfeledkeztél a kínai anyádról?

Aggodalommal gondolok rád

Anyád

1. Ui.: Még egy dolog. Fia tényleg szereted ezt a Mic Kód, akkor rajta, gyorsan menj hozzá feleségül, mert Hongkongban nagyon rossz idők járnak. Egy no éhen is halhat, ha egy filozófus veszi el, de ez sosem történhet meg veled, ha egy nyugati orvos a férje!

2. Ui.: Majdnem elfelejtettem, hogy a te Mic Kód sokszor keresett téged telefonon, de én csak a felét értettem annak, amit angolul karattyolt. Mintha azon kesergett volna, hogy nem hívod fel, és nem is írsz neki. Elegem lett a nyafogásából, ezért mindent elmondtam neki - hogy ti. mikor fogsz visszamenni Chengduba, és melyik szállodában fogsz megszállni.

3. Ui.: Már nem is érdekel ez a Mic Kód Vagy talán valaki jobbat találtál magadnak, mint például egy kínai nyugati ötvöst?

Azt suttogtam magamban: Anyám! Miért mondtad meg Michaelnek, mit szándékozom tenni? Azért jöttem Kínába, hogy egyedül legyek!

Aztán megpillantottam az újságkivágást:

A NAGY SZPONZOR ELTÚNT,

AZ ARANYLÓTUSZ TEMPLOM PÉNZZAVARBAN VAN

Au Yeung Weit, alias Sunny Aut, a hongkongi milliárdost és a Sun Reál Estate Corporation elnökét múlt szerda óta nem látták, amikor is elhagyta luxus házát Elear Water Bayben. Egy nappal az eltűnése

előtt a vállalata csődöt jelentett. Azt híresztelik, hogy most Európában van, ahol egyesek szerint több mint háromszázmillió USA-dollár van a bankszámláján.

Sok szervezet megszenvedi Au eltűnését, többek között az Aranylótusz Templom is, aminek - forrásaink szerint - ő a legnagyobb szponzora. Úgy hírlik, hogy 1982 óta Au több mint huszonötmillió hongkongi dollárt adományozott a templomnak, azóta, hogy tudomást szerzett a templomban őrzött Aranytestről. Azt is beszélik, hogy olyan nagy hatást lett rá az Aranytestnek a múlandósággal szembeni dacolása, hogy azt hitte, az az ő védelmező istennője, mégpedig nem csupán ebben az életében, de az elkövetkező életeiben is. Au titokban akarta tartani az adományozásait, hogy így ő lehessen az egyedüli szponzor, és így persze az összes érdem az övé lehessen.

Am eltűnésével és a vállalkozása csődjével az Aranylótusz Templom helyreállítása és bővítése is leállt. Az apácafőnöknő, a nagytiszteletű Ti Kong még mindig Xianban van, ahol festőket toboroz a Nagy Hósi Kincsek Templomi Csarnokának ki festéséhez, így őt nem kérdezhettük meg a történetekkel kapcsolatos álláspontjáról.

Miközben a cikket olvastam, úgy éreztem, egy súlyos kő nehezedik a mellkasomra. Lehetséges lenne, hogy miközben Yi Kong mindig azt sugározta felém, hogy megveti a férfiakat és nem bízik bennük, temploma fő támogatója egy közönséges és durva üzletember volt? És ez a Sunny Au azért lett a templom főszponzora vagy *hufája* - a Dharma nagy védelmezője -, mert azt gondolta, hogy az Aranytest az ő őrző istennője?

Hirtelen egy gondolat nyilallt belém. Lehet, hogy ez volt az az otromba fickó, aki a szemem láttára vonszolta be nagy ülepét Yi Kong irodájába?

Lehet, hogy az apácák élete sokkal komplikáltabb, mint gondoltam, vagy mint el akartam volna ismerni? Eszembe jutott, hogy mit mondott veszekedésünk során Michael Yi Kongról:

„Komolyan azt hiszed, hogy Yi Kong az összes adományát, amikből iskolát, árvaházat, idősek otthonát építtetett, és amiből még az egész

kolostort is felújította, mind csak nőktől kapta?”

Aztán:

„Ha Yi Kongnak fogalma sincs arról, hogy milyen érzés, ha egy férfi szeret egy nőt, akkor hogyan lehet biztos benne, hogy ez az érzés csupán illúzió?”

Éreztem, hogy görcsölni kezd a fejem, ezért leoltottam az éjjeliszekrényen álló lámpát, majd behuppantam az ágyba. Úgy forgolódtam, akár a hal a forró wokban, és bár nagyon ki voltam merülve, hosszú ideig nem jött álom a szememre.

A következő napon, mivel társam délután visszaindult Hongkongba, én pedig Chengduba akartam menni városnézésre és némi kutatómunkára a Sichuan Múzeumban, meghívtam őt teára a szobámba. Magunkkal hoztunk az útra egy zacskó teát, és a templom termoszában lévő vízből frissítő italt készítettünk magunknak. Miközben az illatos nedűt szürcsöltük, mindenféléről csevegtünk.

Kis idő múltán barátnőm váratlanul megkérdezte: - Miss Du, a vőlegényed nagyon jóra való ember, ugye?

Bár röviden beszéltem neki korábban Michaelről, mégis meglepett, hogy egy apáca ilyen nyíltan érdeklődik egy férfi felől. - Igen, nagyon rendes ember, és nagyon kedves hozzám.

- Mi a foglalkozása?

- Orvos.

- Húha, orvos, milyen nagyszerű! - Kíváncsian nézett rám. - Milyen orvos?

- Idegorvos.

- Úgy érted, megreparálja az emberek agyát?

Felkacagtam és bólintottam. - Nem konyítok sokat az orvostudományhoz, de gondolom erről van szó.

Minden bizonnyal nagyon okos ember lehet, ha ez a munkája.

Szerintem is.

Húha, Miss Du - nagy szemét még nagyobbra kerekített-, nagyon szerencsés vagy!

Pár pillanatig hallgattam, majd megkérdeztem. - Shifu, nem bánod, ha kérdezek valami személyeset?

Megvonta a vállát. - Nem. nincsenek titkaim.

Hány éves voltál, amikor apáca lettél?

A válasza meglepett. - Az Aranylótusz Templomban nőttem fel.

Valóban? Akkor hogyan lehetséges, hogy sosem láttalak ott?

De láttál.

Tényleg? Nem emlékszem rá - mikor?

Egyszer bementem a könyvtárba, amikor Yi Kong Shifuval festményeket nézegettetek. És aztán Shifu bemutatott.

Igen?

Igen. Azt mondta: „Miss Du, ismerje meg Kicsi Sütit.”

Ekkor halványan felderengett előttem egy dundi kislány képe, aki nagyon szerette a süteményeket, és aki gyakran belesett a könyvtárba, és Yi Kongot és engem bámult. - Ó, ez hihetetlen! - végignéztem a nagyon karcsú nőn, aki előttem ült. - Szóval te vagy Kicsi Süti!

Bólintott, és szégyenkezve elmosolyodott.

Megkérdeztem. - Ó... de ugye nem voltál árva, igaz?

- Nem, de a szüleimnek hét gyermeke volt, hat fiú és én voltam egyedül lány. Apám fiatalon meghalt, az anyám folyton beteg volt, én pedig nagyon rakoncátlan voltam. Ezért a nagyanyám, aki a döntéseket hozta a családban, egy napon úgy határozott, hogy templomban kell élnem. Azt mondta, nemcsak azért, hogy megfegyelmezzenek, de azért is, hogy elűzzem a balszerencsét, arról nem is szólva, hogy így érdemeket gyűjthetek a családom számára.

De Shifu - alaposan szemügyre vettem őt -, én sosem láttalak rosszkodni.

Csakhogy a nagyanyámnak más volt a véleménye.

Például mit kifogásolt?

Egyszer visszafelé simogattam a macskánk bundáját, és belecsíptem a farkába.

Ezen jót nevettem.

Barátnőm tovább folytatta. - Máskor pedig elfelejtettem megetetni a galambot, így az kimúlt, és a beleit felfalta egy egér, csak egy nagy lyuk maradt a helyén. Amikor a nagyanyám megpillantotta a kiszáradt madártetemem, megvert, és azt sikoltozta. - Balszerencsét hozol a fejünkre ezzel a nagy fekete lyukkal!

Mindketten jót nevettünk, majd megkérdeztem. - Hiányoztál édesanyádnak?

- Ó, igen, nagyon is. Amikor kicsi voltam, mindig meglátogatott a templomban, néha még éjszakára is ott maradt velem az apácák tudta nélkül. Aztán két évvel ezelőtt, amikor betöltöttem a tizenötödik évemet, az anyám hozzájárulásával leborotválták a hajam, és apáca lett belőlem.

Miután befejezte a történetét, egy darabig csendben voltunk. Aztán egy kérdés csúszott ki a számon, még mielőtt megakadályozhattam volna, hogy elhangozzék. - Shifu, volt valaha udvarlód?

Természetesen nem!

Pár pillanatig sima bőrét, ovális arcát és nagy, kíváncsi szemét tanulmányoztam. - Előfordult, hogy bánkódtál miatta?

Látszott rajta, hogy nagyon zavarba jött a kérdésemre.

Sajnálom, Shifu. Talán nem kellett volna ilyen világi kérdést feltennem.

Nincs semmi baj. Nagyon kedves ember vagy. Nem bánom, hogy megkérdezted. - Kis szünetet tartott. - Nos, a válaszom az... hogy fogalmam sincs.

Ez sok mindent elárult róla.

Hmmm, talán én... - Beleharapott az ajkába. - Tényleg nem tudom. - Aztán olyan piros lett az arca, akár a paradicsom, és hozzátette. - Ó, szentséges mennyország, Yi Kong Shifu abban reménykedett, hogy majd sikerül rábeszélnem arra, hogy kivonulj a világi életből, és én most kudarcot vallottam!

Tényleg így volt? Ismervén Yi Kong makacs természetét, nem is kellett volna ezen meglepődnöm. Ekkor rádöbbsentem, hogy azzal, hogy hagyta, lássam az Aranytestet meg azzal, hogy elküldött ide, vissza akart csalogatni az üres kapuba! És még azt is akarta, hogy ajándékozzam a templomnak Michael jegygyűrűjét!

Bár Yi Kong sosem mondta ki nyíltan, annyira nyilvánvaló volt, hogy azt akarja, apáca legyek a templomában, mint amennyire a tizenkét seb Játszódott a fején. De mivel apáca volt, nem ellenezhette, hogy szerelembe essem és férjhez menjek, de még itt is - nyolcszáz mérföldnyire az Aranylótusz Templomtól - éreztem, milyen erősen vonz az üres kapu felé. Ő ezt könnyörületességből tette: nem akarta, hogy az emberi hívságok égő poklába zuhanjak!

Ezért volt Yi Kong kedvenc idézete a Szív Szótárból az, hogy „a forma az üresség”. Mert ő úgy gondolta, hogy az emberi szenvedély - mint a földön minden forma - végül ürességgé lesz. És amikor azt látta, hogy az emberi szenvedések okozója az, hogy a forma állandóan változik, ez minket könnyörületességre és szánalomra vezet. Számára a legfontosabb dolog a könnyörületesség volt az életben - és nem a felszínes és sekély szenvedély, mint amilyen a romantikus szerelem.

Talán akkor is áldozhatunk az ürességnek, ha a formák világában élünk. És akkor is, ha egy férfiba vagyunk szerelmesek. Talán végül is nem kell ahhoz apácának lennünk, hogy *apácák legyünk*.

Megvilágosodott az Ürességre arcát néztem, és felrémllett előttem, hogy milyen is volt, amikor Michaellel voltam, amikor csókolt, és amikor testének melegét éreztem az ágyban. Igen, nem számít, hogy- a jövőnk hogyan alakul majd: szerencsésnek tartom magam, hogy az életben legalább egyszer volt férfi az életemben.

Ezután megkockáztattam egy másik kérdést. - Shifu, szeretsz apáca lenni?

- Igen, csak ezt ismerem az életben. - Elmosolyodott, majd hozzátette. - De néha elegendem van a sok szabályból.

Mint például?

Gyorsan sorolni kezdte. - Nem vehetünk a szánkba túl nagy falatot. Csak akkor nyithatjuk ki a szánkat, ha már a szánkhoz emeltük a falatot. Ha eszünk, nem adhatunk ki *susasu, thutyut és pluiphphuph*

hangokat. Ha nem vagyunk betegek, akkor nem pisilhetünk a zöld túre, és nem mocskolhatjuk be váladékunkkal, taknyunkkal és ürülékünkkel sem.

Mindketten csak úgy rázkódtunk a nevetéstől.

32. FEJEZET

Lezuhan velünk a lift

Délután fel három körül Megvilágosodott az Ürességre és én elbúcsúztunk egymástól, és Kicsi Láma kivitte öt a repülőtérre. Ezután elköszöntem az összes apácától, és taxiba ültem, hogy visszamenjek a városba.

Pár órával később megérkeztem Chengduba az Aranytehén Hotelbe. Bár az oszlopokat és a domborműves szegélyléceket aranyra festették, hogy a szálloda külseje megfeleljen a nevének, ennek ellenére szörnyű állapotban volt. Hangos férfiak beszélgettek egymással, és közben a szájukból kilógott a cigaretta, a kezükkel pedig szélesen gesztikuláltak. Elgyötört anyák kiabáltak a gyermekeikkel, hogy jól viselkedjenek. A személyzet egyenruhája kopott volt, hanyagul és morogva képpel végezték a munkájukat...

Miközben a recepcióspulthoz cipeltem a csomagomat, legnagyobb megdöbbenésemre egy ismerős arc tűnt fel, majd tűnt el a szemem elől a szállodában tébláboló emberek között.

Michael az?, kérdeztem magamtól. Nem hittem a szememnek. Michael itt van Chengduban, Kínában, a szemem előtt? Vagy csak hallucináltam?

Aztán Michael közeledett gyorsan felém; felismertem fáradt arcát és sovány alakját.

- Meng Ning! - kiáltott fel éles hangon. Pár ember kíváncsi pillantásokkal méregette.

- Michael, te vagy az? - Most rajtam volt a sor, hogy felsikoltsak.

Hirtelen Michael ott állt előttem. Mindketten hosszan hallgattunk. Aztán ő szólalt meg elsőként; érezni lehetett rajta, hogy neheze esik halkan beszélnie, és csaknem szétveti a méreg. - Meng Ning, miért zártál ki engem az életedből? Van fogalmad róla, hogy mennyire aggódtam miattad? Belesajdult a szívem, amikor arra gondoltam, hogy mennyi veszély leselkedhet rád Kínában - teljesen egyedül bóklászol a semmi közepén!

Közben egy kisebb csoportnyi ember kezdett körénk gyűlni: kíváncsian figyelték az ingyen drámát egy kínai nő és egy amerikai barbár között egy olcsó hotelben, ebben a Mennyei Fővárosban - Chengduban.

- Michael, kérlek, kérlek, már néznek minket. Légy szíves ne csinálj jelenetet. Beszéljük meg később, amikor már a szobánkban leszünk. Szépen kérlek!

- A francba ezekkel az emberekkel! Egyáltalán nem törődöm velük, nekem csak te vagy- a fontos! Talán nem vetted észre? Ha nem kérdeztem volna meg az anyádat, akkor sosem jöttem volna rá, hogy hol vagy. Hogyan tehetted ezt velem?

- Michael, kérlek, annyira sajnálom, rettenetesen bánt... kérlek, beszélj halkabban és... nem beszélhetnénk ezt meg később? - Meg voltam rémülve, ezért könnyörögtem neki. Még sosem láttam ilyen dühösnek Michaelt.

Ő azonban tovább követelődött. - Azt akarom, hogy válaszolj nekem!

Mint egy megsebzett állaté, olyan volt a hangom. - Nekem csak egy kis időre volt szükségem... hogy átgondoljam a dolgokat.

- És befejezted végre?

- Bocsáss meg nekem, Michael. Nagyon sajnálom. Kérlek...

Némi idő elteltével végül csak kimondta, hogy „Kendben”, majd magához húzott, és megcsókolta a homlokomat.

A köröttünk állók megtapsolták és megéljeneztek.

Egy középkorú asszony széles mosolyra húzta a száját, és egy kínai közmondást idézett. - Igen, amikor a családban harmónia van, akkor tízezernyi dolog indul virágzásnak!

Egy fiatal férfi, akinek sárga fogai közül kilógott a cigaretta, egy másik népszerű mondással állt elő - Igen, veszekedés az ágy fejénél, és kibékülés az ágy lábánál! - ezt újabb örömrivalgás követte.

Michael dühösen a báméskodókra pillantott, majd visszafordult hozzám. - Ezek az emberek rajtam nevetnek?

- Nem, Michael, csak örülnek, hogy abbahagytuk a veszekedést! Most pedig kérlek, menjünk.

Csendben odavittük a csomagjainkat a recepcióspulthoz, ami mögött egy negyvenes nő és egy tengerkék uniformist viselő férfi ült.

Azt mondtam a két alkalmazottnak. - Du Meng Ningnek hívnak, és lefoglaltam egy szobát.

A férfi rám bámult, majd Michaelt nézte. - Külön szobában fognak lakni?

Odafordultam Michaelhez, hogy lefordítsam a kérdést.

Fájdalmas arcot vágott. - Azt akarod mondani, hogy miután átrepültem érted a Csendes-óceánt, külön szobában akarsz aludni?

- Nem, én nem ezt akarom. Csak lefordítottam a recepciókés kérdését.

- Kendben, akkor mondd meg neki, hogy nemcsak hogy egy szobánk lesz, de egy ágyban is fogunk aludni.

Lefordítottam a választ a recepciósnak, de közben igen kényelmetlenül éreztem magam. - Ő velem egy szobában fog lakni.

A fickó gúnyosan végigmért, majd a szeme, akár egy pingponglabda, ide-oda járt rajtam és Michaelen. - Házások?

Ereztem, hogy ebből megint baj lehet, ezért megint lefordítottam Michaelnek. ő összevonta a szemöldökét. - Mondd neki, hogy félj és feleség vagyunk.

- De...

- Csak mondd neki, Meng Ning.

Odafordultam a férfihoz. - Igen, házasok vagyunk.

Meglepett a válasza. - Akkor mutassák meg nekem a házasságlevelüket.

Ezt is lefordítottam Michaelnek. - Házasságlevelet? - Nagyon idegesnek látszott. - Mondd neki, hogy most nincs nálunk.

Megmondtam a fickónak, hivatalos hangon azt mondta. - Akkor külön szobát kell kivenniük.

- De férj és feleség vagyunk. - Hangom még számomra sem volt meggyőző.

A férfi rögtön rávágta. - Akkor bizonyítsa be!

- Már mondtam önnek, hogy most nincs nálunk.

- Akkor hol van?

- Az Egyesült Államokban hagytuk.

- Akkor miért nem az amerikai útlevelével utazik, hanem a hongkongi belépési engedélyével?

- Mert még nem kaptam meg az útlevelemet. Csak pár hónapja vagyunk házasok.

Így vitatkoztunk egymással, majd végül lefordítottam a szóváltásunk lényegét Michaelnek.

Legnagyobb megdöbbenésemre Michael elveszítette a türelmét. Az arcába szökött a vér, a szeme villámot szórt, és angolul kiabált rá a férfirra, közben pedig kinyújtotta a kezét. - Figyeljen ide, nem vagyok hajlandó ezt a marhaságot tovább hallgatni. Adja ide azonnal a kulcsot!

Nem hiszem, hogy a recepciós értett angolul, de a kiabálás megtette a hatását. A férfi végül alázatosan átadta a kulcsot Michaelnek.

Aztán amikor a lift felé tartottunk, hallottam, hogy a fickó a mellette ülő nőnek panaszkodott. - Nem az én gondom lesz, ha jön a rendőrség ma éjjel, és az a nő nem tudja majd megmutatni nekik a házasságlevelét. Akkor ne engem hibáztasson, ha a belépési engedélyére rápecsételik a „prostituált” bélyeget.

- Öreg barátom, Zhang - kuncogott a nő -, ne feledd, hogy az a nő egy amerikaival van. Hidd el nekem, hogy a rendőrség nem fog kötözködni vele.

Miközben a lift felé igyekeztünk, éreztem, hogy mindenki minket néz, mintha a homlokomra két nagy karakter lett volna vésve: *jīnu*, vagyis prostituált; Michaelén pedig az állt volna: *laofan*, vagyis öreg barbár.

Amint becsukódott a lift ajtaja, már nem voltunk kitéve az átható pillantásoknak, és a kis zárt helyiségben nyomban biztonságban érzetük magunkat.

Ebben az átmeneti menedékben a lift zümmögését hallgattuk, és éreztük, hogy felfelé halad a tizenötödik emelet felé.

- Meng Ning - Michael felém nyújtotta a kezét. - Nem vagy boldog, hogy iderepültem hozzád? Nagyon hosszú utat tettem meg.

- De, természetesen boldog vagyok.

- Akkor miért nem mutatod ki?

- Mert még mindig nem tértem magamhoz a sokkból, hogy hirtelen felbukkantál itt.

- Ez azért történt, mert egyszer sem hívtál fel, hogy tudasd velem, hol vagy. Kérlek, törődj többet velem. Meng Ning, ha valóban örülsz, hogy láthatsz, akkor mutasd ki...

Mielőtt még befejezhettük volna a vitánkat, egy csikorgó hang hasított a levegőbe, és elakadt tőle Michael hangja. Aztán minden elsötétült. A torkomban dobogott a szívem, és úgy éreztem, mintha egy szakadékba zuhannék le. De szinte rögtön rájöttem, hogy - csak a lift zuhan lefelé.

Megkapaszkodtam a korlátban, és buzgón imádkoztam. - Guan Yin, hallgasd meg könyörgésünket, és jöjj a segítségünkre!

Eszembe jutott, amikor gyermekkoromban belestem egy kútba. Vajon ezúttal itt lelem a haláloamat? Vagy csodálatos módon túlélem a balesetet, mint tizenhét évvel ezelőtt? Miközben csendesen fohászkodtam a Könyörület Istennőjéhez, önkéntelenül felkiáltottam. - Michael? - és kinyújtottam felé a kezemet, miközben a másik kezemmel még mindig a korlátot fogtam.

Aztán a lift nagyot zökkent, és elestem.

A sors a halandókkal csúfos játékot űzött. Túléltem a zuhanást a kútba, és most pedig ez! Ez véget vet mindennek, többé nem lesz gondom azzal, hogy apáca legyek-e vagy sem. férjhez menjek-e vagy sem, belépjek-e az üres kapun, vagy- maradjak a poros világban. Most meg fogok halni. Vége az életemnek, és Michael... Ó, Michael!

De a lift csak megállt az egyik emeleten, és én nem haltam meg. Csönd állt be a sötét, zárt térbe.

Kinyújtottam a kezem, hogy elérjem Michael, de csak a semmit markoltam.

- Jól vagy, Michael?

- Jól vagy, Meng Ning? - kérdeztük egyszerre a koromsötétben.

Aztán meghallottam fájdalmas hangját a hátborzongató homályban.

- Elestem. Nagyon faj a lábam... Meng Ning, egyáltalán nem látlak!

Ez volt az első alkalom, hogy félelmet hallottam kicsendülni a hangjából.

Pár másodpercig a sötétben tapogatództam, és csak azután éreztem a testét. Megragadta a kezemet. Megpróbáltam felsegíteni, de olyan volt, mintha oda lett volna ragasztva a padlóhoz.

- Nem hiszem, hogy fel tudok állni. A lábam erősen megsérült.

Letérdeltem mellé, és átkaroltam a vállát.

- A lábam... - Nagyon ideges volt a hangja. - A francba, ezek ott lent még csak nem is tudják, hogy mi itt csapdába estünk.

- Biztos vagyok benne, hogy a recepciós majd kihoz innen minket - mondtam, és magam is meglepődtem, hogy hirtelen milyen nyugalom szállt meg. Pár másodperccel később dörömbölni kezdtem az ajtón.

Michael csatlakozott hozzám, de a kísérlete erőtlenre sikeredett. Azt mondtam neki, hogy inkább tartalékolja az energiáját, én pedig addig dörömböltem, amíg a kezem bele nem fájdult. De nem történt semmi; ismét a sötét, baljóslatú csend ölelt minket körül.

- Michael, ne csináljunk semmit, csak váljunk. Végül is ez egy szálloda - előbb vagy utóbb valaki majd használni akarja a liftet.

- Rendben - felelte Michael, a hangja nagyon csüggedt volt. Aztán hozzátette. - Meng Ning, kérlek, ölelj meg.

Miközben kinyújtottam a karomat, hogy átfogjam a vállát, gyengéd érzések ébredtek bennem, másfélék, mint amit korábban éreztem iránta. Óvatosan tartottam Michaelt; tudtam, hogy szüksége van rám, és ettől melegség támadt a szívem körül, és - legnagyobb meglepetésemre - a lábam között. Ilyen érzéseket korábban nem tapasztaltam - még csak nem is tudtam, hogy léteznek -, amikor azt fontolgattam, hogy milyen is lehet az élet az üres kapun belül.

A sötétben éreztem Michael izzadságszagát és a parfümjének az illatát; éreztem ingének szövetét és meleg leheletét.

Fejét még szorosabban a mellkasomhoz szorítottam. A szívét erősnek érzetem - de ugyanakkor sebezhetőnek is -, ott a sötétben együtt vert az enyémmel. Mély karmikus kapcsolat érzése hullámzott végig rajtam.

Eszembe jutott egy kínai kifejezés: a *xinxin xiangyin*, ami azt jelenti, hogy két szív egygé olvad össze. Korábban már ismertem ezt a buddhista mondást, de eddig nem jelentett sokat a számomra. Es egy másik is az eszembe villant, amit csak nemrég hallottam, vagyis amit a jövőmondó mondott nekünk: - Az igazi őszinteségnek még a fém és a kő is megnyílik.

Úgy érzetem, mintha a hold, a tiszta és fényes égitest, lassan kiemelkedett volna egy felhő mögül, hogy bevilágítsa a sötét földet. Évekkel korábban beleestem a kútba, és szerelembe estem Guan Yinnel; most itt, ebben a kopott liftben egy olcsó hotelben, Kínában ismét szerelem ébredt a szívemben - de ezúttal egy férfi iránt. Ez az esés, akárcsak a korábbi, valahogy lecsendesített és megbékített. A Zenben a megvilágosodáshoz a mesternek kell ütni egyet a botjával. Nekem viszont két zuhanás kellett hozzá az ijesztő mélységbe.

Sosem gondoltam volna, hogy a Zen vezet majd engem közös életre az élőlények közül azzal, amit „férfi”-nak neveznek - akiket én korábban annyira megvettem. Ismertem már az emberek utáni vágyakozás érzését, de még nem tudtam, milyen az, ha rám vágyakoznak, ha rám van valakinek szüksége. Éppúgy, ahogy a tanítványoknak szükségük volt Yi Kongra az üres kapun belül. Ami ugyan lehet, hogy üres, de akkor is ennek a poros világnak a talaján emelték.

- Ne engedj el, Meng Ning, kérlek. Soha. Rajtad kívül senkim sincsen
- mondta Michael most már sokkal nyugodtabb hangon.

Megérintettem az arcát. - Nem hagylak el. - Aztán ugrattam egy kicsit. - Bár buddhistaaként hagynom kellene, hogy elmenj és gondtalanul élj. - Ugyanis Michael buddhista neve „Menj-és-légy-gondtalan” volt.

Michael idegesen felnevetett.

- Hogy van a lábad? - kérdeztem tőle.

- Most nem fáj annyira. Ha Kína ötezer éves történelmét veszem alapul, akkor szerinted mennyi idő múlva fognak innen kimenteni minket?

Épp ekkor kigyulladt a lámpa, és föntről izgatott hangokat hallottunk. - Hé, jól vannak odalent?

Mandarin nyelven visszakiáltottam. - Nem is lehetnék jobban.

Rápillantottam az órára. Mindössze hét percig voltunk a lift fogságában. Nekem azonban úgy tűnt, mintha egy teljes megtestesülésnyi ideig tartott volna.

* * *

Rögtön, miután Michael becsukta ránk a hotelszoba ajtaját, megölelt. Olyan erősen szorított magához, mintha mindent ki akart volna szorítani, ami kettőnket elválaszthat egymástól. A körülöttünk lévő világ lassan kezdett eltűnni, és csak ő és én voltunk ennek az ütött-kopott szállodának a védettségében. Öleltük és csókoltuk egymást egy teljes megtestesülésnek tűnő ideig, és Michael csak ezután engedett el.

- Meng Ning, boldog vagy, hogy itt látsz engem? - kérdezte.

Megérintettem beesett arcát, és a szívemen fájdalom suhant át. - Természetesen.

- Ígérd meg nekem, hogy még egyszer nem fogsz elfutni előlem.

- Michael, annyira sajnálom. - Aztán azt hazudtam. - Próbáltalak felhívni nyilvános telefonról, de sosem sikerült a kapcsolat.

- Rendben.

Némi csend után azt kérdeztem. - Michael, hogy van a lábad?

- Kicsit lüktet, de nem nagy ügy.

- Akkor menjünk enni. Éhes vagyok.

- De az én *dini unnom* már itt is van... itt a karomban - mondta, és a karjába kapott, majd odavitt az ágyhoz.

- Michael - tiltakoztam -, meghallhatnak minket.

Ő azonban ügyet sem vetett arra, amit mondtam neki.

33. FEJEZET

A Barackvirágkert

Másnap, reggeli után Michael javasolta, hogy látogassunk el a híres Lö-hegyre, és nézzük meg az ottani hatalmas Buddha- szobrot. Majd imádkozunk hozzá, hogy áldja meg újbóli kínai egymásra találásunkat.

A taxi huppanókkal teli poros úton vitt ki minket Lösanba, pontosan, ahogyan vártuk. Michael lenyűgözve nézegetett ki az ablakon.

- Nincs itt sok látnivaló, Michael.
- Nem számít. Csak látni szeretném Kínát.

Tetszett nekem ez a lelkesedés.

Kis hallgatás után Michael hirtelen kimutatott az ablakon.

- Van itt valami. Nézd csak, Meng Ning... talán egy templom.

A sűrű liget lombjától részben elrejtett épület úgy festett, mint egy szerény hölgy, aki hálókamrája ellenzőjének résén keresztül kandikál ki a világba.

A félig elbúvó templom nem szerepelt ugyan a terveinkben, de valahogy felkeltette az érdeklődésemet. Javasoltam Michaelnek, hogy nézzük meg futólag.

- Én is ugyanezt gondoltam.

Ezért megkértem a taxist, tegyünk egy kis kitérőt. Száznyolcvan fokos fordulattal rákanyarodott egy kígyózó dűlőútra. Vagy tíz percig ment ezen, s közben sűrűn kifejezte kételyeit, hogy bármit is találunk. Végül keskeny lépcsősort vettünk észre. A taxis megállt.

- Miss, attól tartok, meg kell mászniuk a lépcsőt. Én majd itt várok.

Megkezdtük hát lassú kapaszkodónkat a meredek, cg felé tartó, cikcakkos lépcsőn. Közben egyre nagyobb lett a hőség, szerencsére azonban a súlyos lombok megvédtek a nap tüzétől. Bő tíz percünkbe került, mire veri fékezve és lihegve vízszintes terepre értünk.

- Sikerült! - mosolygott Michael, zsebkendőjével törölgetve a homlokát.

Edzőcipőjében, farmerjében és pólójában boldognak és oldottnak látszott. Tökéletesen beleolvadt a szálás bambuszliget fényfoltos, sötétzöld árnyékai közé.

Továbbmentünk a vízszintes ösvényen, mígnem szürke kőből rakott, holdsarló alakú kapu elé jutottunk, alsó részét benőtte a növényzet. A boltíves építmény tetején a kispecsétes írás jókora kínai betűivel ez volt olvasható: Az Üres Természet Univerzuma. Az ívelt kapu túloldalán, a lombok foltjai között felfelé álló ereszd, távoli templom kikandikáló töredékeit pillantottuk meg. Magamba szíva az ismeretlen virágok illatát, úgy éreztem, távol kerültem a világ lármájától, mintha csak most találtunk volna rá a mesebeli Barackvirágkertre.

Ez a kert, egy soha nem volt kínai utópia a témája annak a híres költeménynek, amelyet Tao Jüanming írt. A hatodik dinasztia neves poétája negyvenöt évesen megundorodva a hivatalnoki léttől, földművesnek állt. Eztán az élet apró örömeit élvezte: kertészkedett, olvasott, borozgatott - mikor épp akadt pár garasa, hogy megvehesse az italt és verseket írt.

A költemény egy wulingi halászból szól, aki a közeli folyóra járt a csónakjával. Egy napon, elfeledkezve arról, milyen messze jutott, virágzó barackligetre bukkant. Kikötötte ladikját és belépett a kertbe. Itt nyomban elvarázsolt világban találta magát, amelyben megállt az idő. A kis falut parasztcsaládok lakták, akik egyszerű, becsületes életet éltek; még az sem érdekelte őket, miféle dinasztiák követik egymást a századok folyamán.

Tao verse rendkívül felkapott volt az elkövetkező évszázadokban, hisz olyan földi édenről beszélt, ahol az emberek önfeledten örülhettek a tavasz egyszerű örömeinek: a virágfakadásnak, a madárdalnak vagy a távoli hegycsúcsok fölött elsuhanó felhőknek. Nem volt itt szükség a szigorú konfuciánus erkölcsi előírásokra, mert az emberek velük születetten jók voltak. Mindenki megért legalább száz évet, mivel közel éltek a természethez, és mentesek voltak a világi hajszától. A nap végén a halász hazatért, noha feltette magában, hogy újra felkeresi a kertet. Hiába ismerte azonban a folyót úgy, mint a tenyerét, s kutatott a liget után elkeseredetten, soha többé nem találta meg.

Ott álltunk a templom előtt. A vörös festék lepattogzott a kékeszöld tetőt tartó fapillérekről. A bejárat közelében őszöreg fenyőfák

tornyosultak, akár holmi őrző szellemek.

- Gyere, Michael, nézzük meg! - mondtam.

Sietve elindultunk a templom felé, majd bekukucskáltunk a farácsos ablakokon. Antik bronz Buddha-szobor mosolygott vissza rám nyájasan, szemlátomást nem lepte meg a betolakodó.

- Menjünk be!

Michael kézen fogott, és együtt beléptünk az udvarra.

Elsőnek egy szilvafát pillantottunk meg, rózsaszín virágainak teljes pompájában. Ahogy megálltunk előtte, hogy megcsodáljuk, Michael szavalni kezdett: „Valaha gyakran találkoztunk a császári palotában. Hányszor hallottam éneked a nagycsarnokban! Most a folyótól délre a hulló szirmok évszakában látlak viszont.”

Különös érzés volt Michael szájából hallani Tu Fu költeményének híres sorait. Felsőhajtottam, elmerengve egy elmúlt élet ismerős álmán, ahol mi, szerelmesek szirmokkal telehintett, édes illatú kertben heverésztünk, énekelve és verseket szavalva.

A templom tisztára söpört padlója tiszteletre méltó korról árulkodott, ugyanakkor semmi jelét nem mutatta a romlásnak. Itt is vésett kőtáblákra találtunk. Igyekeztem minél pontosabban lefordítani Michaelnek azokat, amelyekről azt gondoltam, hogy érdeklik.

Az egyik egy falusi legény történetét regélte el, akinek szívszerelme máshoz ment feleségül. A legény, felismerve a világi vágyak csalóka voltát, ebben a templomban talált menedékre.

Miután mindezt lefordítottam. Michael megrázta a fejét:

- Ezért még nem muszáj szerzetesnek állni...

Ekkor halk hang szólalt meg a hátunk mögött, akár egy fuvallat:

- Tiszteletre méltó vendégek, miben lehetek szolgálatukra?

Megfordulva izmos, fiatal szerzetessel kerültünk szembe. Szürke ing és nadrág volt rajta. Derekat fehér pánttal övezte, talán hiúságból, hogy kiemelje annak karcsúságát. Modora pallérozottnak látszott, kopasz koponyája ragyogott, mandulavágású szeméből értelem sugárzott.

Michael meg én imára összetett kézzel tisztelettudóan meghajoltunk előtte.

- Sifu - mondtam -, csak épp körülnézünk és megcsodáljuk a templomot.

A szerzetes ugyanakkora tisztelettel, összetett kézzel viszonzta meghajlásunkat.

- Köszönöm. Üdvözlöm önöket. Elnézésüket kérem, hogy nem mentem önök elé a kapuhoz. Jó ideje nem kaptunk már látogatót. Maradjanak, amíg jólesik. Nem isznak meg velünk egy teát?

- Köszönöm, shifu, szívesen innánk - feleltem, majd lefordítottam a beszélgetést Michaelnek, akinek a meghívást hallva nyomban felderült az arca.

Újabb holdkapun keltünk át a fiatal szerzetessel. Útközben megmutatott nekünk egy kőoroszlánt, egy hatalmas bronz tömjénégetőt meg egy tornyot, amelynek harangját zöld patina borította. Olyan öregnek látszott, mintha ezer éve nem kondították volna meg.

Mikor egy gyommal csipkézett kis medence mellett haladtunk el, a szerzetes megállt, és rámutatott valamire, amit mohával benőtt kődísznak láttam.

- Tiszteletre méltó vendégeim, hadd mutassam be önöknek Hibátlan Érdemet, a mi megvilágosodott teknőcünket. Úgy tartjuk, hogy annak a teknősnek a közvetlen leszármazottja, amelyik a Keleti-tenger medrében lakott, s az Öt Isteni Hegyet hordozta a hátán.

Mielőtt kifejezhettem volna csodálkozásomat, a szerzetes így folytatta.

- Hibátlan Érdem sok-sok élet viszontagságainak volt tanúja, és öregebb, mint mi hárman együttvéve.

Lefordítottam ezt Michaelnek, mire felkiáltott:

- Tényleg? Milyen öreg... százéves?

Tolmácsoltam a kérdést a szerzetesnek. Büszke mosollyal mutatta fel három ujját.

- Nem, háromszáz.

- Megsimogathatjuk? - kérdeztem.

- Persze. Hisz elérte már a bölcsesség és az együttérzés állapotát.

Lehajoltunk Michaellel, hogy megtapogassuk a teknőc páncélját. Ez az átszellemült teremtség ahelyett, hogy behúzta volna a fejét, borongva pillantott ránk, mintha csak azt mondaná: „Kérlek, hagyjatok magamra, ti, tévelygő halandók a szövevényes világi kötődéseitekkel!”

Ahogy magamba ittam a hely varázsát, s beszívtam az illatok bódító keverékét, a tisztaság és szabadság különös érzése ébredt fel bennem.

A fiatal szerzetes hűvös, félhomályos csarnokba vezetett minket a napsütésből. Újabb küszöbön átkelve kopár helyiségbe jutottunk. Az egyszerű fa bútorzatot simára csiszolta az idő. Az egyik falon Bódhidharmának, a zen alapítójának képmása függött. Arckifejezése arra figyelmeztetett, hogy nem hallgat meg holmi sületlenségeket.

A fiatal szerzetes elnézést kért, és eltűnt egy szomszédos helyiségben.

Ez a hely egészen sajátos hangulatot árasztott, ami semmiben nem emlékeztetett arra a barlangtemplomra, amelyet Megvilágosodott az Ürességre segítségével térképeztem fel. Olyan érzésem volt, mintha egy távoli hegyi templomot ábrázoló festménybe kerültem volna, valamikor a Szong-dinasztia korában.

Michael gondolatai az enyémet visszhangozták.

- A kínai festészettel ismerkedve ehhez hasonló templomba képzeltem magam. Almomban sem gondoltam volna, hogy erre egyszer a valóságban is sor kerül. - Aztán mosolyogva megkérdezte: - Mit gondolsz, visszatalálunk majd?

- Kit érdekel? - mosolyogtam vissza rá.

Talán hozzám hasonlóan ő is abban reménykedett, hogy együtt lakhatnánk ezen az egyszerű helyen, távol a világ zajától. Csak hát persze egy kolostor az utolsó hely, ahol együtt tudnék élni vele!

Némi szünet után közelebb léptem egy másik függő tekercshez, hogy alaposabban is megszemléljem. A halvány tinta könnyed, légies vonalai tucatnyi elegánsan egymást keresztező szilvavirágot örökítettek meg. Az ágak között jókora hold kandikált át. A festménytől balra ez a költemény volt olvasható:

Mikor a hideg minden résen átfúj, tisztaság ébred.

Most értettem meg, én voltom a hold előző életemben.

Egyre a második sort ízlelgettem, mígnem Michael kérdése zökkenett ki merengésemből:

- Mi ez, Meng Ning? Le tudnád fordítani nekem?

Miután megtettem, azt mondta:

- Ha én lettem volna a hold előző életében, akkor te bizonyára Csang-ö holdistennő vagy, aki azért szállt alá az égboltról, hogy a karjaim közé repüljön.

- Néha valóban azt kívánom, bárcsak én lehetnék Csang-ö.

Michaelt meglepte a válaszem.

- De mi lesz akkor szegény férjével? Meng Ning, ne menj el a Holdra! Kína is épp elég távol van. Itt, a Földön van rád szükségem. Hogy mellettem legyél.

Furcsának éreztem, hogy földi vágyakról beszélünk ebben az isteni háta mögötti templomban. Még furcsábbnak, hogy egy férfinak szüksége van rám.

Eltréfálkoztunk egy darabig, mígnem pillantásom egy darab teleírt papirosra esett. Közelebbről is szemügyre vettem a folyó írással felrótt takaros betűket:

Fordult hát a kör. Az érzékek tobzódásától eljutottam annak felismeréséig, milyen ártalmas is a kötődés.

Vajon ki írhatta ezt a verset? - gondoltam feltámadó érdeklődéssel. Mi lehetett az indítéka?

Lefordítottam Michaelnek, és elmondtam neki az iménti gondolatomat.

- Azt hiszem, ez csak egy újabb zen költemény a kötődésmentességről - felelte.

Ekkor tért vissza a fiatal szerzetes. Gyöngéd tisztelettel egy vénséges vén, ráncos társát támogatta, aki botra támaszkodva araszolt előre. A vén szerzetes lassú mozdulatokkal, akár a teknőc, leereszkedett egy székre. Naptól cserzett arca, barna öltözéke és barna botja mintha

beleolvadt volna a székbe és a háttérbe. Ha újabb vendég lépett volna a helyiségbe, fogadni mertem volna, hogy régi bútordarabnak nézi!

A fiatal szerzetes asztalhoz ültetett minket.

A vén szerzetes ránk nézett, kivillantva fogatlan mosolyát. Olyan volt a szája, akár egy kiszáradt kút. Sárgás, hályogos szeme mégis átható tekintetű volt, mintha egyenesen a Dharma törvénye sugárzott volna az elméjéből.

A fiatal szerzetes a teáskannát meg a csészéket rendezgette, s szárított gyümölcsöt helyezett el az asztalon. Miután végzett, letérdelt az oltár elé, elmormogott egy rövid imát, majd jámbor istenfélelemmel Buddhának ajánlotta a maga teáját és gyümölcsét.

Meghatott ez az őszinte alázat.

A szerzetes ezután újabb csésze teát töltött ki, és az öreghez járult vele. Legnagyobb meglepetésemre ugyanazzal a jámborsággal és tisztelettel adta neki oda a teát, ahogyan Buddhának ajánlotta.

Miután az áldozatokkal végzett, megnyugodva töltötte ki nekünk a gőzölgő teát. Aztán megmondta mindkettejük nevét. Az öreget Levált Pornak hívták, őt magát pedig Örök Ragyogásnak. A vén szerzetes ártatlan mosollyal fogadta a bemutatást.

- A teknősünkkel összehasonlítva Levált Por mester egészen fiatal a maga százöt évével - jegyezte meg Örök Ragyogás.

Lefordítottam a mondatot Michaelnek. Hitetlenkedve kiáltott fel, de aztán tiszteletteljesen meghajolt Levált Por és úgy hiszem, a hosszú élet titka előtt.

- Néznek tévét maguk ketten? - szólalt meg hirtelen a mester.

Meghökkenett ez a kérdés egy százöt éves zen szerzetes és remete szájából, hisz mostanra minden bizonnyal túl volt már a hét érzésen és az öt vágyon.

Ezt is lefordítottam.

- Sajnálom szegényt, bizonyára nagyon unatkozik itt - mondta erre Michael.

- Van tévénk, de nem nézzük sokat - fordultam most a mesterhez.

Ő azonban újra meglepett:

- Hallottam már a tévéről, de magam soha nem láttam - mondta.
- Úgy érti, mester, hogy soha az életben, egyetlenegyszer sem?
- Nem.

Egyre jobban érdekelt ez az élő kövület.

- És nem is kíváncsi rá?

Nem felelt egyenesen a kérdésekre, csak elégedetten mosolygott.

- Ott van a kertem, a szútráim, az ég és a felhők.

Miután lefordítottam Michaelnek a megjegyzést, megkérdezte:

- És nem unatkozik néha?

A mesterhez fordultam és feltettem neki ezt a kérdést.

- Éjről éjre a holdsugár a tavon táncol - felelte.

- A mester látása fiatalkorától gyenge - vágott most közbe Örök Ragyogás, mintha bizony meg kellett volna indokolnia, miért nem néz tévét az öreg, és miért nem érdeklődik a modern világ iránt.

- Akkor hogyan tudja olvasni a szútráit? - kérdeztem.

- A többségüket húszéves kora előtt emlékezetébe véste - felelte a fiatal szerzetes. Elhallgatott, majd hozzátette: - De a mesternek Buddha-szeme van.

Miután lefordítottam Michaelnek, bólintott és mélyen elgondolkozott.

Rövid időre csönd telepedett közénk. Aztán Örök Ragyogás felállt, az üsthöz lépett, majd körbekínált minket egy bambusztálcáról, amelyen kövér, hófehér zsemlek sorakoztak. A zsemle forrón gőzölgött két kezem között, akár egy élő, dobogó szívű állat.

Michael, aki bizonyára farkaséhes volt a hosszú kaptató után a tűző napon, most pillanatok alatt eltüntette a zsemlet, és kéjesen kortyolgatta a teáját.

- Mmm... - emelte fel elégedetten a hüvelykujját a szerzetes felé.

Örök Ragyogás udvariasan visszamosolygott, Levált Por mester meg szája elé kapta bütykös kezét, és félkuncogott. Aztán látva, hogy én nem eszem, sokatmondóan pillantott rám.

- Egyen, kisasszony! Addig egye, amíg meleg. Ne váija meg, amíg kihűl - tette még hozzá a nyomaték kedvéért.

Nem Michaellel kötendő házasságom metaforája volt-e ez a habozás?

Rámosolyogtam az öregre, és kettétörtem a zsemlét. Vörösbab pép buggyant elő belőle. Nyomban kinyújtottam a nyelvem, hogy a Tűzforró Szenvedély Múlándó Mezejére emeljem a babot.

Miután végeztünk az evéssel, Levált Por mester azt mondta:

- Tiszteletre méltó vendégeim, most dolgozni kell mennem.

Dolgozni? Százöt évesen?

Kétkedő tekintetemet látva a fiatal szerzetes megmagyarázta:

- A mester a kertjét gondozza.

Eztán kitámogatta Levált Port.

Beszámoltam Michaelnek a párbeszédéről, miközben ámuldozva figyeltük, hogyan hajladozik Levált Por. Lassan mozgott ugyan, mégis sajátos energia sugárzott belőle, s egész lénye örömet árasztott magából. Gondtalanul, ugyanakkor figyelmesen öntözte és gyomlálta az ágyásokat, vagy nyeste le az elsárgult leveleket. Mintha meg se kottyant volna neki a tűző nap a feje felett, szalmasarus lába alatt meg a hőségtől megrepedezett föld. Munka közben halkán dudorászott.

- Bámulatos! - kiáltotta Michael. - Bárcsak én is megérném ezt a kort, és ilyen tevékenyen!

Mikor Örök Ragyogás visszatért közénk, megkérdeztem:

- Shifu, nem gondolja, hogy Levált Pornak... hmm... vissza kellene vonulnia?

- Könyörgök én neki eleget, hogy ne dolgozzon, erre azonban mindig a zen szabállyal felel: a munka nélkül eltöltött nap étel nélkül telik. így hát tehetetlen vagyok - mosolyodott el fanyarul a fiatal szerzetes. - Mindig azt mondja, hogy a kert művelésével az Utat egyengeti. Hogyan is hagyhatná akkor abba? - Kis szünet után még hozzátette: - A mester azt mondja, hogy ő a szél és por vendége. Az elméje meg kihűlt parázs hamuja.

Csak álltunk ott, és a hajladozó öreget néztük.

- Most nekem is akadt dolgom - szólalt meg azután Örök Ragyogás. - Maradjanak csak nyugodtan a templomunkban, ameddig jólesik.

Hirtelen eszembe jutott a nagycsarnok kőbe vésett felirata.

- Shifu, az az írás egy falusi legényről, aki beleszeretett egy leányba, aztán remetének állt, miután az máshoz ment feleségül... az...

Nem folytathattam, mert a szerzetes kitalálta a folytatást.

- Az a falusi legény az én mesterem, Levált Por.

Megdöbbsentem.

- Jaj, de szomorú történet! - bukott ki belőlem.

A fiatal szerzetes furcsálkodó pillantást vetett rám, aztán kijavított.

- Nem, a mester úgy döntött, hogy mindenféle földi köteléktől megszabadul, miután rájött, mekkora bolond is volt, hogy belegabalyodott az emberi vágyak kusza szövevényébe. - A kalligráfiára mutatott, úgy szavalt: - Fordult hát a kör. Az érzékek tobzódásától eljutottam annak felismeréséig, milyen ártalmas is a kötődés.

Megfordult és kinézett az ablakon.

- Nézzék, milyen boldog most a mester! Különben is, ezért ért meg ilyen magas kort - mosolyodott el.

Követtem Örök Ragyogás szerető pillantását, s láttam, hogy Levált Por most egy orchideával társalog nagy vidáman.

- A mesternek az a szokása, hogy az Amida Buddha mantrát elmondja az itteni növényeknek és sziklaköveknek. Úgy hiszi, hogy nekik is Buddha természetük van.

- És, shifu, ön is... ugyanebből az okból van itt? - fordultam most a fiatal szerzeteshez?

- Ó, igen! - ragyogott fel az arca. - Végtelen szerencsés vagyok, mert a mester igen szigorú a tanítványok kiválasztásában.

Ekkor betepegett az öreg, végignézett rajtunk, majd lihegve mosolyra húzta a száját.

- Holnap is van nap, most megyek, és szundítok egyet.

Örök Ragyogás sietve mellé lépett, hogy a szobájába támogassa.

Miután mindent lefordítottam Michaelnek, ezt mondta:

- Bármennyire is megpróbálnak elzárkózni a szerzetesek és szerzetesnők a világi vágyaktól, a szerelem lopva visszasettenkedik a szívükbe.

- Mire gondolsz?

Michael kérdéssel felelt a kérdésekre:

- A szerzetes szerelmi regénye fel van vésve itt a templomban, nem igaz?

Nem akartuk tovább zavarni a két szerzetest, ezért visszaindultunk. A fiatal szerzetes egészen a vízszintes plató széléig és a lépcső kezdetéig kísért minket.

Michaellel összetett kézzel mélyen meghajoltunk előtte.

- Köszönöm, shifu - mondtam. - Hálásak vagyunk az ön és Levált Por mester vendégszeretetéért.

A nap melegében a szerzetes egészséges, leburnult arca bölcsességtől és távolságtartástól ragyogott.

- Örömünkre szolgált. Kérem, jöjjenek el hozzánk máskor is!

- Mindenképpen eljövünk.

Michael megkért, mondjam el, hogy nagyon ízlett neki a zsemle, s jó egészséget és hosszú életet kíván a mesternek.

Miután lefordítottam ezt a fiatal szerzetesnek, így felelt:

- Köszönöm, de a mester egészsége és hosszú élete a karmájától függ, nem emberi kívánságokon. - Némi gondolkodás után hozzátette: - Különben is a mester készítette a zsemleket, nem én.

Némán lépegettünk lefelé a hosszú lépcsősoron. Szomorúan hagytam ott a kicsiny templom elvarázsolt világát, hogy visszatérjek a világ lármájába.

Michael megfogta a kezem.

- Meng Ling, siessünk a taxihoz! Mindjárt esik!

A lépcső alján a taxis az igazak álmát aludta a hátsó ülésre kucorodva. Megszaporáztuk lépéseinket, mert az eső könnyörtelenül nekieredt. Megkopogtattuk a taxi ajtaját. A sofőr meglepetten riadt fel, de azután gyorsan kiszállt és beengedett minket. Ázottan húzódtunk össze a kocsni hátuljában. Az esőtől elmázolódtott ablakon át figyeltem,

hogyan koppannak surrogva az esőcseppek a főidőn. Ez az elemi energia eszembe juttatta a két hegyi szerzetest. Oly távolinak tűnt a templomuk, noha csupán egy lépcső választotta el tőlünk. Lesz-e még valaha is részünk ebben az egyszerű, keresetlen szépségben?

34. FEJEZET

Az autóbaleset

A Barackvirágkert kellemes kitérője után a Lö-hegybe vésett kolosszális Buddha-szobor felé tartottunk. Útközben az csó is enyhült.

A sofőr elkapta pillantásomat a visszapillantó tükörben.

- Jól mulattak odafent, Miss, maga meg a barátja?

- Ó, igen - feleltem kurtán, mert nem volt kedvem egy idegennel megosztani ezt a bensőséges élményt.

A sofőr azonban nem tudta sokáig tartani a száját. Miközben a kocsi fel-alá zötyögött a kátyúkon, sztorizni kezdett a Lö-hegyből kivájt óriási Buddháról. Vastag szemüvege mögött villogó szeme továbbra is minket kémlelt a visszapillantó tükörben.

- Hiszik-e vagy nem - kezdte színpadiasán -, de ez a lösani szobor valódi Buddha.

Elhallgatott, gondolom, a hatás fokozására.

- Hogy érti ezt? - kérdeztem.

- Á, soha nem hallott róla?

- Nem - feleltem elutasítóan.

Szerettem volna, ha egyedül maradhatok nem e világi élményemmel, és kedvemre ízlelgethetem.

- Mit kérdezett, Meng Ning? - tudakolta Michael.

- Semmit.

- Hogyhogy semmit? Ahogy hallom, jó sokat beszél.

- Mit mondott a maga *laowaj* barátja? - kérdezte a sofőr.

- Arra kíváncsi, mit mondott maga.

A sofőr felkuncogott és elgondolkozott.

- Á, akkor a maga *laowaj* barátja sem hallott erről?

- Nem tudom, egyvalamiben azonban biztos vagyok... - magam is éreztem hangomban az ingerültséget. - Az én öreg barbár barátom

többet tud a buddhizmusról, mint maga.

A sofőr ahelyett, hogy megsértődött volna, csak mosolygott, s nagy, neurotikus szeme az enyémbé mélyedt a visszapillantó tükörben.

- Nem hinném. Azt biztosan nem tudja, hogy a lösani szobor valódi Buddha.

Most már igazán megmérgekedtem, s a hangom egy oktávval magasabbra csapott.

- Bökje már ki végre, mi ez az egész? - szóltam a sofőrre.

Michael megfogta a kezem.

- Mi a baj, Meng Ning? Mivel bosszantott fel ez a fickó?

- Semmivel.

Akkor azonban újra megszólalt.

- Mikor azt állítom, hogy a szobor valódi Buddha, azt érteni ezen, hogy élő lélek lakozik benne.

Na, erre már felneszeltem. A taxis szünetet tartott, hogy megnedvesítse vastag ajkát, amelynek olyan színe volt, mint az alvadt vérnek.

- A kulturális forradalom idején többször is megpróbálták ledönteni a lösani Buddhát, de nem sikerült.

- Hogyan?

- Felmásztak a szoborra - mármint a hegytetőre -, és megpróbálták levágni a fejét.

- De az a fej akkora, mint egy kisebbfajta ház! Több fotót is láttam a híres Buddha-szoborról.

- Nem az volt az ok, Miss, hanem az, hogy valahányszor ezzel próbálkoztak, mindig történt valami - kuncogott a taxis. - Hol egy elvtárs zuhant le a hegyről és halt szörnyet, hol egy másik kezdett el rettegni, de úgy, hogy le kellett vinni a hegyről, a harmadik meg szívrohamot kapott, és ott helyben meghalt. Végül ezek a vandálok megállapodtak abban, hogy a fej levágása sehogyan sem megy.

Új ötletük támadt hát, felmásztak a szoborra, és dinamitrudakat kötöztek a fej köré...

- Jaj, nem! És mi történt?

- Kérlek, fordítsd le, amit mondott! - fordult felém Michael.

- Psszt! Hadd hallgassam meg előbb a teljes történetet.

- Na és mi történt utána? - nógattam tovább a sofőrt.

- Legyen türelemmel, Miss! Épp ezt készülök elmondani. - Komótosan újra megnyalta az ajkát, nagyot nyelt, aztán folytatta: - Mikor azután fel akarták robbantani a dinamitot, vihar tört ki. Egész addig jó idő volt, hanem váratlanul villámlani kezdett! - Keményen megmarkolta a volánt: - És...

Michael nagyot ugrott, ahogy a kocsi zökkent egyet.

- Mi történt, Meng Ning?

- Maradj, csöndben, kérlek, hagyd, hogy befejezze!

- Tudni szeretném, mit mondott.

Úgy tettem, mint aki meg sem hallja a kérdést, s közben a taxis tekintetét kerestem a visszapillantó tükörben.

- És...?

- A villám minden jelenlévőt agyoncsapott. Meghaltak! - Kiköpött az ablakon, majd két kezét a volánról felemelve széttárta a karját. Hangja izgatottan csengett a kocsi szűk terében: - A tetemek óriási sült kolbászokra hasonlítottak!

- Nagy ég!

Michael most izgatottan rám szólt:

- Meng Ning, amikor a taxishoz beszélsz, mindkét kezét elveszi a kormányról... jobban tennéd, ha nem kérdezetnél. Az út még nedves és csúszós.

Épp mikor figyelmeztetni készültem a sofőrt, fülsiketítő dudálás támadt. Rémulten láttam, hogy egy autó száguld felénk az ellenoldalon. A taxisunk élesen elrántotta a kormányt, s a taxi kifarolt az útszélre.

A taxis kidugta fejét az ablakon, úgy üvöltötte:

- Te balfék! Alig várod, ugye, hogy lejelentkezz a Pokol Királyánál?

A másik vezető gyilkos tekintetű lövellt feléje.

- Ha így folytatod, véged!

De a mi sofőrünk sem maradt adós a felelettel:

- Te anyaszomorító! Ne vezess úgy, mint egy ámokfutó!

Eztán tovább hajtottunk, miközben a sofőr diadalmas mosolyt villantott ránk a visszapillantó tükrön keresztül.

- Jesszusom! - kiáltotta Michael, aztán megkocogtatta a sofőr vállát. - Volna szíves az útra figyelni és óvatosabban vezetni?

A sofőr hozzám fordult, hogy megkérdezze:

- Mit mond a maga *laowaj* barátja?

Ám mielőtt válaszolhattam volna, Michael tovább füstölgött:

- Meng Ning, szólj már neki, hogy ne forogjon folyton hátra, hanem az utat nézze!

Lefordítottam a sofőrnek, mire így felelt:

- Jól van, jól van! Mondja meg a *laowaj* barátjának, Miss, hogy ne aggódjon, igen tapasztalt vezető vagyok. Állandóan beszélgetek az utasaimmal, mégsem volt soha balesetem - tette még hozzá lazán.

Rövid csend állt be. Az alkalmat kihasználva mindent lefordítottam Michaelnek arról, amit a sofőr a Buddháról mondott.

Michael figyelmesen meghallgatott, majd meglepetésemre megvetően felnevetett.

- Ennek semmi köze a buddhizmushoz. A Buddha-szobrok nem ölnek embert.

Nem akartam magamra vonni a haragját azzal, hogy újra elvonom a sofőr figyelmét, ezért inkább befogtam a számat.

Nem úgy azonban a mi taxisunk, akinek ismét beszélhetnéke támadt.

- Tudja-e, Miss, hogy a lösemi Buddha mindig meghallgatja az emberek kéréseit?

- Hogyhogy?

- Sok-sok évvel ezelőtt, mikor ez a szobor még nem létezett, a hajók megfeneklettek a hegyoldalban. Az itteniek ekkor határozták el, hogy Buddha-szobrot faragnak a hegyből a démonok távol tartására. Miután a szobor megépült, nem is volt már több baleset.

Lefordítottam ezt is Michaelnek.

- Szép, hogy az emberek ezt hiszik, de azt hiszem, hogy az egész csak véletlen.

- Michael, te túl tudományosan gondolkodsz. Nekem tetszik ez feltevés.

- Voltaképpen nekem is - mosolyodott el.

Hosszú, töprengő csönd következett. Aztán a taxis újra megszólalt, ezúttal hátrafordulva egyenesen a szemembe nézett:

- Miss, ha valaha is abban a szerencsében részesül, hogy szemtől szemben áll ezzel a Buddha-szoborral, látni fogja, hogy a tekintete mindenüvé követi. Különben ha elég hosszan nézi, észreveszi, amint elmosolyodik...

- Meng Ning! Nem tudod valahogyan rávenni ezt a fickót, hogy tartsa a szemét az úton?

Miután lefordítottam ezt a taxisnak, felkuncogott.

- Miss, a *laowajok* híresen ideges természetűek. Nyugtassa meg a barátját, hogy nincs miért aggódnia.

- Miért nem figyel tényleg oda, akkor a barátom is nyugodtabb lenne - mondtam, majd mindent rendre lefordítottam Michael- nek.

- Helyes - felelte.

Épp fordítani kezdtem volna korábbi párbeszédünket, ekkor azonban a taxis ismét hátrafordult. Széles vigyora láttatni engedte megsárgult fogai erdejét.

- Jaj, Miss, miattam nincs miért aggódnia! Harminc éve vezetek, talán már azelőtt kezdtem, mielőtt magácska megszületett...

Michael hirtelen felsikoltott:

- Vigyázzon! - és magához húzott.

Magas teherautót láttam, akkora volt, mint egy hegyfal, ez rohant a taxink felé teljes sebességgel. A másodperc tört része alatt ádáz tülkölést és kerékcsikorgást is hallottam, azután...

Nem tudom, mennyi ideig maradtam eszméletlen állapotban, de mikor kinyitottam a szemem, mintha az egész világ félrebillent volna. Az emberek fantomként mozogtak, beszéltek és kiabáltak a taxink körül, akár egy lassított felvételen.

A taxis - akinek szemüvege eltört és homlokán vérző seb tátongott - valami vigasztalót motyogott, de szavait elnyelte a köröttünk nyüzsgők lármája és sürgölődése. Úgy éreztem, minden csontom eltörött. Még mielőtt időm lett volna összeszednem a gondolataimat, észrevettem, hogy kis vérpatakok folydogálnak alólam a padlón.

- Vérzek! - sikoltottam föl.

- Nem maga az, Miss - mondta a taxis, aki vérfoltos zsebkendővel törölgette a homlokát. - Azt hiszem, a barátja.

Remegő kézzel nyúltam ki, hogy megérintsem.

- Michael...

De nem felelt, és a szeme behunyva maradt. Egy ügyefogyottnak látszó fiatalember - félig a taxiban, félig rajta kívül - valami piszkos ronggyal próbálta elállítani Michael vérzését. Többen köréje sereglettek, és haszontalan tanácsokkal bombázták.

- Nagy ég, Michael, Michael...

Megérintettem, de tudatomat elzsibbasztotta a gyorsan növekvő csődület. A szájtáti báméskodók úgy keringtek a kocsi körül, akár a dögkeselyűk.

A taxis kiszállt az autóból, és elindult felém meg a hátsó ülés irányába.

- Ne aggódjon, Miss, azt hiszem, a maga *laowaj* barátja jól van. Soha senki nem sérült meg, amikor én vezettem.

- Fogja be! - rikoltottam. - Ha jobban odafigyelt volna...

Felemeltem Michael fejét, az ölembe vettem, és szelíden ringattam.

- Ne mozgassa! - kiáltotta valaki a körénk gyűlő tömegből... mintha látványosság gyanánt kiállított állatok volnánk.

Ekkor meghallottam a szirénák visítását. Két rendőr gördült be a kocsián. Aztán újabb rendőrautó érkezett, és további khaki egyenruhás rendőrök ugráltak ki, hogy a forgalmat irányítsák. A tömeg mostanra olyan sűrű és sötét volt, mint az alvadt vér.

Egy ötvenes nő vadul hadonászott.

- Egek ura! A vér úgy spriccelt a *laowaj*ból, mint a disznóölésen!

Egy kamasz is széttárta a karját:

- Húha! Az a teherautós úgy repült a levegőbe, akár egy kaszkadőr!
Újra sírni kezdtem.

- Nem hagynák abba mindketten? - üvöltött rájuk a taxisofőr.

A párbeszéd további részét nem hallottam. Michael fejét az ölembe fogva akaratlanul is Kuan Csin nevét mormoltam magamban.

Ekkor egy mentőautó fülsiketítő szirénája nyomta el a tömeg zsidáját. Több egyenruhás fickó ugrott le a járműről, hogy munkához lásson. Michaelt és a teherautó vezetőjét hordágyra helyezték, takarókat dobtak rájuk, majd betették őket a mentőautóba. Ezután engem meg a taxisofőrt segítettek be. A mentőautó elhajtott és a kórházba vitt minket.

Nagy megkönnyebbülésemre Michael végül magához tért. A jókora zűrzavar miatt azonban nem hallottuk egymás beszédét. Úgy éreztem, óriási kő esik le a szívemről, mikor az orvos közölte velem, hogy Michael nincs életveszélyben. Kificamította a bokáját, és kicsit megvágta a fejbőrét - amelyet húsz öltéssel varrtak össze -, szerencsére azonban a röntgen nem mutatott ki koponyatörést. Mivel nem volt eszméleténél, a sürgősségi osztály ügyeletesé úgy döntött, hogy bent tartja megfigyelésre.

Nekem mindössze néhány horzsolásom volt. Kétórai várakozás után egy fiatal orvos, aki pecsétes, törtfehér köpenyt viselt, sietve bekötözött, és azt mondta, el is mehetek.

A balesettel azonban még nem végeztem. Odajött két rendőr, és elvittek a rendőrőrsre, hogy jegyzőkönyvet vegyenek fel a balesetről, továbbá, hogy igazoljam kettőnk személyazonosságát és közöljem úti célunkat. Ezután visszamentem a kórházba. Michael ugyan már ébren volt az ágyán, mindamellettt igen-igen gyengének és fellángoltnak látszott. Megkérdezte, hol voltam. Mikor elmondtam, egyszerre tűnt haragosnak és meghatottnak.

- Meng Ning - nyúlt ki a kezem után -, ne haragudj, hogy ennyi mindenen keresztül kellett menned miattam.

Mikor némi hallgatás után már épp valami vigasztalót készültem felelni, újra elaludt. Bekötözött fejét és beesett arcát látva egyre azt mondogattam magamnak, hogy nem vagyok immár az a fiatal lány, akit megvédett az Aranylótusz Templomnál; felnőtt nő vagyok, akinek

felelősséget kell vállalnia Michael felgyógyulásáért. Erősnek kell lennem! Itt, Kínában, ahol nincs senkink egymáson kívül.

A kórházi személyzet nem engedte, hogy bent maradjak Michael mellett éjszakára, ezért tízkor elmentem. Egy fiatal nővér volt olyan kedves, hogy segített taxit hívni, amelyik visszavitt a hotelbe.

A kocsisötétjében a lelkemet is kisírtam. A taxis - egy vad kinézetű fiatalember - kíváncsian kémlelt a visszapillantó tükörben, majd kibökte:

- Jól van?

Hagyjon sírni, legyen szíves! - vágtam vissza.

Legnagyobb meglepetésemre tényleg befogta a száját.

35. FEJEZET

A kórház

Következő nap reggelén taxiba ültem, és a kórházba vitettem magam, hogy meglátogassam Michaelt. A nagy épület kopott volt és zsúfolt, és minden zugát betöltötte az átható gyógyszerzag. Mindenütt ágyak álltak, nemcsak a kórtermekben, de még a folyosókon is. Óvatosan haladtam előre, nehogy rálépjek egy kinyújtott karra vagy lábra; egyenesen a nővérek szobájába mentem, és megkérdeztem egy csontos, szemüveges nővért, hol fekszik Michael.

- Az ötvenkilences ágyban - felelte a nő, miután végigböngészett pár oldalt a vastag nyilvántartási könyvben, majd hosszú pillanatokig méregetett. - Ön a barátnője?

Bólintottam.

- Akkor mondja meg a barátjának, hogy legyen együttműködőbb az orvosokkal.

- Mit csinált?

Nem válaszolt egyenesen a kérdésekre. - Csak mondja neki, hogy mutasson nagyobb tiszteletet Chengdu második legnagyobb kórháza iránt.

Michael aludt, annak ellenére, hogy nagy zaj volt körülötte. Két szomszédja - egy a negyvenes éveiben járó férfi és egy idős nő - hangosan társalgott. Odamentem az ágyához, letettem a műanyag szatyromat. Gyümölcs volt benne, amit a kórház előtti bódében vettem, majd halkán kihúztam egy széket, és leültem a vőlegényem mellé.

Miközben a tekintetemmel simogattam Michael arcvonásait, tudtam, hogy kíváncsi szemek vizslatnak végig.

Michael feje be volt kötve, arca és mellkasa a fehér ágynemű fölött olyan komor volt, mint egy finoman kidolgozott mellszobor. Megmegrebbenő szempilláit és mellkasának lágy emelkedését és süllyedését néztem. Most, hogy teste csaknem olyan elesett volt, akár

egy kisgyermeké, könnyek szöktek a szemembe, és végiggördültek az arcomon.

Korábban egész életemben azt hallgattam, hogy Buddha azt tanította, az élet bizonytalan. Most azonban egészen más dolog volt, hogy Michaelt ilyen törékenynek láttam: őt, aki mindig mindent igyekezett az irányítása alatt tudni. Nem sok híja volt, hogy Michael is meghaljon, mint Fulton professzor. Ahogy Michael elvesztette a mentorát, én is elveszthettem volna őt. Miközben ezen töprengtem, Levált Por mester rekedt hangját hallottam tisztán a fülemben:

Addig edd, amíg forró.

Ne várd meg, amíg kihűl!

Az öreg és ráncos bölcs azért intézte hozzám e szavakat, bog} egy Zen tanításban részesítsen?

Aztán egy vers jutott az eszembe:

Élvezd ki az életet teljes egészében, amíg még megteheted, és ne hagyd az üres borospoharat a magányos hold felé meredni.

De hogyan élvezhetném ki teljes egészében az életet? A versben ez érthető volt, de nem tudtam a saját életemre értelmezni. Aztán Michael versére gondoltam: Harmincnyolc évem oly üres, vajon hátralévő életem beteljesedik-e?

Letöröltem a könnyeimet, majd levettem a Guan Yin-medálomat a nyakamból, és már épp a Szív Szútrát akartam idézni, hogy megvédelmezzem Michaelt, amikor a középkorú férfi, aki az idős hölgygel együtt bámult, nekem szegezte a kérdést: - Miss, ez a *laowaj* a barátja?

Bólintottam.

Behízelt vigyor jelent meg az arcán. - Úgy érti, az udvarlója?

Megint bólintottam, és zavarban éreztem magam.

Ekkor az idős nő is közbeszólt. - Miss, nagyon szerencsés, hogy egy *laowai* a fiúja. Hamarosan kivándorol Amerikába, igaz?

Erre igazán nem tudtam, mit válaszoljak, ezért kényszeredetten visszamosolyogtam rá.

A nő tovább folytatta. - Azért is szerencsés, mert a fiúja igen jóképű.

Aztán a férfi is közbekottyantott. - Csak rosszul viselkedett. Tegnap este visszautasította a gyógyszert.

- Valóban?

- Igen. Injekciót akartak adni neki, de nem hagyta.

Erre már hegyezni kezdtem a fülemet. - És mi történt azután?

Az idős nő válaszolt, párás szeme egészen felélénkült. - A maga fiúja heves vitába keveredett az orvosokkal és a kórházi személyzettel.

- És miről vitatkoztak?

- Nem tudom. - A nő rápillantott a betegtársára. - Mi csak a doktorokat értettük, nem tudunk angolul.

A férfi tekintete felragyogott. - Végül a főorvos maga is idejött, és megpróbálta jobb belátásra bírni a barátját, de ő egyre csak kiabált az orvosokkal. - Felmérte, milyen hatással van rám, amit mondott, majd így folytatta. - A főorvos, dr. Zhou nagyon ki volt akadva. Az asszisztense is nagyon ideges volt. Azt mondta, hogy „*Hai*, a *laowai*lok mindig fejfájást okoznak”.

Ekkor a nő rám nézett, és lelkesen azt kérdezte. - A lányom mindig is el akart menni Amerikába - a barátja adna neki angol nyelvórákat?

Nem akartam durva lenni, ezért csak annyit mondtam: - Nem tudom, jobb lenne, ha őt kérdezné.

- Jó. Akkor kérdezze meg nekem, ha felébredt.

Most a férfi pillantott cinkosan az idős hölgyre. - Öreganyám, szerintem ne zavarjuk tovább ezt a fiatal kisasszonykát.

- Rendben, rendben, befogom a számat. - Lebiggyesztette az ajkát, visszafeküdt, felhúzta a takaróját, és behunyta a szemét. Úgy tett, mint aki alszik.

A férfi kihajtotta az újságját, és olvasni kezdett.

Elővettem a kis könyvet, a Szív Szútrát, amit Yi Kong adott nekem, és halkán én is olvasni kezdtem.

Olvastam és kértem Guan Yint, hogy hozzon gyors gyógyulást Michaelnek; nem tudom mennyi idő telhetett el. de egyszer csak egy erőtlen „Meng Ning”-et hallottam.

- Michael? - letettem a Guan Yin-medált és a szútrát az ágyra.

Michael megpróbált felülni, a homloka verítékben úszott.

Megragadtam a karját. - Michael, hadd segítsék.

Michael rám nézett. - Meng Ning?

- Igen, Michael. - Megérintettem az arcát és éreztem a csontját. Az arca olyan beesett volt, hogy úgy tűnt nekem, csak a szeme maradt belőle.

- Hogy érzed magad? Hogy van a fejed? - A szívem összeszorult, amikor észrevettem, hogy a lába is be van kötve. - És mi van a lábaddal?

- Tegnap szörnyű fejfájásom volt, de most már nem olyan rossz. Kificamodott a bokám. - Közel húzott magához, és ahogy megmozdította a karját, az arca összerándult.

- Azt mondták nekem, hogy összetűztél az orvosokkal.

- Valójában nem összetűzés volt. Épp csak tiltakoztam, hogy beadjanak nekem egy injekciót, amire semmi szükségem nem volt. De lehet, hogy kissé felemeltem a hangomat.

Hallgattunk egy darabig, majd megérintettem az arcát.

- Amikor reggel felébredtem, húsos zabkását szolgáltak fel, én pedig nem akartam megenni. És amikor valami vegetáriánus ételt kértem, nem értették meg, mit akarok; azt hitték, hogy akadémikusodom. Nagyon szerencsétlennek érzetem magam és meg voltam ijedve. Idegen vagyok itt, senki sem ismer, és a kutya sem törődik velem.

- De most már itt vagyok, Michael, és minden rendben lesz.

Tovább folytatta, mintha csak magában beszélne. - Eszembe jutott, amikor a szüleim meghaltak, és még nagyon fiatal voltam, és teljesen egyedül maradtam. Meng Ning - a szájához emelte a kezemet -, a gondolat, hogy elveszíthetlek, annyira elviselhetetlen volt...

- De Michael, itt vagyok, és minden rendben! - Megszorítottam nagy kezét, ami most az enyémben oly sebezhetőnek tűnt. Egy könnycsepp

hullott le Michael szeme sarkából, és ráesett a szútrára.

- A fenébe! - sóhajtott fel, és felkapta a könyvet.

- Minden rendben van, Michael - Elvettem tőle könyvet, és megnéztem, hova esett a könnye. Ahová lepottyant, azt olvastam: „azon elmélkedem, hogy az öt elem nem más, mint csupán üresség, és ekképpen túljutok minden szenvedésen”. Megmutattam neki az átázott részt. - Nézd, Guan Yin azt mondja, hogy túl leszünk minden szenvedésen.

- Remélem - felelte Michael, gondolataiba merülve.

- Biztos vagyok benne, hogy így lesz.

Azon a napon most először mosolyodott: el. és ettől a mocskos kórházi szoba rögtön jobban festett.

Abban a pillanatban egész lényemet átjárta az iránta érzett szerelem. Hirtelen csaknem örültem annak az átkozott autóbalesetnek. Végre láttam a helyemet Michael életében - mert Michael nem volt végletekig öntelt alak, mint ahogy korábban gondoltam. Talán senki sem az. Még Yi Kongnak is szüksége volt Sunny Aura, a Dharma kövér és közönséges védelmezőjére. Amikor lenéztem szerelmem arcára, ami most csaknem kisfiús volt, a jövőmondó szavai jutottak az eszembe:

Önben legbelül kimeríthetetlenül sok yin energia rejtőzik, amit jó célra kellene felhasználnia: vagyis segítenie kell a barátján. Neki nem egyszerűen maga kell, de az önben megtalálható nőre van szüksége, és nem egy kislányra.

Ekkor öreg nő felénk fordította a fejét, és azt kérdezte: - Miss, megkérdezné most a barátját, hogy tanítaná-e a lányomat angolra?

Betegtársa visszahúzta őt, és ráförmedt. - Öreganyám, hagyja abba a süketelés, és ne zavarja a kisasszony és a barátja beszélgetését.

- Nem a barátom, hanem a vőlegényem. - Ezúttal vettem magamnak a bátorságot, hogy helyre tegyem.

Bár Michael nem értett kínaiul, és elég rossz hangulatban volt, kedvesen rámosolygott a két betegre, és azt mondta: - Minden rendben.

- Miss, megtalált mindent, amit keresett? - tett fel egy újabb lényegtelen kérdést a nő.

Némi hallgatás után halkán azt feleltem. - Igen, és még annál is többet.

36. FEJEZET

A hiányzó templom

Mielőtt elindultunk volna Hongkongba, Michael meg én elhatároztuk, hogy még egyszer felkeressük Levált Port és Örök Ragyogást isten háta mögötti templomukban.

Taxit béreltünk hát, és odahajtottunk, ahol a templomot sejtettük. De nem volt ott. Az egyik helyen, ahol a sűrű bambuszsoron keresztül megpillantani véltük egy sarkát, megállítottuk a taxist. Mikor azonban kiszálltunk, legnagyobb csalódásunkra nyoma sem volt az ösvénynek, amelyre annak idején ráfordultunk. Nem akartuk ilyen könnyen feladni, ezért visszamentünk a kórházba, hogy megtaláljuk a taxisofőrünket. De nem volt ott. Mikor utánakérdeztünk a portástól, ennyit mondott:

- Elment, de nem tudjuk, hová. Különben ha megtalálnák, sem lenne semmi haszna, mert biztos vagyok benne, hogy mostanra elvették tőle a jogosítványát a baleset miatt. Meglehet, börtönben ül.

37. FEJEZET

Rossz karma

Néhány napos pihenés után Michael elég jól érezte már magát ahhoz, hogy visszautazzon az Államokba. Mielőtt elment, beszéltünk a tervezett esküvőnkéről is. Közben azon tűnődtem, miért is fordult meg a fejemben, hogy felbontom az eljegyzésünket, és elhagyom őt!

Hirtelen oly sok teendőm akadt. Tudtam, hogy Yi Kongot meg kellene kérnem, hogy hozza tető alá a mi buddhista esküvői ceremóniánkat, ám időközben lefoglaltak az előkészületek: meghívókat nyomtattam, menyasszonyi ruhákat próbáltam, esküvői vacsorát rendeltem egy vegetáriánus étteremben. Emellett kétségbeesetten látni szerettem volna Dai Namot. Amikor ugyanis visszatértem Hongkongba, lelkiismeret-furdalásom támadt, hogy a saját életem karmikus sorsfordulói távol tartottak attól, hogy vigaszt nyújtsak neki öngyilkossága után.

Ezért az egyik reggel a hongkongi gyorsvasúttal, az MTR-rel elmentem Mong Kokba, és onnan vonattal utaztam az Aranylótusz Templomhoz. Végigsiettem a kőkerden, és egyenesen Dai Nam hálólhelyére mentem. Legnagyobb meglepetésemre üresen találtam a szobáját. Megrémültem, és csaknem futva tettem meg az utat a templom új hivatali épületéhez, hogy Megvilágosodott az Ürességre apácával beszéljek. A fiatal apácánövendék éppen Guan Yin-fotókat rendezgetett az íróasztalon. Miután üdvözöltük egymást, és túl voltunk a kötelező udvariassági szólamokon, nem sokat teketóriáztam, hanem nyomban Dai Nam felől érdeklődtem.

- Egy héttel azután, hogy visszatértem Chengduból, Csodálatos Arc Shifu elment Kínába.

- Miért? Mi történt?

- Semmi különös. Shifu nem akart beszélni. - A fiatal apáca összevonta a szemöldökét. - Shifu írásban a tudomásunkra hozta, hogy vissza akar menni Kínába, hogy a zárt ajtós meditációt gyakorolja.

- Nem mondta meg, miért ment el?

- Nem, ismered Shifi.it ne aggódj, Miss Du. Biztos vagyok benne. hogy egy napon majd újra felbukkan. - Ezután egy fényképre mutatott, ami egy fehér ruhás Guan Yinről készült, aki egy sziklának támaszkodott a folyó mellett. - Tetszik ez a kép? Ez Yi Kong Shifu kedvenc Guan Yin-festménye. Ő most Suzhouban van. Említette, hogy később szeretne látni.

Nem igazán figyeltem rá, és alig pillantottam a fényképekre. A szívem hevesen dobogott a mellkasomban. Abban reménykedtem, hogy Dai Nam nem akarja a mumifikálódott Aranytestet utánozni, aki életének utolsó tizenöt esztendejében nem beszélt, nem evett és nem is aludt.

Megköszöntem Megvilágosodott az Ürességre apácának a felvilágosítást, majd gyorsan otthagytam az irodát, és kimentem a kőkert- be sétálni. Le akartam csillapodni, ezért belélegeztem a buja vegetáció illatát, gyönyörködtem a szép alakú kövekben, és hallgattam a szökőkút költői morajlását. Aztán észrevettem, hogy nem vagyok egyedül a kertben. Az idős asszony, Chan Lan - Dai Nam dédnagynénje - a kedvenc padomon ült, ahonnan a rákokat szoktam figyelni. Felgyorsult a szívverésem. Talán ő tudja, hol lehet Dai Nam. Odasiettem hozzá, és leültem mellé a padra. Buborékok jelentek meg a víz felszínén, amint egy kövér rák felbukkant a víz alól, és csapott egyet a farkával, mintha csak engem akarna üdvözölni.

- *Ap-ho*, hogy van ma? Miért nem gyakorolja a *qigongot*? - Vagyis az energiagyakorlatokat.

Chan Lan elmosolyodott, és látni lehetett, hogy alig volt fog a szájában. - Épp most fejeztem be. - Előrehajolt, hogy alaposabban szemügyre vehessen. - Maga az a csinos, hajadon lány?

- Még nincs féljem de... - Megpaskoltam a kezét. - önnek kiváló a memóriája, *Ap-ho*.

Megrázta a fejét. - Most már nem jó a memóriám, pedig valaha tényleg jó volt az emlékezőtehetségem. Emlékeztem a dédunokahúgom születésnapjára, a napra, amikor Hongkongba érkezett, és arra is, amikor ezer dollárt fizettem, hogy útlevelet szerezzek neki.... - Nem folytatta tovább.

Úgy éreztem, itt a pillanat, hogy megkérdezzem tőle. - Dai Nam-ról beszél? Hogy van az unokahúga? És hol van most?

- Semmi jót nem tudok mondani róla. Nem beszél, és elment Kínába.

- Azért mert a hegyen akar meditálni?

- Nem. - Chan Lan felkacagott. - Visszament, hogy lássa a szerelmét.

Erre a válaszra egyáltalán nem számítottam.

- *Ap-ho*, szerintem ön téved, mert neki nincs fiúja. Hiszen ő apáca!

Chan Lan lelkesen bólogatott, akár egy kisgyerek, aki ártatlanságát akarja bizonygatni, amikor hazugsággal vádolják. - Pedig van neki, csak a fiú már régen meghalt.

Azt suttogtam halkán, alig hallhatóan. - Dai Nam elment Kínába, hogy találkozzon a halott fiújával?

Chan Lan ekkor a szökőkutat bámulta, a tekintete messze révedt. Jobbnak láttam, ha csendben maradok, és várok, amíg ismét megszólal. A közöttünk beállt csendet csak a szökőkút hangjai és a békák brekegése törte meg.

- Dai Nam tizenkilenc éves volt, a fiú sokkal fiatalabb, csak tizenöt. Szerencsédén pár! Nem jó! - A hangja olyan volt, akár a sikoltás, és olyan izgatott, mintha egy ötéves kisgyerek beszélt volna.

Szelíden és halkán kérdeztem, mert attól tartottam, ha túlzott kíváncsiságot tanúsítok, akkor megrémítem, és egy szót sem húzok ki belőle. - Nagyon sajnálom... Hogyan történt?

Chan Lan rám nézett; a szeme pajkosan megvillant. - Nem tudja?

- Nem, nem tudom. Kérem, mondja el nekem. Dai Nammal Párizsban ismerkedtem meg, és barátnők lettünk.

- Ah, Ba Li, igen, az unokahúgom gyűlöli 13a Lit. Azt mondta, nem volt ott jó neki, túl hideg van arrafelé, nem volt barátja, sem pénze, csak üzleti gyulladást szedett ott össze...

- De, *Ap-ho*, az imént Dai Nam fiújáról beszélt nekem.

A párás levegőbe Chan Lan metszőén éles nevetése hasított bele.

- Ah, igen. Látja, a memóriám már nem a legjobb. Pedig régen emlékeztem az unokahúgom születésnapjára, a lányom halála napjára, a...

- *Ap-ho*, meséljen nekem Dai Nam fiújáról. Hogyan halt meg?

- Ó, ez szomorú, nagyon szomorú történet. - Chan Lan karomszerű ujjaival megkaparta gyér haját. Aztán a kezével eltakarta a száját, és a fülemben suttogta. - Megfulladt.

Hirtelen nagyot dobbant a szívem, és az eszembe villant valami.

- Akkor fulladt meg, amikor Dai Nammal Hongkongba úszott?

- Igen, igen, miss, maga nagyon okos. - Chan Lan szembefordult velem. - Hétszer úsztak együtt, de nem jártak sikerrel, viszont nyolcadszorra igen.

Megint összezavarodtam. Dai Nam fiúja akkor most halott vagy él?

- De, *Ap-ho*, nem azt mondta nekem az előbb, hogy a fiú megfulladt?

Az idős nő megint hevesen bólogatott. - Igen, de a teste megérkezett ide.

- Úgy érti... - Úgy éreztem, mintha egy kisebb robbanás feszítette volna szét a testemet, és kipattant belőlem a kérdés. - Dai Nam végig magával hozta Hongkongba a testét?

- Igen, erős lány, ugye? - Chan Lan csontos ujjaival megérintette a karomat. - Magával hozta a testet, és sok mérföldet úszott vele.

- Közelebb hajolt hozzám, és a fülemben súgta. - Ez még nem elég, mert csak a fiú testének a fele ért ide.

- Hogy lehet az?

- A másik felét megették a cápák. Átkozott cápák!

Megrándult a szemem. - Hogy lehet az, hogy Dai Namot nem támadták meg a cápák?

- Dai Nam félúton elvesztette a fiúját. Visszaúszott érte, ám csak a teste felét találta meg. De a fél jobb, mint a semmi, igaz, kisasszony? Így Dai Nam a cápák vacsorájának a maradékát elhozta Hongkongba. Kemény utazás, igaz? De megtette, mert megígérte.

- Mit ígért meg?

Chan Lan felkacagott, majd eltakarta a száját. - Miss, bűdös a leheletem?

- Nem, *Ap-ho*, nem bűdös. Kérem, mondja el nekem, Dai Nam milyen ígéretet tett a barátjának.

Kuncogáshoz hasonló hang tört fel a szájából, amiben alig volt pár fog. - Ó, nem tudja?

Ekkor arra gondoltam, hogy ezt a százesztendőös matuzsálemet tényleg a cápák elé dobom. De még idejében így folytatta. - Esküt tettek egymásnak, hogy együtt úsznak Hongkongba. És ha egyikük meghal, akkor az, aki életben maradt, magával viszi a szabadságba a halottat. - Hirtelen Chan Lan elszomorodott. - Nem kellett volna ilyen esküt tenni - balszerencsét jelent az ilyesmi - és így is történt!

Megpaskoltam a kezét. - De most már vége van, *Ap-ho*.

- *Hai!* - Chan Lan felsóhajtott. - Ha az a férfi nem hal meg, akkor az unokahúgom nem lett volna apáca.

Persze hogy nem. Akkor Dai Nam férjhez ment volna, és sok, sok gyermeke született volna.

- Ezért lett apáca?

- Eltalálta. Nagyon fájt neki, ami történt. Azt mondta nekem, ha apáca lesz, akkor majd nem kötődik többé senkihez és semmihez. - Chan Lan pár pillanatig az arcomat fürkészte. - Miss, maga nagyon okos. Gondolja, hogy nem kellett volna ilyen fogadalmat tenniük?

Erre nem tudtam válaszolni. Belemerültem a saját gondolataimba. Hirtelen fény derült a Dai Nanimal kapcsolatos rejtélyekre. Már érthetővé vált előttem, hogy miért kereste oly fáradhatatlanul az elkülönülést. Hogy látszólag érzelemmentes arca mögött miért fedeztem fel annyi nyugtalanságot. És hogy miért rejtette el vonzó külsejét egyszerű, a méreténél sokkal nagyobb ruhák mögé, és miért viselt vastag szemüvegkeretet. Azért volt oly rideg és kimért, mert ezzel belső zaklatottságát akarta palástolni. Azért égette le az ujjai végét, mert bizonyítani akarta, hogy már annyira elszakadt a világtól, hogy semmit sem érez. Azért erőltette, hogy megnyissa a harmadik szemét, hogy képes legyen szellemeket látni - talán a fiúja szellemével akart találkozni. Ezért festette feketére a szobája falait. Ez magyarázza esetlen, félszeg, kucorgó testhelyzeteit. És az öngyilkosságot sem azért követte el, mert megszegte a fogadalmát, amikor fokhagymát evett, hanem mert még mindig szenvedett a történetek miatt.

Csak abban a pillanatban könnyíthetett a fájdalmán, amikor odadobta magát a halál martalékául.

A buddhisták azt mondják: halj meg, hogy élj. Hirtelen nagy részvétet éreztem barátnőm iránt, de csodáltam is a szerelmét és a bátorságát.

Odafordultam Chan Lanhoz. - *Ah-po*, Dai Nam fiúja halott, akkor hogyan láthatja őt az unokahúga?

- Igenis láthatja! - Chan Lan feje úgy járt, mint ahogy a mozsártörő újra meg újra nekicsapódik a mozsárnak. - A fiúja sírját benőtte a gaz. Visszament, hogy gondozza a szerelme végső nyughelyét. Elment - három év gyász következik. És az unokaöcsém - az ő apja - is meghalt.

Most értettem csak meg, hogy Chan Lan összekeverte Dai Nam mostani kínai útját a pár évvel ezelőttivel.

Megigazítottam Chan Lan egyik rakoncátlan hajtincsét. - Dai Nam nagyon szerethette a fiúját.

Chan Lan megint éles, kislányos hangján válaszolt. - Igen, igen. Azt mondta nekem, hogy ő volt az egyetlen férfi, aki rossz és jó volt hozzá Kínában.

- Hogy érti azt, hogy *rossz* és *jó* volt vele?

- Ó, nem tudja? - Chan Lan szeme felcsillant. - Ez a fiú volt az, aki elcsúfította az unokahúgom arcát, amikor még kiskölyök volt. Azután jó volt hozzá, hogy a rossz karmáját helyrehozza. - Grimaszt vágott. - De aztán megfulladt, és még mindig túl sok rossz karma maradt!

Újabb rejtélyre derült fény. Ezek szerint Dai Nain szerelme az a kisfiú volt, aki minden ok nélkül felhasította az arcát, és aki a szerencsétlen lányt egy életre elcsúfította?

Ekkor egy apáca közeledett felénk, mosolygott, és évődni kezdett az idős nővel. - Ó, Chan Lan, megint pletykál. Tudja, hogy itt az ebéd ideje? A többi *ap-ho* már vár magára. - Aztán az apáca odafordult hozzám, még mindig mosolygott. - Sajnálom, miss, itt az ebédidő. Talán jöjjön vissza később, és akkor még beszélgethet Chan Lannal.

Miközben az apáca segített Chan Lannak felállni, összetettem a két kezem, és mindkettőjük előtt meghajoltam kissé.

Chan Lan integetett nekem csontos kezével, és kuncogva még azt mondta. - Miss, gyorsan menjen férjhez, és legyenek gyermekei, sok,

sok gyermeke. Ha megöregszik, akkor az még mindig jobb, mintha a csupasz falaknak beszélne!

Az apáca szelíden rendreutasította. - *Ai-ya!* Chan Lan, ne leckéztessen folyton mindenkit!

Miközben az apáca és Chan Lan távolodó hátát bámultam, éreztem, hogy könnyek gördülnek végig az arcomon. Michael képe tűnt fel előttem gondolatban. A felhők ismét eltűntek, és a kerek hold ragyogott az égen, és arra emlékeztetett, hogy az élet milyen törékeny, és hogy mennyire nehéz rátalálni az igaz szerelemre.

Megesküdtem magamnak, hogy soha nem engedem el Menj-és- légy-gondtalant.

38. FEJEZET

Vallomások

Másnap, miután találkoztam Dai Nam nagynénjével, megkértem anyámat, üljön le velem, és tervezzük meg együtt az esküvőt.

Szemlátomást nem tetszett neki.

- Anya, nem örülsz, hogy férjhez megyek?

- Dehogynem. Csak hát - felsóhajtott. - Azért aggódom csak, mert *gweilo*.

- Ne légy rasszista, anya! Ugyan mit számít ez, ha Michael rendes ember? Különben pedig ne félj attól, hogy nem tudsz majd vele kijönni. Többet tud a kínai kultúráról, mint a legtöbb kínai.

Anyám azonban láthatóan nem nyugodott meg.

Ekkor elmondtam, mennyire járatos a kínai filozófiában és művészetben; hogy jó orvos, végül pedig elmeséltem, hogyan mentette meg az életemet, mikor tűz ütött ki az Illatos Lélek Templomban.

- Á! Ez a *gweilo* megmentette az életedet?

- Anya, tudod jól, hogy Michaelnek hívják!

- Jó, legyen akkor Mic Ko! Szóval, ez a Mic Ko megmentette az életedet, te azonban egy szót sem szóltál róla. - Elhallgatott, láthatóan mélyen elgondolkozva, aztán szeme hirtelen tágra nyílt. - Hanem tudod mit? Ez azért van, mert szerencsés lány vagy. Emlékszel, ugye, hogy Jüen Long faluban Guan Jin istennő újabb földi megtestesülésének tekintettek? Ezért nem árthat neked semmi, de semmi! Először kútba estél, aztán ott volt ez a tűzvész. Köszönd az egészet a Könyörület Istennőjének! - Anyám rajongva nézett rám, miközben eligazított egy tincset a homlokomon. - Azt hiszem ezek után, te vagy az, aki megmentetted az életét.

- Ne légy nevetséges, anya, ugyan hogyan...

- Miért is nem hallgatnak a Lányok soha az anyjukra? - sóhajtott fel anyám a fejét csóválva. - Arról van szó, hogy a te aurád védte meg öt és készítette arra, hogy helyesen cselekedjen. Nos, hát ezért.

A legszívesebben vitára keltem volna vele, de aztán meggondoltam magam. Ha egyszer anyámnak az esik jól, hogy ezt képzelje, a legjobb, ha ráhagyom.

- Jól van, anya, én mentettem meg az életét - kuncogtam. - Most pedig kezdjük el az esküvő megtervezését!

Anyám szó nélkül felpattant a kanapéről, a hálósobába rohant, majd egy könyvvel a kezében tért vissza, melyet a kávézóasztalra dobott le, egyenesen az orrom elé.

- Mi ez?

- A Tong seng, te butus! - rótt meg anyám szeretettel. - Azt hiszed, nem gondolok az esküvődre? Már mindent előkészítettem.

Belelapoztam a könyvbe. A Tong seng - szó szerint Biztos győzelem - a kínai asztrológia legnépszerűbb évkönyve. Anyám mindig magánál tartotta, hogy ki tudja keresni a kedvező napokat, néha akár még a perceket is.

Egy kínainak elengedhetetlen a szerencsés napok kiválasztása minden nagy horderejű alkalomra: esküvőre, az újszülött elnevezésére, új vállalkozás kezdésére, de akár még arra is, hogy begyűjtson-e a kályhába vagy levágassa-e a haját.

- Köszönöm, anya! - mondtam, és tiszteletem jeléül segitettem neki leülni a kanapéra.

Eztán anya és leánya - két nemzedék ugyanazzal az arccal, mégis másfajta vérmérséklettel - tiszteletteljesen egymás mellett ülve forgatni kezdte a sors lapjait.

Először fordult elő, hogy egy szívvel és lélekkel vittünk végbe valamit.

- Várj egy percet! - mondta anyám.

Ezúttal a konyhába sietett, ahonnan egy tálcával tért vissza,

Bőkezűen legkedvesebb falatkáival rakta tele az asztalt: pörkölt dinnyemagvakkal, sült rákdarabokkal, disznózsírpástétommal meg tojáslepénnyel. Ott voltak azután a kedvenceim: a Cadbury-féle gyümölcsös-diós tejsokoládé, sült halpikkelyekkel fedett mogyoró és szilvabefőtt. Legnagyobb meglepetésemre még cg) tucat gyömbérvirág is az asztalra került, amit egyenesen imádtam.

- A levegő megtisztítására, hogy ellazuljunk - mondta anyám, miközben melyen belélegezte a bársonyos fehér szirmok illatát.

- Anya - öntött el a hála. - Köszönöm, hogy ennyit fáradoztál!

- Hahaha, ne hidd, hogy anyád ostoba! - kuncogott. - Nem vagyok az. Azt hiszed, nem jöttem rá, hogy *gweilo* ide vagy oda, te most mész férjhez?

Anyám örömtől ragyogó arccal kezdte ropogtatni a dinnyemagvakat. Élével vette őket a foga közé, szétroppantotta a magot, felnyitotta a nyelvével, majd tökéletes állapotban kiköpte a héjat, és lármásan elrágta a mag belsejét.

Magam is megpróbálkoztam azzal, hogyan hasítsam szét és egyem meg a magvakat egyetlen megszakítatlan mozdulattal, ahogyan ő. De nekem nem sikerült. A mag vagy kicsúsztam a fogaim közül, megharaptam az ujjam, vagy a héjat is lenyeltem, esetleg addig rágtam a mag belsejével együtt, amíg kellemetlen masszává nem pépesedtek.

Anyám diadalmasan kacsintott rám.

- Hahaha, nem tudod, hogyan csináljad, ugye? Ami azt illeti, rengeteg mindent nem tudsz az anyádról. De teázzunk meg! - Szünetet tartott, hogy csurig töltse a csészéket. - Emlékszel? Ez a legjobb Meng Ting tea, ami a teaboltban kapható. Beletettem néhány szelet ginzenget is, hogy több *qid* legyen az esküvőre való készülődéshez. Most pedig idd meg azt a teát! Nyissuk ki a Tong senget, és válasszuk ki a legszerencsésebb napot a lakodalomra!

A tűzforró Meng Ting tea a kellemesen keserűdes ginzenggel megtámogatva lecsillapította idegeimet. Mikor azonban kézbe vettem az ezeroldalas évkönyvet, úgy éreztem, mintha téglát tartanék. A lapokat érthetetlen szövegrészek és bonyolult ábrák borították. Hogyan értsek meg ebből egy szót is?

Kinyitottam a fűzött kötetet, amelyben ez állt:

November 11. Javasolt teendők:

Áldozz az ősöknek, menj iskolába, szerezz

barátokat, jegyezd el magad, vágass haját,

zój ruhát, menj orvoshoz, költözködj, javítsd

meg a mennyezetet vagy az ajtót, tisztogasd ki
a kályhát, vegyél házat, tereld ki az állatokat

Tiltott teendők: Borforralás, ruhák levétele, szántás

December 6. Javasolt teendők:

Mutass be áldozatot, imádkozz a szerencsédért,
menj el kirándulni, házasodj meg, költözködj, kezdj üzleti
vállalkozásba, szánts, javítsd meg a kályhát, vedd le a ruhádat,
temetkezz

Tiltott teendők: Fodrász, medence megnyitása, átmenni egy
forráson.

Kezembe fogtam a teáscsészét, kellemes volt a melege.

- Hogyan küzdjük át magunkat ezen a sok különös kifejezésen, anya?
Mit jelent az, hogy átmenni egy forráson? Vagy megnyitni egy
medencét? És hogy lehet, hogy egy nap alkalmas a fodrászra, de
esküvőre nem?

- Á, te külföldi doktor! - anyám visszatette a csésze fedelét, majd
pajzánul rám kacsintott. - Mikor az ősi bölcsességről van szó, olyan
leszel, mint egy gyermek. Légy türelemmel, Meng Ning! Lássuk
először, milyen hónapban szándékozol esküdni, aztán keressük ki a
megfelelő napot. Természetesen nem kell végig olvasnunk az egész
könyvet. Ez esetben akár újabb doktori disszertációt is írhatnál.
Különben is, ha ez a Tong seng nem segít, megnézünk egy másikat.
Ezért vettem négyféle változatot. Jól tettem, ugye?

Anyám most váratlanul felkuncogott. Tömpe ujjával az egyik
bekezdésre mutatott, miközben egy csomó sértetlen héjat köpött ki.

- Hahaha, ezt nézd! Ez a nap alkalmas házasságkötésre, de grillezésre
nem. Hogyan sütnek akkor disznóhúst az újházások?

- Miért olyan fontos ez?

- Azért mert a disznósült, kivált a malachús, az ara szüzességének
bizonyítéka!

- Most viccelsz? - meglepetésemben abbahagytam a rágást.

Anyám megigazította levendulaszínű pamutpizsamáját. Felvett egy szelet disznósírpástétomot, és jelentőségteljes arcot vágott.

- A nászéjszakán a vőlegény meggyőződik a mennyasszony ártatlanságáról. Szülei csak ezután osztanak szét disznósültet a vendégek között. Ha ez elmarad, az egész világ tudja, hogy a mennyasszony ledér teremtés volt.

- Micsoda ostobaság! A szülők akkor is szétoszthatnak disznósültet, ha a mennyasszony nem szűz. Ugyan ki tudná meg? - mondtam, teával öblítve le a mogyoró maradékát.

A forró ital a torkomat égette. Vágtam egy fintort, anyám pedig megfeddett:

- Vigyázz jobban, Meng Ning! Ezerszer mondtam, hogy ne idd forrón a teát, de mintha a levegőnek beszélnék. - Ezután jóízűen beleharapott a pástétomba, és folytatta: - Igen, a vendégek talán nem tudják, de az istenek igen, mivel az újházasoknak áldozniuk kell a disznó húsából...

Anyám gyanakodva méregetett, leejtette a pástétomot, majd kitört:

- Meng Ning! Megfogadtad a tanácsom, és kettőtök közé állítottad azt a pohár vizet?

- Anya! Kérlek, ne beszélj butaságokat! Koncentráljunk az esküvőm megtervezésére!

- Jól van, jól - sóhajtott, s most egy tojásos lepényt vett kézbe. - Haj! Ami engem illet, sem a vendégek, sem az istenek nem sejtették az igazságot, mivel nekem nem... á, hagyjuk az egészet!

Tudtam, arra gondol, hogy neki soha nem volt esküvője. Megveregettem a kezét.

- De már nem fontos, hisz most a lányomnak lesz fényes lakodalma.

- Nem, anya, nem akarok semmiféle felhajtást, csak valami hangulatosat, egyszerűt és derűset.

Anyám szeme villámokat szórt.

- Nem, Meng Ning, hallgass meg! Igenis fényes lakodalmat csapunk a számodra! A legjobb lenne, ha olyan francia stílusú rövid mennyasszonyi ruhát viselnél, amelyet Sally Yehen láttunk a minap.

Ezen elvitatkoztunk egy darabig, végül kirobbant belőlem:

- Anya, ez az én esküvőm, nem a tiéd. Nem engednéd, hogy magam döntsem el, mi lesz rajtam?

Anyám tüstént elhallgatott. Most jöttem rá, miért akar fényes lakodalmat. Nem miattam, hanem maga miatt.

Iszonyúan mardosott a bűntudat. Újra töltöttem a csészéjét.

- Anya, ne haragudj!

Hosszas csönd után szólalt meg újra.

- Megbocsátok.

Kiitta a teáját, mintegy bocsánatkérésemet megpecsételve.

- Jól van, akkor most válasszuk ki a napot!

Miután egy ideig elmerült a négy évkönyvben, vastag filctollal mindben bejelölte a kedvező napot, és a rádióra felállított naptárba is felírta.

- De anya, túl közel van ez a nap. Nem lenne elég időnk a felkészülésre.

Anyám haragosan nézett rám.

- Ez a legjobb nap. Különben jó ideg várhatsz a következőre. Gyors csata, gyors győzelem, te buta lány! Amúgy meg ne várja meg senki, amíg egy férfi meggondolja magát... hát nem érted? És az ősi bölcsességet sem vegye semmibe, ahogyan te szoktad kidobni a régi naptárakat.

Tudtam, azért mondja ezt, mert amikor régebben a Tong seng-ben kutakodott, kinevettem. - Anya a tao ősi tanítása szerint csak úgy győzhetünk, ha veszítünk. A kevesebb több, azért veszítünk, hogy nyerjünk.

Ő azonban elhallgatott:

- Ccc... ugyan már! Miféle bolond logika ez? Elveszted az eszedet, hogy legyőzz ebben a szócsatában?

Most azonban én is boldog voltam, hogy kiválaszthatom az esküvőm napját, úgy, ahogyan a Biztos győzelem javasolta, hisz anyámhoz hasonlóan én sem engedhettem meg magamnak harmincéves fejjel, hogy életem fordulópontját semmibe vegyem.

Biztonságosan szerettem volna kormányozni házasságunk hajóját, még vagy tízezer évig.

- Kitűnő - mondta anyám. - Ez a legjobb nap házasodásra. Mérget vehetsz rá, hogy boldog és hosszan tartó házasság elé nézel. Ha egyszerre öt évkönyv ajánlja ugyanazt a szerencsés napot, hidd el nekem, Meng Ning, hogy nincs lehetőség a tévedésre. - Óvatosan kortyolgatta a teát, majd az iménti ünnepélyességgel folytatta: - Tudod, Meng Ning, nem is értem, hogyan lehetnek olyan ostobák egyesek, hogy az ősi bölcsesség igénybevétele nélkül, találmra választják ki az esküvőjük időpontját.

Nem válaszoltam erre az érvelésre, inkább alaposan megszívtam az egyik ginzengszeletet, kiélvezve üdítő ízét.

- A baj csak az... - kezdte volna anyám, de aztán elharapta a folytatást.

- Mi a baj?

- Nem, semmi.

- Miről van szó, anya?

- A baj csak az - tört ki belőle -, hogy magamnak nem kellett kikeresnem az esküvőm napját a Tong sengből... mivel nekem nem volt.

- Igazán sajnálom, anya!

Csak néhány pillanat múltán kérdezte meg váratlanul, témát váltva:

- Emlékszem, ugye, Nevenincsre, akiből szerzetesnő lett?

- Hogyne emlékeznék, anya. Mi lett vele?

- Nevet kapott.

- Ebben nincs semmi meglepő. Mi volt az?

- Li Jüan.

- Csodaszép Felhő?

- Igen. - Anyáin szeme ide-oda járt, miközben folytatta. - Különb hazudtam neked, nem a szépapád lánya volt.

- Hogyhogy? - dobbant meg a szívem. - Akkor kicsoda? És... miért mondod ez ezt most nekem, anya?

- Mert...

- Nos, miért?

Anyám felsóhajtott.

- Azért, mert most, hogy férjhez mész, kötelességemnek érzem, hogy bevallják egyet-mást, mielőtt más felesége és lánya leszel.

Még mielőtt azt felelhettem volna, hogy emiatt ne fájjon a feje, mivel Michael árva, szinte fröcskölve tört ki belőle:

- Nevenincs, vagyis Csodaszép Felhő, vagy akárhogy is hívják, az apád mennyasszonya volt.

- Úgy érted, az, akinek papa épp arany ékszert vásárolt közelgő esküvőjükre nagymama ékszerüzletében... és ott futottatok össze, miután nyolc évre elvesztettétek egymást szem elől?

- Igen. Szomorú, hogy szerzetesnőnek állt, de ez nem az én hibám.

- Úgy érted, papáé?

- Nem, az övé sem, Csodaszép Felhő tehet róla - forgatta a szemét anyám.

- Hogyhogy?

- Pofonegyszerű - vont vállat. - Nem volt elég szép szegény, hogy lekösse apádat, én viszont igen, akkor is, ha csupán kilencéves voltam.

Majdnem elnevettem magam.

Anyám úgy tett, mintha észre se venné.

- Később azonban, mikor már elvesztettem a szépségemet, apád engedte, hogy nálam szebb felhők bővöljék el.

Nem feleltem, mert ez új volt számomra. Az a sok nő Hongkong és Makaó játékbarlangjaiban - akkor nem csupán kártyázott apámmal?

Anyám lenyelte a tojáslepényt.

- Így tehát én is megcsaltam.

Csaknem félrenyeltem a teát és leestem a kanapéről.

- Anya, tudod te, egyáltalán miről beszélsz?

- Természetesen. - Elhallgatott, majd folytatta: - Emlékszel a kistestvéredre?

- Hogyne emlékeznék.

- Nos... ő csak a féltestvéred.

- Hogyan?!

- Az igazi apa egy *gweilo*. Idegen ördög. Barbár.

- Gweilo? Hogy tehetted ezt, anya? Miről beszélsz?

Úgy éreztem magam, mint aki mély szakadékba zuhan.

- Nyugodj meg, Meng Ning! - mondta anyám. - Miért is ne?

Hisz te magad is egy *gweilóhoz* mészfesülés!

Nem jutottam szóhoz a megrökönyödéstől.

Anyám elfintorította az arcát.

- Ne ess pánikba, Meng Ning, nem volt komoly a dolog... mindössze... egyetlen... éjszaka... nem, kettő... hmm... tulajdonképpen inkább három.

- Miket hordasz itt össze, anya?

A hangom megmaradt a magas regisztereknél.

- Miért olyan gyanakvóak mindig a lányok, mikor az anyjuk elmondja nekik az igazságot?

- Akkor mondd csak... ki ez *agweilo*... egy amerikai?

- Igen. Követ volt az amerikai konzulátuson...

- Követ? Nem, ez képtelenség!

- Ha a lányom meg tudott igézni egy orvost, miért tartod olyan képtelenségnek, hogy az anyja elcsavarja egy követ fejét?

- Anyám... - suttogtam leforrázva. - Jól van, mondd el, hogyan találkoztatok.

- Épp erről próbálok beszélni. Volnál kedves hagyni, hogy nyugodtan befejezzem?

Anyám újra belekortyolt a teájába, több rákdarabot vett a szájába, és hangosan rágni kezdett.

- A kutya évében történt, mikor még Wancsajban laktunk. Egyszer késő délután vásárolni mentem a piacra. Némi hús és zöldség mellett két élő csibét is vettem. A kínai újévre akartam felnevelni őket, amely három hónap múlva volt esedékes. Tudod, sokkal olcsóbb így, mint ha az ember tyúkot vásárol újévkor. Apád szokása szerint nem volt otthon,

talán épp Makaóban játszotta el az utolsó petákját. Egyedül sétáltam a mólón, s az ő játékszenvedélyén tépelődtem. A végén még el is sírtam magam. A kutya évét isátkoztam, amely arra készítetett, hogy kilógnon a nyelvem a munkában, mint egy kutyának. Csakátkozódtam ott, és beleköptem a móló alatt háborgó hullámokba. Mivel nem figyeltem oda, nekimentem egy lámpavasnak, és elestem. A zöldség és a hús kidőlt a kosaramból, és a kiscsibék is szertefutottak. Több kínai is körém gyűlt, de egyik sem segített. Akkor ez *agiueilo*... melleleg, Jim Szi...

- Úgy érted James? Mi a vezetékneve?

- Nem emlékszem, olyan régen volt. Különben is, egyeden kínai sem tudta kiejteni azt a nevet, túl bolond név! Szóval ez a Jim Szi letette a drága aktatáskáját és felsegített, majd a drága öltönyében a csibék után eredt, összefogdosta és visszahozta őket nekem... azután... azután.

- Azután?

- A többit már tudod.

Anyám tekintete hirtelen üressé vált.

- Úgy érted, egyszerűen csak összefeküdtél vele? De hát hol volt rá módotok?

- A lakásunkban... hol máshol? - nézett a szemembe anyám pillanatokig rezzenéstelen tekintettel. - Alig néhány háztömbnyire volt a piactól...

- Ilyen... gyorsan ment? Anya, de hát alig ismerted!

Már megint teli torokból kiabáltam.

Anyám nem törődött a megdöbbenésemmel, és folytatta. Arckifejezése közben gyöngéddé vált.

- Jim Szi mélyen meghatott. Igazi úriember módjára viselkedett. Felsegített egy szegény nőt, és utánaeredt azoknak a koszos, ötvencentes csibéknek a drága öltönyében, kínaiak szájtáti csődületétől körülvéve. Mivel nem volt pénzem, hogy ajándékkal fejezzem ki hálámat, azt gondoltam, legalább egy csésze teára meghívom köszönetem jeleként. Ezért invitáltam a házukba, nemcsak teázni, de azért is hogy megmossa a kezét és letisztogassa a ruháját. Ezután még

egyszer eljött teázni, én meg meglátogattam a hivatalában egy csésze kávéra, ekkor történt.

- Úgy érted, elmentél az amerikai konzulátusra, a centrumba, a Garden Koadra?

Anyám büszkén bólintott.

- Az irodája roppant előkelő volt, tiszta: minden hófehérre festve, csupa-csupa napsütéssel és levegővel, tele növényekkel.

- És hol... - túlon túl zavarban voltam ahhoz, hogy befejezzem a mondatot. így anyám fejezte be helyettem.

- Meng Ning, te buta lány, festő vagy, nem igaz? Tudnod kell hát, hogy egy tárgyat különböző szögekből lehet megörökíteni. Ugyan e logika szerint... többféleképpen is... - belekortyolt a teájába, majd elfintorodott - lehet csinálni a tudod mit.

- És mi lett azután a fickóval?

- Azt mondta, a konzulátusa visszaküldi Amerikába. Természetesen hazudott, mert kétszer is láttam utána. Egyszer véletlenül, két hónappal később, nők társaságában. Mikor megpróbáltam megszólítani. úgy tett, mintha nem ismerne.

- Igazán sajnálom... Hol voltam én. mikor mindez történt?

- Iskolában, hol máshol lettél volna? Délután jártál iskolába, nem?

- Eszerint... az a fickó... az öcsém apja.

Anyám vállat vont.

- Anya! Hogyan van akkor? Igen vagy nem?

Anyám bólintott.

- És elmondtad neki?

- Esélyem sem volt rá. Megpróbáltam, de még csak a közelébe sem engedtek. Az örök eltoloncoltak a konzulátus elől.

- És papa tudott erről?

- Nem tudom... talán igen, talán nem. Természetesen arra sem volt alkalmam, hogy neki elmondjam.

- De hát nem jött rá a gyerek európai arcvonásaiból?

- Lehet, hogy igen, de ez nem szükségszerű. Az öcséd mindössze háromnapos volt, amikor meghalt. Hogy lehet ezt megítélni egy háromnapos gyereknel?

Gyanítottam, hogy apám tudott a dologról, legalábbis sejtette. Különben hogyan vehette volna olyan könnyen az öcsém halálát? Soha meg se fordult a fejemben, hogy ez a halál nem anyámat büntette apám iránti szerelméért, mint eddig hittem, hanem annak a karmának a része volt, ami a *qweilóhoz* fűzte.

- Haj! - sóhajtott fel anyám. - Érted már, Meng Ning, miért aggódom, hogy *qweilóhoz* mész feleségül?

Nem feleltem. Töprengő csönd után anyám habozva megkérdezte:

- Meng Ning... megveted most az anyádat?

Valójában szó sem volt erről. Különös módon még örültem is anyám miatt, miután megtudtam a titkot. Így legalább valami jó is volt az életében. Ráadásul becsültem is a bátorságáért, hisz ehhez arra volt szükség, vagy nem? Kivált mikor történt, közel húsz éve, amikor a hongkongiak még nagyon kirekesztőek voltak, s *qweiókkal* való mindenféle kapcsolatot az ördög művének tekintették.

- Megveregettem anyám kezét.

- Anya, igazán sajnálom.

Mekkora volt a megdöbbenésem, mikor anyám szinte vidáman kijelentette:

- Én azonban nem.

- Mert szeretted ezt a Jamest?

- Nem, azért mert jól éreztem magam.

Újabb hallgatás után azt mondtam:

- Anya, mindig azt hittem, papa az első és egyetlen szerelmed volt.

Újra meglepett a válaszával.

- Ma is az. Jim Szi csak egy kis kaland volt.

Átkaroltam.

- Tudod mit? Mikor azt mondtam, sajnálom, nem úgy gondoltam. Igazából örültem a dolognak. És...

Ekkor eszembe jutott valami. A hálósobába szaladtam, kikotortam retikülömből a jade karperecét, és visszasiettem anyámhoz.

- Anyám, remélem, örülsz neki.

Érzelveimtől fuldokolva nyújtottam át neki a karperecét.

- Honnan van ez, Meng Ning? - méregette a jade karperecét anyáin, akit szemlátomást kellemesen meglepett az ajándékom.

Azt mondtam, Michaeltól kaptam.

- Szép darab, noha azt hiszem, nagymamáé még szebb volt, zöldebb és áttetszőbb.

- Próbáld csak fel, anya!

- De hát a tiéd.

- Nem, nekem lötyög a karomon. Legyen inkább a tied.

Hanem a karperec csak nem akart felcsúszni a karjára... túl kicsi volt ehhez.

Egyszerre sóhajtottunk fel.

- Ne haragudj! - mondtam, s hirtelen halálos kimerültség tört rám.

Anyám szeretettel nézett rám.

- Meng Ning, olyan szerencsés lány vagy! Légy nagyon kedves hozzá, és tartsd akkora becsben, amekkora becsben nagymama tartotta a jade karperecét.

- Akkor már nem aggódsz miatta?

- Jaj, Meng Ning, te buta lány! Gondold meg, mi mindent tett érte ez a Mic Ko, még a házasságotok előtt! Nagymamának igaza volt, mikor előre látta, hogy rendes emberbe szeretsz bele, férjhez mérs hozzá, sok gyereketek lesz, és jó életed. - Anyám szája sarka pajzán mosolyra húzódott. - Különben is pénzgondjaid voltak, és egyelőre munkát sem találtál. Hongkong hamarosan visszakerül Kínához, ezért ez a Mic Ko jobbkor nem is jöhetett volna. Arról nem is szólva, hogy ingyenes orvosi ellátásban részesülsz!

- Anya, azt gondolod, érdekből megyek hozzá Michaelhez?

- Talán igen, talán nem. De azért nem rossz, ugye, hogy amerikai és orvos is? Ugyanakkor azért légy résen! - folytatta elkerekedő szemmel.

- Hisz ez a Mic Ko akkor is csak egy *qweilo*.

Nagyot nevettünk.

- Meng Ning, ami a karperecét illeti. Miért nem adod oda annak a csinos szerzetesnőnek, akit annyit látni a tévében?

- Úgy érted, Yi Kongnak?

- Hívd, ahogyan akarod!

- Azt hittem, nem kedveled.

- Jaj, te buta lány! Azért nem kedveltem, mert attól tartottam, te is közéjük állsz. Most azonban semmi kifogásom ellene - fintorodott el anyám. - Hisz' olyan jól néz ki, és annyit segített neked. Azt hiszem, azzal hálálhatnánk meg, ha a templomának adományoznánk ezt. Ráadásul karmikus érdemeket is szerezhethetnénk vele...

- De anya... honnan tudod, hogy segített nekem?

- Á, azt hiszed, anyád csak egy ostoba öregasszony, mi? Már hogyne tudtam volna, csak nem akartalak ezzel háborgatni. Különben hogyan tudtad volna kifizetni apád temetési költségeit és visszafizetni az adósságot Nagy Füllyuknak? Természetesen mindent tudtam, ahogyan mindig is. Ahogyan a nagyanyádnak, nekem is van harmadik szemem - kacsintott rám anyám.

39. FEJEZET

Tízezer mérföldnyi vörös por

Két nap múlva elvonatoztam az Aranylótusz Templomhoz. Közben olyan táj mellett haladtam el, amely kamaszéveim óta ismerős volt a számomra. Ezúttal azonban azért látogattam el Yi Kong-hoz, hogy bejelentsem házasságomat. Vajon hogyan fogadja a hírt? Haragosan? Aggódva? Közönyösen? Beleegyeznek-e, hogy ő folytatja le a buddhista szertartást? Azt is eldöntöttem, hogy a jade karperecét a kolostornak adom, hisz' ezzel karmikus érdemeket szerzek Michaelnek, anyámnak és jómagámnak.

Mielőtt útnak eredtem, felhívtam az Aranylótusz Templomot, és a telefonhoz kérttem Megvilágosodott az Ürességre nővért. Közöltem vele szándékomat, hogy meglátogatom Yi Kongot, mire így felelt:

- Jobbkor nem is jöhetnél, Miss Du. - Hangja mély húrokat rezdített meg bennem a vonal túlfeléről. - Yi Kong ugyanis ma reggel tért vissza Szucsouból.

Mielőtt megkérdezhettem volna, miért járt ott, a novícia lelkes hangja ismét betöltötte fületem: - Ezúttal a shifu több kertépítőt is hozott magával, hogy építsék meg a templomunk számára a szuesoui sziklakért pontos mását.

De hát nem voltak anyagi nehézségeik, miután eltűnt a jötevéjük? - gondoltam, de aztán rendre utasítottam magam.

Yi Kong már várt, amikor beléptem az irodájába.

- Üdvözöllek, Meng Ning. - Arca valósággal sugárzott, s keze több apró Buddha-mozdulatot tett az íróasztalon. - Kérlek, foglalj helyet!

Leültem a nagydarab íróasztal elé, melynek csecsebecsei között egy teáskanna állt két csészével. A gőzölgő, borostyánsárga folyadék felszínén rózsaszirmok úszkáltak. Aromája megcsapta orromat, aztán végigsiklott a légcsővemen, le egyenesen a tüdőmbe. A tea mellett kerámiatálca állt, hegymagasra felhalmozott magokkal.

- Teázzunk meg - mondta Yi Kong.

Miközben a teánkat kortyolgattuk és a magvakat csipegettük, beszámoltam Anyuéban folytatott ténykedésemről. Beszélgetésünk ezután Yi Kong munkájára, műgyűjteményére és legújabb kínai útjára terelődött.

Azt vártam, hogy mint mindig, most is kiselőadást tart az emberi szenvedélyek csalóka voltáról és a szerelem tévképzetéről. Legnagyobb meglepetésemre azonban, már a második csésze teát is kiittuk, és egy szót sem szólt minderről. Épp amikor azt lestem, mikor hozhatnám végre szóba a házasságomat, könnyed mosolyt villantott rám. A szokásos kérdés - *Mikor jössz el hozzánk játszani?* - helyett ezt kérdezte:

- Jól nézel ki, Meng Ning. Mikor mész férjhez?

Meglepett a kérdése. Talán a közel három évtizedes meditáció révén tett szert természetfeletti képességekre, hogy így megérezte, mi van velem. Vagy rá volna írva az arcomra közelgő házasságom?

- Izé - hebegtem. - Hamarosan, Yi Kong shifu. Aztán a kínai mondás szellemében, miszerint, ha kigyóba botiasz, hagyd felmászni a botodra, előhozakodtam a farbával: - És... shifu... nagyon hálás lennék, ha... ha...
- Minden bátorságomra szükségem volt, hogy kibökjem: - Lenne időd, és megtennéd, hogy levezeted számunkra a buddhista esküvői szertartást.

Néhány pillanatig átható tekintettel fürkészett, majd bólintott.

- Hogyne. Mikor lesz az esküvő? - kérdezte aztán.

- A jövő év elején, február 19-én.

- Akkor már az új termünkben, a Hősi Kincsek Nagyszerű Csarnokában rendezhetjük. - Ajkához emelte a csészét. - Most igyuk meg a teánkat, aztán megmutatom az új csarnok falfestményeit.

Miután a harmadik csészével is végeztünk, és felettük a magvak hegy magas halmait, Yi Kong felkelt székéből, és rám sandított.

- Nos, sok boldogságot! Gyere, Meng Ning, menjünk akkor - mondta azután.

Sietve követtem, ahogy kimentünk az irodából. Együtt elhaladtunk a könyvtár, a kórház, az árvaház és az iskola mellett, majd az építkezés félkész területe következett. Yi Kong öles léptekkel, egyenes háttal,

magasra tartott fejjel ment mellettem. Útközben vagy fél tucat munkás és járókelő állt meg, hogy összetett kézzel meghajoljon előtte, amit ő mosolygó fejbólintással viszonzott. Noha hízott valamelyest, járása máig olyan kecses maradt, akár egy darué. Kellemes látvány volt, amint sarka sejtelmesen elő-előbukkant a köntöse szegélye alól. Vajon milyen lehet lábfejének hajlata a puha cipellőjében? - tűnődtem. Olyan, mint egy híd íve, vagy mint egy hal háta?

- Itt is vagyunk. Ez a Hősi Kincsek Nagyszerű Csarnoka - riasztott fel a hangja szórakozott töprengéseimből. Már át is lépte a csarnok küszöbét. Megszaporáztam lépteimet, hogy beérjem. Bent hideg levegő áradt felém, hogy libabőrös lett a karom. Orromat megcsapta a cement, festék, olaj és terpentín csípős szagkeveréke.

A csarnok hatalmas volt - hét- vagy nyolcezer négyzetláb. Kerek, vaskos, vörös oszlopok törtek a mennyezet magasa felé, akár az óriások lábai. A falat teljesen beborította egy jókora falfestmény a rózsaszín, arany és meténgzöld örvényeivel. Ide-oda forgattam a fejem, hogy az egészet átlássam. Felfedeztem, hogy a festményt istennők töltik meg, több száz, vagy akár több ezer is. Repkedve pengették mandolinjukat vagy hárfájukat, húzták a hegedű vonóját, vagy verték dobjukat. - Nagyon hatásos - mondtam, s tekintetem újra visszatért a földre, Yi Konghoz.

Néhány pompás kiállítású, ritka művészeti albumot leszámítva életemben nem láttam ilyen gyönyörű és szövevényes falfreskót. A teljes falat bódhiszattvák, istenek és istennők, mindenféle és fajta halandók, madarak és szerencsehozó állatok töltötték meg. Mélyet sóhajtottam.

- Yi Kong shifu, életemben nem láttam ilyen pompázatos modern buddhista festményt!

Ahogy azonban közelebb léptünk a falhoz, felfedeztem, hogy az árnyékban és a sötét zugokban számkivetettek lapultak: koldusok, leprások, nyomorékok és - szinte szemnek alig láthatóan - a szemrontóan rútak és betegek, az öregek és a haldoklók.

Hirtelen ráébredtem valamire. Egész életemben rabja voltam a szépségnek, kivált a női szépségnek, ami lánykori rajongásommal kezdődött Yi Kong iránt.

Zaklatott elmével vettem üldözőbe ezeket a tünékeny, elillanó képeket, ezért nem vettem észre, valójában mit rendelt számomra a sors. De hát nem terjedt ki később a szépség megszállott kergetése a férfiakra is? Nem hiszem, hogy beleszerettem volna Michaelbe - minden egyenessége és jósága ellenére -, ha nem elég vonzó. És nem jártam volna randizni Philip Noble-lal, ha zsíros a haja vagy durva vonású az arca. Vajon megbocsátottam volna-e apámnak mindazt, amit a családdal művelek, ha történetesen ráncos és csúf? Levett volna-e Lisa a lábamról, ha csúnyácska?

Igen, és ott volt Guan Yin is. Valahányszor ellátogattam egy templomba, hozzá imádkoztam, hogy megcsodálhassam mandulavágású szemét, ívelt szemöldökét és holdkaréjra emlékeztető ajkát. Nem annyira az együttérzéséért imádtam, mint a szépségéért.

Végül megértettem, hogy a kútba esésből sem tanultam. A vallás az én szememben mindig a szépséghez kötődött. A megvilágosodás drágaköves paradicsomkert volt, színpompás csodaország, ahol szépséges égi szüzek lejtettek éteri zenére, és itták az édes elixírt. Nem vettem tudomást arról, hogy' a túlvilágba a pokol is beletartozik... ez a szeméttől és rothadó hústól bűzölgő, dögletes hely. Noha ezerszer hallottam, hogy a megvilágosodás nem a mennyben következik be, hanem itt és most, soha nem fogadtam el. A megvilágosodásra igenis a tízezer mérföldnyi vörös por birodalmában kerül sor, ahol a bűn és az erény, az álmok és a rémálmok, az igazság és a csalóka tévképzetek, a szerzetesnők és a világiak, a szamszara és a nirvána elválaszthatatlanok egymástól.

Yi Kongnak igaza volt, amikor azt tanította, hogy ne tegyünk különbséget a létezők között. Az élet olyan, amilyen. Értelmetlen hát elutasítani, azt remélni, hogy megmenekülhetünk a szamszarától és... a szenvedésektől. Mindössze annyit tehetünk, hogy igyekszünk megőrizni józan értelmünket.

Mire akkor ez a nagy felhajtás?

Ezen merengtem akkor is, amikor Yi Kong halkan megjegyezte:

- Lássuk a többit!

Ezzel továbbsétált.

Megérintettem a nyakamban függő Guan Yin-nyakláncot.

Yi Kong sokatmondó pillantást vetett rám.

- Az idő soha nem áll meg. Tizenhét éve történt, hogy a kútba dobtam számodra ezt a nyakláncot.

Most eszembe jutott valami, és kitört belőlem:

- Yi Kong shifu, mivel annyit beszéltünk az emberi szenvedélyek hiábavalóságáról, te magad is megtapasztaltad...

- Nem, szó sincs róla - hallgattatott el a maga nyugodt hangján.

Tekintete oly tiszta volt, mint a felhőtlen égbolt.

Hirtelen megértettem, amit eddig néni. Mindenki másként ismer rá a maga „arcára”... és más a hivatása. Az övé az volt, hogy kopaszra nyíratkozva szerzetesnőnek álljon, talán laikus nővérnek, aki tetemes adományokat gyűjt össze jótékony célra. Dai Nam karmája az volt, hogy megízlelje a szerelem keserűségét, aztán remeteségbe vonuljon, távol a világ zajától. Az enyém viszont az, hogy⁷ egy férfi szerelme és együttérzése ébresszen rá a felső valóságra a Tízezer Mérföldnyi Vörös Por birodalmában. Mi mindannyian - Dai Nam, ez a magas hegyen elvonultál! meditáló remetenő; Yi Kong, aki jókora adományokat gyűjt és nagy léptékű építkezéseket vezényel le; Megvilágosodott az Ürességre, aki ugyan boldog az üresség kapujában, mégis szenved attól, hogy sose lesz alkalma szeretni, vagy éppen én, fékhez menés és pályakezdés előtt álló egyszerű világi nő - beletartozunk annak a miriádnyi érző lénynek a tömegébe, akik saját gondjaikkal küzdenek, és megvilágosodásra törekszenek ebben a szomorú világban.

Ahogy továbbmentünk, hirtelen mást gondoltam. Nem húztam már magam össze mesterem nagy erejű közelében. Karmáink hamarosan elválnak. Igen, Yi Kong a mentorom volt, és mindig tisztelni fogom érte. De máris gyengült a hatás, amelyet rám gyakorolt. Most már sajnálni tudtam szerzetesi életének ama területeit, amelyeket csak mostanában sejtettem meg, mint például, hogy olyan közönséges üzletemberek adományait kell elfogadnia, amilyen Napsugaras Au. Nagylelkű belátásom továbbterjedt Fulton professzorra és lányára, Lisára, Philip Noble-ra, akár még a taxisofőrre is...

Felszabadultan elmosolyodtam.

Yi Kong furcsálkodó pillantást vetett rám.

Mintha csak felső erők irányítanák a kezemet, a retikülömbe nyúltam, elővettem a brokátzacskót a benne lévő jade karpereccel, és a kezébe nyomtam.

- Yi Kong shifu, emlékszel, egyszer azt mondtad, hogy a templomod szívesen elfogad bármilyen szép ékkövet.

Kivettem a karperecét a zacskójából.

- Íme, ezt ajánlom fel a templomnak.

Yi Kong azonban nem vette el a karperecét, még csak meg se nézte.

- Meng Ning, kérlek, menj a központi hivatalba, ott intéznek minden adománnyal kapcsolatos ügyet.

Zavartan visszacsúsztattam a karperecét a zsebkönyvembe. Aztán, hogy eloszlassam a feszélyezett csöndet, megkérdeztem:

- Shifu, mi a címe ennek a falfestménynek?

- Tízezer Mérföldnyi Vörös Por - mondta, és szembefordulva velem összetette a kezét. - *A Mi To Fo* - mondta, és távozott.

Mikor odaadtam a jade karperecét Megvilágosodott az Ürességre nővérnek, olyan kitörő örömmel nézegette, mint egy kislány, aki Barbie babát kapott.

- Annyira köszönöm, Miss Du, igazán nagylelkű adomány!

- Szívesen adtam.

- *Nan mo a mi to fo*, Dicsőség a Könyörületes Buddhának - mondta a novícia, miközben az ajtóhoz kísért.

Mélyen meghajoltam előtte, ő pedig viszonzta a meghajlásomat. Ezután kiléptem az udvarra, amely a sziklakertbe vezetett.

Cipóm kopogását hallgattam a kert kavicsos ösvényén, amely a templomkörzet kijárata felé vezetett, amikor megpillantottam a pontynéző padot, és hirtelen eszembe jutott Chan Lan, Dai Nam nagyanyjának a nővére. Vajon hol lehet most? Miközben ezen tűnődtem, megláttam annak a nővérnek az ismerős arcát, aki utoljára támogatta Chan Lant a százéves születésnapján.

Odasiettem hozzá.

Káin mosolygott, és pedig visszamosolyogtam.

- Hol van Chan Lan?

- A, nem tudja?
- Történt vele valami?
- Meghalt tegnap reggel.
- Hogyan?

- Ne sajnálkozzon, Miss! Százegy éves volt, boldogan hunyta be a szemét. - A nővér kíváncsian méregetett vastag szemüvege mögül. - A, majd' elfelejtettem, ezt a levelet találtuk a fiókjában. Önnek írta a kegyed nagyanyjának az unokahúga, Csodálatos Arc shifu. Ön Miss Du Meng Ning, ugye?

Bólintottam.

- Köszönöm. - Elvettem tőle a borítékot, amelyen takaros írással megpillantottam a nevemet. - Van valami híre a shifuról?

- Nem, nincs. Annyit hallottam, hogy⁷ továbbra sem beszél...

A nővér rám mosolygott, majd továbbment az ösvényen.

Feltéptem a borítékot, előhalásztam a levelet, és egy⁷ költeményre esett a pillantásom:

*Száz virág tavasszal, a hold ősszel,
Húvös szellő nyáron, hóesés télen,
Ha az elme néni aggódik,
Jó itt lenni a földön.*

Szívemhez szorítottam a levelet, és egy sóhaj hagyta el az ajkam. Aztán újra meg újra elolvastam a verset, mintha csak mantrát recitálnák, míg végül kívülről tudtam.

Átcsapott rajtam a megkönnyebbülés hulláma.

Tudtam, hogy Dai Nammal minden rendben. És azt is tudtam: tudja, hogy tudom.

Epilógus

Három héttel később Michael megérkezett Hongkongba, ezúttal azért, hogy együtt tervezzük az esküvőnket. Anyám és az ő találkozója - meglepetésemre és megkönnyebbülésemre - szívélyes és kellemes volt. Mindössze annyit mondhatok, hogy amint anya megpillantotta Michaelt, menten megeredt a szava, és mindenestül elfeledkezett a *qweilókkal* szembeni előítéleteiről. Ami egy kínai mondásra emlékeztetett: „Mikor az anyós meglátja a vejét, elcsöppen a nyála.”

Egyszer késő este elvittem Michaelt, hogy nézze meg az újonnan épült kolostort, ahol a Tízezer Mérföldnyi Vörös Por falfreskója előtt együtt meditálhat a sok Buddhával, bódhiszattvával és a megannyi érző lénnel.

Ahogy elnéztem félig hunyt szemét és a teljes lótusz pozíciót, amelyben meditált, hirtelen rájöttem, ő az igazi bódhiszattva, aki itt a földön küzd az egyensúly megteremtéséért, miközben türelmesen ki- és belélegez, és nem az aranyba-selyembe bújtatott múmia.

Miután átléptük a főkapu küszöbét, megfordultam, hogy szemügyre vegyem a templomot. A holdvilágnál távoli álomnak tetszett minden. Az egyik őszög fa fölött csüngő holdkaréj némán visszahangozta a felfelé forduló ereszek kecses ívét. Noha az ablakok ki voltak világítva, mintha ezer és ezer titkos történe-tről regéltek volna.

Ismeretlen szerzetesnő árnyéka suhant el egy óriási bronz tömjénégető előtt. Szórakozottan azon tűnődtem, vajon miért lépte át az üresség kapuját, hogy szútrák végtelen recitálásával töltse az életét egy magányos lámpás világánál.

Tekintetem ekkor egy távoli sztúpán állapotodott meg. Most fordult elő másodszor - az első ilyen alkalom a tűzvész volt -, hogy észrevettem, érzéki formája női idomokra hasonlít. Megálltam, és szembefordultam Michaellel, mert éreztem, amint megbizsereg a testem.

- Michael?

- Igen?

- Szeretlek.

Magához húzott, és hosszan megcsókolt.

- Én is szeretlek, Meng Ning, nagyon, nagyon - suttogta.

Együtt mentünk tovább. Megfordultam, hogy még egyszer megnézzem magamnak a kolostor fából ácsolt kapuját, s lássam, mint tűnik el szemem előtt a kapu meg a tetők talányos tömege a holdfényben. Szomorú voltam, hogy életemnek ez a része visszafordíthatatlanul lezárult. Aztán Michael arcára néztem, amelyet felragyogtatott az ezüstös holdpermet. Szomorúságomat egyszeriben öröm váltotta fel, hogy új élet veszi kezdetét...

Geoffrynak, szerető férjemnek és legdrágább kincsemnek.

„Válasszon el bár ezer mérföld,

mégis ugyanaz a hold süt le ránk.”

Su Dongpo (1036-1101) költő a Song-dinasztia idejéből

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Megírni egy könyvet az első szótól az utolsóig hosszú munka, sok fejtöréssel és ceruzarágcsálással jár, amíg a sok száz oldalt sikerül tartalommal megtölteni.

Ez a nagy feladat látszólag magányos vállalkozás, ám valójában nem jöhetett volna létre sok más ember segítségével és támogatása nélkül.

Mindenekelőtt a *Szirmok az égből* című terjedelmes könyvem megírása során nagymértékben támaszkodhattam férjemre, Geoffrey Redmondra, aki endokrinológus, és a női hormonok specialistája, ő maga is kiváló író, és hat könyvet írt. Geoffrey olvassa el mindig elsőként a könyveimet, baráti tanácsait szívesen fogadom.

Hálával gondolok ügynökömre, Susan Crawfordra és szerkesztőmre Audrey Lafehrra.

Köszönetét akarok mondani a Kensington Kiadónál a többi kollégámnak is, így Karén Auerbachnak, Maureen Cuddynak és Martin Bitónak, akinek kemény munkája és nagylelkűsége nagyban hozzájárult első könyvem, *A Barackvirág Pavilion* sikeréhez.

Meg kell még említenem néhány más írot és tanácsadót, akik sokat segítettek nekem az írás nehéz, ám mégis csodálatos munkájában, név szerint a következőknek tartozom hálával:

Neal Chandlernek, a Cleveland State University's Imagination Workshop igazgatójának, aki ugyancsak író.

Lewis Frumkesnek, a Marymount Manhattan College's írói Központ igazgatójának, aki nagylelkűen meghívott engem irodalmi rendezvényeikre, ahol abban a kiváltságban lehetett részem, hogy napjaink pár nagy írójával személyesen is találkozhattam.

MaxByrdnak, aki történelmi regényeket ír, és a Squaw Valley írói Társaság igazgatója.

Karén Joy Fowlemek, a *New York Times* legsikeresebb írójának, aki a Jane Austin Könyvklub tagja és a Képzelet Könyvműhely igazgatója.

Andre Dubus III-nak, *A fagy és a homok háza* szerzőjének, aki az Oprah Könyvklub és a Képzelet Könyvműhely tanácsadója.

Ray Straitnak, tanácsadónak a Palm Springs írói Konferenciáról.

Kitty Greiffinnek, az én német „nővérem”-nek, aki gyermekkönyveket ír, valamint társszerzője az *Édes Elementine különleges kalandjai* című könyvnek - kedvessége és nagylelkűsége ritkaságszámba megy.

Lee Kochenderfemek, aki fiataloknak ír regényeket - bár rövid az ismeretségünk, támogatása felbecsülhetetlen értékű a számomra.

Ellen Scordatónak, aki csodálatos nyelvtani tanácsadó, a New School Universityn dolgozik, és aki nagy türelemmel és figyelemmel válaszolt a kérdéseimre, és sok olyan nyelvtani problémámat oldotta meg, amihez én kínai anyanyelvűként nem tudtam hozzászólni.

Victor Turksnak, aki szívesen látott a San Franciscó-i Egyetemen, íróbarátaimnak, Sheila Weinsteinnek, Esta Fischemnek, Chun Yu- nak és Shobhan Bantwalnak sok segítségükért és barátságukért.

Hannelore Hahnnak, aki a Női írók Nemzetközi Szövetsége alapítójának, és igazgatójának, és lányának Elizabeth Júlia Stoutmennek, akik fáradhatatlanul munkálkodnak azon, hogy sok női író álma valóra válhasson.

És még az alábbiaknak is szeretnék hálás köszönetét mondani, akikkel az én boldog karmán összehozott ezen az Ezer Mérföldes Vörös Porban:

Teryle Ciacciának, aki két évtizede közeli barátom, tai-chi-oktató, és mindig sok jó *qit* küld nekem, telefonon és személyesen egyaránt.

Elsbeth Keimannak, aki a Női írók Nemzetközi Szövetségénél a kollégám, és aki mindig felvidít az éves konferenciákon Skidmoreban.

Eugénia Oi Yan Yaunak, aki egykor a tanítványom volt, most pedig nagy tiszteletnek örvendő zeneprofesszor, vokalista, akire mindig támaszkodhatom. És természetesen hálával gondolok férjére is, Jose Santosra.

Kínai szokás szerint meg kell emlékezni a szüléimről is, akiknek örökre adósa maradok. Az ő elképzelései és önzetlen segítségük nélkül nem lehetnék az, aki ma vagyok; boldog nő, akinek az álmai valóra váltak.

Köszöntöm a többi barátomat és az olvasóimat, ebben vagy egy más világban - ugyanaz a hold süt le ránk.